

Chàng mù, em yêu anh

Phương Linh dịch

Mộc Phù Sinh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Công ty cổ phần sách và truyền thông Quảng Văn
rất mong nhận được góp ý của bạn đọc
Mọi ý kiến xin gửi về Email: info@quangvanbooks.com

Quảng Văn

www.quangvanbooks.com

Copyright © 2009 by

All rights reserved.

Vietnamese Translation Copyright © 2012 by

The work: Qin he yi kan

The Author: Mu Fu Sheng

Copyright © 2009 by Beijing Jinjiang original network Technology Co., Ltd

All rights reserved.

Copyright © 2012 by Quang Van Media and Books Jointstock Company

Hợp đồng xuất bản được ký giữa Công ty cổ phần sách và truyền thông Quảng Văn với Công ty hữu hạn Khoa học kỹ thuật mạng sáng tác Tấn Giang.

Bản quyền bản tiếng Việt Chàng mù em yêu anh © Công ty cổ phần sách và truyền thông Quảng Văn 2013.

Bản quyền tác phẩm đã được bảo hộ. Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối dưới dạng in ấn hoặc văn bản điện tử, đặc biệt là việc phát tán trên mạng Internet mà không có sự cho phép bằng văn bản của Công ty cổ phần sách và truyền thông Quảng Văn là vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến quyền lợi của Công ty và tác giả. Không ủng hộ, khuyến khích những hành vi vi phạm bản quyền.

Chỉ mua bán bản in hợp pháp.

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Mộc Phù Sinh

Chàng mù em yêu anh / Mộc Phù Sinh ; Phương Linh dịch. - H. : Văn học ; Công ty Truyền thông Quảng Văn, 2013. - 495tr. ; 21cm

ISBN 9786046904151

1. Văn học hiện đại 2. Tiểu thuyết 3. Trung Quốc

895.1 - dc14

VHG0047p-CIP

Chương 1: Cuộc gặp tình cờ trong thang máy

1

Năm rưỡi là giờ sinh viên từ giảng đường, thư viện lũ lượt kéo đến nhà ăn và phòng lấy nước, Tang Vô Yên đã ăn cơm từ lúc còn sớm, cô đang trên đường đến phòng tự học. Mười phút sau, đài phát thanh trường bắt đầu phát sóng. Hôm nay là thứ tư, không rõ ai trực ban ở phòng phát thanh.

Sau đoạn nhạc dạo quen thuộc, giọng nói của Hứa Tây vang lên: “Chào các bạn, tôi là Tiểu Tây, bây giờ là chương trình ‘Bài hát yêu thích’ phát sóng vào thứ tư hàng tuần. Đầu tiên tôi xin giới thiệu một bài hát mới, tiếp đó sẽ là các bài hát trong bảng xếp hạng tuần trước của chúng ta...”.

Phòng phát thanh của trường làm việc rất tiến bộ, tiết mục phong phú hơn hồi Tang Vô Yên mới vào trường nhiều. Tiếc là đã lâu lắm rồi cô không đến đó nữa.

Vô Yên đứng đợi trong vườn hoa mấy phút thì thấy Trình Nhân cười rạng rỡ đi tới.

“Sao thế? Sao mặt ngây ra vậy?”. Trình Nhân hỏi.

“Chết chìm trong giọng nói của Hứa Tây chứ sao nữa”.

“Theo tớ thấy thì cậu chết chìm trong sự ghen tuông của chính mình thì có”.

“Đâu có, đâu có, đâu có đâu”. Tang Vô Yên bẹo má bạn.

“Còn chối à, cậu...”. Trình Nhân đang nói dở thì bị Tang Vô Yên ngắt lời.

“Suýt...”. Cô đặt ngón trỏ lên miệng khẽ suýt một tiếng rồi nghiêng đầu lắng nghe gì đó, chăm chú đến nỗi đứng im một lúc lâu.

Trình Nhân im lặng theo, một lát sau mới khẽ hỏi: “Sao thế?”.

Tang Vô Yên đáp: “Cậu nghe bài này đi”.

Trên loa đang phát bài hát. “Anh đang lạc đường giữa thảo nguyên, gió thổi rạp những ngọn cỏ, có người đã từng hát bầu trời như mái lều Yurt(*)...”. Những chữ cuối cùng được hát nhỏ đi như một lời thì thầm, mềm mại đến độ thấm sâu vào trái tim.

Cả buổi tối, trong đầu Tang Vô Yên cứ vang lên bài hát đó. Chương trình ‘Bài hát yêu thích’ thứ tư hàng tuần của đài phát thanh trường vốn do cô phụ trách nên cô mới có chút nhạy cảm nghề nghiệp.

“Đây là bài gì nhỉ? Hay thế”.

“Chắc là mới ra”.

“Muốn biết quá”. Tang Vô Yên than thở.

“Cậu gọi điện hỏi Hứa Tây là biết ngay chứ sao”. Trình Nhân đưa ra ý kiến thứ nhất.

“Đánh chết tớ cũng không gọi”.

“Lên mạng tra thử xem, chắc là tìm được thôi”. Trình Nhân đưa ra ý kiến thứ hai.

“Không biết tên thì tra thế nào được?”. Tang Vô Yên nổi tiếng dốt IT.

“Ừm...”. Hai người bốn mắt nhìn nhau: “Tớ cũng chả biết”. Trình Nhân cũng không khá hơn là mấy.

“...”.

Xem ra con gái đúng là không thể dựa dẫm vào con gái được.

Tang Vô Yên và cô bạn thân Trình Nhân chuyển ra ngoài thuê nhà chung từ đầu năm học này. Cả hai đều là sinh viên năm cuối, trường không quản chặt như trước, hơn nữa giờ cô lại đang làm thêm ở đài phát thanh, đôi khi phải về muộn, ở kí túc xá thì hơi bất tiện.

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên vừa đánh răng vừa ngân nga bài hát hôm qua, chợt nghĩ ra điều gì cô nhỏ bọt trong miệng ra, ngẩng đầu lên hỏi: “Trình Nhân này, hay là tớ cứ ngân nga giai điệu này đến trường hỏi chúng nó nhỉ?”.

“Sao cậu vẫn nghĩ về vụ đó thế?”.

“Tất nhiên rồi, tớ làm ở đài phát thanh mà, đó gọi là nhạy cảm nghề nghiệp”.

“Nhạy cảm nghề nghiệp á?”. Trình Nhân không nhịn được cười: “Loại chuyên hát lạc điệu như cậu á, bài nào vào tay cậu cũng chỉ thành hợp xướng Hoàng Hà thôi”.

“Trình Nhân”. Tang Vô Yên gắt lên.

Buổi chiều, Tang Vô Yên không có tiết học nên đến đài phát thanh. Buổi tối là giờ phát thanh của Nhiếp Hy, phát thanh viên gạo cội của đài. Sau khi vào đài, Tang Vô Yên chủ yếu làm những việc lật vật. Trợ lí của Nhiếp Hy mới xin nghỉ cách đây không lâu, hiện chưa tìm được người thay thế, chủ nhiệm thấy Tang Vô Yên đầu óc cũng nhanh nhạy liền để cô tạm thời làm thay.

Tuy ở thành phố này Nhiếp Hy khá có tiếng nhưng cô ấy lại là người dễ chịu, việc gì cũng tự tay làm, đối đãi với người khác cũng hòa nhã. Tang Vô Yên gọi cô ấy là “chị Hy” giống như đám đàn em trong đài.

Vô Yên ôm một đồng thư từ chỗ bác bảo vệ ở tầng một lên, tất cả đều là của thánh giả nghe đài gửi cho Nhiếp Hy. Cô thay Nhiếp Hy mở từng lá, lá nào cần trả lời thì trả lời, lá nào nên chuyển lại thì chuyển lại. Có điều gần như lần nào Vô Yên cũng đọc được những lá thư rất buồn cười.

Mỗi lần cô đọc cho mọi người trong đài nghe, tất cả đều cười lăn.

Nhiếp Hy chỉ lắc đầu: “Vô Yên, em đúng là cây cười của đài đấy”.

Sau khi Tang Vô Yên sắp xếp xong một đồng việc, đến nhà ăn ăn trưa rồi trở về, Nhiếp Hy đã có mặt ở phòng làm việc để chuẩn bị trước rồi.

“Chị Hy, chị đến sớm thế ạ”.

Nhiếp Hy nháy mắt với cô, vắn nhỏ nhạc xuống bảo: “Muốn dùng mấy bài hát mới, chị phối thử xem hiệu quả thế nào”.

“Vâng”. Vô Yên ra hiệu chị cứ làm việc đi rồi định sang phòng bên cạnh.

Vô Yên vừa quay đi thì nghe thấy Nhiếp Hy đổi bài hát, đoạn nhạc dạo đầu nghe quen quen. Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, không ngờ đó chính là bài hát hôm qua mà cô tìm mãi không thấy.

Cô vội vàng quay lại, lớn tiếng hỏi: “Chị Hy, đây là bài gì thế ạ?”.

Nhiếp Hy đang chăm chú viết gì đó, lại đang mải nghĩ bài hát nên nhất thời không nghe thấy cô hỏi.

“Chị Hy, bài chị bật tên là gì thế ạ?”. Vô Yên lại hỏi.

“Em hỏi bài này á?”. Nhiếp Hy nói: Vở ố Libya.

“Nghe hay quá”. Vô Yên thốt lên.

“Cũng được. Tuy là bài hát mới của ca sĩ mới nhưng chị đoán chắc sẽ bán chạy đấy”.

“Hay thật đấy ạ, vừa nghe đã thấy mê rồi”.

Nhiếp Hy nhìn bộ dạng đó của cô, bật cười: “Vô Yên, chị còn một đĩa nữa này, nếu em thích chị cho mượn đấy”.

Vô Yên nghe thấy thế liền gật đầu lia lịa.

Hết giờ làm về đến nhà Vô Yên lấy ngay chiếc đĩa trong túi ra cho vào máy nghe. Bài hát đó là bài hát chủ đề của cả album cùng tên, được xếp ở vị trí đầu tiên.

Cô nghe liên tiếp mấy lần liền mới nghĩ đến chuyện tìm lời bài hát đi kèm CD.

Bìa của tập lời bài hát là ca sĩ đó, một chàng trai rạng rỡ như mặt trời, đúng kiểu đang hot hiện nay, đáng nhìn nghiêng rất đẹp của anh ta hiện ra trong ánh sáng mờ lung.

Tang Vô Yên mở trang đầu tiên, đó là một bức tranh phong cảnh. Bức tranh đó rất đẹp, sa mạc ngút mắt bị ánh mặt trời sắp xuống đường chân trời chiếu lấp lánh ánh vàng, vài ngôi sao lóe sáng gần mặt trời không quá chói mắt ấy, còn ở gần là một chiếc vỏ ốc như được dát một lớp hào quang dưới ánh nắng.

Bên cạnh bức tranh là lời bài hát đó.

Vở ố Libya

Anh đang lạc giữa thảo nguyên,

Gió thổi rập những ngọn cỏ,

Có người đã từng hát bầu trời như mái lều Yurt.

Vòm trời ơi vòm trời,

Bắc Đẩu hãy chỉ lối cho tôi.

Anh đang lạc giữa sa mạc,

Cát vàng mênh mang,

Người xưa gọi nó (sa mạc) là hàn hải.

Hàn hải ơi hàn hải,

Phải chăng người sẽ làm ta khô cạn.

Và anh đang lạc giữa trái tim em,

Hỡi người yêu dấu

Em có bằng lòng thổi chiếc vỏ ốc Libya của mình

Làm chiếc tù và chỉ lối cho anh chẳng?

Anh đang lạc giữa thành phố,

Giữa những tòa nhà san sát

Người yêu dấu hãy cho anh hay nhà ở nơi nao.

Nhà của anh, nhà của anh,

Rẽ ngang biển Hồng Hải, vòng quanh Libya.

Hút một bao thuốc,

Quấn khăn quanh đầu,

Đôi mắt đen thăm thẳm

Biết nói những lời say đắm

Vỏ ốc Libya của anh,

Những ngôi sao rơi rớt.

Lời bài hát không tối nghĩa chút nào, vừa mang phong vị cổ điển lại vừa có chút khác biệt với phong cách của các bài hát thịnh hành hiện nay, có nét đặc sắc riêng của âm nhạc Ả-rập. Giai điệu và lời bài hát hòa quyện với nhau, như có một chàng hoàng tử Ả-rập trong sa mạc đang gảy đàn và hát cho người con gái chàng yêu nghe.

Vô Yên vô tình nhìn thấy phần chế tác phía sau, ngay dòng đầu tiên là mấy chữ ngắn gọn: “Nhạc và lời: Nhất Kim”.

2

Cô luôn cảm thấy nhìn hai chữ này quen quen nhưng lại không nhớ ra được đã từng nhìn thấy ở đâu. Cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều liền tắm rửa rồi đi ngủ.

Đáng tiếc là trời vừa tờ mờ sáng, Vô Yên đã bị tiếng gáy của con gà trống nhà bà cụ trên tầng ba làm tỉnh giấc. Không biết đến đời nào bà cụ mới thít nó đây, bao nhiêu ngày rồi.

Tang Vô Yên trùm chăn kín đầu ngủ tiếp, nhưng con gà đó cứ như được uống thuốc kích thích, gáy một tràng rõ to, rõ dài. Sau đó, di động của cô đổ chuông.

Vừa thấy màn hình hiển thị tên người gọi đến là Ngụy Hạo, thì nhịp tim cô liền tăng tốc, không biết có nên nghe hay không.

Cô lại không dám tắt đi, tiếng chuông cứ thế vang mãi không ngừng, một lúc lâu sau mới im lặng.

Cô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chuông điện thoại lại reo lên lần nữa - vẫn là của Ngụy Hạo.

“Thằng cha này thật là, không biết sáng sớm người khác còn phải ngủ sao?”. Trình Nhân nói.

“Ừ”. Cô chau mày.

“Nghe đi, nghe cũng có ăn thịt được cậu đâu”.

“Sao tớ phải nghe chứ!”. Tang Vô Yên nói và vội vàng nhét chiếc điện thoại vào trong chăn cho bớt ồn.

Điện thoại im bật rồi lại rống lên.

Vô Yên đề gối lên nó, một lúc lâu sau tiếng chuông mới ngừng hẳn.

Nhưng một buổi sáng sung sướng không phải đi học, được ngủ nướng thoải mái thế là đi tong.

Tang Vô Yên tuyệt vọng bò dậy mặc quần áo, ngồi thần thờ trong phòng một lúc rồi quyết định một mình ra phố Tiểu Tây ăn món bánh bao mà mình thèm thường bấy lâu.

Đường phố buổi sớm trừ những học sinh trung học vội vã đến lớp tự học ra thì chẳng còn ai nữa, phần lớn các cửa hàng còn chưa mở cửa.

Chiếc xe phun nước vừa mở nhạc vừa chuyển động chậm chạp trên đường.

Tang Vô Yên hít vào một hơi thật sâu, cô bỗng cảm thấy rất vui vẻ. Trước kia dậy sớm không phải vì đến đài thì là vì đến trường, lâu lắm rồi không được hưởng cảm giác ung dung nhàn nhã thế này.

Thế là sau khi ăn bánh bao no căng bụng cô rẽ vào công viên.

Trong công viên náo nhiệt hơn nhiều, người tập thể dục, người chạy bộ.

Bên hồ có một cậu bé mũm mĩm đang tập thái cực quyền cùng các cụ ông cụ bà, trông cũng có vẻ ra dáng lắm. Cô rất thích trẻ con, nhìn dáng vẻ ngô nghê đáng yêu của cậu bé cô thấy rất thích thú liền ngồi luôn xuống một chiếc ghế ở bên đường.

Có lẽ hôm nay là một ngày đẹp trời. Tuy bây giờ mới là cuối tháng chín nhưng thời tiết cũng không còn nóng bức, ngồi trên chiếc ghế ngoài trời như thế này, gió mát vi vu, thật là sảng khoái, thậm chí cô còn thấy hơi lạnh nữa.

Sắc trời phía xa dần sáng lên, ánh mặt trời buổi sớm bắt đầu xuyên qua tầng mây.

Ghế bên cạnh có một anh chàng. Lúc Vô Yên tới, anh ta đã ngồi một mình ở đó, khẽ nhắm mắt hướng về phía hồ. Anh ta mang lại cho người khác một cảm giác rất dễ chịu vì thế cô không kìm được lên nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh ta mấy lần.

Màu môi của anh ta rất nhạt, đôi môi mỏng mím chặt, dáng vẻ rất lạnh nhạt.

Vì anh ta nhắm mắt nên Vô Yên mới có gan ngấm anh ta thêm chút nữa. Từ nhỏ thị lực của cô đã rất tốt, dù cách vài mét cũng có thể nhìn rõ hàng lông mi đen nhánh, khá rậm của anh ta đang khép lại như một chiếc quạt nhỏ.

Nhưng cũng chính vì anh ta nhắm mắt nên không thể thấy được cảm giác khi tất cả ngũ quan hài hòa với nhau.

Tang Vô Yên luôn tin rằng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, một đôi mắt đẹp là điều kiện tất yếu của một người đẹp. Vì vậy cô tạm thời giữ lại hai chữ “cực kì” trong bốn chữ “cực kì đẹp trai” khi bình luận về anh ta, đợi nhìn cả gương mặt rồi quyết sau.

Gần đó có mấy cụ ông cụ bà đang luyện giọng. Có người còn hướng về phía hồ hét văng lên, nghe nói làm thế có thể đẩy được khí độc từ trong phổi ra, tốt cho tì vị, giúp sống lâu trăm tuổi.

Hễ thấy vui là Vô Yên lại muốn hát, thế là cô cũng bắt chước họ, đứng dậy chống hai tay vào hông cất cao giọng hát.

“Trái ba vòng, phải ba vòng, xoay cái hông rồi xoay cái cổ, ngủ sớm dậy sớm chúng ta cùng tập thể dục, vẩy vẩy tay, vẩy vẩy chân, hít vào thở ra, nhảy nhót theo ông nội, tôi sẽ không bao giờ già...”.

Mấy “ông nội” đang tập thể dục bên cạnh nghe cô rống lên một tràng như vậy, bỗng dừng ngại ngừng

không tiếp tục xoay vòng xoay eo nữa, chậm chậm dừng cả lại.

Ấy - Hình như hơi trẻ con thì phải.

Nghĩ một hồi cô chuyển bài khác.

“Cờ đỏ sao vàng tung bay theo làn gió, tiếng hát ư ừ ừ, đây là tổ quốc thân yêu của chúng ta từng từng từng từng...”.

Bài Tổ quốc hát vang vừa vang lên, mấy thím đang chạy bộ gần đó suýt nữa vấp ngã vì giật mình.

Nhưng điều đáng mừng là anh chàng đẹp trai lúc này chỉ hơi nghiêng nghiêng tai khi cô mở miệng hát câu đầu tiên, còn đầu anh ta rất bình tĩnh.

Tang Vô Yên từ trước đến giờ không bao giờ nhớ lời, cứ đến đoạn nào không nhớ liền à ờ cho qua hoặc tự mình bịa vài câu linh tinh chẳng ăn nhập chút nào vào.

Rõ là mấy đoạn “ừ ừ ừ” sau đoạn cờ đỏ sao vàng kia là để thế chỗ cho mấy từ cô không nhớ.

Hơn nữa, mỗi lần đi hát karaoke, cầm micro hát không quá ba câu cô sẽ bị lũ bạn đánh đuổi khỏi sân khấu.

Lần nào Trình Nhân cũng đều lắc đầu than: “Bọn tớ nghĩ mãi không hiểu, thân là phát thanh viên chưa từng được lên sóng của một đài phát thanh, sao cậu lại hát dở đến mức ấy hả?”.

Thôi vậy.

Tang Vô Yên ngậm miệng lại, lắc lắc đầu.

Ở đây có nhiều người lớn tuổi, tốt nhất là không nên hát mấy bài nhạc hoài niệm kiểu này thì hơn, để không ai bảo cô là làm hoen ố hình tượng sáng chói của tổ quốc vĩ đại.

Vô Yên thầm nghĩ trong lòng, chuẩn bị hát một bài nhà nhà đều nghe.

Lúc này, cô bỗng nhớ ra bài hát Trời cao trong xanh của ca sĩ Từ Quan Quách mà cô rất ngưỡng mộ, bài đó khá nổi tiếng, lại hợp tình hợp cảnh nữa chứ. Thế là cô lẩm nhẩm lời hát trong đầu một lúc rồi bắt đầu hát:

Làn gió sớm nhẹ thổi

Mang hương tóc em đến bên anh

Để anh bắt lấy mùi hương em trong làn gió sớm

Nhân lúc trời còn chưa sáng

Nhân lúc em còn chưa biết bí mật này

Anh đang ở dưới bầu trời xanh

...

Vì rất thích bài hát này nên ở nhà cô từng hát nó rất nhiều lần, vì vậy ít nhiều cũng nhớ được một đoạn. Tang Vô Yên miễn cưỡng tự sướng bằng giọng hát của mình.

Lần này số người bị vấp không nhiều như lần trước, có tiến bộ.

Có điều, chàng trai ở bên cạnh thì lại quay đầu lại, vẻ mặt vốn rất ôn hòa bỗng trở nên kì quái.

Anh vừa quay đầu lại vừa chậm rãi mở mắt. Khi đôi mắt ấy dần xuất hiện trước mặt, Tang Vô Yên gần như quên cả thở.

Anh có một đôi mắt cực kì đẹp.

Dưới hàng lông mi rậm, đôi mắt thâm trầm như màn đêm.

Sau này, Vô Yên hỏi anh: “Anh có biết lần đầu tiên nhìn thấy mắt anh, em nghĩ đến điều gì không?”.

Anh nghĩ hoặc.

Cô cười: “Giống như viên ngọc đen chìm trong làn nước”.

Thực ra, vẻ mặt chàng trai lúc này không phải là kì quái, mà nói thẳng ra là cực kì không vui.

Vô Yên rầu rĩ, cô hát nhạc của mình tỉnh Từ Quan Quách, tại sao anh ta không vui chứ? Không lẽ anh ta là fan cuồng của Từ Quan Quách? Lúc này Vô Yên nghĩ đến mớ tin khủng khiếp về những vụ fan cuồng theo đuổi thần tượng.

Thế là, nhân lúc ánh mắt chết người kia còn chưa chiếu lên người mình, Vô Yên vội vàng im bật, sau đó xách túi đứng dậy chuồn thẳng.

3

Buổi trưa Tang Vô Yên về kí túc lấy đồ đúng lúc gặp Lí Lộ Lộ ở giường trên bê chậu giặt từ nhà tắm về.

“Trường ai hóa ra là Tang tiểu thư”. Lí Lộ Lộ nói: “Thế nào? Quay về thị sát à?”.

Lí Lộ Lộ đặc biệt thích nói kháy Tang Vô Yên nhưng tính rất tốt.

“Tớ quay về lấy ít đồ”.

“Đúng rồi, Ngụy Hạo suốt ngày nửa đêm nửa hôm gọi điện tìm cậu. Phiền chết đi được, cậu có thể làm ơn để bọn mình yên được không”.

“Ờ”. Tang Vô Yên vừa sắp xếp ngăn kéo của mình vừa đáp.

“Cậu nói xem...”. Lí Lộ Lộ ngừng lại, rồi vẫy vẫy tay: “Thôi không nói nữa”.

“Nói cũng vô ích”. Vô Yên tiếp lời.

“Đúng. Không biết tên Ngụy Hạo đó làm thế nào mà thích phải cậu, đúng là xui xẻo ba đời mà”.

Vô Yên cười khúc khích.

“Đừng cười, tối thứ bảy cùng đi ăn nhé, đừng có cả ngày ở trong cái ổ lợn của cậu như thế, đi chơi với mọi người đi”.

“Không muốn đi”. Vô Yên cúi gầm mặt xuống.

“Chắc chắn là cậu quên rồi đúng không, hôm đó là sinh nhật tớ. Cậu dám không đi tớ cấu chết cậu cho coi”.

Lí Lộ Lộ hăm dọa, chiêu này rất công hiệu với Tang Vô Yên.

Kết quả là tối hôm ăn lẩu Ngụy Hạo cũng có mặt, Tang Vô Yên cau mày nhìn Lí Lộ Lộ.

“Đồng hương mà, có ý gì khác đâu”. Cô ấy không buồn ngẩng đầu lên nói.

Có tất cả tám người, vừa đủ bốn nam bốn nữ.

Vô Yên nghĩ, vừa đủ hai bàn.

Mọi người đều là đồng hương cùng thành phố B, Vô Yên quen biết cả.

Ngụy Hạo ngồi bên cạnh của bên cạnh Vô Yên, ở giữa là Lí Lộ Lộ. Vô Yên không nhìn anh, anh cũng tỏ ra bình thường, cả bữa ăn không có gì xảy ra.

Chỉ có điều là lúc ăn được một nửa thấy hơi thiếu thức ăn, Lí Lộ Lộ gọi phục vụ mang thực đơn đến, tiện miệng hỏi Ngụy Hạo: “Này giai đẹp, cậu thấy có cần gọi thêm gì không?”.

Ngụy Hạo không nghĩ gì buột miệng nói: “Gọi thêm ít thịt bò đi, Vô Yên thích ăn”.

Đôi đũa của Vô Yên hơi chững lại một chút.

Thức ăn được mang lên, Lí Lộ Lộ đổ hết vào trong nồi. Nhưng từ đầu đến cuối Vô Yên không gấp miếng nào.

Ăn xong cả đám đi hát karaoke.

Lí Lộ Lộ và mọi người hát rất bốc. Có một cô gái còn cởi giày đứng lên sofa hát. Tang Vô Yên và Ngụy Hạo mỗi người ngồi một đầu sofa.

Đồng hương A: “Tang Vô Yên, hát đi”.

Đồng hương B: “Đừng, ấy chết đừng. Để tớ nút lỗ tai lại đã”.

Vô Yên diên tiết, nhảy chồm lên nói: “Thôi ngay đi!”.

Lí Lộ Lộ nói: “Ngụy Hạo, bài tử của cậu bọn tớ chọn cho cậu rồi, bài tiếp theo đấy”. Dứt lời cô ấy đưa micro cho Ngụy Hạo.

Anh chậm rãi đón micro, nhạc dạo vang lên.

Trước kia, Ngụy Hạo chẳng mấy khi hát, anh cùng bạn học lập một nhóm nhạc tên là “Eleven”, cũng có chút tiếng tăm trong thành phố A, nhưng anh chỉ là một tay chơi bass ít được chú ý, còn Hứa Tây - phát thanh viên chính của đài truyền thanh trường bây giờ chính là ca sĩ chính trong ban nhạc của họ.

Mãi cho tới một lần, mọi người cùng đi hát karaoke, Tang Vô Yên uống say, ôm chặt micro ngồi chọn bài.

Cô gào lên: “Lộ Lộ lấy cho tớ bài Trời cao trong xanh, tớ phải hát... mười lần”.

Đừng nói là mười lần, Tang Vô Yên chỉ hát ba câu là cả bọn đã phát hoảng. Đây mà là hát á, rõ ràng là rống mà. Nhưng lúc đó cô đang say, không thềm quan tâm tới cảm xúc của người khác, cố sống cố chết ôm chặt cái micro không chịu buông tay, rõ ràng định độc chiếm cái micro.

“Vô Yên, bài này không hát như thế đâu”. Ngụy Hạo dỗ dành.

“Thế hát như thế nào cơ?”. Cô dừng lại hỏi.

“Anh hát cho em nghe nhé?”.

“Ừ... ừm. Hát không đúng em sẽ... phạt tiền anh đấy!”. Vô Yên nắc một cái: “Không đúng, không đúng, phải phạt... rượu”.

Dứt lời cô thả tay ra.

Ngụy Hạo nhờ thế mới lấy được micro khỏi tay cô.

Lần đó thực sự là lần đầu tiên Ngụy Hạo hát trước mặt mọi người. Không ngờ anh hát bài Trời cao trong xanh còn đi vào lòng người hơn cả bản gốc nữa.

Mọi người nghe xong đều vô cùng sững sốt, chỉ mình Tang Vô Yên say rượu ngồi cười khúc khích: “Hát cũng được đấy, chỉ kém em... chút xíu thôi”.

Giờ đây, Lí Lộ Lộ lại nhắc tới bài hát đó, rõ là muốn nổi lại duyên xưa cho hai người đây mà.

Giai điệu quen thuộc vang lên, Ngụy Hạo hát bằng giọng trầm ấm, nhẹ nhàng.

Gió nhẹ thổi qua gương mặt anh

Cho anh biết trời sắp sáng

Nhẹ nhàng là gương mặt tươi cười của em

Cho anh nghe vẻ yêu kiều của em

Nhẹ nhàng, sự nhẹ nhàng ấy ấy

Làn gió sớm nhẹ thổi

Mang hương tóc em đến bên anh

Để anh bắt lấy hương vị em trong làn gió sớm

Nhân lúc trời còn chưa sáng

Nhân lúc em còn chưa biết bí mật này

Anh đang đứng dưới bầu trời xanh

Cười với em

Nhẹ nhàng là sự dịu dàng của em

Khiến anh say đắm

Sự ngọt ngào của em

Nhạc còn chưa hết, Vô Yên đã không muốn nghe tiếp nữa, cô cầm túi xách lao ra ngoài.

Khi hầu hết tiếng ồn đã biến mất sau cánh cửa cách âm, cô thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng cô nhớ lại, sáng hôm đó, cô đứng bên bờ hồ ngọc ngách hát bài hát này, có lẽ không chỉ là ngẫu nhiên, trong trái tim cô vẫn còn có chút lưu luyến.

Bỗng nhiên cô bắt đầu thấy ghét bài hát này.

Nhưng Ngụy Hạo đuổi theo cô.

“Vô Yên”. Ngụy Hạo kéo cô lại.

“Em ra ngoài cho thoáng”. Cô giật tay mình ra.

“Sao em lại tránh anh?”.

“Em không tránh anh”.

“Đổi số điện thoại, chuyển ra khỏi kí túc, trong trường cứ thấy anh là lảng, còn nói là không tránh anh nữa sao?”. Anh nói: “Nếu có thể chuyển trường chắc em cũng chuyển luôn rồi”.

“Em chuyển ra ngoài sống không phải là vì anh. Đổi số điện thoại cũng là vì em là người hay thay đổi đấy. Em tránh đường là vì...”. Tang Vô Yên ngập ngừng một chút rồi nhanh chóng tìm cớ thoái thác: “Là vì Ngụy Hạo anh là ngôi sao lớn trong trường, em sợ đường chật không đủ chỗ cho anh đi, chắn mất đường của anh”.

Đây chính là thói cái chày cái cối sở trường của cô.

Anh cười bất lực: “Em thật sự không muốn có quan hệ gì với anh nữa sao”.

“Không muốn”.

“Tại sao?”.

“Chỉ là không muốn thôi”.

“Anh đã nói rồi, anh với cô ấy chỉ là bạn bè”.

“Bạn bè á?”. Tang Vô Yên ngẩng đầu lên: “Bạn bè mà hôn nhau sao? Hôn nhau trước mặt em là việc mà bạn bè làm với nhau à?”.

“Lúc đó cô ấy say, anh cũng uống hơi nhiều nên nhất thời không chú ý...”.

“Ngụy Hạo”. Cô ngắt lời anh: “Em không muốn nghe bất kì lời giải thích nào nữa”.

“Tại sao?”.

“Chỉ là không muốn nghe thôi”. Cô nói.

“...”.

Hai người lại quay về điểm xuất phát.

Ngay lúc ấy Ngụy Hạo có cảm giác bất lực vô cùng, anh không thể nói lí với Tang Vô Yên được.

“Em muốn về nhà”. Cô nói.

“Anh đưa em về”.

“Không cần đâu”.

4

Về đến nhà, Vô Yên buồn bực trèo lên giường. Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, ở đây không có ti vi, cô không thừa tiền mua thứ đó, vì vậy thú vui duy nhất khi về nhà là đọc sách, nghe nhạc.

Từ hồi học cấp ba cô đã làm ở đài phát thanh trường, thích sưu tầm đủ loại nhạc, vì vậy mỗi lần chuyển nhà đĩa CD còn nhiều hơn quần áo, lúc nào cũng nhét đầy một thùng to.

Nhưng lúc này cô chẳng muốn nghe bất cứ bài hát nào.

“Sao không để cho anh ấy giải thích rõ ràng?”. Trình Nhân hỏi.

“Ừ, sao tớ lại không muốn nghe nhỉ? Lạ ghê”. Vô Yên hỏi ngược lại Trình Nhân.

“...”.

“Lẽ nào là tiềm thức của tớ cảm thấy tình yêu thần thánh không thể bị nhuộm bẩn?”.

“Ai mà biết”.

Tối thứ bảy là thời gian Tang Vô Yên gọi điện về nhà báo cáo tình hình trong tuần vừa qua.

“Bố ơi, con muốn ăn bánh trôi”. Vô Yên nũng nịu nói.

“Được được, còn đủ tiền tiêu vặt không, hay là mai bố gửi một ít cho con mua bánh trôi”. Bố cô đáp.

Lúc này mẹ cô ngồi bên liền phàn nàn: “Tiền sinh hoạt của nó mỗi tháng nhiều gấp mấy lần con bé Tiểu Dao nhà hàng xóm, ông còn sợ nó thiếu tiền mua bánh trôi nữa sao”.

“Nhưng con muốn ăn nhân vừng mà bố làm cơ”. Vô Yên làm lơ mẹ mình, tiếp tục làm nũng.

“Mai bố làm rồi cuối tuần sau chú A tới thành phố A công tác, bố bảo chú ấy mang nhân cho con,

nhưng con phải tự nặn bánh đấy”.

“Ừ, con muốn ăn bánh bố làm cơ, con nhớ bố, con nhớ nhà mình nữa”.

“Thế thì...”. Bố cô hơi bối rối: “Thế thì Yên Yên này, hay là tuần sau con về đi”.

“Thế việc học thì sao ạ?”.

“Không học nữa, chúng ta xin nghỉ”.

“Vớ vẩn”. Mẹ cô giật lấy điện thoại: “Vô Yên, con đừng có mà con hát bố khen hay với bố con nữa. Ông ấy chiều con quá trớn rồi. Làm giáo viên mà thế à, chả biết ông ấy dạy dỗ con nhà người ta kiểu gì nữa”.

Tang Vô Yên cười thích chí.

Mẹ cô nói tiếp: “Vô Yên, tháng sau là đăng kí học thạc sĩ đấy, con phải nghĩ cho kĩ xem sẽ học tiếp hay đi làm luôn. Nếu con muốn học thạc sĩ thì phải chuyên tâm ôn tập, đừng đến đài phát thanh làm mấy việc linh tinh đó nữa, mất thời gian lắm. Còn nữa, đừng ngồi đợi suất vào thẳng bố con nhờ liên hệ. Con gái giáo sư đại học B lại còn phải đi cửa sau, người ta nói cho mất mặt lắm”.

“Vâng”. Những khi mẹ bắt đầu dạy dỗ, Vô Yên chỉ có nước gật đầu phụ họa.

Nhà khác là bố nghiêm mẹ hiền, nhà cô thì ngược lại.

“Con nhớ những gì mẹ nói chưa đấy?”. Mẹ cô hỏi.

“Nhớ rồi ạ”.

“Tuần trước thằng Ngụy Hạo gọi điện hỏi số di động của con, hình như có chuyện gì gấp lắm, mẹ nhìn cũng thấy cuống theo. Nếu con thật sự không thích thằng bé thì nói chuyện rõ ràng với nó, nếu không sau này bố con với chú Ngụy ăn nói với nhau làm sao”.

Mẹ cô nói dứt khoát thật.

Giữa cô và Ngụy Hạo chẳng còn gì nữa rồi.

Thời tiết lạnh dần.

Bây giờ không phải đi học nhiều, ngày nào Tang Vô Yên cũng tới thư viện ôn tập. Nhưng trừ cuối tuần học hai lớp bổ sung, thời gian còn lại cô đều ở đài phát thanh.

Thực ra thi thạc sĩ với cô không phải vấn đề lớn.

Như Trình Nhân nói thì là: “Bình thường trông cậu ngu ngu ngơ ngơ thế thôi chứ học thì cũng không tệ”.

“Học bổng loại A như tớ mà cậu dùng hai chữ ‘không tệ’ hả, xem ra như các cậu thì thuộc loại không tệ lắm”. Cô phản bác.

Đài phát thanh đang điều chỉnh lại thời lượng các chương trình, đặc biệt là chương trình âm nhạc vốn dĩ phát vào lúc sáu giờ tối của Nhiếp Hy do tỉ suất bạn nghe đài tăng và cô ấy ngày càng trở nên nổi tiếng.

Nhiếp Hy thường làm chương trình về âm nhạc, khá hiểu biết về giới này, thêm vào đó lại quen biết nhiều nên thỉnh thoảng có thể mời được một số ngôi sao lớn đến phỏng vấn.

Ví dụ như hôm nay ngôi sao đến tham gia chương trình là Từ Quan Quách - thần tượng của Tang Vô Yên.

Từ Quan Quách đã vào giới showbiz mấy năm, mức độ nổi tiếng chỉ tầm tầm, nhưng từ album Trời cao trong xanh phát hành năm ngoái, anh nổi tiếng hơn, tên tuổi đã xuất hiện trên các bảng xếp hạng lớn.

“Một bài hát mang tới thành công lớn cho anh, anh cảm thấy lí do của thành công này là gì? Tuyên truyền của công ty phát hành? Hay là sự trưởng thành của anh?”. Nhiếp Hy nói chuyện rất thoải mái: “Những người trong giới đều biết anh nổi tiếng là chăm chỉ”.

Từ Quan Quách cười: “Được các fan ủng hộ là một mặt. Công ty đĩa hát cũng ủng hộ tôi rất nhiều, đương nhiên còn phải cảm ơn anh Nhất Kim nữa”.

“A, Nhất Kim là tác giả phần lời của bài Trời cao trong xanh”. Nhiếp Hy giải thích cho thính giả nghe dài.

“Anh ấy thực sự rất tài hoa”. Từ Quan Quách nói tiếp: “Tôi biết rất khó mời Nhất Kim viết nhạc và lời, lúc công ty đĩa hát bị từ chối chúng tôi đều tuyệt vọng”. Anh ta kể.

“Nhưng cuối cùng lại được hồi sinh từ chỗ chết”. Nhiếp Hy cười.

“Vậy nên tôi rất cảm ơn anh Nhất Kim”. Từ Quan Quách chân thành nói.

Đến lúc này, Tang Vô Yên mới nhớ ra bài Trời cao trong xanh cũng là do Nhất Kim viết nhạc và lời, chẳng trách hôm nọ cô thấy tên tác giả bài Vô ố Libya nghe quen quen.

Nhất Kim vô cùng nổi tiếng, Tang Vô Yên đã nghe rất nhiều về anh ta.

Hai năm gần đây, bài hát nào do Nhất Kim viết nhạc và lời là ca sĩ hát bài đó trở nên nổi tiếng. Nhưng anh ta rất kín tiếng, chưa bao giờ lộ mặt trước công chúng, từ chối lời mời phỏng vấn của tất cả giới truyền thông. Đừng nói là tuổi tác, mặt mũi, lí lịch trích chéo, ngay cả giới tính của Nhất Kim cũng chỉ mới được hé lộ thời gian gần đây.

Chuyện đó còn nhờ một vụ scandal.

Năm nay có một hotgirl trên mạng đột nhiên tuyên bố mình chính là “Nhất Kim”, sau đó công khai blog cá nhân. Đồng thời còn tung ra một series “những câu chuyện không thể không kể” giữa mình và ca sĩ Từ Quan Quách.

Đúng là một viên đá ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, giới truyền thông sôi lên sùng sục, thậm chí còn có trang web phỏng vấn cô ta, hỏi về tiếng lòng khi sáng tác lời của cô ta.

Nhà báo A: “Tại sao cô lại lấy tên là Nhất Kim?”.

Hot girl cười e thẹn: “Nhất tích nhất kim (quá khứ hiện tại) là những câu chuyện ầm ập về những mối quan hệ vượt trên tình bạn, chưa tới tình yêu của tôi, nhất cổ nhất kim (thời trước và thời nay) lại là sự xung đột và giao thoa về tư tưởng giữa nền văn hóa của dân tộc mà tôi được thấm nhuần từ nhỏ với nền văn hóa nước ngoài khi tôi du học nhiều năm”.

Nhà báo A: “Hay quá, chỉ có hai chữ đơn giản mà lại hàm chứa một tư tưởng sâu sắc như vậy”.

Kết quả là công ty đĩa hát của Từ Quan Quách đứng ra làm rõ vụ việc chứ không phải phía Nhất Kim.

“Những scandal giữa cô ấy và ca sĩ Từ Quan Quách hoàn toàn không có thật”.

“Các anh có chứng cứ gì không?”.

“Rất đơn giản, cô gái này là giả mạo vì Nhất Kim là đàn ông”.

Các nhà báo sửng sốt.

“Vậy có thể mời anh Nhất Kim tham gia họp báo được không?”. Một nhà báo hỏi.

Người phát ngôn xòe tay bất lực: “Xin lỗi, chuyện này... chúng tôi không thể giúp gì được”.

Lúc đó Trình Nhân bình luận: “Thằng cha này kín tiếng đến mức bệnh hoạn”.

“Cậu bệnh hoạn thì có”. Tang Vô Yên chau mày, Trình Nhân dám sỉ nhục thần tượng của cô.

“Tớ khen anh ta mà”.

“Cậu thấy có ai dùng từ bệnh hoạn để khen người khác không?”.

5

Sáng thứ ba hầu hết mọi người ở đài phát thanh đều nghỉ ở nhà, hôm qua Tang Vô Yên quên điện thoại trong ngăn kéo nên một mình thông dong đạp xe đến đài phát thanh lấy điện thoại.

Cô dựng xe đạp bên ngoài rồi bước vào thang máy.

Trong thang máy còn có một người đàn ông.

Không ngờ anh ta chính là anh chàng có đôi mắt đẹp hút hồn ngồi bên hồ lần trước. Có điều lúc này anh ta có vẻ rất nghiêm nghị, tay anh ta cầm một chiếc gậy bằng kim loại màu trắng trông rất bình thường, thân gậy nhỏ và có vẻ khá nhẹ.

Tang Vô Yên thấy khó hiểu, còn trẻ vậy mà đã phải chống gậy rồi sao?

Người đàn ông có thân hình khá cao, chỉ có điều hơi gầy một chút, trông hoàn toàn trái ngược với người nhỏ nhắn lại có gương mặt bầu bĩnh trẻ con như Tang Vô Yên. Anh ta đứng đối diện cửa thang máy, im lặng chờ thang máy xuống, ánh mắt hoàn toàn không có điểm dừng. Sau khi Tang Vô Yên tới, anh ta lịch sự nhích sang bên cạnh.

Tang Vô Yên chỉ cảm thấy hơi lạ, tầm này ở đài phát thanh ngoài những người trực ban ra thì chẳng có ai cả, sao anh chàng đẹp trai này lại đến nhỉ, không lẽ đến bàn chuyện mua quảng cáo?

Không biết có phải anh ta cảm thấy Tang Vô Yên đang đánh giá mình hay không mà anh ta nghiêng đầu, cô vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Cô quay đi, nhìn chằm chằm vào màn hình điện tử của thang máy, số tầng dần thay đổi 9, 8, 7,...

Lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, người đàn ông rút di động ra.

“Ừ, tôi tự lên được, cô không cần xuống đâu”.

Không biết đối phương nói gì, anh ta chỉ lạnh nhạt đáp: “Hàng dọc bên phải, hàng ngang thứ hai từ trên xuống, tôi nhớ rồi”.

Sau đó anh ta cúp máy.

Một cuộc điện thoại ngắn gọn và rõ ràng, đơn giản đến mức khiến người ta cảm thấy lạnh lùng, hơn nữa còn ẩn chứa chút bức bối.

Đúng là một người đàn ông cực kì thiếu kiên nhẫn, Tang Vô Yên nghĩ.

“Ding dong...”, thang máy tới rồi.

Người đàn ông hơi khựng lại, dường như có ý nhường cho cô đi trước.

Lady first, chuyện đó là tất nhiên rồi. Tang Vô Yên bước vào không chút do dự, sau đó quay lại nhấn số tầng mới phát hiện anh ta dùng chiếc gậy kim loại khẽ gõ vào cửa thang máy rồi mới bám vào thành cửa và bước vào.

Tang Vô Yên sững sờ tròn tròn mắt.

Anh ta là một người khiếm thị.

Chiếc gậy kim loại màu trắng đó là gậy dành cho người khiếm thị.

Lúc này nhìn ánh mắt anh ta lần nữa cô thấy đúng là không hề có bất cứ điểm nhìn nào. Đôi mắt trong sáng đen láy đẹp như vậy nhưng không thể nhìn thấy được...

“Thịch” một tiếng, Tang Vô Yên nghe thấy tiếng trái tim mình ghen lại, cô không thể nói rõ cảm giác của mình lúc này.

Nuối tiếc, đồng cảm, thương xót, than thở... dường như nó vô cùng phức tạp.

Cô nhớ lại buổi sáng lần đầu tiên gặp anh ở công viên, anh nhắm mắt ngồi bên hồ rất lâu. Lúc đó anh đang làm gì? Lắng nghe âm thanh của thế giới này ư, hay là đang yên lặng chờ đợi ánh mặt trời chiếu lên đôi mắt?

Trong thang máy, Tang Vô Yên đằng sau, anh đằng trước.

Cô vốn tưởng anh sẽ nhờ mình nhấn nút hộ, nhưng mãi không thấy anh mở lời, cô bèn chủ động hỏi: “Có cần tôi giúp không?”.

Anh khựng lại, hơi quay đầu lại, sau đó nhìn thẳng về phía trước, lạnh nhạt nói: “Không cần, cảm ơn”.

Nói xong bốn chữ đó anh lại mím chặt môi.

Thái độ lịch sự mà cực kì xa cách này khiến Tang Vô Yên nhú mào, trong lòng có cảm giác không vui, nhưng cảm giác không vui đó ngay lập tức bị sự đồng cảm vùi lấp.

Cô thấy anh giơ tay phải lên, lần mò trên bảng nút nhấn phía bên phải cánh cửa. Từ trên xuống dưới, ngón tay anh chậm chậm trượt trên bề mặt bằng kim loại.

Bảng nút nhấn có hai hàng dọc, anh đang sờ hàng bên phải.

Thang máy đang đi lên, Tang Vô Yên nghĩ nhớ anh ta lên tầng hai thì sao, đợi anh ta ấn xong thì đã qua tầng hai rồi. Vì vậy trái tim Tang Vô Yên cũng căng thẳng chờ đợi theo.

Ngón tay của anh ta rất nhạy cảm, sờ vào nút số 12, anh ta dừng lại một chút rồi tiếp tục trượt xuống.

Nhìn những ngón tay chậm chậm lướt qua nút bấm đó, Tang Vô Yên đột nhiên nhớ đến cú điện thoại vừa rồi.

Anh ta nói: “Hàng dọc bên phải, hàng ngang thứ hai từ trên xuống, tôi nhớ rồi”. Có người miêu tả vị trí nút bấm cho anh ta.

Chạm vào nút số 10 anh ta dừng lại và nhấn xuống không chút chần chừ.

Nhưng Tang Vô Yên thì ngớ người, đèn của tầng số 10 tắt ngóm.

Cái thang máy này có một đặc điểm là nếu một tầng lâu bị bấm hai lần có nghĩa là hủy bỏ. Tang Vô Yên tình cờ cũng lên tầng 10, giờ thì xong rồi.

Người đàn ông không hề phát hiện ra điều đó, dường như anh ta còn thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ một lúc, cô khẽ khàng giơ tay, lách qua người anh ta, sau đó lặng lẽ nhấn lại tầng 10. Sau một loạt động tác cô tin chắc anh ta không phát hiện ra mới thấy yên tâm.

Tang Vô Yên định thở dài một tiếng nhưng rồi lại thôi, chỉ có thể thầm thở dài trong lòng, cứ như cô

đang ăn trộm vậy. Cô vô thức sờ túi, chìa khóa biến mất rồi.

“Á”. Cô kêu lên.

Người đàn ông vẫn đứng im.

Tang Vô Yên bùm miệng sau đó mở túi xách ra bối tung lên mà vẫn không thấy đâu.

Cô chau mày, suy nghĩ một lúc, cảm thấy hình như mình quên khóa xe đạp, sau đó chìa khóa và cả khóa xe đều ở trong giỏ xe.

Tang Vô Yên liếc thấy thang máy mới đến tầng 6 bèn cuống quýt nhấn nút tầng 7, khi thang máy dừng lại, cô lao ra ngoài, định đi xuống bằng chiếc thang máy khác.

Khi cô đang sốt ruột chờ đợi, vô tình cô liếc nhìn người đàn ông, nhìn đôi mắt trong sáng đó chậm chậm biến mất sau cánh cửa vừa khép lại.

Chương 2: Thầy giáo môn chữ nổi

1

Sáng thứ tư vốn là thời gian thu âm chương trình phỏng vấn, nhưng Nhiếp Hy lại bảo Vô Yên không cần làm nữa vì đã chuẩn bị xong rồi.

“Phỏng vấn ai vậy ạ?”. Tang Vô Yên hỏi.

Nhiếp Hy cười: “Tạm thời bảo mật. Đợi đến lúc phát sóng là em biết ngay thôi mà”.

Tang Vô Yên nhìn Nhiếp Hy đang tỏ vẻ thần bí, hiếm khi thấy cô ấy vui như vậy, có thể thấy khách mời không phải là người nổi tiếng bình thường.

Có điều cô cũng chẳng quan tâm.

Để đối phó với vấn đề phỏng vấn xin việc, bắt đầu từ năm thứ ba, nhà trường mở hàng loạt các khóa học hướng dẫn xin việc. Học kì này mời giáo viên của học viện văn học đến dạy “Giao tiếp và cách nói chuyện”. Môn này có hai tiết buổi chiều, ai ngờ đến trường lại thấy trên bảng viết thầy giáo có việc đột xuất, đổi sang học tối.

Thầy giáo này tuy không bao giờ điểm danh nhưng giảng rất hay nên ít người trốn học.

Ví dụ có lần ở trên lớp thầy nói: “Nếu phân tích từ góc độ tâm lí học của các em, thì trong quá trình giao tiếp con người sẽ đối diện với ba nỗi sợ lớn là: sợ sự xa lạ, sợ người có địa vị cao và sợ đám đông. Mức độ sợ hãi mỗi người mỗi khác, tùy vào trải nghiệm của từng người, nhưng đều không thể tránh

khỏi chúng. Khi các em phỏng vấn xin việc, phỏng vấn khi thi cao học, phỏng vấn khi thi công chức đều bao gồm cả ba nỗi sợ này nên nó mới trở thành trở ngại lớn cho nhiều người như vậy”.

Có bạn ngồi dưới hỏi: “Thưa thầy, khi đứng trước bọn em thầy có nỗi sợ đám đông không ạ?”.

Thầy cười: “Có. Ví dụ như bây giờ em đột nhiên đứng lên hỏi, tuy bề ngoài tôi tỏ ra bình thản nhưng trong lòng thì giật thót, sợ em hỏi câu nào khó trả lời”.

Sau khi tan học Tang Vô Yên về đến nhà mới chợt nhớ ra tối nay phát sóng chương trình phỏng vấn bí mật của Nhiếp Hy.

Cô vừa mở radio ra thì nghe thấy Nhiếp Hy nói: “Hôm nay chân thành cảm ơn anh Nhất Kim đã dành chút thời gian đến tham gia chương trình của chúng tôi”.

“Không có gì”.

Một giọng nam trầm thấp, nghe rất hay trả lời Nhiếp Hy.

Là Nhất Kim!

Tang Vô Yên tròn mắt nhìn Trình Nhân.

“Là Nhất Kim sao?”. Tang Vô Yên hỏi Trình Nhân.

“Ừ”. Trình Nhân đáp.

“Có điều hình như chương trình kết thúc rồi”. Trình Nhân dội nước lạnh lên đầu cô.

“...”

Đây là lần đầu tiên Tang Vô Yên được nghe tin tức liên quan trực tiếp đến Nhất Kim. Tuy chỉ có ba chữ lạnh nhạt nhưng từ miệng người đàn ông tài hoa xuất chúng đó nói ra, lại mang một màu sắc kì diệu.

Anh ấy nói: Không có gì.

Một câu nói ngắn gọn không đầu không cuối như vậy khiến người ta tha hồ liên tưởng. Người đàn ông này cao hay thấp, béo hay gầy, kín đáo hay thích thể hiện... dường như tất cả đều không thể khẳng định được.

Tang Vô Yên nhìn chiếc radio, rất lâu sau cô gối đầu lên gối nói đó đi vào giấc ngủ trong một tâm trạng lạ lùng.

Chiều ngày hôm sau, cô không có tiết, tầm đó vốn không phải giờ cao điểm nên trên chiếc xe bus 101 có rất ít người. Tang Vô Yên lên xe, ngồi xuống dãy ghế phía dưới cạnh cửa sổ.

Xe bus số 101 là chiếc xe chạy theo tuyến đường ngắm cảnh của thành phố A, từ khu vực dân cư đến khu danh lam thắng cảnh, đi qua một loạt các địa điểm nổi tiếng của thành phố, dân ở đây không hay đi tuyến này, một là vì đi vòng khá xa, hai là vì đắt hơn xe bus thông thường một chút.

Nhưng nếu như rảnh rỗi Tang Vô Yên thường ngồi trên xe, lượn một vòng khắp thành phố này. Phần lớn thời gian xe rất ít khách, chỉ lác đác vài người, cô lại thích ngồi một mình vừa nghe nhạc vừa nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm nghĩ sự đời, đó là một Tang Vô Yên hướng nội. Từ nhỏ cô đã rất nhút nhát khi gặp người lạ, mãi cho tới khi lớn lên vào đại học, tính cách của cô mới bắt đầu dần trở nên hoạt bát.

Chính trên chuyến xe này, Tang Vô Yên tình cờ nghe được chương trình phỏng vấn của Nhiếp Hy ngày hôm qua được phát lại.

Lúc này bên ngoài cửa sổ đang có mưa bay lất phất, mưa đầu thu có phần dai dẳng, nhờ sự gột rửa của nước mưa, không khí của cả thành phố cũng trở nên trong trẻo hơn.

Trên xe không đông, cô lại được nghe thấy giọng nam trầm đó lần nữa.

Lần này cô nghe rất rõ.

Đó là một giọng nam chín chắn, trầm thấp chậm rãi, có chút lạnh lùng. Mỗi khi Nhiếp Hy hỏi một câu, anh ta đều trầm ngâm một chút rồi trả lời khá đơn giản.

Anh ta rất kiệm lời.

“Tại sao anh lại đến với con đường viết nhạc và lời bài hát này, lúc nhỏ anh có mơ ước làm thơ không?”. Nhiếp Hy hỏi.

“Vô tình trông liễu liễu mượt xanh, trước kia tôi chưa từng nghĩ tới”. Anh ta đáp.

“Anh Nhất Kim, có một cộng đồng fan đông đảo như vậy, tại sao anh lại từ chối xuất hiện trước công chúng?”. Nhiếp Hy hỏi.

“Giữ không gian riêng tư”.

“Chỉ vì lí do này ư?”.

“VẬY còn lí do nào khác nữa?”. Anh ta hỏi lại.

“Anh thành công trong lĩnh vực này như vậy, nhưng nghe nói anh còn làm nghề khác nữa, hay có thể nói viết nhạc và lời chỉ là nghề phụ của anh?”.

“Đúng vậy”.

Anh ta trả lời câu hỏi này không chút do dự. Hai chữ ngắn gọn cho người ta cảm giác anh ta khá tự tin vào khả năng của mình, còn Tang Vô Yên thì khẽ cười, có lẽ anh ta muốn khiêm tốn một chút, khi đó Nhiếp Hy hỏi liền một lúc hai câu, thế là anh ta không buồn nói nhiều, khẳng định luôn.

Sau đó là phần quảng cáo.

Hoặc...

Một lúc sau Tang Vô Yên nhìn ra ngoài cửa lại nghĩ.

Hoặc anh ta vốn là một người kiêu ngạo như vậy.

“Anh Nhất Kim, nghệ danh của anh có hàm ý gì không? Một sớm một chiều, nên mới lấy tên Nhất Kim? Hay là để kỉ niệm điều gì hay ai đó?”.

“Không, chỉ đơn giản là vì số nét ít thôi”. Anh ta lạnh nhạt nói.

Tang Vô Yên thấy khâm phục Nhiếp Hy quá, trò chuyện với một người cá tính như vậy mà vẫn có thể ung dung dẫn dắt chương trình, nếu là mình thì chắc chắn là xong rồi.

“Mấy tháng trước, có một fan nữ đã giả danh anh ở trên mạng, lúc đó sao anh không lên tiếng đính chính?”.

“Đầu mọc trên cổ người khác, họ nghĩ gì tôi không quan tâm”.

“Rất nhiều bài hát anh sáng tác đã làm không ít fan nữ cảm động, ví dụ như bài Trời cao trong xanh, Vỗ ốc Libya, trong đó có câu chuyện của bản thân anh không?”.

“Không, tôi...”.

Đây là câu dài nhất mà anh ta nói trong cả chương trình, nhưng lại bị tên trạm dừng xe bus át mất,

sau đó rất nhiều người lên xe, người lái xe cũng tắt luôn radio.

Giọng nói của anh dần biến mất khỏi không gian quanh cô.

Trong lòng Tang Vô Yên dâng lên một cảm giác hụt hẫng mơ hồ.

2

Tang Vô Yên vừa ôn thi cao học vừa bận rộn chuẩn bị luận văn tốt nghiệp.

Thế là đến giữa kì mỗi người đều được phân công một nhiệm vụ thực tập. Nhóm Lí Lộ Lộ bị điều đến trại giam được đặc biệt giám sát ở ngoại ô thành phố A làm công việc điều trị tâm lí cho phạm nhân.

“Trại giam được đặc biệt giám sát là sao?”. Tang Vô Yên tò mò hỏi.

“Thì là trong đó toàn phạm nhân trọng tội từ mười lăm năm trở lên chứ sao”. Lí Lộ Lộ thản nhiên đáp.

Tang Vô Yên lập tức trợn mắt: “Đều là phạm nhân mắc tội giết người á?”.

“Không hẳn”. Lí Lộ Lộ khẽ cười: “Còn có bắt cóc, buôn bán ma túy, buôn lậu, cưỡng dâm nữa”.

“...”.

“May mà mấy cô nàng chân yếu tay mềm như cậu không phải đi, nếu không chắc sợ chết ngất mất”.

Đúng là như vậy, tổ của Tang Vô Yên là nhẹ nhàng nhất, tổ của cô được phân về một trường dành cho người khuyết tật trong thành phố. Trường này có một sổ đặc thù, phải sau Tết họ mới phải đến đó trình diện.

Ngày hôm đó, Tang Vô Yên đi nộp giấy tờ thực tập, khi cô từ văn phòng đi ra sân vận động đúng là lúc bọn trẻ học tiết hai.

Khi Tang Vô Yên đi qua một phòng học nhỏ ở tầng hai, cô nghe thấy một giọng nói rất quen.

Sau đó cô nhìn thấy người đàn ông đó qua cửa sổ.

Anh mặc áo sơ mi trắng đứng cạnh bục giảng, dáng vẻ rất nhàn nhã.

Bọn trẻ đang viết bài, anh cúi đầu, lặng lẽ không nói một lời.

“Thầy Tô!”. Một bé gái tết tóc hai bên gọi.

Hóa ra anh ta họ Tô, Tang Vô Yên khẽ cười, đứng lại nhìn họ.

Trong lớp anh không dùng gậy dẫn đường, tay anh lướt qua mấy chiếc bàn, chậm rãi bước tới bên cô bé đó, dường như anh quen thuộc với mọi thứ ở đây.

Anh cúi xuống nói gì đó rồi ngồi xổm bên cạnh chiếc bàn học nhỏ kiên nhẫn trò chuyện với bé gái. Giọng nói của anh hoàn toàn khác lúc ở trong thang máy, rất mềm mại và vui tươi, thậm chí cho người ta cảm giác hình như anh đang mỉm cười.

Cuối cùng cũng hết giờ, khi anh bước ra, Tang Vô Yên nãy giờ nhìn trộm ngoài cửa sổ do dự một chút bèn học theo bọn trẻ gọi: “Thầy Tô”.

Anh nhạy cảm quay lại, đôi mắt không có điểm dừng như xuyên qua người Tang Vô Yên, nhìn về một nơi rất xa xôi nào đó. Anh hỏi: “Chúng ta quen nhau sao?”.

Chỉ gặp mặt một lần, cô không hề mong anh sẽ nhớ.

“Hình như là không”.

Nghe vậy anh lại lộ ra vẻ thở phào nhẹ nhõm, sau đó một tay chống gậy, một tay bám vào lan can chuẩn bị xuống tầng một.

Tang Vô Yên thấy vậy bèn hỏi: “Anh muốn đi đâu? Có cần tôi giúp không?”. Lời vừa dứt cô đã thấy hơi hối hận, cô lại vô tình tỏ ra thương hại anh rồi.

Anh quay lại lần nữa, trầm ngâm một chút rồi thông thả nói: “Hình như tôi từng gặp cô, ở đài phát thanh”.

“Trong thang máy”. Tang Vô Yên bổ sung.

Lúc đó cô cũng tốt bụng nói năm chữ “Có cần tôi giúp không?”.

May mà trí nhớ của anh khá tốt, Tang Vô Yên nghĩ.

“Tôi là thực tập sinh, tên là Tang Vô Yên, còn thầy Tô?”.

“Tô Niệm Cầm”.

“Niệm Tình(*) á?”. Tang Vô Yên thấy ngạc nhiên nên hỏi lại.

“cầm” là “qīn” đọc gần giống nhau.

“Không. Là Cầm”. Tô Niệm Cầm sửa lại phát âm của cô.

Cô là người phương Nam, trước kia thanh một và thanh hai của cô không rõ ràng nên ở đài phát thanh trường suốt ngày bị đài trưởng cắt tiết mục. Bây giờ cô đã nói chuẩn nhưng lại không nghe rõ người khác nói.

Dường như cảm thấy cô không hiểu, Tô Niệm Cầm bèn nói thêm: “Kim Y, Cầm(*)”.

Kim Y, Cầm?

Tang Vô Yên cười ngượng, môn ngữ văn của cô hơi kém, không biết thế nào là Kim Y, Cầm. Nhưng cũng ngại không tiện hỏi thêm, để tránh lộ ra sự thiếu hiểu biết của mình, cô đành tỏ ra đã hiểu.

Buổi tối, khi đang học thuộc lòng từ mới ở nhà, đột nhiên Tang Vô Yên nghĩ đến tên của anh.

Lâu lắm rồi cô không mở từ điển tiếng Trung, phải mất một lúc mới tìm thấy nó trong đồng từ đồng âm.

Kim Y, Cầm.

Cô đọc phần giải thích, hóa ra nó có nghĩa là cái chặn.

“Niệm Cầm(**)? Vậy thì chắc chắn là hồi nhỏ nhà rất nghèo, không có chặn đấp”. Trình Nhân ngồi bên cạnh phân tích.

“Thế nhớ trước khi ra đời đã được đặt tên thì sao?”. Tang Vô Yên phản bác.

“Thế thì là trước khi kết hôn bố mẹ anh ấy rất nghèo, bố mẹ Trung Quốc nào chả thích đặt hi vọng vào tên của con cái”. Trình Nhân tiếp tục những phân tích chán ngắt của mình.

Cuối cùng Tang Vô Yên đầu hàng, không tiếp tục thảo luận vấn đề này với cô nàng thích dội nước lạnh lên đầu người khác như Trình Nhân nữa.

Tô Niệm Cầm.

Tang Vô Yên nằm trên ghế sofa ôm cuốn từ điển thầm đọc ba chữ đó, nhớ lại lúc hai người nói chuyện, bất giác mỉm cười.

Anh nói tiếng phổ thông rất chuẩn, nhưng chỉ riêng lúc đọc chữ “Cầm” trong tên mình là hơi lên cao ở âm cuối. Có lẽ anh là người ở đây, vì người thành phố A thường đọc thanh một thanh thanh hai, thanh ba. Khi anh nói những chữ khác người ta không nhận ra giọng địa phương của anh, chỉ riêng khi đọc tên mình là không sửa được.

“Vô Yên”. Trình Nhân cắt ngang suy nghĩ của cô.

“Hử?”.

“Lau miệng hộ cái, sượng đến mức chảy cả nước miếng ra ngoài kia kìa”. Trình Nhân vừa nói vừa làm bộ đưa khăn giấy cho cô.

“...”.

3

Tuần kế tiếp, Tang Vô Yên giúp một đàn em trong trường nộp giấy tờ nên lại đến trường tiểu học đó. Vừa rồi tình cờ gặp anh chuẩn bị lên lớp trong văn phòng chủ nhiệm Uông.

“Tiểu Tang, cô đợi ở đây một lát, tan lớp tôi tới ngay”. Chủ nhiệm dặn dò.

“Vâng, không sao đâu, bác cứ đi đi ạ, cháu không vội”.

Chủ nhiệm Uông vừa đi khỏi thì tiếng chuông vào học vang lên. Tang Vô Yên nhìn quanh căn phòng, tìm một tập báo rồi ngồi xuống đọc.

Khu phòng học là một căn nhà bốn tầng theo kiến trúc kiểu cũ. Hành lang mỗi tầng ở giữa hai dãy phòng học, vì vậy nên rất chật hẹp, dễ có tiếng vang. Thông thường khi đang lên lớp hầu như tất cả các phòng học đều khép hờ cửa để tránh ồn ào.

Văn phòng của chủ nhiệm Uông lại ở trong cùng hành lang tầng bốn, cách phòng học khá xa vì vậy ở đây rất yên tĩnh.

Tập báo dày cộp đó toàn báo giáo dục, báo Đảng các cấp, không có tin tức giải trí, tin lá cải, vì vậy chỉ mấy phút Tang Vô Yên đã xem hết một lượt, rồi bắt đầu cảm thấy chán ngắt.

Cô ngược mắt nhìn đồng hồ treo tường, mới có bảy tám phút, thế là cô tựa cằm lên bàn làm việc ngủ lơ mơ. Tang Vô Yên thoáng nghe thấy tiếng đọc bài của bọn trẻ vọng tới, cô nằm bò ra mặt bàn, nhắm mắt lại.

Đang đọc gì thế nhỉ?

Hình như là bài Ngõ Ô Y của Lưu Vũ Tích: “Chu Tước cầu nay cỏ đã hoang, Ô Y ngõ vắng lúc đương tàn, Yến xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ; Nay hộ tầm thường cũng liêng sang(*)”.

Đột nhiên tiếng đàn dương cầm vang lên chen ngang vào giọng đọc thơ.

Tang Vô Yên tuy mù tịt về âm nhạc nhưng cũng biết đây là bài Ánh sao lấp lánh, một vài giai điệu đơn giản được ai đó nhẹ nhàng chơi một lượt, nhưng lần thứ hai lại biến thành những đơn âm ngắt quãng, lại còn lặp đi lặp lại mấy lần. Nghe một lần còn được, đằng này cô nghe người đó đánh như vậy ba, bốn lần, hơn nữa dường như người chơi không hề có ý định dừng lại.

Cô bực bội đứng dậy vuốt tóc sau đó nhìn đồng hồ treo tường lần thứ N+1, còn lâu mới đến giờ tan lớp...

Tang Vô Yên ra khỏi văn phòng, phát hiện ra tiếng đàn dương cầm phát ra từ phòng đàn ở đối diện, cửa phòng chỉ khép hờ chứ không đóng kín nên mới có tiếng vang ra ngoài.

Cô sợ bọn trẻ đang học đàn bên trong nên lặng lẽ bước tới bên khe cửa thò đầu vào nhìn. Không ngờ cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô, chỉ có một người ngồi trong phòng.

Và người đó chính là hình bóng thường xuyên vẫn vợ trong đầu Tang Vô Yên gần đây - Tô Niệm Cầm.

Tay trái của anh nhấn phím đàn, tay phải cầm bút viết gì đó lên một chiếc bảng con. Loại bảng này trong văn phòng của chủ nhiệm Uông cũng có, là bảng chữ nổi. Anh chau mày, vừa nhấn phím đàn vừa ghi chữ nổi. Nhìn bộ dạng của anh có vẻ như đang chuẩn bị bài giảng, có lẽ đang vắt óc suy nghĩ xem nên dạy bọn trẻ thế nào nhưng hình như đang gặp khó khăn.

Tô Niệm Cầm nhấn hai âm, ghi chép gì đó rồi chạm vào phím đàn, cảm thấy không đúng lại bất giác lắc đầu. Tang Vô Yên thấy anh làm đi làm lại vài lần, cuối cùng cũng hiểu ra tiếng đàn sốt ruột đó từ đâu tới.

Chỉ thấy hình như anh đã hết kiên nhẫn, bàn tay viết chữ càng lúc càng gấp, bút ấn càng lúc càng mạnh, cuối cùng mỗi nét bút đều như muốn rạch nát cái bảng.

Lần cuối cùng, Tô Niệm Cầm phát cáu, đập mạnh chiếc bút lên tấm bảng.

Tang Vô Yên giật cả mình, lập tức nhận ra người này rất nóng tính, ngồi một mình cũng nổi cáu được. Cô muốn chuồn ngay lập tức, tránh bị phát hiện đang nhìn trộm.

Nhưng...

Cô cũng muốn ở lại đây.

Đúng lúc này, bàn tay trái của Tô Niệm Cầm lướt qua phím đàn, từ phải sang trái rồi từ trái sang phải. Sau khi nhắm mắt giầy vò cái đàn hai ba lần, những ngón tay của anh từ cứng ngắc bắt đầu trở nên mềm mại, thần sắc cũng trở nên hiền hòa.

Anh thở dài một tiếng, hai bàn tay đặt trên phím đàn, hơi dừng lại rồi thuần thục chơi một bản nhạc. Bản nhạc đó vô cùng trầm thấp và chậm rãi, mang hơi hướng nhạc Trung Quốc, lúc này được anh chơi bằng dương cầm lại có một cảm giác rất khác biệt.

Một bản nhạc rất hay, nếu điền lời phù hợp có lẽ sẽ càng hay hơn, khi Tang Vô Yên đang nghĩ như vậy thì đột nhiên một cơn gió thổi qua hành lang, làm rung cánh cửa phòng tập đàn.

Bản lề cánh cửa đã hơi cũ, phát ra tiếng “két...”.

Tang Vô Yên sợ anh phát hiện ra vội vàng giữ cánh cửa lại, không cho nó chuyển động nữa. Không ngờ Tô Niệm Cầm đã nghe thấy tiếng động, tiếng đàn ngừng bật, anh quay đầu về phía Tang Vô Yên. Gương mặt anh nhìn về phía cô sau đó hơi nghiêng đầu.

Tang Vô Yên đột nhiên cảm thấy tức giận, gió thổi làm cánh cửa phát ra tiếng động vốn là một chuyện vô cùng bình thường, cô lại vẽ rắn thêm chân. Cô vội nín thở, đứng im không dám động đậy. Lúc này chỉ thấp thoáng nghe thấy tiếng bọn trẻ vẫn đang đọc bài Ngõ Ô Y ở đầu hành lang đằng kia, ngoài ra chỉ có tiếng gió, tiếng lá ngô đồng khô xào xạc dưới tầng một, và còn tiếng những cơn gió lạnh chen chúc qua hành lang.

Bỗng nhiên, Tô Niệm Cầm lạnh lùng hỏi: “Ai ở đó?”.

Câu nói này khiến Tang Vô Yên không kịp trở tay, liền vô thức trả lời: “Là tôi”.

Một câu trả lời được cả tỉ người Trung Quốc dùng với tần suất cao nhất, nhưng Tô Niệm Cầm lại nhú mày, nói: “Cô là Tang...”.

Anh hơi dừng lại, Tang Vô Yên vội mừng rỡ tiếp lời: “Vô Yên, Tang Vô Yên”.

“Cô ở đây làm gì?”. Tô Niệm Cầm lại chậm rãi hỏi.

Thấy sắc mặt của anh đã tươi sáng hơn lúc một mình nổi cáu ban nãy nhiều, cô cũng thẳng thắn đáp: “Tôi ngồi trong văn phòng đối diện nghe thấy một bản nhạc hay nên tới đây xem sao”.

“Bây giờ tôi đã chơi xong rồi”. Anh nói.

“Sao cơ?”. Nhất thời cô chưa hiểu ý anh.

“Cô có thể đi được rồi”. Nói xong anh quay đi, lại cầm bút lên.

Tang Vô Yên sững người, không ngờ Tô Niệm Cầm hoàn toàn không cho cô cơ hội suy nghĩ, bởi tiếp thêm một câu: “Phiền cô đóng cửa vào”.

Tang Vô Yên máy móc đóng cửa lại, quay trở lại văn phòng, làm một loạt động tác như có ma xui quỷ khiến. Đến tận nửa phút sau, tiếng chuông tan học vang lên cô mới tỉnh ra liền nổi cáu: “Có gì ghê gớm đâu!”, dứt lời còn giơ chân đá cái ghế mây trước mặt một cái cho bõ tức.

4

Gần đến Giáng sinh, đài phát thanh muốn phát lại những chương trình kinh điển của năm đó. Tang Vô Yên ngồi trong phòng biên tập lại nghe thấy chương trình phỏng vấn Nhiếp Hy làm với người đó mấy tháng trước.

Cô tranh thủ đeo tai nghe vào nghe lại lần nữa.

“Không, chỉ đơn thuần vì ít nét thôi”.

Nghe đến câu này Tang Vô Yên lại âm thầm cười ngốc nghếch mất một lúc.

Xong việc bước từ đài phát thanh ra Tang Vô Yên thấy các đôi tình nhân đang chuẩn bị cho lễ Giáng sinh. Bỗng cô nghĩ tới Ngụy Hạo và Hứa Tây.

Thực ra trong đáy lòng cô còn xa mới bất cần như vẻ bề ngoài.

Thời gian bảo vệ luận văn tốt nghiệp bị đẩy lên sớm hơn, Tang Vô Yên cũng tới trường khuyết tật thực tập sớm hơn kế hoạch ban đầu. Vì cô chưa quen công việc ở trường nên được một cô giáo họ Lí hướng dẫn.

Có lúc, cô giáo Lí đi học hoặc đi dạy lớp thường, cô ngồi trong văn phòng ôn tiếng Anh.

Một ngày mưa nọ cô lại nhìn thấy Tô Niệm Cầm.

Mùa đông ở thành phố A rất ít khi có tuyết, nhưng lại thường mưa nhiều, có lúc ba bốn ngày liền trời không nắng. Tâm trạng của cô lại gần như gắn liền với thời tiết, nên lúc nào cũng ngán ngẩm. Đúng lúc cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ ngơ ngẩn thì thấy ở đằng xa Tô Niệm Cầm và một cô gái trẻ đang che chung một chiếc ô.

Trời vẫn đang mưa. Một tay anh cầm ô, chiếc gậy dẫn đường được gấp lại nằm trong bàn tay bên kia. Cô gái ở bên cạnh nhẹ nhàng đỡ cánh tay cầm ô của anh, dựa vào sự dẫn dắt của cô ấy, anh chậm chậm đi qua con đường nhỏ cạnh sân vận động tới khu phòng học.

Trong văn phòng ngoài cô ra còn có hai giáo viên đang sửa bài cho học sinh. Tang Vô Yên nhìn họ một cái, rồi ra mở cửa sổ như muốn hít thở không khí trong lành, thò đầu ra ngoài để nhìn cho rõ cử động của hai người đó. Động tác của họ rất thân mật nhưng không chút dư thừa, họ đi tới tầng một, thế là Tang Vô Yên chẳng nhìn thấy gì nữa. Cô đợi một lát thì thấy cô gái đó cầm một chiếc ô khác bước

vào màn mưa, để lại một mình anh.

Biết anh sắp lên Tang Vô Yên lập tức đóng cửa sổ lại, bước tới bên bàn làm việc của cô giáo Lí ngồi ngay ngắn, cầm một cuốn tạp chí giáo dục giả bộ đang đọc. Cô giáo Ngô dạy nhạc ngẩng đầu lên nhìn Tang Vô Yên một cái, ánh mắt chạm phải cuốn tạp chí trong tay cô liền trở nên kì quái.

Lúc này Tang Vô Yên mới phát hiện ra mình cầm ngược sách. Thế là bèn cười ngu ngơ với cô Ngô một cái rồi vội vàng xoay sách lại.

Sau đó thỉnh thoảng cô lại liếc ra cửa rồi lại liếc cuốn tạp chí trong tay.

Anh đi thật chậm, mất mấy phút mới lên tới nơi, hơn nữa tiếng động rất nhẹ. Khi anh xuất hiện ở cửa văn phòng, hai cô giáo lần lượt chào hỏi anh: “Thầy Tô đến đấy à. Mưa to không thầy?”.

Tô Niệm Cầm gật đầu, chống gậy bước tới bàn làm việc của mình. Anh đặt gậy xuống, chiếc ô trong tay kia lại khiến anh khó xử.

Chiếc ô còn đang nhỏ nước, nếu cứ treo như thế sẽ làm bẩn nền nhà. Nếu mở ra, hết giờ học người đông sẽ gây cản trở cho người khác. Anh không quen thuộc với văn phòng này lắm, cũng không biết nên để ở đâu. Rõ ràng là anh không cố ý nhờ người khác giúp.

Hai cô giáo kia không nhận thấy tâm trạng của anh nhưng Tang Vô Yên thì khác.

Cô bước tới: “Thầy Tô, tôi giúp anh đặt vào thùng đựng ô nhé”.

Vốn anh cũng không biết trong phòng còn có người thứ tư, hơn nữa người này lại là người lần trước bị anh mắng.

Tang Vô Yên đưa tay cầm chiếc ô trong tay anh, không ngờ anh lại không định buông ra. Nhưng lời cô đã nói ra, lại còn trước mặt người khác nữa, vậy là cô không biết phải làm thế nào, buông không được mà giật cũng chẳng xong.

Hai người cứ giữ chiếc ô như thế được ba giây thì tiếng chuông hết tiết vang lên.

Nhìn gương mặt lạnh như băng của anh, Tang Vô Yên chợt cảm thấy mình đúng là đồ rối việc thừa hơi. Hai cô giáo kia đúng là khôn ngoan, chắc đã biết ngay từ đầu anh là một chiếc đinh sắt có thể lấy mạng người ta trong khoảnh khắc, nên mới dứt khoát không dây vào cho phiền phức.

Giây phút chuông hết tiết vang lên, từ hành lang vọng vào tiếng cười đùa của bọn trẻ, thấy sắp có người đi vào. Tang Vô Yên thầm nghĩ: Đếm đến ba, nếu anh ta vẫn như vậy mình sẽ quay đầu bỏ đi luôn.

Khi cô mới thầm đếm đến hai thì Tô Niệm Cầm đột nhiên thả tay ra, lãnh đạm nói: “Phiền cô”.

Hai chữ này làm Tang Vô Yên ngạc nhiên há hốc miệng, lí nhí đáp: “Không có gì”.

Sau đó cô về chỗ ngồi mới nhớ ra, có lẽ người này ngoài xấu tính còn rất sĩ diện. Nếu người khác nhìn thấy anh ta tranh đồ với một cô gái thì quả là mất mặt.

Cô Lí bước vào văn phòng, Tang Vô Yên vội vàng đứng lên đón. Không ngờ cô Lí lại nói với Tô Niệm Cầm: “Thầy Tô, ngại quá, tiết chữ nổi của thầy tôi muốn mượn mấy phút, nhà trường vừa có thông báo, phải nói cho học sinh chuyện nghỉ tết Dương lịch ngay, không có vấn đề gì chứ?”.

Trong trường cô Lí vốn có tiếng là thân thiện. Tuy Tô Niệm Cầm đi qua cả thành phố, đội mưa đến dạy một tiết này cũng không thấy khó chịu, bèn gật đầu nói: “Không sao”.

Cô Lí nhận được câu trả lời bèn cầm túi xách đi ra cửa, được nửa đường lại quay lại nói với Tang Vô Yên: “Tiểu Tang, ở đây không còn việc gì nữa đâu. Nếu cô có việc thì cứ về trước đi”.

“Vâng”. Tang Vô Yên nói.

Nhưng cô không hề có ý định đi về, ở trường không có giờ học. Vì đang thực tập nên cô cũng xin nghỉ ở đài phát thanh. Nếu bây giờ về thì cũng chỉ có một mình, yên tĩnh đến phát hoảng, thà ở trường cho náo nhiệt còn hơn.

Tang Vô Yên đợi tiếng chuông báo vào giờ vang lên lại quay về chỗ ngồi.

Bàn làm việc của Tô Niệm Cầm liền kề bàn của cô Lí, mặt đối mặt. Vì thế nên bây giờ hai người cũng đang mặt đối mặt.

Tang Vô Yên lại bắt đầu bò ra bàn suy nghĩ vẩn vơ. Còn Tô Niệm Cầm thì ung dung lấy một cuốn sách chữ nổi trong ngăn kéo ra, lật đến trang đã đánh dấu bắt đầu ngồi đọc. Hai bàn tay của anh đặt trên mặt sách, di chuyển từ trái sang phải theo một tiết tấu nhất định.

Hiện đang là tiết thứ tư, hai cô giáo vừa nãy đã lên lớp, những giáo viên không có giờ dạy cũng lần lượt về nhà. Trong văn phòng chỉ còn lại hai người họ. Tô Niệm Cầm không về là vì lúc nãy cô Lí nói chỉ xin mấy phút, không hề nói sẽ dùng cả tiết, vì vậy nếu cô ấy nói xong trước khi hết giờ, anh vẫn sẽ tiếp tục lên lớp.

Mưa lớn dần, nước mưa đập vào cửa kính vang khá to.

Tang Vô Yên ngồi không cũng tìm một cuốn sách trên bàn cô Ngô bên cạnh ra đọc. Cô Ngô dạy ngữ văn, chỉ có một cuốn sách ngữ văn tham khảo. Chỗ bị gấp đánh dấu chính là bài thơ Ngõ Ô Y của Lưu Vũ Tích, Tang Vô Yên từ nhỏ đã có hứng thú với thơ văn. Trước kia, ở nhà Ngụy Hạo thường mở băng cát xét ba trăm bài thơ Đường, kết quả cô ở nhà bên nghe đến thuộc lòng như cháo chảy, còn Ngụy Hạo thì không.

Bài Ngõ Ô Y cô cũng biết, chỉ có điều nhớ không chính xác lắm, thế là vừa đọc sách cô vừa bất giác đọc thầm: “Chu Tước cầu nay cỏ đã hoang, Ô Y ngõ vắng lúc dương tàn, Yển xưa vốn ngụ nhà Vương, Tạ; Nay hộ tầm thường cũng liệng sang”.

Vì hồi cấp ba cô học lớp tự nhiên, vào đại học học khoa tâm lí giáo dục, nhiều năm nay không động vào thơ văn, giờ đột nhiên nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ, khó tránh khỏi có chút suy tư, thế là bất giác đọc lại lần nữa.

Giọng đọc của cô rất nhỏ, gần như đang tự nói một mình, nếu đứng cách mấy bước chân sẽ hoàn toàn không nghe thấy. Nhưng Tô Niệm Cầm ngồi đối diện với cô lại nghe thấy rất rõ. Khi cô lại đọc đến chỗ Ô Y ngõ vắng lúc dương tàn (Ô Y hạng khẩu tịch dương tà), cuối cùng anh không nhịn được nữa bèn nói: “Chữ này đọc là hà”.

“Hà? Gì cơ?”. Tang Vô Yên mơ hồ hỏi.

“Ô Y hạng khẩu tịch dương hà”.

“Rõ ràng là tịch dương tà mà”. Tang Vô Yên nhú mày, định đưa sách ra trước mặt anh, cho anh nhìn tận mắt, trong sách rõ ràng viết là “tà” mà, nhưng tay vừa giơ lên cô lại lặng lẽ rút về.

“Tôi biết là tà, nhưng trong câu thơ này nên đọc là hà”. Khi nói những lời này chân mày Tô Niệm Cầm hơi nhú lại, gương mặt lộ vẻ kiêu ngạo.

Bình thường anh không phải là một người nhiều chuyện, lần này lại sửa cho Tang Vô Yên như vậy, có thể thấy nghe cô cứ đọc đi đọc lại chữ “tà” bên tai làm anh bất lực đến mức nào.

“Hà?”. Mặt Tang Vô Yên lập tức đỏ bừng, phân bua: “Không phải chứ? Hồi đi học tôi nhớ nó đọc là

‘tà’ mà”.

Nhưng Tô Niệm Cầm không thèm để ý tới cô nữa.

Học hành không cẩn thận, lần này xấu hổ quá đi mất, Tang Vô Yên cắn môi, vội vàng nói gì đó để giải vây.

“Hồi học năm hai tôi từng tới ngõ Ô Y này đấy”. Vừa nói cô vừa liếc nhìn Tô Niệm Cầm, phát hiện động tác đọc chữ nổi của anh chậm hơn lúc nãy nhiều, chắc là đang nghe cô nói. Thế là cô vội vàng lục lại những chuyện thú vị về ngõ Ô Y trong kí ức.

“Nghe hướng dẫn viên nói tôi mới biết hóa ra Vương Hy Chi và Vương Hiến Chi chính là một trong hai nhà Vương, Tạ trong bài thơ. Hơn nữa Vương Hiến Chi phong lưu muốn chết luôn, lại còn làm ra cái gì mà qua phà”.

Tô Niệm Cầm bổ sung: “Gọi là bến Đào Diệp(*)”.

có một ái thiếp tên gọi Đào Diệp. Mỗi khi nàng qua lại hai bờ Tần Hoài, Vương Hiến Chi đều rất lo lắng, thường ra tận bến phà tiễn nàng, còn làm bài thơ Đào Diệp ca. Từ đó bến phà trở nên nổi tiếng, lâu dần được gọi là bến Đào Diệp.

Không biết là vì hôm nay tâm trạng anh rất tốt hay là thực sự có hứng thú với những gì Tang Vô Yên nói, Tô Niệm Cầm lại phá lệ trò chuyện như người bình thường với cô.

Tang Vô Yên bật cười vui vẻ.

Còn tay Tô Niệm Cầm thì dừng hẳn lại không đọc chữ nổi nữa, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn ra chỗ khác, không biết đang nghĩ gì mà hơi xuất thần. Một lúc lâu sau, sự chú ý của anh mới quay trở lại cuốn sách.

Không khí lại trở nên yên tĩnh, như thể cuộc nói chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra. Sắp mười hai giờ, để tránh giờ cao điểm, Tang Vô Yên quyết định thu dọn đồ đạc chuẩn về trước, khi xuống tầng một, cô ngược mắt nhìn trời, nghĩ ngợi một lúc rồi quay lại văn phòng.

Cô bước tới thùng đựng ô đặt trước cửa sổ, cầm ô của Tô Niệm Cầm lên, đặt bên cạnh tay anh: “Ô của anh tôi để đây nhé, đừng quên mang theo, trời vẫn còn mưa đấy”.

Cô là người để đồ cho anh, nếu cô không mang trả lại chắc chắn anh sẽ không tìm được.

5

Tang Vô Yên ở trường chưa được một tuần đã khá thân thiết với cô giáo Vương mới được phân về dạy năm ngoái.

“Anh ấy không phải là giáo viên ở chỗ chúng tôi”. Tiểu Vương nói vậy về Tô Niệm Cầm.

“Không phải sao?”.

“Cô giáo Trịnh dạy môn chữ nổi nghỉ đẻ, cô giáo Từ thì nghỉ hưu, nhà trường vốn định mời cô ấy ở lại dạy, nhưng cô ấy tới nhà con gái ở tỉnh ngoài chăm cháu ngoại, nên trường thiếu giáo viên. Sau đó hiệu trưởng Phí quen thân với thầy Tô, mời thầy về dạy luôn, xem ra phải dạy hơn nửa năm”.

“Thế anh ấy làm nghề gì? Không dạy ở những nơi khác sao?”.

“Tôi không biết”. Tiểu Vương lắc đầu: “Anh ấy chả bao giờ buôn bán chuyện gì với chúng tôi”.

“Ừ”.

“Nhưng mắt anh ấy như thế thì làm được gì nhỉ”. Tiểu Vương hỏi lại.

Tang Vô Yên nhún vai, xoay xoay chiếc bút bi trong tay còn đầu óc thì đã bay đến chỗ nào rồi.

Hồi tiểu học cô rất nhỏ con, học kì nào xếp hàng tập thể dục cũng đứng ở cuối hàng đầu tiên. Dù là tập thể dục giữa giờ hay học giờ thể dục, người đứng cạnh cô luôn là Hoàng Tiểu Yến. Hai đứa loắt choắt đứng cạnh nhau thành ra trông cũng ra dáng. Tình cờ nhà Hoàng Tiểu Yến ở rất gần nhà cô, luôn hẹn hò đi về cùng nhau nên mấy năm tiểu học lúc nào hai đứa cũng như hình với bóng.

Một năm, mỗi lần cô và Hoàng Tiểu Yến về nhà sẽ gặp một anh mù ở bến xe bus. Tuy hai mắt anh không nhìn thấy gì nhưng nó không hề ảnh hưởng đến cuộc sống của anh. Vì anh rất đẹp trai, lại thân thiện hòa nhã nên thỉnh thoảng lại có người cùng đợi xe tới bắt chuyện với anh, hỏi thăm hay giúp anh việc gì đó, trong số đó có Hoàng Tiểu Yến.

Khác hẳn cô, Hoàng Tiểu Yến là một người rất giỏi bắt chuyện với người khác. Chỉ vài ngày là đã có thể trò chuyện rất thân thiết rồi.

Thực ra Tang Vô Yên cũng luôn muốn hỏi anh: “Nếu sinh ra đã bị mù, nếu người khác nói màu xanh hay màu đỏ anh có biết là màu như thế nào không?”. Giờ sinh học cô từng được học về bệnh mù màu, cô biết có người không phân biệt được màu đỏ và màu xanh, thấy hai màu giống hệt nhau.

Từ đó cô luôn rất tò mò, nếu mù bẩm sinh thì cảm nhận màu sắc thế nào nhỉ.

Nhưng Tang Vô Yên chưa bao giờ dám làm vậy. Từ đầu đến cuối, cô chưa từng nói với anh câu nào.

Tính cách Tang Vô Yên lúc nhỏ hơi khác bây giờ, ở nhà thì bô lô ba la chẳng sợ ai, nhưng cứ ra ngoài thì im thin thít. Các cô các chú ở xa hay bạn học, thầy cô giáo chỉ cần đột ngột hỏi cô điều gì đó khi cô chưa chuẩn bị tâm lí là tim cô sẽ lập tức đập thành thịch như trống trận, sau đó bắt đầu nói lắp.

Như mẹ cô nói thì chẳng phóng khoáng, chẳng dẻo miệng chút nào. Tóm lại một câu là không dễ thương.

Hoàng Tiểu Yến học lớp sáu đã có một bộ triết lí tình yêu của riêng mình - thích thứ gì thì phải dùng cảm mà tranh giành. Lúc đó trong lớp cũng có đứa yêu đương, mọi người đều chưa biết gì nhưng cứ thích mơ mộng, hễ có bạn gái nào chơi đùa với bạn trai là sẽ có tin đồn đang thích nhau.

Tang Vô Yên hơi hướng nội nhưng không ngốc. Cô biết Hoàng Tiểu Yến cũng có ý khác với anh mù đó.

Sau đó, Hoàng Tiểu Yến phải về trường dành cho con em công nhân cán bộ trong phân xưởng của bố cô ấy học cấp hai. Ngôi trường đó cách thành phố khá xa, Hoàng Tiểu Yến không thể kéo cô thuận đường đi qua bến xe bus đó nữa. Chỉ thỉnh thoảng Tang Vô Yên vẫn nhìn thấy anh mù đó, nụ cười trên môi anh không bao giờ thay đổi.

Khi Tang Vô Yên vào trường mới, lúc đầu mẹ cô còn nghe thấy cô thường xuyên nhắc tới Hoàng Tiểu Yến, chỉ là chuyện tổ của cô quét lớp, một bạn nam nào đó không chịu quét, làm mọi người trong tổ phải quét nhiều thêm, lại không dám mách cô giáo.

“Nếu là Hoàng Tiểu Yến thì chắc chắn đã không để yên như thế này”. Tang Vô Yên bèn lên nói.

“Thế con đi mách cô đi”. Mẹ cô nói.

“Con á? Còn lâu con mới đi”.

Hay chuyện đến lượt cô thu vở bài tập, một bạn nào đó không nộp, cô nói với thầy giáo, kết quả bạn

đó cả tuần liền mặt nặng mày nhẹ với cô.

“Nếu là Hoàng Tiểu Yến chắc chắn sẽ ra mặt bênh con”. Tang Vô Yên lại bắt đầu lảm nhảm một mình.

Nhưng rồi số lần Tang Vô Yên nhắc về Hoàng Tiểu Yến ít dần. Trường hai đứa cách xa nhau, hồi đó không nhiều nhà có điện thoại, ít liên lạc, cũng ít gặp mặt, tình bạn tích lũy suốt sáu năm dường như cũng nhạt dần theo thời gian. Cuối cùng Tang Vô Yên cũng quên xin mẹ tiền tiêu vặt trước khi tháng sáu tới để mua quà sinh nhật cho Hoàng Tiểu Yến.

Mãi cho tới một ngày, Tang Vô Yên và mẹ cùng đi mua giày, gặp mẹ Hoàng Tiểu Yến ở cổng. Mặt mẹ Hoàng Tiểu Yến vô cùng tiều tụy, khi Tang Vô Yên gọi cô ấy, cô ấy đang đợi đèn xanh, nhìn Tang Vô Yên một lúc lâu mới mỉm cười. Chắc chỉ cảm thấy quen mặt nhưng không nhớ Tang Vô Yên tên gì.

“Cháu chào cô, cháu là Tang Vô Yên, bạn học tiểu học của Tiểu Yến ạ”.

“Ồ, cháu lớn hẳn lên nhỉ”. Mẹ Hoàng Tiểu Yến gật đầu rồi mỉm cười với mẹ cô.

Bố mẹ hầu như đều như vậy, luôn cảm thấy con mình khó nuôi còn con người khác sao mà lớn nhanh thế.

“Tiểu Yến có khỏe không ạ, lâu lắm rồi cháu không gặp bạn ấy”. Tang Vô Yên lại hỏi.

Không hỏi còn đỡ, vừa hỏi mẹ Hoàng Tiểu Yến mãi không nói gì, mắt đã đỏ sọc.

“Tiểu Yến...”. Cô ấy quay mặt đi: “Tiểu Yến bị ốm”. Vừa dứt lời nước mắt đã rơi lã chã.

Hoàng Tiểu Yến bị ung thư não.

Phát hiện ra từ ba tuần trước, đã gửi lên Bắc Kinh điều trị. Lần này mẹ Hoàng Tiểu Yến về là để mượn tiền.

Sau khi chia tay cô ấy, Tang Vô Yên đã đi được mấy mét lại quay đầu lại, nhìn thấy mẹ Hoàng Tiểu Yến vội vã đi trong dòng người, dần dần không thể phân biệt là bóng dáng nào nữa.

Trước kia, Tiểu Yến thường nói: “Đau đầu quá”.

Khi Tang Vô Yên ăn vạ ở nhà cũng thường nghe thấy mẹ mách bố: “Con gái anh gào to đến mức làm em đau hết cả đầu”. Vì vậy cô không hề biết đau đầu là như thế nào, cũng không thực sự hiểu ung thư não là bệnh gì.

Nhưng đứa trẻ mười mấy tuổi lại biết rằng, ung thư là bệnh chết người.

Về đến nhà cô rất buồn, bố mẹ gọi ăn cơm mấy lần cũng không nghe thấy. Cuối cùng bố cô bế cô ra bàn ăn mới phát hiện mặt cô đã giàn giụa nước mắt.

Bố mẹ nhìn nhau rồi cùng thở dài.

Cuối tuần sau đó, bố Tang Vô Yên cùng cô đến nhà Hoàng Tiểu Yến, đúng lúc bà nội cô ấy đang nấu cơm. Tang Vô Yên được bố nhắc nhở liền đưa phong bì cho bà, hỏi thăm vài câu rồi ra về.

Trong phong bì có năm trăm tệ.

Lúc đó, đối với nhà họ Tang có người bị liệt lâu ngày nằm trong phòng bệnh đặc biệt mà nói, năm trăm tệ đã là một số tiền không nhỏ. Nhưng sau này mỗi lần Tang Vô Yên nhớ lại chuyện này đều cảm thấy quá ít, quá ít...

Một năm sau, Hoàng Tiểu Yến trở lại thành phố B. Tang Vô Yên vô cùng vui mừng, còn người lớn thì đều biết phẫu thuật không có tác dụng gì, tế bào ung thư đang tiếp tục di căn.

Cảnh tượng ngày hôm đó Tang Vô Yên còn nhớ mãi.

Tan học cô tới nhà Hoàng Tiểu Yến. Nhà họ Hoàng ở trên tầng bảy một tòa nhà nằm sát mặt đường trong một khu chợ. Tang Vô Yên đeo cặp sách thở hổn hển chạy một mạch lên tầng bảy, nhìn thấy Hoàng Tiểu Yến đang ngồi xồm trước cửa nhà quạt bếp tổ ong, buổi trưa bếp tắt giờ vẫn chưa cháy, cả hành lang nồng nặc khói cay xè.

Một tay Hoàng Tiểu Yến quạt lửa, một tay bịt mũi, cay đến nỗi chảy nước mắt.

“Tiểu Yến!”. Tang Vô Yên gọi.

Hoàng Tiểu Yến nghe thấy quay đầu lại, nhìn thấy Tang Vô Yên bèn bật cười. Cùng lúc đó, một người đàn ông trung niên ở trong nhà thò đầu ra, trong tay cẩn thận bế một đứa trẻ. Tang Vô Yên từng gặp người đàn ông trung niên này, đó là bố của Hoàng Tiểu Yến, còn đứa bé kia thì cô không quen.

“Đây là em gái tớ, mới được hai tháng thôi”. Hoàng Tiểu Yến cười.

Tang Vô Yên trợn tròn mắt, hỏi: “Em ruột á?”. Cô biết bố Hoàng Tiểu Yến là công nhân một xưởng quặng, sinh vượt mức sẽ bị mất việc.

“Tất nhiên là em ruột rồi, không lẽ hai chị em tớ không giống nhau sao?”. Hoàng Tiểu Yến nói.

Tang Vô Yên ăn cơm và ở nhà Hoàng Tiểu Yến chơi đến tối muộn, mãi tới khi bố mẹ đến đón mới lưu luyến ra về. Khi xuống tầng một, mẹ cô đột nhiên nói: “Làm bố mẹ như vậy cũng thật quá đáng, con bé còn chưa làm sao mà đã sinh đứa thứ hai rồi”.

Bố cô liếc nhìn con gái rồi ra hiệu cho vợ đừng nói tiếp nữa.

Nhưng chỉ một câu nói đó và gương mặt tươi cười gầy gò vàng vọt chỉ còn da bọc xương dính than trong hành lang lúc nãy cùng khắc nung trong kí ức của Tang Vô Yên.

Một ngày nhiều tháng sau đó, Tang Vô Yên ở nhà nhận được tin Hoàng Tiểu Yến đã qua đời.

Đó cũng là một ngày trời mưa rả rích không dứt như thế này.

Chương 3: Bố nó

1

Chớp mắt đã đến kì nghỉ đông, sau khi kì thi cao học kết thúc, Tang Vô Yên trở về thành phố B.

“Con thi thế nào?”. Mẹ cô suốt ngày hỏi như vậy.

“Con không biết, không biết thật mà”.

“Không biết là thế nào?”.

“Con có phải là thầy giáo chấm bài đâu, sao con biết được”.

“Thế thì chắc chắn là thi không tốt rồi”.

“Vâng, cứ coi như thế đi ạ”. Cô đỡ đòn.

Đúng là cô làm bài không tốt, môn cuối cùng cô còn không thêm thi. Không biết tại sao đột nhiên cô cảm thấy chán học, không muốn thi cao học nữa. Hơn nữa cô chẳng ôn tập chút nào, môn chuyên ngành còn đỡ, nhưng môn tiếng Anh chắc chắn không qua.

Những cuộc đối thoại kiểu như vậy giữa hai mẹ con diễn ra vài lần, cuối cùng không ai nói về chuyện này nữa.

Nghỉ Tết thì cũng chỉ ở nhà xem ti vi, đi họp lớp hoặc cùng bố mẹ chúc Tết họ hàng, rảnh rỗi thì đi ra đường chơi.

Mùng ba tết, cô nhận được điện thoại nói bạn học cấp hai đều đã về thành phố, buổi tối ra ngoài tụ tập một chút.

“Hứa Tây cũng tới, hai cậu trước kia không phải là thân nhau nhất sao”. Lớp trưởng khích lệ.

“Thôi”.

“Đến mau đi, bọn mình đợi cậu”.

Nội dung họp lớp chỉ là ăn cơm sau đó đi hát karaoke, mọi người buôn chuyện ngày xưa, kể chuyện bây giờ, ai đang yêu đương nồng cháy còn mang theo gia quyến.

Tang Vô Yên xuống xe bus, rẽ vào một siêu thị nhỏ ở cửa quán lẩu mua kẹo cao su, lúc đi ra vừa bóc vỏ kẹo vừa đi về phía trước. Chưa được mấy bước thì thấy có hai người cũng đang chuẩn bị vào quán lẩu.

Hai người đó chính là Hứa Tây và Ngụy Hạo.

Ngụy Hạo nhìn thấy Tang Vô Yên cũng sửng người.

“Vô Yên...”. Anh nói.

Tang Vô Yên khựng lại rồi định quay người bỏ đi.

“Tang Vô Yên!”. Hứa Tây lớn tiếng gọi cô lại rồi khí thế hùng dũng bước tới trước mặt cô: “Cậu tránh cái gì?”.

“Tôi chẳng tránh cái gì cả, đường này đâu phải nhà cậu làm, đi đằng nào là việc của tôi”. Tang Vô Yên nói.

Ngụy Hạo đứng ở giữa, không biết phải làm thế nào.

“Cậu đừng ra về tôi và Ngụy Hạo có lỗi với cậu nữa”. Hứa Tây nói: “Phải biết rằng, giữa ba người chúng ta, cậu mới là kẻ thứ ba”.

Xem ra đáng lẽ cô không nên tới họp lớp.

Tang Vô Yên cười nhạt, lùi lại vài bước quay người bỏ đi.

Cô mới ra khỏi nhà, chưa được nửa tiếng đã quay về chắc chắn sẽ bị mẹ tra hỏi. Thế là cô vào một quán ăn nhỏ giết thời gian.

Giờ này đúng là giờ quán đông khách nhất, thêm vào đó quán này vốn làm ăn được nên trong quán đông nghịt người. Tang Vô Yên khó khăn lắm mới chen vào được, cô gọi một bát mì.

Trong cửa hàng bật radio rất to, đúng lúc đang phát sóng bản tin giao thông, nếu vừa ăn vừa nói chuyện thì phải gào lên đối phương mới nghe thấy.

Cô ăn được nửa bát thì đài phát một bài hát, tuy ở đây quá ồn ào nghe không rõ nhưng cô đã từng nghe bài hát này. Nói chính xác thì đó chính là khúc dương cầm Tô Niệm Cầm đã chơi trong phòng nhạc lần đó. Tuy lúc này được chơi bằng các loại nhạc cụ khác, còn có thêm lời nhưng cô vẫn nhớ.

Ấn tượng quá sâu sắc.

Cô luôn rất khâm phục những người biết chơi nhạc, nữa là một người mù có thể chơi dương cầm thuần thục như thế. Nếu nói lúc đó chỉ có chút hơi hướng nhạc Trung Quốc thì bây giờ bài hát gốc phát ra từ radio thực sự là một bài hát mang âm hưởng nhạc dân tộc rất mạnh.

“Vừa rồi các bạn thính giả đã được nghe bài hát mới nhất của ca sĩ Từ Quan Quách, Lương gian yển (Yển trên xà nhà)”. Người dẫn chương trình nói.

Tang Vô Yên ăn xong, rút tay túi áo lượn mấy vòng quanh cửa hàng băng đĩa mà không tìm thấy đĩa CD đó.

Cô bé bán hàng nhiệt tình tới hỏi han.

“Tôi muốn tìm đĩa của Từ Quan Quách”.

“Cả dãy này đều là đĩa nhạc của anh ấy”. Cô bé chỉ cho cô.

“Không không, đĩa mới ra cơ”.

“Ý chị nói là Lương gian yển phải không ạ?”.

“Đúng đúng”. Tang Vô Yên đáp.

“Hình như vẫn chưa phát hành chị ạ, mấy hôm nay rất nhiều người tới hỏi”. Cô bé cười.

“Ừm”. Tang Vô Yên thấy hơi thất vọng.

“Có điều”. Tang Vô Yên đang định ra khỏi cửa hàng thì cô bé đứng sau nói: “Có điều chị ơi, chị có thể lên mạng tìm”.

Lên mạng á?

Cô dốt đặc về máy tính.

Vừa bước vào nhà mẹ cô đã hỏi: “Sao về sớm thế con?”. Mỗi lần họp lớp phải mười hai giờ cô mới về nhà.

“Thấy chán nên con về trước”.

“Lúc nãy Ngụy Hạo gọi điện tìm con, nhắn con nếu về nhà thì gọi cho nó”.

“Lần sau anh ta gọi đến mẹ cứ bảo con không có nhà”.

“Sao con lại đối xử với nó như thế”.

“Con làm gì anh ta chứ?”. Tang Vô Yên cao giọng.

“Con nói chuyện với người lớn như thế đấy hả?”. Mẹ cô cũng giận dữ nói: “Đừng có thấy bố mẹ nói gì là con lại bực, làm gì cũng thấy khó chịu. Người ta gọi điện đến tìm con, gọi điện trả lời là phép lịch sự tối thiểu, đối xử với người lạ cũng nên như vậy chứ đừng nói là hai đứa lớn lên cùng nhau. Đừng

tưởng bố mẹ không biết chuyện gì, Ngụ Hạo đối xử với con như thế là cũng được rồi...”.

“Mẹ! Con xin mẹ đấy, mẹ đừng nói nữa”. Miệng cô nói xin nhưng bộ dạng thì vô cùng bức bối.

“Hơn nữa chuyện này không liên quan đến mẹ”. Tang Vô Yên nói tiếp.

Mẹ cô càng nổi giận: “Ông Tang, ông xem con gái ông kia, nó dám bảo không liên quan tới tôi, thế mà cũng dám nói, tôi nuôi nó hai mươi năm đúng là phí công mà, mới nói mấy câu nó đã nổi giận với tôi”.

Hai mẹ con đều rất nóng tính.

Bố cô chưa bao giờ tham gia vào cuộc chiến, lúc nào cũng cười ha ha coi như xong chuyện.

Khi cuộc chiến đến hồi cực kì gay cấn thì tiếng chuông cửa vang lên.

Người nhấn chuông là Ngụ Hạo.

Bố cô và bố Ngụ Hạo cùng dạy ở một trường đại học, hai nhà đều ở trong khu nhà của giảng viên trong trường, nhà tầng trên nhà tầng dưới nên sang nhà nhau chơi rất tiện.

Bố Tang Vô Yên ra mở cửa, gọi Ngụ Hạo vào chơi như không có chuyện gì xảy ra. Ngụ Hạo đứng ở cửa, hình như ngửi thấy mùi thuốc súng trong nhà nên lưỡng lự khó xử.

Mẹ cô lập tức đổi sắc mặt, còn nhanh hơn cả tắc kè hoa: “Tiểu Hạo, không phải cháu tìm Vô Yên sao, nó vừa mới về đấy”.

Tang Vô Yên mặc kệ, đi thẳng vào phòng.

Mẹ cô tươi cười nói: “Hai bác đang định đi siêu thị mua ít đồ, hai đứa nói chuyện nhé”. Nói rồi kéo bố cô ra khỏi nhà.

Tang Vô Yên đóng cửa ngồi trong phòng ngủ đợi một lúc lâu thì bỗng muốn đi vệ sinh nhưng lại không biết Ngụ Hạo còn ở bên ngoài không. Cô áp sát cửa nghe ngóng một hồi lâu, thấy bên ngoài không có chút động tĩnh gì.

Bản năng sinh lí chiến thắng lí trí, cô hùng dũng mở cửa, nhìn một lượt, không có ai. Cô bước ra mấy bước thì đột nhiên phát hiện Ngụ Hạo đang ngồi trên ghế sofa.

Anh nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh chằm chằm, sau đó thấy anh chằm chằm lại gần.

“Lúc nãy Tây Tây nói có bạn hẹn ăn cơm, bảo anh đưa cô ấy đi, anh không biết đó là lớp cấp hai của em hợp lớp...”.

“Em là kẻ thứ ba sao?”. Tang Vô Yên đột nhiên ngắt lời anh.

“Em đừng nghe cô ấy nói”.

“Em là kẻ thứ ba sao? Ngụ Hạo”. Cô nhìn anh không chớp mắt, hỏi lại lần nữa.

Ngụ Hạo không trả lời.

Tang Vô Yên nhìn bộ dạng không nói không rằng của anh, hứ một tiếng rồi đập cửa bỏ đi.

2

Lúc đi cô rất hùng hổ, cô hoàn toàn quên mất mình đang có nhu cầu giải tỏa sinh lí, giờ ra đường mới bắt đầu không chịu được.

Cô vào một cửa hàng KFC, nhanh chóng giải quyết nỗi buồn, sau đó bắt đầu suy nghĩ, tạm thời không thể về nhà, nhờ Ngụy Hạo chưa đi hoặc mẹ định tiếp tục chiến đấu thì phiền chết.

Đúng là nội công ngoại kích.

Cô đành phải tới nhà một người bạn cùng lớp khác. Cô ấy tên là Văn Dao, mấy hôm trước còn tới nhà cô chơi. May mà lúc này Văn Dao ở nhà một mình, thấy cô ấy đang lên mạng, Tang Vô Yên nhớ ra một chuyện bèn nói: “Có thể tìm kiếm bài hát trên mạng đúng không, cậu tra giúp tớ một bài”.

Hai người nằm bò ra trước màn hình máy tính, nhập vào ba chữ “Lương gian yến”.

Có rất nhiều kết quả nhưng không có bản đầy đủ, bài nào cũng chỉ cho nghe thử một nửa.

Bài hát đó tuy chỉ có một nửa nhưng không hề làm giảm độ hay của nó.

“Hay quá”. Văn Dao thốt lên.

Tang Vô Yên thở dài. Đúng là rất hay nhưng hoàn toàn không có cái cảm giác như hôm đó Tô Niệm Cầm chơi đàn.

Văn Dao không biết chuyện đó, tưởng cô thất vọng vì không tìm được bản đầy đủ, đang định an ủi cô thì thấy phía trên lời bài hát có một cái tên, thì thầm: “Lại là Nhất Kim viết nhạc và lời”.

Tang Vô Yên nghe thấy vậy cũng liếc nhìn màn hình.

Tuy chỉ có nửa bài hát nhưng lời thì đủ cả bài, được một người đưa lên blog cá nhân.

“Lương gian yến”.

Ngoài cửa sổ én chao liệng, chúng bay thành đôi qua nhà dân.

Vương Tạ thời xưa, ngõ nhỏ bình thường đều là vườn cũ.

Yến trên xà nhà, liếc nhìn trộm.

Có người buồn bã trước hoàng hôn.

Nghe tiếng mưa tiếng gió miên man

Lá đào che lấp lá đào, sắc xuân vô hạn.

Con cháu nhà họ Vương ra bến phà,

Có Đào Diệp mỉm cười, ân cần âu yếm.

Hai chuyện vui, tình lang chỉ hái một chiếc lá đào.

Bến phà không có nỗi buồn, chỉ có sự ngọt ngào.

Nghìn năm sau, có ngõ Ô Y, có bến Đào Diệp, có lương gian yến.

Phong lưu.

Mây gió trên giấy, tình cảm trong thơ, có ý trong họa, nỗi niềm trong tim.

Chao liệng.

Năm nào cũng tới, có ngói trên mái nhà, có tổ chim dưới hiên, bùn mới trên đường cũ.

Chỉ có người bên song là đứng mãi một mình,

Nghe lũ én ríu rít dập dìu.

Đào nở rộ, liễu héo tàn, én bay về.

Hết hoàng hôn lại đến bình minh, ngày ngày như vậy.

Hết đầu xuân lại đến cuối thu, năm nào cũng thế.

Oanh oanh yến yến dập dìu.

Ríu ra ríu rít tiếng chim reo.

Vui vui buồn buồn, mong mong nhớ nhớ,

Miên miên man man.

Càng đọc cô càng thấy trùng hợp. Lời bài hát này chính là câu chuyện về Vương Hiến Chi mà Tô Niệm Cầm nói lần trước, tình cờ có cả ngõ Ô Y và bến Đào Diệp.

“Cậu bảo ai viết cơ?”. Tang Vô Yên hỏi.

“Nhất Kim”. Văn Dao chỉ vào màn hình.

Tang Vô Yên đứng phắt dậy, trong đầu bắt đầu có một suy đoán, nhưng ngay lập tức cô tự phủ định nó: Không thể nào, quá... quá khó tin.

Mười một giờ tối cô về nhà, nhìn thấy đèn trong nhà đã tắt mới yên tâm bước vào.

Cô bật đèn bàn nghiêm túc ngồi trước bàn học, dùng khả năng phân tích logic của học sinh khối tự nhiên liệt kê những điểm tương đồng giữa Tô Niệm Cầm và Nhất Kim ra giấy.

Thứ nhất: Ngày Nhất Kim được Nhiếp Hy phỏng vấn, cô gặp Tô Niệm Cầm ở đài phát thanh.

Cô gật đầu, đánh một dấu tick vào cuối câu.

Thứ hai: Chính là bài hát này. Lần trước cô nghe thấy Tô Niệm Cầm chơi bài hát này.

Cô lại gật đầu, đánh thêm một dấu tick nữa.

Thứ ba... thứ ba...

Hình như không có thứ ba...

Chỉ có hai điểm hình như không thể nói rõ được vấn đề. Tang Vô Yên cắn bút, thêm một điều nữa.

Thứ ba: Nhất Kim và Tô Niệm Cầm đều sống ở thành phố A.

Không được, Tang Vô Yên lắc đầu, vẽ một dấu X. Có cả đồng nghiệp sống ở thành phố A, cô cũng là một trong số đó đây.

Bây giờ có một thứ có thể chứng minh Tô Niệm Cầm có phải là Nhất Kim hay không, đó chính là băng ghi âm cuộc phỏng vấn của Nhất Kim, cô tiếp xúc với anh nhiều lần như vậy chắc hoàn toàn có thể nhận ra giọng Tô Niệm Cầm.

Nghĩ vậy đầu óc cô trở nên sáng suốt.

Mấy ngày liền hai mẹ con không giảng hòa với nhau, mẹ vẫn mặt nặng mày nhẹ với cô.

Nhà ở cùng khu không thể tránh mặt nhau, thế là cô ở lì trong nhà. Tránh phải gặp Ngụy Hạo và Hứa Tây, lại chỉ vào mũi cô bảo cô là kẻ thứ ba.

Thế nào gọi là nội công ngoại kích? Ví dụ sống sờ sờ ra đấy chứ đâu.

Bảy ngày trôi qua, rất nhiều bạn học đều về trường vì bận tìm việc, Tang Vô Yên nhân cơ hội kiếm cố về thành phố A, nếu cứ ở nhà sớm muộn cũng sinh bệnh.

Vừa tới trường cô đã thấy hối hận. Năm nay Tết đến muộn, mừng chín chính là ngày mười bốn tháng

hai. Trong trường toàn các đôi yêu nhau, hóa ra toàn kiếm cớ về trường sớm để đi chơi lễ Tình nhân.

Trình Nhân vẫn ở đây không về nhà, cũng không biết mang về từ đâu một chiếc máy tính. Tang Vô Yên cả ngày chẳng có việc gì làm bèn đăng kí tài khoản QQ, add tất cả số QQ mà người quen trước kia cho vào rồi bắt đầu tán dóc.

Tuy cô không biết nhiều về việc lên mạng nhưng gõ chữ không chậm chút nào, dù gì cũng từng được học, chỉ một lúc là đã lĩnh hội được khả năng gõ chữ thần tốc, bắt đầu sung sướng nói chuyện với rất nhiều người. Kể cả khi ăn cơm cũng để nick sáng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn một cái.

“Cậu điên rồi hả?”. Trình Nhân nói.

“Không điên thì không phải đang sống”.

Buổi tối, cô Lí để lại tin nhắn cho cô: “Cô giáo Tang, tôi nhờ cô việc này”.

Hóa ra trong lớp của các em khiếm thị có một em tên là Tô Tiểu Vi, là trẻ mồ côi sống ở cô nhi viện ở thành phố A. Ngày mai tình cờ là sinh nhật cô bé, năm ngoái cô Lí hứa sinh nhật cô bé sẽ tặng cô bé một chiếc bánh sinh nhật hoa quả, nhưng cô Lí hiện đang ở quê nên muốn nhờ Tang Vô Yên đi thay.

Tang Vô Yên tươi cười trả lời: “Không thành vấn đề”.

Nhiệm vụ thực tập của cô vốn là đi theo cô Lí, làm phó chủ nhiệm lớp của bọn trẻ, giờ không dễ dàng gì mới có tí nhiệm vụ.

Trước khi đi Tang Vô Yên hào sảng nói: “Cái gì tớ cũng thiếu, chỉ không thiếu lòng thương người”.

Trình Nhân lờm cô một cái: “Thiếu đầu óc nữa hả?”.

“Hừ”.

Trước kia cô không biết hoàn cảnh của Tiểu Vi, chỉ cảm thấy khi lên lớp Tô Niệm Cầm đặc biệt ưu ái cô bé này. Vì cả hai người đều họ Tô, nên lúc đầu Tang Vô Yên còn tưởng là họ hàng. Giờ nghĩ lại, có lẽ Tô Niệm Cầm đã biết thân thế của Tiểu Vi từ trước.

Kể ra thì viện mồ côi thường có lệ cho bọn trẻ theo họ của thầy cô giáo nuôi dạy chúng, sau đó mỗi năm lần lượt thay đổi. Ví dụ năm nay đến lượt giáo viên họ Ngô, vậy thì bọn trẻ được đưa tới năm nay đều mang họ Ngô. Sinh nhật cũng tương đương nhau, sẽ không tổ chức riêng cho từng đứa, trừ phi lúc bị bỏ rơi người lớn để lại ngày sinh.

Khi Tang Vô Yên xách chiếc bánh ga tô thơm phức tới viện mồ côi gặp Tiểu Vi thì thấy Tiểu Vi và một lũ trẻ đang ăn bánh.

Không ngờ người ngồi bên cạnh chúng lại là Tô Niệm Cầm.

Cô Trương người của viện mồ côi đứng cạnh tươi cười giải thích: “Anh Tô đến được một lúc rồi”.

Đây là lần đầu Tang Vô Yên tới đây, nên rất tò mò, tranh thủ lúc bọn trẻ chú ý vào chiếc bánh thứ hai, cô nói chuyện với cô Trương nọ.

“Nếu bọn trẻ còn nhỏ, lại không có khiếm khuyết gì, thông thường không ở chỗ chúng tôi lâu là đã được nhận nuôi rồi”. Cô Trương giải thích ngắn gọn: “Cũng có những đứa đi lạc, mấy hôm trước cục công an gửi tới hai đứa trẻ bị bắt cóc, chưa tìm thấy bố mẹ nên tạm thời ở chỗ chúng tôi. Nhưng phần lớn đều là bị bố mẹ bỏ rơi”.

“Vì bị bệnh ư?”.

Cô Trương gật đầu: “Khuyết tật bẩm sinh hoặc vốn muốn có con trai, sinh ra con gái liền vứt bỏ rồi”.

sinh đứa khác”.

“Trên đời này có loại bố mẹ như vậy ư”. Tang Vô Yên phần nộ nói.

“Thực ra cũng có người có nỗi khổ tâm riêng, không có tiền chữa bệnh cho con, đành vứt cho chính quyền. Cô nhìn đứa bé kia kìa”. Tang Vô Yên nhìn theo hướng cô Trương chỉ, một đứa trẻ tầm mười tuổi đang bế một đứa bé nhỏ hơn. Đứa bé đó gầy vô cùng, liếm kem bên khóe miệng, cười sung sướng.

“Lúc một tuổi rưỡi bị vứt lại trước cửa ủy ban huyện, mắc bệnh tim bẩm sinh, chúng tôi gửi tới Bắc Kinh làm hai cuộc phẫu thuật mới cứu được, phí tổn không dưới năm trăm nghìn tệ, cô nói xem, có bao nhiêu gia đình có thể chi trả được. Nếu lúc đó không gửi đi nói không chừng nó đã chết lâu rồi, cả nhà cũng tán gia bại sản. Nhà nào cũng có chỗ khó riêng”. Cô Trương than.

Khi họ nói chuyện, Tô Niệm Cầm chống gậy đứng bên cửa sổ, sắc mặt u ám, không biết anh đang nghĩ gì.

“Vậy có ai tìm lại được bố mẹ ruột không?”.

“Có nhưng ít lắm. Phần lớn đều đợi được nhận nuôi. Nhưng ai chẳng có chút ích kỉ. Phần lớn những trẻ được nhận nuôi đều khỏe mạnh, tuổi còn nhỏ, không nhớ chuyện gì. Mắt không nhìn thấy, lại mười tuổi rồi như Tiểu Vi thì hi vọng không lớn đâu. Chỉ mong học lấy cái nghề, lớn lên có thể nuôi sống bản thân. Nếu không được thì ở lại giúp chúng tôi. Cô nhìn đứa lớn nhất kia”. Cô Trương chỉ đứa lớn vừa bế đứa nhỏ lúc nãy: “Thành tích tốt lắm, các thầy cô bảo con bé thi đại học, chỉ cần thi đỗ chúng tôi sẽ nuôi nó học hết”.

Từ viện mồ côi ra, Tang Vô Yên không có cảm giác mãn nguyện khi được làm việc tốt như mình tưởng tượng, ngược lại, tâm trạng cô có phần nặng nề.

Cô và Tô Niệm Cầm cùng ra về. Cô đi đằng trước quay đầu lại liếc Tô Niệm Cầm. Anh mím đôi môi mỏng, vẫn như mọi khi.

“Anh đi đâu, tôi đưa anh đi”. Tang Vô Yên hỏi.

“Không cần đâu”. Tô Niệm Cầm sờ sờ chiếc ghế ven đường và ngồi xuống.

“Tôi có một việc muốn hỏi anh”.

Anh im lặng không đáp, cô đành phải tự tiếp tục.

“Anh có phải là Nhất Kim không?”.

Tang Vô Yên nói xong liền quan sát sắc mặt của Tô Niệm Cầm, bộ dạng anh vững như bàn thạch, dường như không nghe thấy lời cô nói, chẳng buồn để tâm đến cô.

Cô bắt đầu thấy tức: “Chỉ ít thì anh cũng trả lời một câu chứ, dù anh không muốn thừa nhận thì giả bộ cũng được. Cần gì phải thế này, cứ làm như nói với tôi thêm một câu là anh mắc bệnh dịch không bằng”. Tang Vô Yên nói rất nhanh, bô lô ba la cả một tràng dài.

“Cô đi đường của cô, tôi ngồi đây có ảnh hưởng gì tới cô đâu. Nhưng phiền cô đừng đứng trước mặt tôi, cũng đừng có suốt ngày làm phiền tôi nữa”. Tô Niệm Cầm hơi cau.

Thấy anh nổi giận, đột nhiên cô lại thấy vui: “Thầy Tô, anh nói gì lạ vậy, vừa rồi tôi đi trước anh đi sau, giờ anh ngồi tôi đứng, dù ghế là do anh chiếm trước nhưng đường có phải do nhà anh mở đâu, chỉ cần tôi thích thì tôi đứng đâu chả được, tôi có quyền mà”.

Tô Niệm Cầm nín nhịn nhắm mắt lại, anh là đàn ông, không muốn cãi cộ với một cô gái giữa đường.

Tang Vô Yên thấy vậy liền ngồi xuống bên cạnh anh. Tô Niệm Cầm phát hiện ra bèn dịch sang đầu

bên kia, không dây vào được anh tránh cũng được.

“Tôi đưa anh về nhé”.

Anh không có phản ứng gì.

“Anh cứ ngồi như thế cũng đâu phải là cách, trời sắp tối rồi, sắp đến giờ ăn tối rồi. Anh đợi người tới đón hả?”.

Anh không nói gì.

“Anh ngồi một mình không chán sao, tôi có thể nói chuyện với anh”.

Anh nhắm mắt, tiếp tục im lặng.

“Có phải anh tưởng làm thế này rất ngẫu không?”.

Tang Vô Yên tự nói một mình cả buổi, anh không có bất cứ một biểu hiện nào, cô lại bắt đầu thấy tức. “Này, anh nói gì đi chứ”.

“Hình như tôi cũng có quyền không nói chuyện”. Tô Niệm Cầm thông thả mở miệng, sau đó lại ngậm vào không nói thêm một chữ nào nữa.

3

Tô Niệm Cầm vốn định ngồi đó đợi cô đi trước, sau đó gọi người đến đón. Không ngờ Tang Vô Yên ngồi lại chơi đến cùng luôn.

Mùa đông ở thành phố A tuy không có tuyết nhưng cứ ngồi im ở ngoài trời một lúc lâu thế này vẫn rất lạnh. Viện mồ côi cách trường đại học A không xa, con đường bên cạnh con đường này chính là phố ăn vặt ở cổng phía bắc đại học A. Có rất nhiều sinh viên qua lại, thỉnh thoảng lại có người đi qua rõ xa còn ngoảnh lại nhìn Tô Niệm Cầm rồi quay sang nhìn Tang Vô Yên.

Chiều tối ngày lễ Tình nhân, có rất nhiều cặp tình nhân. Nhưng hai người trông như một đôi đang cãi nhau.

Tang Vô Yên ngồi đó được một lúc đã thấy lạnh. Cô đeo găng tay, giơ hai tay lên hà hơi rồi xát vào nhau, quay sang nhìn Tô Niệm Cầm, anh không đeo găng tay, bàn tay nắm gậy dẫn đường đã tím tái cả lại nhưng vẫn ngồi im không cử động. Tang Vô Yên chau mày, cô hoàn toàn không nghi ngờ cho dù có chết cóng ở đây thì anh cũng sẽ không nhận thua.

“Anh lạnh không?”. Cô hỏi.

Tô Niệm Cầm im lặng, đổi gậy sang tay kia. Nếu không chú ý chiếc gậy đó, anh ngồi như vậy khó mà nhận ra anh là một người mù. Anh quá đẹp trai, đầu hơi ngẩng lên, thần thái kiêu ngạo, vẻ lãnh đạm tỏa ra từ trong xương tủy.

Tang Vô Yên lấy khăn quàng cổ xuống, định trước khi đi sẽ quấn đôi bàn tay đã đông cứng của anh lại, nhưng lại sợ bị anh từ chối, nhờ anh vút khăn xuống đất, giẫm thêm mấy cái thì mất mặt chết đi được. Cô còn đang do dự thì có người gọi cô.

“Tang Vô Yên!”.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, người gọi cô chính là Hứa Tây và Ngụy Hạo. Hứa Tây gọi tên cô xong liền kéo Ngụy Hạo lại gần, lại còn tỏ vẻ bề trên nhìn cô.

Tang Vô Yên và Ngụy Hạo đã hoàn toàn tan vỡ, giờ họ càng có thể thản nhiên đi ra đường.

“Hai người?”. Ngụy Hạo chưa từng gặp Tô Niệm Cầm.

Tang Vô Yên vành mặt, thuận thế luồn tay vào cánh tay Tô Niệm Cầm, tựa vào người anh, tỏ vẻ âu yếm nói: “Hẹn hò”.

Hứa Tây đánh giá cách ăn mặc và vẻ ngoài của Tô Niệm Cầm, tỏ ra hơi ngạc nhiên.

Tang Vô Yên không muốn tỏ ra yếu thế mỉm cười. Thực ra trong lòng cô đang thầm cầu xin Tô Niệm Cầm: Thầy Tô, Tô đại nhân, Tô đại thần, ngài hãy làm việc thiện đi, cứ coi như anh hùng cứu mỹ nhân đi, cầu xin anh, đừng khai ra là được. Cô ôm ấp hi vọng yếu ớt đó, thầm cầu khẩn anh chàng này miệng dao găm nhưng bụng có tấm lòng bồ tát cứu vớt người trong cơn hoạn nạn.

Khi ba cặp mắt này đều đang nhìn Tô Niệm Cầm, Tô Niệm Cầm vô cùng ga lăng bỏ tay của Tang Vô Yên ra, nói rộng khoảng cách giữa hai người rồi chậm rãi nhả ra một câu khiến Tang Vô Yên chỉ muốn chết luôn cho xong.

“Cô Tang, phiền cô tự trọng”.

Dứt lời anh đứng dậy dùng gậy dò đường, chậm chậm bước về phía trước. Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu xám sẫm, thân hình cao gầy, nhìn từ đằng sau thật là hoàn mỹ. Nhưng lúc này Tang Vô Yên không có tâm trạng đâu mà thưởng thức, chỉ hận một nỗi không thể lập tức bám vằm bóng dáng ấy ra thành thịt bám.

Khi Tô Niệm Cầm biến mất ở góc đường, Hứa Tây và Ngụy Hạo mới quay đầu lại cùng nhìn Tang Vô Yên. Theo như cô thấy thứ đôi này chỉ có một vẻ mặt, đó là háo hức xem trò cười của cô. Cô vừa tức vừa giận nhưng vẫn phải tỏ ra không quan tâm, lại còn cố chống chế: “Anh ấy... chắc chắn là lạnh quá nên đầu óc lú lẫn rồi”. Nói xong bèn cuống cuồng chạy theo hướng Tô Niệm Cầm biến mất.

Hai người bọn họ chắc chắn là đang cười nhạo cô, cô vừa chạy vừa nắm chặt chiếc khăn quàng cổ trong tay, gió lạnh buổi chiều tối cắt lên mặt đau rát, thổi vào mắt làm cô cảm thấy mắt mình bắt đầu ươn ướt.

Chẳng qua cô chỉ muốn làm thế cho đỡ tức.

Qua một ngã rẽ, cô nhìn thấy Tô Niệm Cầm đi phía trước, giận quá, Tang Vô Yên gào lên: “Tô Niệm Cầm!”.

Anh coi như không nghe thấy gì.

“Tô Niệm Cầm! Anh đứng lại cho tôi!”.

Anh vẫn đi với tốc độ không thay đổi.

“Anh đứng lại!”. Tang Vô Yên đi nhanh hơn, nắm chặt lấy tay áo anh.

Một loạt động tác này khiến người đi đường trở mắt nhìn.

Vì bị Tang Vô Yên bám chặt tay áo, Tô Niệm Cầm buộc phải quay đầu lại, đôi mắt đen láy không có điểm nhìn, vẻ mặt lãnh đạm nói: “Cô bỏ tay ra cho”.

“Tôi không bỏ!”.

Tô Niệm Cầm giơ cánh tay lên, định ép cô buông tay. Nhưng dù gì anh cũng là đàn ông, không dám quá mạnh tay.

“Bỏ ra cũng được, nhưng anh phải cùng tôi quay lại nói rõ ràng với họ”.

“Chẳng lẽ vừa rồi tôi nói sai sao?”. Anh hỏi.

“Anh...”. Tang Vô Yên không biết nói gì.

Hai người một người ăn nói cộc cằn, một người đỏ mặt xấu hổ. Một đôi nam nữ đứng trên đường giảng co trong ngày lễ Tình nhân, khó tránh khỏi khiến người ta hiếu kì. Có người đi chậm lại, trên làn đường dành cho xe đạp, có người thậm chí còn dừng xe đứng nhìn họ.

“Sao anh lại là loại người như vậy”.

“Tôi là loại người nào?”.

Tang Vô Yên liếc nhìn anh, cô biết Tô Niệm Cầm sợ điều gì nhất. Vừa rồi anh dám làm cô xấu hổ thì bây giờ cô nhất định cũng sẽ không tha cho anh.

Sau khi hạ quyết tâm, Tang Vô Yên cắn chặt răng, nhè miệng ra, giả bộ như vừa khóc vừa nói: “Sao anh lại là loại người này. Em theo anh nhiều năm như vậy, lại còn cãi nhau với gia đình, cùng anh tới thành phố A, một thân một mình không nơi nương tựa. Bây giờ còn có con của anh nữa, sao anh nói đi là đi luôn, muốn đi hẹn hò với đứa con gái đó. Tối nay em còn chưa ăn cơm tối, cả con và em đều đang đói đây, sao anh có thể nhẫn tâm chạy đi vờn hoa ghẹo liễu, đi tìm con đàn bà đó chứ”.

Cô vừa nói vậy, những người đứng xem lập tức tỏ ra hóa ra là thế, tuy Tô Niệm Cầm không nhìn thấy nhưng anh hoàn toàn có thể nghe thấy những tiếng xì xào chỉ trích đó.

“Từ nhỏ anh đã tốt với em, bây giờ lại yêu người phụ nữ khác, nếu là người khác em còn chịu được, nhưng cô ta lại là bạn thân nhất của em. Sao các người có thể lừa dối em như vậy”. Tang Vô Yên vốn đang giả khóc, nhưng nói một hồi không biết tại sao lại coi Tô Niệm Cầm là Ngụy Hạo, bắt đầu thấy buồn thật, kéo tay áo Tô Niệm Cầm ngồi bên đường đau lòng khóc thút thít, từ khóc giả thành khóc thật.

Xung quanh có người lắc đầu, tiếng chỉ trích càng lúc càng lớn.

“Vợ có con rồi còn ngoại tình”.

“Còn trẻ như vậy mà đã..., đúng là không thể trông mặt bắt hình dong được”.

“Đàn ông đẹp trai thế kia không lãng nhăng mới là lạ”.

“...”.

“...”.

Còn có một bác gái trung niên tay xách làn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cầm thú!”.

Mặt Tô Niệm Cầm tối sầm, khoe miệng giật giật: “Tang Vô Yên, cô đứng dậy mau”.

“Không!”.

Sắc mặt Tô Niệm Cầm sắt lại nhưng không nổi điên, anh hít sâu rồi nói: “Cô muốn thế nào cũng được, cô đứng lên trước đã”.

Câu nói này bị anh rít từng từ qua kẽ răng, phải cố kìm nén cơn giận dữ mới thốt ra được, suýt chút nữa thì bị nội thương.

Hai người choảng nhau, người khỏe thắng.

Hai người khỏe choảng nhau, người khôn thắng.

Hai người khôn choảng nhau, người vô lại thắng...

4

Kết quả của việc Tô Niệm Cầm thỏa hiệp là hai người tìm một quán KFC gần đó ăn chút gì. Lúc này

đã qua giờ đông khách nhưng không khí náo nhiệt trong quán hoàn toàn không ăn nhập chút nào với hình tượng của Tô Niệm Cầm. Anh chưa bao giờ tới những nơi như thế này nên không quen lắm. Tiếng nhạc vui nhộn và ồn ào, tiếng cười đùa hò hét của bọn trẻ cùng đập vào tai anh khiến anh bất giác chau mày.

“Tôi và anh ấy quen nhau từ hồi còn trong bụng mẹ”. Tang Vô Yên vừa nói vừa cắn mạnh một miếng hamburger, cũng không buồn quan tâm Tô Niệm Cầm có hứng nghe không, cứ một mạch kể hết đầu đuôi câu chuyện giữa ba người.

Tô Niệm Cầm sờ chiếc đồng hồ trên tay, có chút bất lực.

“Chúng tôi sinh cùng bệnh viện, sống cùng khu nhà. Anh ấy lớn hơn tôi hai tháng, tôi vẫn gọi anh ấy là anh, lúc đó Hứa Tây ở đâu? Nhưng cô ta dựa vào cái gì mà nói tôi là kẻ thứ ba, dựa vào cái gì chứ?”. Mắt Tang Vô Yên mờ nước.

“Trước kia, cô ta xinh đẹp hơn tôi, dẻo miệng hơn tôi, rõ ràng thành tích học tập cũng chỉ bằng tôi, nhưng thầy cô lại thích cô ta. Tôi vào hội học sinh, cô ta cũng phải vào. Tôi vào đài phát thanh cô ta liền vào đài phát thanh. Nói cái gì mà bạn thân phải tiến lùi cùng tôi. Anh ấy và tôi thi vào đại học A, Hứa Tây cũng đăng kí đại học A, thực ra là muốn giấu tôi yêu đương với anh ấy. Họ coi tôi là con ngốc, cứ giấu tôi suốt”.

Tang Vô Yên vừa nuốt miếng thịt gà trong miệng vừa dùng khăn giấy trên bàn lau nước mắt: “Anh ấy thích cô ta, tôi biết anh ấy thích cô ta. Sau này anh ấy ở bên tôi chẳng qua là muốn trêu tôi”. Cô hít một hơi, tiếp tục thút thít nói: “Hai bọn họ thích nhau, là do tôi cố tình chia cắt họ, tôi cũng biết thế. Nhưng tôi chỉ giận, giả vờ không biết gì, cũng không cho phép họ yêu nhau, cứ nhất quyết đòi chia cắt họ”.

Cô khóc sướt mướt, bộ dạng trông rất đáng thương, miệng toàn nói những lời ương bướng khiến người ta cảm thấy vừa yêu vừa ghét. Chuyện này người bình thường ai nghe thấy cũng dở khóc dở cười.

Bố của Tang Vô Yên và Ngụy Hạo là bạn học thời trẻ, sau khi tốt nghiệp được phân về cùng một đơn vị, sống trong cùng một khu nhà. Tang Vô Yên và Ngụy Hạo lớn lên bên nhau đến năm lớp hai.

Sau đó bố mẹ Ngụy Hạo li dị, Ngụy Hạo sống với mẹ nên rời khỏi đó.

Trẻ con hay quên vì vậy những chuyện về Ngụy Hạo không để lại hạt giống hoài niệm nào trong mảnh đất kí ức của Tang Vô Yên.

Nhoáng một cái nhiều năm trôi qua.

Tang Vô Yên quen Hứa Tây, năm lớp tám, để tăng cường không khí học tập của cả lớp, thầy chủ nhiệm sắp xếp chỗ ngồi theo thành tích thi cuối kì. Hứa Tây và Tang Vô Yên một người xếp thứ bảy, một người thứ tám nên thành bạn cùng bàn. Trước kia, Tang Vô Yên gần như không có liên hệ gì với Hứa Tây. Hứa Tây cao, da trắng, xinh xắn, tính kiêu ngạo, là một người hoàn toàn khác với Tang Vô Yên.

Hai người ngồi cùng bàn ai hơn ai kém nhìn là biết ngay. Vì thế ngồi cạnh nhau nửa tháng, ngoài những câu như “Cô giáo gọi cậu”, “Hôm nay môn toán có bài gì thế” ra, Tang Vô Yên và Hứa Tây không nói năng gì với nhau.

Các môn tự nhiên của Tang Vô Yên tạm được, môn sử và môn nhạc thì kém không tả nổi. Nhất là môn nhạc, đừng nói là năm cái dòng kẻ ngớ ngẩn đó, dù cho có đặt những nốt nhạc đơn giản trước mặt cô cũng phải dùng ngón tay đếm “đồ, rê, mi, pha, son, la, si” mới nhận ra được.

Sau vài lần chật vật, Tang Vô Yên cũng khôn ra, ghi trước lên phía trên bản nhạc “Đồ, rê, mi” rồi hát

theo.

Tiệc là kì thi cuối kì môn nhạc năm lớp tám, cô giáo cho thi nói, bắt thăm xong mới phát đề. Tang Vô Yên cầm bản nhạc, đứng trên bục giảng, chân run rẩy, lần mò một lúc mới phát ra được âm “Đô” rồi đứng đó không hát tiếp được nữa.

Im lặng vài giây, mặt Tang Vô Yên đỏ bừng lên.

Đúng lúc này Hứa Tây đột nhiên giơ tay nói: “Thưa cô, Tang Vô Yên bị khản giọng, không nói được”.

Tang Vô Yên ngạc nhiên quay đầu nhìn Hứa Tây lén chớp mắt với mình.

Bình thường Hứa Tây là học trò cưng của tất cả các thầy cô giáo dạy nhạc, cách đây không lâu cô ấy đã làm người lãnh xướng đội đồng ca của trường tham dự cuộc thi hát “Mừng chín tháng mười hai” của học sinh toàn thành phố. Thông thường trước mặt giáo viên dạy nhạc Hứa Tây nói gì thì là thế.

“Vậy thì Tang Vô Yên thi lần sau vậy”. Cô giáo nhạc gật đầu bảo cô ngồi xuống.

Đây chính là giai đoạn nảy mầm cho tình bạn của họ, đó chính là lúc Hoàng Tiểu Yến qua đời, sự xuất hiện của Hứa Tây khiến cho Tang Vô Yên đang ở trong chân không tìm lại được đường khí có thể cứu sống mình.

Tang Vô Yên đột nhiên phát hiện, hóa ra chuyện các nữ sinh học giỏi, xinh đẹp đều thích bắt nạt bạn cùng lớp trên ti vi không phải đều đúng.

Nhưng hình tượng của Hứa Tây thực sự trở nên sống động trong lòng Tang Vô Yên phải bắt đầu từ một buổi chiều tan học.

Hôm đó trời rất lạnh, Tang Vô Yên vừa về đến nhà thì mẹ bảo cô xuống dưới mua tương đầu. Cạnh cửa hàng quần áo là một hàng cho thuê truyện. Do môi trường giáo dục trong gia đình nên lúc đó trong nhân sinh quan non nớt của Tang Vô Yên đọc sách ngoài giờ học chỉ có hai loại, đó là tứ đại danh tác và danh tác nước ngoài.

Vì vậy khi các bạn nữ cùng lớp đọc tiểu thuyết tình yêu, cô từng lén lút liếc vài dòng liền cảm thấy xấu hổ. Thêm vào đó mẹ thường xuyên tiêm nhiễm vào đầu cô, trẻ con không được xem những loại sách đó. Thế là Tang Vô Yên luôn cảm thấy “hàng cho thuê truyện” cũng tương đương với “hàng sách cấm”.

Khi Tang Vô Yên tay rút túi áo, thong dong lướt qua hàng cho thuê truyện, cô nhìn thấy Hứa Tây đứng trước một dãy tiểu thuyết ngôn tình, tay cầm sách đọc say mê.

“Hứa Tây?”. Tang Vô Yên gọi cô ấy.

Hứa Tây ngẩng đầu lên, khoảnh khắc thấy Tang Vô Yên cô ấy có vẻ ngượng ngùng.

Học sinh ưu tú có chút khuyết điểm mới chân thực, đây chính là chân lí mà Tang Vô Yên ngộ ra được. Từ hôm đó, cô mới thực sự coi Hứa Tây là bạn.

Hóa ra gia cảnh nhà Hứa Tây không tốt như vẻ bề ngoài của cô ấy. Mẹ Hứa Tây là thanh niên trí thức thời cách mạng văn hóa, xuống nông thôn gặp bố Hứa Tây góa vợ đã lâu, có một con trai. Cả nhà mẹ Hứa Tây đều là phần tử trí thức nhưng bố Hứa Tây chỉ đời đời là nông dân, là một người thô lỗ nhưng thật thà. Có điều hai người hoàn toàn khác nhau như vậy cuối cùng lại kết hôn. Sau đó cả nhà Hứa Tây dọn về thành phố, mẹ cô ấy làm công nhân trong một phân xưởng dệt, nhiều năm sau mới có Hứa Tây.

Không biết có phải vì gửi gắm vào Hứa Tây ước nguyện chưa thể thực hiện của đời mình hay không, mẹ Hứa Tây rất nghiêm khắc đến mức gần như hà khắc với cô ấy, việc gì cũng phải giỏi nhất. Bây giờ mẹ Hứa Tây nghỉ hưu, bố cô ấy mở hàng sửa xe đạp, thu nhập không cao. Nhưng mẹ cô ấy đưa cô ấy đi

học piano, thậm chí trong nhà còn có một chiếc đàn.

Khi điền nguyện vọng thi cấp ba, Tang Vô Yên cuối cùng cũng được chứng kiến sự chuyên chế của mẹ Hứa Tây. Lúc đó thành phố B không thi cấp ba chung đề mà do các trường cấp ba tự ra đề. Thí sinh muốn thi trường nào thì phải tới trường đó thi, chỉ lấy những học sinh đủ điểm. Tất nhiên để tránh bất trắc, phụ huynh sẽ thả lưới rất rộng. Dù sao thời gian thi không trùng nhau, thêm cơ hội cũng tốt, cùng lắm thì tốn ít tiền đăng kí.

Bố Tang Vô Yên không có yêu cầu gì với con gái, chỉ cần cô bình an hạnh phúc là đủ. Vào trường điểm hay trường bình thường cũng được, chỉ cần được đi học, ra đời có cơm ăn là được, không bao giờ gây áp lực cho con gái. Mẹ cô tuy nghiêm khắc nhưng cũng nhận thức rõ tình thế, vì vậy Tang Vô Yên cũng đăng kí tất cả những trường có thể thi được.

Nhưng Hứa Tây thì khác, chỉ có trường Nhất Trung, các trường khác miễn bàn.

“Nhỡ thi rớt thì sao?”. Tang Vô Yên hỏi.

“Mẹ tớ bảo không thi vào Nhất Trung thì về quê trồng lúa, mảnh đất của bố tớ vẫn để lại cho tớ”. Hứa Tây đáp. Tuy Hứa Tây nói rất bình thản nhưng đó là lần đầu tiên Tang Vô Yên thấy mắt cô ấy ươn ướt.

Giây phút đó cô mới cảm thấy hình như mình thực sự may mắn hơn Hứa Tây rất nhiều. Hai tháng sau đó hai người cùng lao vào ôn thi cấp ba. Khi trường Nhất Trung dán bảng điểm mọi người đều vui mừng, hai người lại trở thành bạn cùng lớp.

Ngày đầu tiên đến lớp, ba tiết liền đều là tự giới thiệu, khi đến lượt một nam sinh cao kều ngồi dãy bàn cuối cùng, cậu ta chậm rãi đứng lên nói: “Tớ tên Ngụy Hạo, tốt nghiệp trường...”.

Tang Vô Yên nghe thấy hai chữ Ngụy Hạo liền cảm thấy quen quen.

Khi tan trường, anh chàng Ngụy Hạo đó đến trước bàn của Tang Vô Yên, cười hi hi nói: “Tang Vô Yên, sao em không nhận ra anh”.

Tang Vô Yên nhìn cậu ta từ đầu đến chân, từ chân lên đầu mới đào bới được người này ra khỏi kí ức. Hình như có một người tên Ngụy Hạo từng xuất hiện trong thời thơ bé của cô.

Cô chớp chớp mắt, hình như nhớ ra rồi.

Anh lớn hơn cô hai tháng, được cô gọi là “Anh Tiểu Hạo Tử”. Cô thích bám vào gấu áo anh, được anh dẫn đi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Anh dẫn cô đi mò ốc ngoài cánh đồng bên cạnh khu nhà họ ở, sau đó rửa sạch, đập vỡ vỏ ra cho chút muối vào nướng lên ăn. Khi Tang Vô Yên về nhà đã đau bụng đi ngoài mất ba ngày.

Tháng Giêng, anh hô hào mọi người cùng nướng dổi, sau đó Tang Vô Yên đem giấy tờ bản thảo của bố ra làm củi đốt lửa.

...

Bao nhiêu chuyện xấu hổ và trẻ con đó ào về trong tâm trí khiến Tang Vô Yên bật cười: “Là anh à?”.

Thế là thanh mai trúc mã gặp lại nhau.

Ba năm cấp ba, Tang Vô Yên và hai người đó duy trì tình bạn trong sáng, sau đó cùng thi vào đại học A. Mãi cho đến buổi tối ngày nhận được giấy báo nhập học, Hứa Tây hẹn Tang Vô Yên ra bàn bóng bàn trong trường, nói: “Có chuyện này mình luôn giấu cậu, Tiểu Yên”.

“Chuyện gì thế?”.

“Mình yêu rồi”.

“Thật á?”. Tang Vô Yên mừng rỡ nhảy lên: “Ai thế?”.

Hứa Tây cười rạng rỡ, có vẻ ngượng ngùng.

“Tớ quen không?”.

Hứa Tây gật đầu.

“Trong lớp mình hả?”. Tang Vô Yên đoán.

“Ừ”.

“Vương Hạo? Lí Hội Kiệt? Ngô Hiểu Bằng?”.

Cô đoán một lượt, Hứa Tây đều lắc đầu.

“Là ai vậy?”. Tang Vô Yên cuống lên.

“Là Ngụy Hạo”. Hứa Tây cười.

Cuối cùng, Tang Vô Yên cũng không biết mình về nhà thế nào, chỉ nhớ mình còn cười với Hứa Tây: “Không tồi”. Sau đó về phòng trùm chăn, bắt đầu cảm thấy không ổn.

Lúc đầu chỉ là ghen thờ, cảm thấy khó chịu, cuối cùng cô thút thít khóc ướt cả gối.

Năm thứ nhất, cô giả vờ không biết họ đang yêu nhau, vì Ngụy Hạo chiều cô nên họ đi đâu cô cũng đi theo làm kì đà cản mũi, lập ra một kế hoạch với mục đích “phá hoại Hứa Ngụy”, khi cô kéo Trình Nhân vào cuộc, Trình Nhân lắc đầu: “Cậu bệnh hả, Tang Vô Yên”.

“Cậu bệnh thì có”.

“Cậu đúng là người có trái tim còn đen tối hơn bà mẹ kế xấu tính của công chúa Bạch Tuyết”.

“Xí, Trình Nhân, cậu ăn cháo đá bát, đừng đứng nhằm chỗ nữa”.

“Tớ không ăn cháo đá bát, tớ là gương thần trung thành bên cạnh mẹ kế đại nhân là cậu đấy. Chỉ nói thật không nói dối”.

Nhưng đến một ngày khi Ngụy Hạo cuối cùng cũng rời bỏ Hứa Tây trở về bên cạnh cô, Tang Vô Yên mới phát hiện ra đây hình như cũng không phải là thứ cô muốn.

Cô bắt đầu chột dạ né tránh ánh mắt ghét bỏ của Hứa Tây, cũng trốn cả Ngụy Hạo. Cho đến khi nhìn thấy Ngụy Hạo hôn Hứa Tây đang say rượu, cô lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm chứ không phải là ghen tuông.

5

Hai ngày trước tết Nguyên tiêu, Tang Vô Yên tới đài phát thanh.

Sau kì nghỉ Tết, có một vài điều chỉnh về nhân sự, Tang Vô Yên được phân về bộ phận tin tức, cùng một cô gái đến thực tập theo học một thầy nhà báo họ Giang.

Trước kia cô làm dẫn chương trình ở đài phát thanh trường đại học A, bây giờ đột nhiên lại chuyển cô tới làm biên tập ở bộ phận tin tức, viết bài đâu phải là thế mạnh của cô, vì thế trong lòng cô rất lo lắng.

Vì cô tới đây trước cô thực tập sinh kia nên cô Giang bảo cô đưa cô ấy đi làm quen với môi trường và quy trình làm việc ở đây.

Cô ấy có đôi mắt to, tên ở nhà là Viên Viên.

Tang Vô Yên chỉ ba văn phòng bên tay phải, nói: “Đây là phòng biên tập chương trình, phòng máy và phòng họp. Phòng trong cùng là phòng chế tác chương trình”.

Viên Viên vội ghi vào sổ.

“Sau đó cô Giang nói, lát nữa cô ấy sẽ cho chúng ta một bản kế hoạch chương trình, để chúng ta hiểu thêm về quá trình làm chương trình”.

Viên Viên gật đầu.

“Cậu chưa làm thẻ cơm của nhân viên đúng không, trưa nay tớ mời”.

Viên Viên tiếp tục ghi cả câu này của cô vào sổ.

“Ấy, đừng viết nữa”. Tang Vô Yên cười: “Có phải cậu đang phỏng vấn tớ đâu”.

Lúc ăn cơm, cô gặp chủ nhiệm Uông làm chuyên mục âm nhạc trước kia.

Chủ nhiệm Uông cười: “Tiểu Tang, sang bộ phận tin tức có quen không?”.

Tang Vô Yên cười: “Cũng tốt ạ, cảm ơn chủ nhiệm quan tâm”.

Sau khi chủ nhiệm Uông rời khỏi đó, Ngô Vị - anh chàng làm công việc thu thập và biên tập tin tức từ đằng sau bước tới. Ngô Vị vừa bê khay thức ăn ngồi xuống thì nghe thấy Tang Vô Yên ngọt ngào chào: “Em chào anh Ngô”.

Ngô Vị còn chưa kịp nuốt miếng canh, suýt chút nữa thì phì ra, gai ốc nổi đầy người. Anh ngẩng đầu nhìn Tang Vô Yên cười híp mắt lại, nói: “Em có việc gì thì nói đi. Tiểu Tang, đừng cười thế, trông ghê quá”.

“Mọi người nói anh có bản copy chương trình phỏng vấn Nhất Kim của chị Hy, lát nữa anh giúp em copy một bản nhé?”. Cô luôn nhớ đến chuyện này.

“Ừ, chỉ có thể thôi chứ gì, chuyện nhỏ, hết giờ anh đưa cho”. Ngô Vị nói.

“Cảm ơn anh, lần sau em mời anh ăn cơm”.

Một lát sau, Ngô Vị lại nói: “Chắc em không phải là fan cuồng gì đấy chứ”.

“Vâng”. Tang Vô Yên thừa nhận luôn, lại còn không quên kháng nghị: “Cái gì mà fan cuồng gì đó, người ta có tên mà”.

“Em quen chị Hy mà, trước kia còn thực tập với chị ấy, hỏi thẳng chị ấy ấy”. Ngô Vị nói.

“Đã có anh rồi, việc gì em phải làm phiền chị Hy nữa”.

Thực ra cô không đi nhờ Nhiếp Hy là vì hai lí do: Thứ nhất, Nhất Kim đã phá lệ nhận lời phỏng vấn của cô ấy, thì chắc chắn cô ấy đứng cùng chiến tuyến với Nhất Kim. Hơn nữa lần trước Tang Vô Yên đã tỏ ra vô cùng hứng thú với Nhất Kim, lần này rất dễ bị Nhiếp Hy nghi ngờ, đánh rần động cỏ. Thứ hai: Nhiếp Hy là người nổi tiếng của đài, tuy bình thường rất hòa nhã nhưng luôn khiến người ta có cảm giác xa cách.

Từ nhà ăn đi ra, hai người đang định chào Ngô Vị thì Viên Viên nãy giờ im lặng đột nhiên nói: “Ngô... thầy Ngô”. Cô ấy ấp úng một lúc mới thốt ra một câu xưng hô vô cùng lịch sự: “Có thể giúp tôi sao một bản không?”. Một cô gái e dè như thế vậy mà khi nói những lời này hai mắt cô ấy sáng rực.

“Được chứ, hết giờ làm hai người đến lấy nhé”. Ngô Vị vui vẻ nhận lời.

Tang Vô Yên liếc nhìn Viên Viên, không lẽ ở đây cũng có tình địch sao?

Khi cô rời khỏi đài phát thanh trời đã muộn, cô bắt taxi về nhà. Khi đến cửa ngõ vành đai hai đường hơi tắc, xe đi rất chậm, rất dễ khiến người ta bực mình. Lái xe taxi chuyển mấy kênh mà không có chương trình gì hay, bác ta bèn lật đồng đĩa CD.

Tang Vô Yên nói: “Bác lái xe ời, có thể giúp tôi mở cái đĩa này không?”. Dứt lời cô bèn lấy chiếc đĩa ghi âm chương trình phỏng vấn từ trong túi xách tay ra.

Bác lái xe nói: “Được. Nhạc gì thế?”, rồi đặt vào máy, nhấn nút chạy.

Qua đoạn nhạc đầu là giọng nói của Nhiếp Hy.

Bác lái xe nói: “Tôi rất thích người dẫn chương trình này, giọng hay, nghe nói cũng rất xinh nữa”.

Tang Vô Yên cười, không đáp, cô đang chờ một giọng nói khác xuất hiện. Khoảng vài giây sau, Nhất Kim mở lời.

Nghe cuộc đối thoại không mấy liên mạch giữa Nhiếp Hy và Nhất Kim, bác lái xe lại nói: “Cô ời, chắc cô làm việc ở đài phát thanh hả, nếu không sao lại có thứ này. Nếu cô làm việc ở đó chắc chắn sẽ biết Nhất Kim là người thế nào đúng không?”.

Tang Vô Yên bật cười: “Bác lái xe, bác cũng biết Nhất Kim à?”.

“Con gái tôi suốt ngày léo nhéo bên tai, tôi không biết mà được sao?”.

Vừa nói tới đây thì đường thông, xe chạy nhanh hơn.

Cô nhìn ra ngoài cửa xe hít sâu một hơi.

Chỉ vài ba chữ cô đã xác định được rồi.

Tô Niệm Cầm chính là Nhất Kim.

Hôm sau là cuối tuần, hiếm khi Tang Vô Yên không ngủ đến trưa.

Cô lấy tờ danh sách liên lạc của trường khuyết tật từ trong ngăn kéo ra, hàng cuối cùng có một số điện thoại, cô đã lén sao một bản ở phòng hiệu trưởng Phí.

Cô ngập ngừng nhấn số mà mãi không gọi đi được.

“Có gì mà do dự. Hẹn gặp anh ta, bảo cậu muốn phí bịt miệng”. Trình Nhân nói: “Mấy tin tức như thế này mà bán cho tạp chí không biết được bao nhiêu tiền ấy chứ. Bây giờ anh ta đưa tiền cho cậu, chúng mình kiếm được tiền, còn anh ta lại tiếp tục thần thần bí bí. Cậu biết thế gọi là gì không?”.

“Gọi là gì?”.

“Đôi bên cùng có lợi!”. Trình Nhân nắm chặt hai tay phấn khích nói.

“...”.

Tang Vô Yên lườm cô ấy một cái.

Khi biết anh chính là Nhất Kim, vì trước đó đã có nhiều đầu mối nên giây phút đó cô không ngạc nhiên như mình tưởng. Nhưng cô luôn cảm thấy mối quan hệ của hai người có gì đó thay đổi rất lạ lùng và cũng rất vi diệu.

Anh là Tô Niệm Cầm và cũng là Nhất Kim, một người nổi tiếng như vậy, cái tên “Nhất Kim” vừa xuất hiện liền kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Nhưng lại không hẳn là thế.

Cô biết bí mật của anh, từ một góc độ cảm xúc khác thì bí mật này lại khiến cho hai người trở nên gần gũi hơn.

Cô bực dọc day trán, cắn răng nhấn nút gọi.

“A lô!”. Hai hồi chuông vang lên, giọng anh liền vọng ra từ ống nghe.

“Em là Tang Vô Yên”.

“Có chuyện gì không?”.

“Anh là Nhất Kim?”. Tang Vô Yên nói.

Cô hỏi thẳng như vậy chính vì muốn khiến kẻ địch trở tay không kịp, trong lúc hoảng loạn cô sẽ có cơ hội tấn công.

Đầu dây bên kia im lặng khoảng hai giây, anh nói: “Nếu cô không còn chuyện gì khác thì tôi cúp máy đây”.

Anh tiếp tục không thừa nhận cũng không phủ nhận như lần trước. “Anh đúng là Nhất Kim”. Cô thì thầm nhắc lại, có gì đó như cảm động, nhưng trước sự kiêu lời của Tô Niệm Cầm, Tang Vô Yên bắt đầu vắt óc nghĩ chủ đề: “Ừm... lần trước, cảm ơn anh nghe tôi kể lể”.

“Không cần cảm ơn. Tạm biệt”. Anh không nhiều lời, kết thúc cuộc gọi.

“A lô, a lô, a lô”. Tang Vô Yên vội ngăn cản nhưng tiếc là đã muộn, chỉ nghe tiếng anh cúp máy cái rụp.

Tang Vô Yên hoàn toàn không ngờ sẽ là như vậy. Cô nhìn màn hình điện thoại, thời gian gọi: mười một giây. Anh chỉ cho cô mười một giây. Như thể cô đã chuẩn bị lời thoại để diễn cả vở kịch, kết quả mới nói được hai câu đã bị đạo diễn hô cắt, lại còn bị đuổi xuống khỏi sân khấu. Nghĩ đến đó, cô mất hết can đảm.

Lần đối đầu này chứng minh rằng dù là vô lại thì cách chiếc điện thoại cũng không làm được gì người ta.

Chương 4: Hôn trộm bất thành

1

Tô Niệm Cầm đặt điện thoại xuống. Anh vốn ngồi ở bàn ăn trong phòng ăn đọc sách chuẩn bị bài giảng, giờ anh gập sách lại, nhúu mày suy nghĩ.

Dư Tiểu Lộ ngồi đối diện với anh cho có bạn giả một tờ tạp chí, hỏi: “Ai gọi cho anh thế?”.

“Chẳng ai hết”. Anh lạnh nhạt đáp.

“Lại còn chẳng ai hết? Vậy anh vội vàng cúp máy như trấn ôn dịch thế để làm gì?”. Dư Tiểu Lộ cười.

Tô Niệm Cầm chẳng buồn đôi co với cô, ngón tay trên bàn tay phải hơi cong, đầu ngón tay gõ nhẹ vào mặt bàn theo một tiết tấu nhất định.

“Tô Niệm Cầm”. Dư Tiểu Lộ lại lật trang nữa.

“Hả?”. Anh nghiêng đầu.

“Anh lơ đãng rồi”. Dư Tiểu Lộ cười.

Anh không đáp, đưa tay sờ tấm bảng chữ nổi bên cạnh.

“Cô gái đó biết anh là Nhất Kim rồi hả?”. Dư Tiểu Lộ hỏi. Cú điện thoại vừa rồi giọng Tang Vô Yên rất to, cô loáng thoáng nghe thấy mấy chữ, cũng đoán được đại khái.

“Ừ”.

“Thật hay giả thế?”. Dư Tiểu Lộ hỏi. Cô biết tuy Tô Niệm Cầm tỏ ra thản nhiên. Nhưng đây là một việc rất nghiêm trọng với anh. Sở dĩ anh không xuất đầu lộ diện trước công chúng một là vì nhà họ Tô, hai là vì không muốn cho người ngoài biết mất anh có bệnh.

“Lần tôi đến đài phát thanh phỏng vấn đã gặp cô ấy”.

“Biết trước như vậy có chết tôi cũng không nên đồng ý lời thỉnh cầu của chị Hy. Làm thế nào bây giờ?”.

“Mặc kệ cô ấy”.

“Hay là tôi đi tìm cô ấy, nếu cô ấy cho giới báo chí biết thì phiền phức lắm”.

Tô Niệm Cầm im lặng một lúc lâu rồi chậm rãi nói: “Chắc là không đâu”.

Anh nói “chắc là không đâu” ý là cô ấy sẽ không báo cho giới truyền thông hay là sau khi công bố sẽ không có phiền phức gì, Dư Tiểu Lộ không hỏi rõ, đến khi cô muốn hỏi tiếp thì thấy sắc mặt Tô Niệm Cầm đã sầm xuống đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, cô đành ngậm miệng vào.

Hôm đó Dư Tiểu Lộ nghe cuộc gọi của Tô Niệm Cầm đến đón anh. Khi cô đứng cạnh xe nhìn thấy Tô Niệm Cầm từ quán KFC bước ra, cô hết sức giật mình.

Do mắt không nhìn thấy nên để phán đoán thế giới bên ngoài Tô Niệm Cầm phần lớn dựa vào tiếng động và mùi vị. Vì vậy anh không thích những nơi có mùi vị quá nồng và tiếng người ồn ã, các quán ăn nhanh kiểu Tây này lại là sự kết hợp hai trong một hoàn hảo.

Khi cô gái bên cạnh chào tạm biệt Tô Niệm Cầm còn cười hi hi nói: “Bố nó, hẹn gặp lần sau”.

Thái dương Tô Niệm Cầm khẽ giật giật.

Khi Dư Tiểu Lộ lên xe còn bắn khoảh hỏi: “Bố nó là sao?”.

“Lái xe!”. Sắc mặt Tô Niệm Cầm lập tức bị mây đen phủ kín.

Sau tết Nguyên tiêu, nhà trường mở cửa trở lại. Tô Niệm Cầm vẫn là giáo viên môn chữ nổi của khối lớp ba, Tang Vô Yên cũng vẫn là phó chủ nhiệm của cô Lí.

Sau chuyện lần trước, Tang Vô Yên bắt đầu chú ý đến Tiểu Vi. Ví dụ như quần áo của con bé có sạch sẽ không, có rách không, giày có ấm không. Trong giờ thể dục giữa giờ, có đứa sẽ chen vào căng tin mua

đồ ăn vặt, cũng có đưa lấy đồ ăn mang từ nhà ra ăn. Còn Tiểu Vi rõ ràng là không có được những thứ đó, mỗi khi đến giờ giải lao cô bé sẽ ngồi một mình, im lặng không nói gì.

Hôm đó trời đổ mưa, bọn trẻ không ra sân nô đùa, vì vậy giờ nghỉ giữa hai tiết đều mưa đổ trong căng tin ngồi trong lớp ăn. Không khí trong phòng học tràn ngập mùi thức ăn. Tang Vô Yên đứng ngoài hành lang cạnh cửa sổ, nhìn Tiểu Vi ngồi trong góc lớp.

Trước kia cũng có lúc cô ở trong tình trạng bối rối như vậy. Hồi nhỏ nhà cô rất nghiêm, ngày nào cô cũng ăn sáng rồi mới ra khỏi nhà, ngoài tiền xe bus mẹ không cho cô thêm bất cứ đồng tiền tiêu vặt nào. Sau tiết thứ hai có ba mươi phút ra chơi, rất nhiều người lúc này mới ăn sáng. Nhìn các bạn ăn uống ngon lành, còn mình thì ngồi một bên cô thấy rất ngượng. Không phải chuyện no hay đói mà là một sự tự tôn rất nhỏ bé giữa bọn trẻ con với nhau.

Tang Vô Yên vội vã quay lại văn phòng, mở ngăn kéo ra tìm túi xách, xuống lầu vào căng tin. Nhưng trước căng tin, bọn trẻ chen chúc lớp trong lớp ngoài, dù gì cô cũng là giáo viên, không thể chen chúc với bọn trẻ được. Cô chần chừ một chút rồi xách túi quay lại văn phòng tầng hai.

“Tiểu Tang, tôi còn tưởng cô về rồi cơ?”. Cô Lí nói.

“Không ạ, cháu định xuống dưới mua chút đồ, nhưng học sinh đông quá”.

“Chưa ăn sáng à?”. Cô Lí rất quan tâm đến cô: “Nếu chưa ăn sáng thì tôi có bánh quy đây”. Dứt lời bèn lấy bánh quy trong ngăn kéo ra đưa cho cô.

“Không, không”. Tang Vô Yên xua tay: “Không phải cháu muốn ăn”.

Cô Lí cười: “Sau này cô phải đi ngay trước khi có chuông hết tiết”.

Tô Niệm Cầm ngồi đối diện ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như hướng về phía Tang Vô Yên.

Từ sau cú điện thoại lần trước, Tô Niệm Cầm luôn tránh mặt cô, cố gắng không ở riêng với cô. Cô cũng muốn kiểm soát gì đó để tiếp cận anh nhưng luôn bị anh tránh né. Hai người không nói gì về chủ đề “Nhất Kim” nữa nhưng cả hai đều hiểu rõ trong lòng.

Tang Vô Yên cũng thấy băn khoăn, sao anh lại tin mình sẽ không to mồm đi rêu rao chuyện này nhỉ.

Tiết thứ ba, Tang Vô Yên vào dự giờ cô Lí. Đến cửa phòng học ở tầng ba, cô Lí mới phát hiện quên mang cốc uống nước. Dạo này cô ấy bị viêm họng, trong cốc lúc nào cũng ngâm lá thuốc, một tiết không uống là khản giọng ngay. Tang Vô Yên nói: “Không sao, cô vào dạy trước đi ạ, cháu đi lấy cho cô”.

Cô cầm cốc nước, thấy hết nước bèn vội vàng chạy tới bình đựng nước, lấy đầy một cốc, vừa đầy nắp vào vừa quay người bước ra cửa.

Đúng lúc cô quay lại thì va vào người đối diện. Người này không phải là ai khác mà chính là Tô Niệm Cầm. Nước nóng trong cốc sánh ra một nửa, đổ hết lên người Tô Niệm Cầm.

May mà bây giờ đang là mùa đông, Tô Niệm Cầm mặc rất dày, nước không ngấm ngay vào áo. Cô còn chưa kịp ăn mừng thì nhìn thấy tay của Tô Niệm Cầm.

Tang Vô Yên bất giác hít sâu một hơi.

Nước nóng rẩy bắn lên tay anh, da anh bắt đầu đỏ rực.

“Anh bị bỏng rồi hả?”. Cô vội vàng đặt cốc xuống, cầm lấy tay anh hỏi.

“Không nghiêm trọng lắm”. Anh nói.

Không biết là anh thấy không nghiêm trọng thật hay chỉ đơn giản là vì anh muốn giữ khoảng cách với

Tang Vô Yên, nhưng da anh không những đỏ rực mà còn bắt đầu phồng rộp lên.

Tang Vô Yên cuống lên: “Sao mà không nghiêm trọng được, là nước sôi mà”.

Trong cơn hoảng loạn cô chợt nhớ ra ở vườn hoa dưới tầng một có lô hội, hồi trước ở nhà, mẹ cô từng dùng lô hội chữa bỏng cho cô.

“Anh ngồi đây đợi em”. Dứt lời cô lao xuống tầng một, bất chấp trời mưa vào vườn hoa ngắt mấy lá lô hội rồi lại chạy lên.

Cô cầm tay Tô Niệm Cầm để dưới vòi nước xả nước lạnh sau đó bẻ đôi lá lô hội, dùng phần nhựa nhẹ nhàng chà lên mu bàn tay đỏ rực của anh.

“Cái gì thế?”.

“Lô hội”.

Trên ngón giữa hình như phồng rộp lên một bọc nước, khi lô hội chà xát qua đó, bàn tay anh khẽ run lên.

Chắc là đau lắm.

Mười ngón tay của anh thon dài, có thể thấy lờ mờ đường tĩnh mạch xanh nhạt dưới da. Có lẽ do thường xuyên chơi đàn nên tay anh không thực sự hoàn hảo, khớp ngón tay hơi thô, đầu ngón tay hơi cong và có vết chai.

Nhận thức của anh về thế giới này phần lớn dựa vào đôi bàn tay này, nên có lẽ tay anh nhạy cảm hơn tay người thường nhiều.

“Em không cố ý đâu”. Tang Vô Yên nói vẻ có lỗi: “Anh đừng giận”.

“Vậy sao?”. Anh thản nhiên hỏi lại.

Tang Vô Yên cuống lên: “Em thề!”.

Nước nhầy trong suốt của lá lô hội vừa chạm vào da anh liền có cảm giác mát lạnh. Cửa sổ để mở, cơn gió mang theo hơi nước ẩm ướt luồn vào trong phòng, mùi hương của cây cỏ nhẹ nhàng thoang thoảng giữa hai người nhờ gió lan tỏa trong không khí.

Tô Niệm Cầm khẽ hít một hơi.

Hóa ra lô hội có mùi như vậy, anh nghĩ.

2

“Sau đó thì sao?”. Trình Nhân hỏi.

“Có người lên lầu, tớ cũng ngại không dám cầm tay anh ấy nữa, liền cầm cốc vào lớp thôi”.

Trình Nhân cười hi hi: “Cậu không tranh thủ mà lao vào à?”.

“Biến”. Tang Vô Yên đập cô ấy một cái: “Đừng có lấy tớ ra làm trò đùa, đi siêu thị với tớ đi”.

“Làm gì?”.

“Mua đồ ăn”.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tang Vô Yên xách một túi đồ ăn vật đi làm. Khi cô đến văn phòng, Tô Niệm Cầm đã đến từ lâu.

Tang Vô Yên liếc tay anh, mấy nốt bỏng đã bị chọc vỡ, còn cẩn thận bôi thuốc lên nữa.

Cô cầm theo nhiều đồ ăn như vậy cũng hơi ngại bèn bóc hai túi kẹo chia cho mỗi thầy cô một ít. Khi tới trước mặt Tô Niệm Cầm, cô ngáp ngừng một chút mới nói: “Thầy Tô, thầy ăn kẹo đi”.

Anh lạnh nhạt từ chối: “Tôi không ăn đồ ngọt”.

Chỉ năm chữ đơn giản ngắn gọn, âm thầm nói rộng khoảng cách giữa hai người, như thể chuyện ngày hôm qua chưa từng xảy ra.

Tang Vô Yên cắn môi rồi lại mỉm cười: “VẬY... lần sau em mời anh ăn đồ mặn”.

Cô xách đồ đi vào phòng học, không ngờ Tiểu Vi vẫn chưa tới.

Hết tiết thứ hai, cô Tiểu Vương trở lại văn phòng, nhắc Tang Vô Yên: “Tiểu Tang, lúc nãy cậu tìm Tô Tiểu Vi đúng không, con bé đang ở trong lớp đấy”.

Tang Vô Yên xách đồ đi vào lớp học. Trên cánh tay Tiểu Vi có băng đỏ của học sinh trực nhật, cô bé đang đứng trên bục giảng lau bàn của cô giáo.

“Tiểu Vi”. Tang Vô Yên đứng ở cửa lớp, gọi cô bé một tiếng. Loa phát thanh đang bật nhạc tập thể dục, thêm vào đó cô bé làm gì cũng rất chuyên tâm nên không nghe thấy.

Cô bé lau rất kĩ, đầu tiên dùng giẻ khô lau một lượt, sau đó giặt sạch giẻ, vắt thật khô rồi mới lau lần thứ hai. Tay trái đặt phía trước tìm đường, chiếc giẻ trong bàn tay phải chầm chậm di chuyển.

Tang Vô Yên cười: “Tiểu Vi”.

Tiểu Vi quay đầu lại: “Cô Tang ạ?”.

“Cô mang cho em...”. Tang Vô Yên còn chưa nói hết câu, Tô Niệm Cầm xuất hiện sau lưng đã giữ lấy cái túi trong tay cô, sau đó lắc đầu, đặt một ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng.

“Có chuyện gì thế ạ?”. Cô bé vẫn chưa phát hiện ra ở cửa lớp còn có Tô Niệm Cầm.

“Hôm nay em trực nhật à?”. Tang Vô Yên chuyển chủ đề.

“Vâng ạ. Lúc nãy các bạn chơi trong lớp, vứt cả chổi lên bàn. Tiết sau là tiết của thầy Tô, thầy Tô thích sạch sẽ, nên em phải lau sạch trước khi thầy Tô tới, không sẽ làm bẩn quần áo của thầy mất”.

Tang Vô Yên vốn không phải là một người thích trẻ con, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Vi cũng không nhịn được cười.

“Em thích thầy Tô à?”.

Tiểu Vi cười híp mắt lại: “Thầy Tô rất dịu dàng”.

“Thế à?”. Sao cô không thấy thế nhỉ. Tang Vô Yên vừa hỏi vừa quay đầu lại nhìn Tô Niệm Cầm. Hình như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh khẽ quay đi.

Cuộc nói chuyện kết thúc, cô đi theo Tô Niệm Cầm đến cuối hành lang.

“Sao anh không cho em đưa cho cô bé?”.

“Cái cô bé cần không phải là một gói kẹo của cô ngày hôm nay hay một hộp bánh của ai đó ngày mai”.

“Nhưng...”. Tang Vô Yên cảm thấy không biết nói gì: “Nhưng, em chỉ có thể làm những việc này thôi, không phải sao?”.

“Chính vì cô chỉ có thể làm được thế cho nên tốt nhất là đừng làm gì hết”. Thần sắc của anh không hề lạnh lùng nhưng những lời nghiêm khắc này từ miệng anh thốt ra vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Tang Vô Yên cũng hơi giận: “Rõ ràng là bản thân anh quá nhạy cảm. Em chỉ muốn cô bé biết, tuy không có bố mẹ, nhưng vẫn còn rất nhiều người quan tâm đến nó”.

“Tang Vô Yên, mời cô thu lại việc bố thí sự thương hại của cô. Cái cô bé cần không phải là những sự quan tâm đặc biệt này mà là thứ khác kia. Cô chẳng hiểu gì cả”.

“Em không hiểu? Vậy sao anh hiểu được!”. Câu nói này của Tang Vô Yên không phải không có phần châm biếm, đồng thời cũng có phần giận dỗi.

Tô Niệm Cầm quay đi, dừng lại một chút rồi chậm rãi nói: “Vì tôi lớn lên ở cô nhi viện”.

Tang Vô Yên sững sờ, ngẩng phắt đầu lên, kinh ngạc nhìn anh. Anh đứng xây lưng lại cửa sổ cuối hành lang, nhìn từ góc độ của Tang Vô Yên có phần ngược sáng.

Giây phút đó Tô Niệm Cầm đứng trong ánh sáng mặt trời buổi sớm khiến cô không thể nhìn rõ nét mặt anh. Ngón tay của cô hơi cong lại, năm đầu ngón tay khẽ cọ xát vào nhau. Hôm qua chính bàn tay này của cô đã chạm vào da anh, lúc đó gương mặt anh giãn ra, sắc mặt vô cùng ôn hòa, vô cùng chân thực.

Còn lúc này, bóng dáng đứng thẳng ngược sáng đó đột nhiên khiến người ta có cảm giác hư vô...

Cô bất giác muốn chạm vào gương mặt anh, bàn tay giữa không trung chột co lại như bị điện giật. Suýt chút nữa cô đã làm một việc đường đột và bất lịch sự, may mà anh không nhìn thấy.

Trước khi biết Tô Niệm Cầm là Nhất Kim, nguồn sống của anh vốn là một điều bí ẩn đối với Tang Vô Yên.

Cô giáo Tiểu Vương nói Tô Niệm Cầm đến dạy thay, nhà trường có trả tiền dạy học, nhưng cần phải biết rằng, dạy ở những trường kiểu như thế này thì dù có là giáo viên trong biên chế thì đồng lương cũng rất ít ỏi, nữa là anh chỉ là một giáo viên dạy thay mỗi tuần chưa đến sáu tiết.

Mất anh không nhìn thấy, thu nhập thì ít, vậy anh sống thế nào?

Anh ăn mặc rất chỉnh tề, mùa đông thường mặc áo khoác bằng nỉ dày hoặc áo phao màu đen, có lúc mặc liền mấy ngày nhưng vẫn rất sạch sẽ. Trên quần áo không có logo hay kí hiệu gì rõ ràng.

Kiểu ăn mặc của Tô Niệm Cầm cho người ta cảm giác giống như ví dụ sống cho lời mẹ cô thường dạy dỗ cô: Dù mặc cái gì, chỉ cần sạch sẽ chỉnh tề là đẹp hết.

Sau đó phát hiện mỗi lần anh về nhà đều có một cô gái trẻ đánh xe đến đón. Đó là một chiếc Volvo c30 màu xanh xám, một kiểu xe rất bình thường ở thành phố A.

Tang Vô Yên từng thảo luận với Trình Nhân về chuyện đó.

“Đó là một cô nàng giàu có, còn Tô Niệm Cầm là bồ nhí của cô ta”. Trình Nhân nói.

Tang Vô Yên lườm cô ấy: “Cậu đọc nhiều tin tức về giới giải trí quá rồi đấy”.

Không thể nào có chuyện đó được. Cô từng thấy Tô Niệm Cầm khó chịu với cô gái đó, nếu họ có mối quan hệ đó, nhân viên còn có thể oai hơn bà chủ sao?

“Hoặc là ngược lại. Anh ta là ông chủ, cô ta là bồ nhí”. Trình Nhân nói tiếp.

Tang Vô Yên lại lắc đầu.

Tuy Tô Niệm Cầm và cô ta rất thân thiết nhưng có thể thấy họ không có mối quan hệ thân mật kiểu đó.

Cho đến khi biết Tô Niệm Cầm chính là Nhất Kim, hình như không khó nhìn ra chân tướng sự việc.

Tang Vô Yên không biết một bài hát anh bán được bao nhiêu tiền, có điều từ phản ứng của thị trường có thể nói là thù lao không hề thấp mới phải.

Nhưng có đoán già đoán non thế nào cô cũng không thể đoán ra Tô Niệm Cầm có thân thế như vậy.

Tang Vô Yên ngồi trên xe bus về nhà, đờ đẫn nhìn ra đường phố ngoài cửa kính. Cô nhớ lại cô Trương đã nói chuyện với mình ở viện mồ côi đợt Tết.

Cô Trương nói: Những đứa trẻ bị vứt bỏ phần lớn là bé gái, cũng có một số trẻ cơ thể có khiếm khuyết. Có những ông bố bà mẹ cảm thấy con mình có khiếm khuyết, người ở nông thôn thấy thế là điềm không lành, cũng sợ bị bà con lối xóm cười chê. Có gia đình hoàn toàn không đủ điều kiện kinh tế để nuôi dưỡng một đứa trẻ như vậy, luôn cảm thấy con cái là gánh nặng, dù có trưởng thành cũng vẫn là gánh nặng của gia đình, cả đời đều là cái nợ.

Nghĩ đến đây, Tang Vô Yên thấy xót xa trong lòng liền bật khóc.

Cô ngồi bên cửa sổ lặng lẽ rơi nước mắt. Trên xe hành khách lên lên xuống xuống, mặt cô hướng ra ngoài cửa sổ, không ai hay biết cô đang khóc.

3

Buổi tối, Tang Vô Yên nằm trên giường một mình tập thể dục giảm béo. Hôm nay là thứ tư. Thứ năm, thứ sáu Tô Niệm Cầm đều không có tiết nên không đến trường. Phải tới tuần sau mới được gặp anh.

Tang Vô Yên ngừng tập, nhìn lên trần nhà nghĩ vẩn vơ.

Khó khăn lắm mới hết được bốn ngày, thứ hai, Tang Vô Yên đến trường thì được biết mấy hôm nay Tô Niệm Cầm xin nghỉ, không lên lớp.

Tang Vô Yên tỏ vẻ vô tình hỏi cô giáo Tiểu Vương thích hóng chuyện: “Giờ chữ nổi của lớp chúng ta thì sao?”.

“Lúc họp thấy bảo phải xem thầy Tô thế nào, nếu nghỉ lâu quá thì chắc sẽ mời giáo viên khác”.

“Có chuyện gì thế?”.

“Tôi không biết”. Tiểu Vương nhún vai.

Tang Vô Yên cắn bút, mong là không phải anh đang cố tình tránh mặt cô.

Kết quả ngày hôm sau Tô Niệm Cầm xuất hiện đúng giờ, vẫn đối xử với cô như bình thường, Tang Vô Yên mới biết cô đã đánh giá quá cao sức ảnh hưởng của bản thân đối với anh.

Thời tiết ở thành phố A rất ẩm ướt, có thể nói hơi quá lên rằng mưa sẽ rơi từ mùa thu năm trước đến đầu xuân năm sau mới tạnh, vì vậy trong túi của Tang Vô Yên luôn có một chiếc ô.

Tang Vô Yên đột nhiên nhận được điện thoại thông báo phải về đại học A điền bảng thông tin cá nhân khi tốt nghiệp, nên chưa đến tiết bốn cô đã về rồi. Khi ra tới cổng trường tình cờ gặp Tô Niệm Cầm đang đợi người đến đón, anh cũng hết tiết dạy, còn ra trước Tang Vô Yên mấy phút, chắc xe đón anh vẫn chưa tới.

Mưa lất phất rơi.

Mưa không lớn nhưng cũng đủ làm ướt áo. Tô Niệm Cầm cũng giống như nhiều người đàn ông khác, quanh năm không thích mang ô, bây giờ lại gặp trời mưa.

Anh đứng dưới gốc cây trên vỉa hè, vẫn còn những giọt nước mưa lọt qua kẽ lá rơi xuống vai anh, áo anh đã bị ướt một mảng nhỏ.

Tang Vô Yên bước tới bên cạnh giường ô lên, chia cho anh một nửa chiếc ô.

Anh nhận ra bèn quay đi.

“Là em”. Cô nói.

“Không sao, mưa không lớn”. Anh khéo léo từ chối.

“Dù gì em cũng rảnh rồi không có việc gì làm”. Cô tiếp tục mặt dày nói.

Thế là hai người cứ che ô đứng dưới gốc cây nữ trinh như vậy. Anh không thích nói chuyện, một mình cô cũng không nói được, cô đành im miệng kéo lại làm ai đó thấy ghét.

Tang Vô Yên cũng nhắm mắt theo anh. Sau đó, cô nghe thấy tiếng mưa rơi lộp độp xuống ô, thỉnh thoảng còn có tiếng xe ô tô chạy qua.

Anh cảm nhận cuộc sống như thế này ư, cô nghĩ.

Và còn... đột nhiên cô ngửi thấy mùi hương hoa. Cô mở mắt, ngẩng đầu lên, phát hiện sau những chiếc lá nữ trinh xanh, những bông hoa li ti đã nở.

Hai bên vỉa hè ở thành phố A trồng rất nhiều cây nữ trinh, có lẽ vì thời tiết thích hợp nên cây nữ trinh ở đây nở hoa sớm hơn các nơi khác, hơn nữa mùa hoa rất dài.

Những bông hoa trắng nhỏ li ti sẽ mọc trắng cả con đường, cứ đến mùa mưa, hương hoa len vào trong không khí ẩm ướt, khiến người ta cảm thấy vô cùng tươi mát.

Hóa ra mùa xuân đã đến tự bao giờ mà không ai hay biết.

“Wow, nữ trinh nở hoa rồi”. Tang Vô Yên thốt lên.

“Nữ trinh á?”. Tô Niệm Cầm hỏi: “Trước kia có người bảo tôi, cây này là cây đông thanh”.

“Cây nữ trinh khác cây đông thanh”.

Để chứng minh lời mình nói, cô đưa ô cho Tô Niệm Cầm, ngẩng đầu đi một vòng quanh thân cây, cuối cùng cũng tìm được một cành thấp nhất liền nhảy lên vặt một chiếc lá.

Cây nữ trinh vì thế mà rào một tiếng, nước mưa tích trên lá cây rơi xuống, rơi lộp độp xuống mặt ô của Tô Niệm Cầm, tất nhiên cũng làm Tang Vô Yên ướt hết người.

Tang Vô Yên vượt nước mưa trên mặt, quay lại dưới chiếc ô. Cô giơ tay phải của Tô Niệm Cầm lên, nói: “Đơn giản nhất là lá cây khác nhau, anh sờ thử xem”.

Cô dẫn dắt ngón giữa của anh sờ đường viền của chiếc lá: “Lá cây nữ trinh chỗ này trơn mượt. Lá cây đông thanh có răng cưa”.

“Lá lô hội hôm đó cũng có răng cưa”.

“Đúng rồi”. Tang Vô Yên gật đầu, cười híp mắt nhìn đứa trẻ ham học trước mặt.

Một lát sau, chiếc Volvo đến đón Tô Niệm Cầm đã đỗ bên vệ đường.

Trên đường về nhà, Dư Tiểu Lộ liếc nhìn Tô Niệm Cầm mấy lần, cuối cùng không nhịn được bèn hỏi: “Anh... cứ miết cái lá đó làm gì?”.

“Không có gì”. Tô Niệm Cầm lạnh nhạt trả lời sau đó mở cửa kính xe và thả tay ra.

Lá cây nữ trinh theo gió bay đi.

Khoa tâm lí nghe có vẻ hot, tiếc là tìm việc thì rất khó.

Bố mẹ biết cô không có cơ hội thi đỗ cao học, bắt đầu bảo cô đừng tìm việc nữa, về nhà luôn, ôn thêm nửa năm nữa rồi thi tiếp.

Mẹ cô nói: “Bốn năm trước cho con đi học ở xa như thế, bây giờ tốt nghiệp rồi dù thế nào con cũng phải về đây, bất quá thì con thi cao học ở trường của bố con, về đây mẹ mời người luyện thi cho con”.

Vì chuyện đó Lí Lộ Lộ đã không ít lần nói móc cô: “Bố là giáo sư quả là có khác, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, nhỉ!”.

Lí Lộ Lộ cũng thi cao học, trường cô ấy thi chính là trường đại học sư phạm M ở thành phố B mà bố cô dạy. Khoa tâm lí học ở đó nổi tiếng cả nước.

Nhưng nếu cô muốn về thành phố B, lần trước thi cao học cô đã nghiêm túc rồi, cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy.

“Con muốn ở lại đây, công việc ở đài phát thanh cũng tốt mà, con...”. Tang Vô Yên giải thích trong điện thoại.

“Không được!”. Không đợi cô nói hết, mẹ cô liền lập tức phản đối.

Chiều hôm nay, Tang Vô Yên dự giờ cô Lí, khi cô đứng dậy bước ra khỏi lớp học, Tiểu Vi đột nhiên lấy hết can đảm gọi cô lại: “Cô Tang”.

“Có chuyện gì vậy em?”. Tang Vô Yên cúi xuống nhìn cô bé.

“Ngày mai là thứ bảy, viện mồ côi của bọn em có chương trình biểu diễn rất nhiều tiết mục, em cũng sẽ lên sân khấu. Viện trưởng nói có thể mời thầy cô giáo tham dự. Em muốn hỏi cô có thời gian không ạ?”. Cô bé nói rất lưu loát, khác hẳn vẻ xấu hổ bẽn lễn thường ngày, có thể thấy chắc chắn cô bé đã ấp ủ lâu lắm rồi mới nói ra.

Tang Vô Yên nghĩ mình cũng không có việc gì bèn tươi cười nhận lời.

“Mười giờ sáng cô nhé”.

“Không vấn đề gì”.

Tiểu Vi mãi nguyện gật đầu, còn không quên nói thêm: “Em sẽ đứng đợi cô ở cổng”.

“Chỉ có cô thôi à? Cô Lí thì sao?”.

“Con cô Lí bị ốm, không thể đến được ạ”.

“Thầy Tô thì sao?”.

“Em không mời thầy Tô, em sợ thầy Tô bận, hơn nữa viện trưởng bảo em mời cô chủ nhiệm, cô Lí là chủ nhiệm lớp, cô là phó chủ nhiệm, nhưng thầy Tô không phải ạ”.

“Thực ra”. Tang Vô Yên nói: “Thầy Tô là thầy giáo của em, hơn nữa thầy không bận chút nào, nếu em mời thầy, chắc chắn thầy sẽ rất vui đấy”.

Lúc này, một nhóm con trai từ trong lớp chạy xộc ra, mang theo một trận gió và sự ồn ào.

“Bọn con trai thật đáng ghét”. Tiểu Vi lầm bầm. Ở tuổi này cô bé rất ghét bạn khác giới.

“Nhưng Tiểu Vi lại rất thích thầy Tô, đúng không?”.

“Tất nhiên rồi ạ, thầy Tô đâu giống bọn chúng”.

Tang Vô Yên nghĩ, đúng thế, sự khác nhau giữa đàn ông và con nít đến một cô bé mười tuổi cũng biết.

“Tiểu Vi không muốn thầy Tô đi sao?”.

“Muốn ạ!”. Tiểu Vi gãi đầu: “Nhưng hôm nay thầy Tô không đến trường”.

“Đơn giản lắm, để cô gọi điện cho thầy giúp em”. Tang Vô Yên rút điện thoại ra.

“Nhưng... em không biết nên nói thế nào”.

“Nói như em vừa nói là tốt rồi, em nói lại lần nữa với thầy Tô là được”.

Tô Niệm Cầm vừa bắt máy, Tiểu Vi liền nói như đọc thuộc lòng lần nữa.

“Được, thầy đi”. Tô Niệm Cầm nói vậy.

Tang Vô Yên âm thầm gập điện thoại lại cười gian xảo, cô đúng là hoàng hậu xấu tính.

4

Mùng năm tháng ba, trời âm u mưa nhỏ.

Thứ bảy.

Ngày thanh niên tình nguyện của Trung Quốc.

Ngày kỉ niệm về chú Lôi Phong.

Nhưng trên lịch tử vi có viết: Làm việc gì cũng không thuận.

Chín giờ năm mươi phút, Tang Vô Yên đến cổng viện mồ côi sớm hơn giờ hẹn, nhìn thấy Tô Niệm Cầm đã ở đó rồi. Hôm nay Tiểu Vi trang điểm rất xinh, giữa hai hàng lông mày còn chấm một nốt son đỏ.

Tô Niệm Cầm ngồi xổm xuống nói chuyện với cô bé, hình như đang nghe Tiểu Vi hát, anh khẽ gật đầu, lắng nghe rất chăm chú. Nghe đến đoạn hát sai, anh liền sửa cho cô bé.

Không ngờ anh lại thích trẻ con như vậy, hơn nữa thần sắc đó khiến người ta cảm thấy anh rất... dịu dàng.

Tang Vô Yên ngẩng đầu lên, nhìn thấy biểu ngữ treo trên cổng lớn: “Nhiệt liệt chào mừng đoàn thanh niên tình nguyện thành phố đến thăm hỏi và biểu diễn ở viện mồ côi chúng tôi”. Đọc đến đây cô thấy váng đầu, hóa ra còn vụ này nữa, chẳng trách phải gọi người đến cho hoành tráng.

Họ đều trở thành diễn viên quần chúng rồi.

Viện mồ côi có hai tòa nhà, một tòa là văn phòng làm việc, một tòa là kí túc và nhà ăn. Ở giữa có một mảnh đất trống khá rộng.

Bây giờ một sân khấu đã được dựng trên mảnh đất trống, phía dưới bày rất nhiều ghế nhựa. Hàng đầu tiên là vị trí dành cho khách VIP, trên bàn trải khăn trải bàn, bày bộ đồ trà, còn có biển đề tên người, chức vụ.

Ngồi phía sau là bọn trẻ, các thầy cô giáo ở viện mồ côi và “những vị quan khách quý quan tâm và ủng hộ sự nghiệp phúc lợi của xã hội”. Chưa tính đến việc có đúng vậy hay không, nhưng bác viện trưởng đã nói vậy đấy.

Cô ngồi cạnh Tô Niệm Cầm.

“Thật tình cờ”. Tang Vô Yên nói.

“Thế sao?”. Tô Niệm Cầm im lặng một lát rồi hỏi lại.

Tang Vô Yên bỗng cảm thấy như bị anh nhìn thấu liền đỏ mặt cúi đầu. Rồi chợt nghĩ ra anh có nhìn thấy vẻ mặt cô đâu, sao phải tránh làm gì.

Chưa đến mười giờ quan khách và diễn viên đã chuẩn bị xong xuôi.

Nhưng mãi đến tận mười rưỡi, các vị lãnh đạo mới tới như những ngôi sao lớn, sau lưng còn có một tốp nhà báo và người của đài truyền hình.

Tiếp đó một bí thư thị ủy nào đó lên sân khấu phát biểu.

“Kính thưa các đồng chí, các bạn thanh niên, các cháu thiếu nhi, ngày hôm nay của năm 1963, chủ tịch Mao đã nói: Học tập theo đồng chí Lôi Phong...”.

Phóng viên bên dưới không ngừng chụp ảnh, chiếc máy quay ngòi trước mặt lãnh đạo để làm một cảnh đặc tả.

Sau đó, các vị lãnh đạo nhân từ phân phát những món đồ từ thiện như đồ dùng học tập, dụng cụ thể dục cho các em nhỏ đại biểu cho viện mồ côi.

Đối diện với ống kính và nhà báo, các lãnh đạo béo má bọng trẻ sau đó bế chúng lên để chụp ảnh.

Trong không khí ôn hòa và vui vẻ đó, có nhà báo kéo bọn trẻ lại phỏng vấn.

Tiểu Vi vừa thoát khỏi một nhà báo, trong tay ôm một hộp bút màu, được một người bạn dắt tay đi tới, gọi: “Cô Tang! Thầy Tô!”.

“Bọn cô ở đây”. Tang Vô Yên vẫy tay.

Bạn cô bé đưa cô bé đến chỗ họ.

“Wow, bút đẹp quá”. Tang Vô Yên trêu cô bé.

“Họ nói em có thể dùng nó để vẽ”.

Tô Niệm Cầm xoa đầu cô bé.

“Thầy cô đừng đi nhé, em sắp biểu diễn rồi. Em đã tập cả tháng nay rồi, thầy cô nhất định phải ở lại xem”.

Ba người chưa nói được mấy câu Tiểu Vi đã bị viện trưởng gọi đi.

“Đây là Tô Tiểu Vi”. Viện trưởng nói với các nhà báo: “Đến chỗ chúng tôi năm sáu tuổi, lúc đó bố mẹ đẻ của cô bé đưa cô bé đến bệnh viện số ba thành phố chữa bệnh viêm phổi, sau đó vì bệnh tình trở nên nghiêm trọng phải nằm viện điều trị, ngày hôm sau, bố mẹ cô bé không bao giờ xuất hiện nữa. Tiếp đó cô bé mới được gửi tới chỗ chúng tôi, đã xác định là bị bỏ rơi”.

Viện trưởng khẩn thiết nói, các nhà báo lắc đầu thờ dãi.

Nhưng không ai để ý đến vẻ thất vọng hụt hẫng của đứa trẻ trong lòng họ.

Viện trưởng nói tiếp: “Tuy cô bé là đứa trẻ bị bố mẹ bỏ rơi, mất đi tình yêu của bố mẹ. Nhưng làn tuổi ấu của xã hội chúng ta sẽ làm cho cô bé hạnh phúc trở lại. Bây giờ Tiểu Vi đang học lớp ba dành cho người khiếm thị, à, các vị nhìn kia”; viện trưởng ra hiệu về hướng Tang Vô Yên: “Đó chính là cô chủ nhiệm lớp cô bé”.

Tất cả ống kính và mọi ánh mắt đều đồng loạt hướng lên người Tang Vô Yên. Thậm chí có người còn muốn qua đó phỏng vấn cô.

Tang Vô Yên nhất thời luống cuống: “Làm thế nào bây giờ? Họ đang nhìn em”.

“Cô mặc kệ là được”. Tô Niệm Cầm nói.

“Mặc kệ thế nào cơ?”. Tang Vô Yên muốn khóc quá, cô không muốn lên ti vi hay báo chí gì cả. Hơn nữa nếu bị người ta nhận ra là giáo viên giả mạo thì xấu hổ chết mất.

Tô Niệm Cầm nghiêm túc nói: “Mặt hướng về phía trước, mắt nhìn thẳng, nhớ lại lúc cô giày vò tôi ấy”.

“Phì...”, Tang Vô Yên bật cười. Anh chàng này thật nhỏ nhen, vẫn còn ghim thù vụ “bố nó” lần trước.

Cười xong cô hết căng thẳng thật, cô nghiêm mặt chém gió vài câu với người phỏng vấn cho xong chuyện.

Cô quay lại đã thấy các nhà báo lại tập trung vào Tiểu Vi.

Tiểu Vi nói như người lớn: “Cảm ơn tất cả những người đã quan tâm và giúp đỡ chúng cháu, tuy chúng cháu không có bố mẹ nhưng xã hội này giống như một đại gia đình, mỗi cô đều như mẹ của chúng cháu, mỗi chú đều như bố của chúng cháu. Họ yêu chúng cháu, vì vậy chúng cháu luôn ấp ủ một lòng biết ơn sâu sắc, sau này lớn lên sẽ báo đáp lại xã hội”.

Tang Vô Yên thấy Tiểu Vi lấy hơi mấy lần lưu loát nói hết những lời này, hết như hôm qua cô bé mời cô vậy. Có thể thấy đã được chuẩn bị rất kĩ càng, hơn nữa còn đọc thuộc rất nhiều lần nữa.

Những lời này hợp tình hợp lí nhưng cứ khiến Tang Vô Yên cảm thấy khó chịu.

Còn thần sắc của Tô Niệm Cầm thì vô cùng không vui.

Mấy phút sau, chương trình biểu diễn bắt đầu.

Đáng lẽ người lên biểu diễn đều là các tiết mục của tình nguyện viên tự biên tự diễn. Nhưng để bọn trẻ ở viện mồ côi được tham gia, tiết mục đầu tiên chính là bài hát bằng kí hiệu tay “Trái tim cảm ơn” do bọn trẻ biểu diễn.

Tiểu Vi và một đám trẻ con mũm mĩm dưới sự dẫn dắt của cô giáo, bước lên sân khấu, vào vị trí rồi nhạc mới bắt đầu được phát.

Bọn trẻ còn chưa hát được nửa bài, các vị lãnh đạo ở hàng ghế khách mời danh dự đã âm thầm đứng dậy, lên xe ra về, người cúi đầu chào hỏi rồi ra về còn có viện trưởng và viện phó của viện mồ côi.

Sao lại về nhỉ? Tang Vô Yên băn khoăn, đang nhìn ngó xung quanh thì thấy máy quay của đài truyền hình đang lấy cảnh khán giả, ống kính lia qua chỗ cô, Tang Vô Yên vội vàng ngồi ngay ngắn, chăm chú xem biểu diễn.

Quay xong mấy cảnh cần thiết, hai người của đài truyền hình bàn bạc vài câu rồi cùng một số nhà báo lần lượt rời khỏi viện.

Tang Vô Yên ngớ người, vở kịch mới bắt đầu mà.

“Sao lại đi hết thế?”. Tang Vô Yên lẩm bẩm.

Tô Niệm Cầm thì tỏ vẻ biết ngay mà.

Giây phút đó Tang Vô Yên tự nhiên nghĩ đến hai chữ - làm trò.

Trước khi tiết mục thứ hai bắt đầu, một vị viện phó khác lên sân khấu nói: “Vừa rồi các vị lãnh đạo còn có cuộc họp quan trọng ở nơi khác nên đã về trước. Chúng ta hãy dành một tràng pháo tay nhiệt liệt để tiễn các vị lãnh đạo”. Dứt lời viện phó vỗ tay.

Thực ra xe của các vị lãnh đạo đã đi mất hút từ lâu rồi, sao còn nghe thấy tiếng vỗ tay này nữa.

Mặt Tô Niệm Cầm sầm xuống, không hề có ý định vỗ tay.

Tang Vô Yên cũng không vỗ. Đột nhiên cô cảm thấy những biểu ngữ đỏ tươi treo trên phong sân khấu cũng thật nhức mắt.

Trong những tràng vỗ tay vang dội đó, cô nhớ lại lời Tô Niệm Cầm nói khi thảo luận về vấn đề của Tiểu Vi.

Đúng vậy. Họ, thậm chí bao gồm cả bản thân mình trong đó đều không hiểu những đứa trẻ này thực sự cần gì. Hoặc có thể nói không phải không hiểu mà là chưa bao giờ muốn hiểu cả.

Khi chương trình kết thúc, mấy nhà báo đến muộn không chụp được gì đành phỏng vấn vài tình nguyện viên và mấy đứa trẻ mồ côi.

Trong đó lại có Tiểu Vi.

Trong quá trình phỏng vấn, nhà báo nhắc đi nhắc lại những từ ngữ nhạy cảm như “bỏ rơi, tàn tật” trước mặt bọn trẻ. Nghe thấy những lời này có đứa tỏ ra thản nhiên, có đứa còn lộ ra vẻ đau thương không phù hợp chút nào với tuổi của chúng.

Sau đó Tiểu Vi lại đọc thuộc lòng những lời dài dòng ban nãy với vài cái micro, lần này còn lưu loát hơn lần trước. Tang Vô Yên cũng thoáng hiểu ra nguyên nhân khiến mình thấy khó chịu là gì.

Trước khi họ ra về, Tiểu Vi lưu luyến tiễn họ ra tận cổng.

“Còn sớm như vậy, chúng ta làm gì đi”. Tang Vô Yên nói ra mục đích thực sự của chương trình hôm nay.

“Không thích”. Tô Niệm Cầm nói.

“Tô Niệm Cầm, anh nên cảm ơn em. Nếu không phải vì có mặt em, chưa biết chừng người ta đã phỏng vấn anh rồi. Em mua hai chiếc vé vào khu vui chơi đối diện, chúng ta cùng đi đi, không đi thì tiếc lắm”.

Tiểu Vi kéo gấu áo Tô Niệm Cầm: “Thầy Tô, thầy đồng ý đi. Đáng lẽ cô Tang bảo sẽ đưa em đi, nhưng các cô ở viện không đồng ý, bây giờ thầy đưa cô đi đi. Bình thường cô Tang tốt với em lắm, thầy cũng tốt với em, vậy thì cũng nên đối xử tốt với cô Tang”.

Tang Vô Yên cảm kích nhìn Tiểu Vi, con bé này đúng là không phí công mình thương nó, lúc quan trọng thật là hiểu biết.

Tang Vô Yên vội vàng phụ họa: “Em đã mua vé rồi, không đi thì lãng phí lắm, thật đấy, em mời anh thật lòng mà”.

“Tôi không thích những thứ kích thích”.

“Cũng có trò không kích thích mà”.

Ví dụ như trò đu tiên.

Người đàn ông cố chấp đến mấy cũng phải thỏa hiệp trước mặt người phụ nữ.

Đó là danh ngôn của Trình Nhân, Tang Vô Yên thử dao mổ trâu, quả là như vậy.

Họ ngồi trong đu tiên, mỗi người một bên mặt đối mặt. Chiếc hộp có mặt kính hình trong dần dần rời xa mặt đất.

Lúc này, trời bắt đầu mưa, hạt mưa rơi xuống mặt kính rồi chảy thành dòng xuống.

Cả thành phố bị bao trùm trong màn sương mờ.

Tang Vô Yên đột nhiên nghĩ đến một câu hát của Tô Niệm Cầm.

“Thành phố mờ sương, mưa phùn lất phất”. Nghe rất giống một đoạn trong các bài Tống từ.

Người không nhìn thấy cũng có thể viết ra một cảnh tượng đẹp như vậy, có lẽ tưởng tượng còn lãng mạn hơn nhìn bằng mắt thường, Tang Vô Yên nghĩ.

Tô Niệm Cầm dường như đã hoàn toàn chìm vào suy nghĩ của riêng mình, từ đầu đến cuối không nói một lời. Anh ngồi đó, lưng thẳng tắp. Mắt anh nhìn quang cảnh thành phố phía xa sau lưng Tang Vô Yên như thể nhìn thấy được.

Có lẽ vì không hay ra ngoài nên da anh mịn màng và hơi trắng xanh. Long mi của anh rất dài khiến Tang Vô Yên hơi lo, giả dụ anh không bị mù, hàng long mi đó liệu có che mất tầm nhìn không. Đôi mắt không có điểm nhìn ấy vô cùng đẹp, có một màu đen thẫm như mực. Tang Vô Yên tự dưng thấy may mắn vì anh không nhìn thấy, vì như vậy cô mới có thể dán mắt nhìn anh một cách thoải mái như thế này.

Môi anh vẫn mím chặt như mọi khi, khiến anh có vẻ rất lạnh đạm. Môi rất mỏng, màu môi cũng rất nhạt, giống màu hồng nhạt của trẻ sơ sinh.

Đột nhiên, trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ kì quái.

Rất muốn hôn anh.

Cô cũng giật mình bởi suy nghĩ táo bạo và kì quái của mình. Chỉ có điều đúng là cơ hội ngàn năm có một, cô nghĩ, có lẽ có thể giả bộ một tí, đằng nào cũng có ai thấy đâu.

Cô khẽ khàng rướn đầu ra, dần dần áp sát vào mặt anh, nín thở vì sợ anh phát giác ra hơi thở của mình thì lộ tẩy.

Khi mặt hai người chỉ còn cách nhau vài phân thì cô dừng lại, cô không thể tiến gần hơn được nữa, các giác quan khác của người mù rất nhạy cảm.

Cô nhắm mắt tự say sưa một chút. Không thể có được nụ hôn của anh thì mô phỏng thế này một chút cũng tốt, cô đang thuyết phục bản thân.

“Chuyện này hình như đều do đàn ông chủ động thì phải”. Tô Niệm Cầm đột nhiên nói, hơi thở ấm áp phả vào mặt Tang Vô Yên, cô giật mình hét lên, cuống cuồng quay về chỗ ngồi.

Một loạt động tác làm cho căn buồng nghiêng ngả một chút.

“Anh...”. Tang Vô Yên như kẻ trộm bị bắt tại trận, mặt đỏ như quả cà chua chín: “Sao anh lại nhìn thấy”.

“Cô Tang, tôi từng nói tôi là người mù sao?”.

Chương 5: Triết lí tình yêu

1

“Bệnh tổn hại thần kinh thị giác cũng có rất nhiều loại, cậu gặp anh ta nhiều lần như vậy mà không phát hiện anh ta không mất hết 100% thị lực à?”. Trình Nhân nói.

“Sao tớ biết được. Chỉ cảm thấy anh ấy rất có năng lực thôi, ở rất nhiều nơi không cần dùng gậy dẫn đường cũng có thể hoạt động như thường”.

“Tôi không bị mất 100% thị lực, những vật thể di động trong vòng một mét tôi có thể phân biệt được”. Lúc ở trên đu tiên, tuy vẻ mặt Tô Niệm Cầm khi nói những lời này vẫn như bình thường nhưng Tang Vô Yên dám đánh cược, chắc chắn anh rất muốn cười.

Và tất lẽ dĩ ngẫu là Tang Vô Yên thuộc phạm trù “những vật thể di động trong vòng một mét”, thế nên...

Cô chỉ muốn đào cái lỗ rồi chui xuống cho rồi.

Vậy là chưa biết chừng rất nhiều trò mà cô làm trước mắt anh hồi trước anh đều có thể phát hiện ra hết.

Trình Nhân nói tiếp: “Chắc chắn anh ta cố tình, nếu không tại sao không ngăn cậu ngay từ đầu mà phải đợi đến khi cậu dừng lại, tưởng rằng mình đã đạt được mục đích mới mở miệng”.

“Đúng thế, quá gian manh! Quá gian manh! Quá - gian - manh!”. Tang Vô Yên vung tay hét lên trong phòng, sau đó đấm một cú rất mạnh vào mũi con mèo Garfield to khủng bố: “Anh ấy muốn xem tớ làm trò cười đó mà”.

Đúng là đồ đàn ông nhỏ mọn, chẳng qua cô chỉ từng nói anh là bố trẻ con thôi mà, không ngờ cuối cùng lại chơi cô một quả đau đớn thế này.

Ở một đầu khác của thành phố A, Tô Niệm Cầm đang chơi bản nhạc Croatian Rhapsody (hành khúc Croatia) trên chiếc đàn dương cầm của mình. Dư Tiểu Lộ ngồi quay lưng lại với anh đắp mặt nạ, vỗ nhẹ lên mặt. Xem ra anh chàng ra ngoài một chuyến xong tâm trạng có vẻ rất tốt. Tiết tấu của Croatian Rhapsody dồn dập vui vẻ, tới đoạn cao trào, ngón tay gần như lướt như bay trên phím đàn, khiến người ta có cảm giác vui tươi phấn khởi.

Bình thường chỉ cần thấy vui là Tô Niệm Cầm lại thích chơi bản nhạc này.

“Anh ra ngoài gặp chuyện gì vui à?”. Dư Tiểu Lộ nghiêm mặt, miệng không tiện cử động, hàm hồ hỏi.

“Không có gì”. Anh tiếp tục đàn.

“Không cần tôi đưa đi, cũng không cần tôi đón về”. Dư Tiểu Lộ ngừng lại, không sợ chết hỏi: “Chắc không phải anh đi hẹn hò đấy chứ?”.

Tô Niệm Cầm nghe xong ai ngờ không hề phát hỏa, bình tĩnh đáp: “Không”.

Thái độ này càng khiến Dư Tiểu Lộ thấy lạ, cô bất giác quay đầu lại nhìn lưng Tô Niệm Cầm: “Cô gái ở văn phòng trường anh dạo này còn làm phiền anh không?”.

Lần này anh không trả lời, lại đánh bản nhạc đó thêm lần nữa.

Dư Tiểu Lộ thấy vô vị bèn vào bếp rửa hoa quả, được nửa chừng đột nhiên nghe thấy bản nhạc đột ngột rẽ ngoặt hai lần. Cô bèn thò đầu ra, thốt lên: “Không phải chứ, Tô Niệm Cầm, trong lòng anh đang nghĩ gì vậy? Lơ đễnh đến mức đấy, đánh sai hết rồi”.

Sắc mặt Tô Niệm Cầm sầm xuống, ngón tay khựng lại, tiếng đàn đột ngột im bật.

Dư Tiểu Lộ thấy tình hình không ổn bèn vội nói: “Tôi không nói gì cả. Anh tiếp tục đi”.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tang Vô Yên ra khỏi văn phòng trường đi đổ rác thì gặp Tô Niệm Cầm.

Ánh mắt cô bất giác dừng lại trên môi anh, sau đó mặt tự nhiên đỏ lựng, vội vàng rẽ sang đường khác để tránh mặt anh. Tang Vô Yên nghĩ, chiêu này của đàn ông thật là ác, từ giờ cô không dám đến gần làm phiền anh nữa, chẳng lẽ anh không sợ lúc đó cô vấp một cái hôn anh thật sao?

Rất nhiều ngày sau, dù có đến trường Tang Vô Yên cũng đi nhanh về nhanh để tránh gặp anh cho đỡ xấu hổ. Không ngờ mới đến giữa kì, cô Trịnh dạy môn chữ nổi đã nghỉ để xong trở lại trường dạy học. Không có chút dấu hiệu báo trước nào, thậm chí Tang Vô Yên còn không thấy Tô Niệm Cầm thu dọn đồ đạc, chiếc bàn đối diện đã đổi chủ.

Cô Trịnh tươi cười chào Tang Vô Yên: “Chắc cô là Tiểu Tang đi theo cô Lí thực tập đúng không. Nghe nói bọn trẻ đều rất quý cô”.

Cô Vương ngắt lời: “Chị Trịnh, mọi người đều mong chị sớm quay về”.

“Thằng nhóc bụ bẩm nhà chị hôm đây tháng chúng tôi đã gặp rồi, hôm nào bế tới trường cho chị em chơi với thằng bé một tí”. Một cô giáo khác nói.

“Haizz, đừng nhắc đến nó nữa, cả ngày chỉ biết khóc, giọng to như hát kịch ấy”. Cô Trịnh cười.

Không khí trong văn phòng lập tức trở nên nhộn nhịp, hoàn toàn khác với không khí khi Tô Niệm Cầm ở đây. Không ai nhắc tới sự ra đi của anh, xem ra trừ cô ra tất cả mọi người đều biết chuyện này.

Tang Vô Yên cũng tươi cười hàn huyên vài câu rồi ra về, lúc ra cửa bất giác cô quay đầu lại nhìn chiếc bàn đó một cái, lòng thấy trống trải.

Anh đi rồi, không nói với cô một lời.

Một ngày cuối tháng ba, Tang Vô Yên lên cơn sốt cao, lúc đầu cô tưởng chỉ là cảm nhẹ nên không để ý.

Buổi sáng ngủ dậy mới phát hiện trên cánh tay xuất hiện những nốt đỏ.

Cô tới bệnh viện, trên mặt, cổ và khắp tay chân đỏ rực một vùng, bác sĩ bảo cô bị sởi.

Từ nhỏ tới lớn cơ thể cô rất khỏe mạnh, chưa bao giờ bị ốm nặng. Bác sĩ nói bệnh này có khả năng truyền nhiễm rất mạnh, Trình Nhân không có nhà, hai người vốn không ở trong trường, lại không thân với các bạn cùng lớp lắm, cô nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì lớn bèn uống thuốc rồi lên giường ngủ

mê mê.

Chuông điện thoại vang lên, cô tỉnh dậy, rèm cửa sổ kéo kín mít, không biết bây giờ là mấy giờ rồi.

Cô quẹt mũi rồi ra nhắc máy, là điện thoại đường dài từ nhà gọi tới.

Mẹ cô hình như có linh tính thấy không yên tâm nên gọi điện. Tang Vô Yên không muốn làm mẹ lo lắng nên nói bừa mấy câu, thấy sắp không chịu được nữa bèn vội nói có việc bận rồi cúp máy.

Vừa đặt điện thoại xuống, cô lại thấy muốn khóc.

Khó chịu quá.

Khi cô tỉnh lại lần nữa đã là nửa đêm, cơ thể cô càng khó chịu hơn. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại gọi vào số của Tô Niệm Cầm.

Cô vốn chỉ định nghe nó đổ vài hồi chuông rồi cúp máy, ai ngờ chuông chỉ đổ một hồi đã có người bắt máy.

“A lô!”. Giọng nói trầm thấp, chậm rãi của anh truyền tới qua sóng điện thoại từ đầu bên kia.

Nhất thời cô không biết phải mở lời thế nào.

“Nói đi”. Người đàn ông này vẫn thiếu kiên nhẫn như mọi khi, giọng điệu của anh rất nghiêm khắc.

“Tang Vô Yên, cô nói đi”. Tô Niệm Cầm đột nhiên nói.

Tang Vô Yên ngạc nhiên đến nỗi quên cả rơi nước mắt: “Sao anh biết”. Cô hỏi. Dù cô gọi cho anh bằng di động, dù anh không khiếm thị 100% thì cũng không thể nhìn thấy số gọi đến trên màn hình chứ.

Anh chàng này lúc nào cũng thật là thần kì.

“Có việc gì?”. Một câu hỏi ba chữ, cuối câu giọng hơi cao.

Nghe giọng điệu lạnh lùng của anh, nếu lúc này Tang Vô Yên đáp bừa là mình không cẩn thận gọi nhầm chắc chắn sẽ khiến anh nổi cơn tam bành.

“Em bị lên sởi, khó chịu quá”. Tang Vô Yên dè dặt nói. Vừa thốt ra ba chữ “khó chịu quá”, tuyến phòng thủ cuối cùng trong lòng cô như sụp đổ, nước mắt đã chảy xuống.

Tô Niệm Cầm im lặng rất lâu rồi chậm rãi hỏi: “Cô sống ở đâu?”.

“Anh không cần đến đâu, vì ở đây em không quen ai, muốn nói chuyện vậy thôi. Em sẽ lấy bệnh cho anh mất”.

“Tôi từng lên sởi rồi nên không bị lây đâu”. Giọng anh có vẻ hòa nhã hơn lúc nãy một chút.

Nửa tiếng sau Tô Niệm Cầm xuất hiện trước cửa nhà Tang Vô Yên, bên cạnh là cô gái xinh đẹp bất cứ lúc nào cũng có thể lái xe dẫn đường cho anh.

Cô ấy cười với Tang Vô Yên: “Tôi tên là Dư Tiểu Lộ”. Đây là lời chào và cũng là lời tạm biệt, rõ ràng là cô ấy định để Tô Niệm Cầm ở lại đây sau đó rời khỏi đó. Cô ấy không hề hỏi Tô Niệm Cầm: “Không cần tôi ở lại giúp sao?”.

Vì cô ấy biết hỏi cũng bằng thừa, chỉ nhận lại một lời từ chối lạnh lùng.

Tang Vô Yên đóng cửa lại, nói: “Chẳng lẽ cô ấy là lái xe của anh à?”. Không cùng họ, vậy thì không phải là em gái rồi.

Tô Niệm Cầm vẫn không trả lời.

Một người mù phải chăm sóc một người lên sởi quả không phải là một việc dễ dàng.

Nhất là ở trong một môi trường xa lạ mà người mù không quen thuộc. Mới vào phòng mấy phút mà anh đã làm vỡ bình hoa của Trình Nhân.

Anh đưa tay chạm vào cái trán nóng rẫy của cô: “Tối nhà tôi đi”.

Sau đó anh gọi điện cho Dư Tiểu Lộ.

“Tôi đưa cô ấy về”.

“Cô không cần đến đón chúng tôi”.

“Ra siêu thị mua ít đồ ăn để ở nhà”.

“Mấy hôm nay cô không cần về nhà đâu”.

Tang Vô Yên nghe xong sững tê cả người. Bất kể cô Dư Tiểu Lộ đó là bạn gái, em gái hay lái xe, tóm lại để chăm sóc cô, Tô Niệm Cầm bảo cô ấy không cần về nhà nữa.

Nhưng Tang Vô Yên vẫn cố kìm chế niềm vui sượng lại, cố tình hỏi: “Như vậy không hay đâu, cô Dư là con gái mà”.

“Cô ấy chưa lên sỏi, rất dễ bị lây bệnh”.

Một câu nói lạnh nhạt của Tô Niệm Cầm dội một gáo nước lạnh vào tâm trạng vui sượng của Tang Vô Yên.

Một lúc sau, cái đầu mơ màng vằng vặc của Tang Vô Yên mới đột nhiên phát hiện ra một việc trọng đại: “Đợi chút!”. Cô vỗ vỗ trán, cố sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu: “Sao cô ấy lại sống ở nhà anh?”.

Tô Niệm Cầm tìm được một chiếc chăn trong phòng ngủ quần kín người Tang Vô Yên lại.

“Em nóng lắm rồi”.

“Đấy không phải là nóng mà là phát sốt”. Anh chữa.

Sau đó bế bổng cô lên.

Cô ngạc nhiên: “Sao phải bế em?”.

“Cô cảm thấy cô có thể tự xuống lầu sao?”. Anh hỏi ngược lại.

“Nhưng anh là... chúng... chúng ta...”. Tang Vô Yên nén lại không nói tiếp.

“Cô chỉ cần cho tôi biết chỗ nào cần rẽ là được rồi”. Tô Niệm Cầm ít nhiều cũng hiểu ý cô.

Thần sắc của anh rất kiên định. Tang Vô Yên bỗng cảm thấy cánh tay không thực sự to khỏe của người đàn ông này truyền tới sự ổn định khiến cô yên lòng, cô mỉm cười: “Vâng”. Hai cánh tay vòng qua cổ Tô Niệm Cầm rất tự nhiên.

Lúc này, gương mặt lãnh đạm quen thuộc của Tô Niệm Cầm lại hơi đỏ lên.

Khi bước xuống bậc thang đầu tiên động tác của Tô Niệm Cầm có vẻ cứng nhắc. Rõ ràng anh vẫn chưa quen với độ cao của bậc thang này, chân anh phải dò dẫm một chút mới chậm chậm đặt xuống.

“Có chín bậc thang sau đó rẽ phải”.

Tô Niệm Cầm cẩn trọng đi xuống dưới sự chỉ dẫn của người nằm trong lòng mình, đột nhiên Tang Vô Yên “á” lên một tiếng.

Anh biết đèn đã tắt.

“Tắt đèn rồi”. Đây là đèn cảm ứng âm thanh, Tang Vô Yên đánh tay một cái nhưng nó vẫn không có

phản ứng gì.

“Có đèn hay không cũng không ảnh hưởng gì đến tôi”. Anh nói, sau đó trong lòng tiếp tục thầm đếm số bậc thang, bảy, sáu, năm...

“Nhưng em sợ, buổi tối nếu không có đèn em không dám lên lầu đâu, phải gọi điện bảo Trình Nhân đến đón em mới được”. Dứt lời cô ôm chặt cổ Tô Niệm Cầm hơn, cuộn người vào sâu trong lòng anh.

Vì lên sỏi nên má cô nóng rực, áp sát vào xương quai xanh của anh sau lớp áo sơ mi mỏng, Tô Niệm Cầm nhất thời lơ đãng, sau cơn mơ màng phát hiện ra mình quên đếm bậc cầu thang, chân vừa bước ra liền chạm ngay xuống đất, anh loạng choạng lao về phía bức tường bên tay phải.

Tang Vô Yên giật mình, nhưng Tô Niệm Cầm nghiêng người bảo vệ cô, để cánh tay mình xát mạnh vào mặt tường.

“Không sao chứ?”.

“Không sao chứ?”.

Hai người đồng thanh hỏi.

Xe taxi đi vào một khu nhà bên hồ ở phía tây thành phố, sau đó dừng trước một căn biệt thự nhỏ hai tầng.

“Nhà anh à?”. Tang Vô Yên tròn mắt, nhà ở khu này đắt dữ lắm.

“Không hẳn”.

2

Tang Vô Yên uống thuốc xong nằm trên giường của Tô Niệm Cầm, gối đầu lên gối của anh, trên người là một chiếc chăn mềm mại.

Cô nghĩ ốm cũng không tệ.

Chỉ có điều suy nghĩ này chỉ tồn tại trong lòng cô được nửa tiếng. Vì cô thấy vág đầu muốn chết, lại còn sốt cao và ho nữa.

Cô nằm trong bóng tối, bắt đầu suy nghĩ linh tinh, bộ phim Thái lần trước cô và Trình Nhân cùng xem rất là đáng sợ, cô tròn mắt, dần cảm thấy sợ hãi. Mấy năm trở lại đây cô bắt đầu sợ tối, nhất là trong môi trường xa lạ như thế này.

Cô bật đèn, ra phòng khách định uống nước, thấy Tô Niệm Cầm mặc một bộ đồ ngủ kẻ ô màu xanh lam ngồi trên ghế sofa đọc sách.

Anh đi dép lê, ngồi ngay ngắn. Anh gọi đầu, chắc vừa sấy khô nên tóc hơi rủ xuống, có vẻ trẻ con hơn bình thường.

Trên đầu gối anh đặt một cuốn sách không dày lắm, trên đó dày đặc toàn chấm là chấm. Anh nhắm mắt, ngón tay lướt nhanh theo một tiết tấu nhất định trên mặt giấy.

Tang Vô Yên chuồn từ trong phòng ra, đi lại rất khẽ, tự tin mình không phát ra tiếng động gì nhưng vẫn bị anh nhạy cảm phát giác ra. Tô Niệm Cầm mở mắt ra, dừng tay lại, nghiêng đầu nói: “Chưa ngủ à?”.

“Anh ngủ ghế sofa sao?”. Tang Vô Yên thấy đầu kia của sofa có chăn và gối.

Không phải căn nhà này rất rộng sao? Tuy tầng một chỉ có một phòng ngủ nhưng...

“Không dùng tầng hai à?”. Cô hỏi.

“Tầng hai là không gian của Tiểu Lộ”.

“Căn nhà lớn thế này mà có hai người ở thôi á? Nếu chị Dư không ở đây thì sao?”. Ý Tang Vô Yên là ai chăm sóc cho anh.

“Cô ấy không có ở nhà thì tôi sống một mình”.

“Anh...”. Tang Vô Yên rất muốn nói với anh rằng, anh nói cũng như không.

“Gì cơ?”.

“Em muốn uống nước”.

Anh hơi khựng lại sau đó dùng bookmark đánh dấu trang đọc dở và gấp sách lại, anh đứng dậy rẽ phải, đi bảy bước rưỡi thì đến bên tủ lạnh, đang định mở cửa tủ lạnh thì anh nghĩ ngợi gì đó rồi rẽ phải vào bếp.

Tang Vô Yên nghe thấy tiếng bật bếp, sợ anh gây ra rắc rối cô bèn quần xắn lật đật chạy vào xem.

Ấm nước nằm yên vị trên bếp, anh khoanh tay yên lặng nhìn về phía ngọn lửa, mắt anh rất sáng. Ánh lửa chiếu lên gương mặt điển trai của anh, các đường nét vô cùng rõ ràng.

“Nước ấm tốt cho cơ thể hơn”. Anh nói.

Lúc này Tang Vô Yên mới hiểu ý nghĩa thực sự của câu nói “Cô ấy không có ở nhà thì tôi sống một mình”.

Đầu cô nặng trĩu, tay chân thì mềm nhũn, cô ôm chầm ngồi trên thảm trải sàn, dán mắt vào cốc nước nóng nghi ngút khói trông rất tội nghiệp, họng cô đau rát, khát không chịu được. Chẳng lẽ anh chàng này không biết làm nước nguội nhanh hơn giúp cô sao?

Cô lại nhìn Tô Niệm Cầm, anh đang thản nhiên tiếp tục “sờ sách”.

“Anh đang đọc sách gì thế”.

“Hồi kí danh nhân”.

“Của ai thế?”.

“Một người nổi tiếng”.

“...”.

Tang Vô Yên rất nghi anh mắc bệnh mất khả năng nói nhỏ nhẹ.

Im lặng một lúc lâu, Tang Vô Yên không nhịn được lại nói chuyện với anh.

“Anh xem phim không?”. Đó là sở thích của Tang Vô Yên, cô tự tin rằng dù không khí có thế nào cô vẫn có thể chém gió được. Sau khi hỏi xong câu này Tang Vô Yên mới nhận ra mình đã nhắc đến một đề tài rất bại não.

“Tôi chưa bao giờ xem phim”. Cuối cùng Tô Niệm Cầm cũng dừng tay lại, chậm chậm nói năm chữ này một cách cứng ngắt, lạnh lùng.

Anh hơi bị chọc giận rồi.

Nhưng giận dữ cũng còn thú vị hơn là không có phản ứng gì, Tang Vô Yên đạt được hiệu quả dự đoán bèn hài lòng tiếp tục chủ đề này.

“Lần sau em mời anh đi xem”.

“Không cần. Cảm ơn”. Anh rút qua kẽ răng.

“Anh có thể thử xem. Trên thế giới này có biết bao nhiêu là lối sống và cuộc đời phong phú đa dạng, chúng ta chỉ có thể cảm nhận được một loại trong số đó, còn phim ảnh giống như một cuộc hành trình, có thể giúp anh trong một thời gian ngắn được nếm trải những hương vị khác nhau. Giống như một cuộc mạo hiểm thoát khỏi quỹ đạo thông thường vậy đó”.

“Cũng như đọc sách thôi”.

“Phim ảnh trực tiếp hơn nhiều”.

“Với tôi chẳng có gì khác cả”.

“Lúc đọc tiểu thuyết anh có khóc không?”.

“...”.

“Xem phim em sẽ khóc đấy, người trong phim đau lòng, em cũng thấy xúc động”.

“Đó là vì kết cấu cảm xúc giữa đàn ông và phụ nữ không giống nhau”. Anh dừng lại rồi tiếp: “Có thể cô thích khóc nè”. Giọng điệu đầy vẻ châm chọc, hoàn toàn khác với sự cẩn trọng khi anh bế cô xuống lầu lúc nãy.

Tang Vô Yên nghe thấy giọng điệu rất không khách sáo của anh, bèn ngừng tư duy một lát rồi nói.

“Vâng, ví dụ như bây giờ em đang muốn khóc đây”.

Câu nói này có chút ghen ngạo, làm Tô Niệm Cầm ngạc nhiên, sau đó anh nghe thấy Tang Vô Yên khóc toáng lên.

Tang Vô Yên vốn chỉ định nói vậy để hù dọa anh, vì người đàn ông này quá cố chấp. Khi nghe thấy anh lãnh đạm châm biếm mình tự dưng cô thấy rất buồn, cô chỉ muốn nói chuyện với anh nhiều hơn để gỡ bỏ cái vỏ lạnh lùng của anh. Bản thân cô cũng không ngờ mình lại không kìm được mà khóc thật.

Nước mắt đã trào ra là không thể nén lại được.

“Em đã làm gì sai chứ? Tại sao lúc nào anh cũng hung dữ với em như vậy. Lần gặp trong thang máy em muốn giúp anh là sai; hôm lễ Tình nhân em muốn đưa anh về nhà là sai; em xin anh đóng giả bạn trai em cũng là sai; em mua đồ cho Tiểu Vi vẫn là sai. Em ốm nặng, không ngủ được muốn nói chuyện với anh sai càng thêm sai. Cho nên anh ghét em, cứ châm biếm chế nhạo em, đúng không?”.

Cô giật một tờ khăn giấy lau nước mũi, tiếp tục kể lể: “Bây giờ em đau đầu hoa mắt, tay chân bủn rủn, trong đầu cứ như có cái búa đập boong boong ấy, khó chịu chết đi được. Anh đã không thương em thì chớ lại còn hung dữ với em”.

Căn phòng khách vốn yên tĩnh giờ ngập tràn tiếp khóc lóc kể lể của Tang Vô Yên.

Tô Niệm Cầm ngồi bên cạnh, thực sự có cảm giác bất lực hoàn toàn, thấy cô ấy tạm ngừng kể lể bèn nói: “Nước ngoài rồi”. Sau đó đưa cốc nước cho cô với hi vọng chuyển sự chú ý của cô sang chỗ khác.

Giọng nói của anh hòa nhã hơn lúc nãy nhiều.

Tang Vô Yên uống mấy ngụm nước cho nhuận họng, tiếp tục vừa lau nước mắt vừa nức nở nói: “Em là bệnh nhân, sao anh lại nhẫn tâm bắt nạt em như vậy”.

Tô Niệm Cầm không dám đáp lời cô nữa, chỉ sợ lại sinh chuyện, thế là anh mở cuốn sách lúc nãy ra đọc tiếp. Có điều tốc độ chậm hơn lúc đầu nhiều.

Tang Vô Yên quần chân nằm co tròn bên chân anh, lưng tựa vào ghế sofa, khóc một hồi cũng thấy

mệt, thêm vào đó Tô Niệm Cầm cứ như người gỗ vậy, chẳng buồn nói câu nào, cô cũng thấy chán, cuối cùng cô cũng hết đau lòng, gần như quên mất mình khóc vì chuyện gì.

Một lúc sau, Tô Niệm Cầm nghe thấy cô yên lặng dần, nhiều chữ biến thành thì thầm tự độc thoại ngắt quãng, sau đó gần như không nghe thấy gì nữa và cuối cùng hơi thở của cô trở nên sâu và đều.

Chắc là ngủ rồi?

Ngón tay anh dừng lại, nghiêng tai im lặng đợi mấy phút để xác định cô đã ngủ thật.

Sau khi kết luận như thế, Tô Niệm Cầm mới dám thở phào, day day trán. Từ trước tới nay cô khóc hai lần trước mặt anh, lần nào cũng có thể gọi là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Anh đặt cốc và sách lên bàn, nhẹ nhàng rời khỏi đó, sợ làm cô tỉnh nên đi được mấy bước anh lại ngập ngừng quay đầu lại.

Vì ở chỗ ghế sofa trải một tấm nệm dày, nên cô mới thoải mái ngồi dưới đất nói chuyện với anh. Nhưng nếu cứ để cô nằm dưới đất ngủ đến sáng, e là bệnh cô sẽ càng nặng thêm.

Nghĩ vậy, Tô Niệm Cầm khẽ thở dài rồi quay lại.

“Tang Vô Yên”. Anh gọi cô: “Cô phải ngủ trên giường”.

Cô ậm ừ một tiếng rồi lại mơ màng ngủ tiếp. Tô Niệm Cầm hết cách, lại không tiện bế cô lần nữa. Lúc này anh bế Tang Vô Yên khi cô vẫn còn thức, đã có sự đồng ý của cô. Giờ cô ngủ không biết trời đất gì, lại nhớ đến sự bối rối khi bế cô xuống lầu lúc này, anh dứt khoát không bế cô nữa.

Nhưng anh biết khó khăn lắm cô mới ngủ được, nếu gọi cô dậy có lẽ sẽ càng khó chịu hơn. Anh đứng giữa phòng, im lặng một lúc rồi mở hệ thống sưởi, sau đó về phòng mình ngủ.

Anh nằm một mình trên chiếc giường Tang Vô Yên vừa nằm, cứ thấy ngủ không sâu giấc, nhắm mắt lại là lại nghĩ đến hợp đồng kí hôm qua, nghĩ đến đồng ca từ đó, nghĩ đến một đồng bản nhạc linh tinh, nghĩ đến chương trình ở viện mồ côi hôm thứ bảy, từ đó nghĩ đến Tang Vô Yên.

Tô Niệm Cầm bất giác chạm lên vết bỏng do cô gây ra chưa biến mất, sau đó chạm vào chiếc đồng hồ trên cổ tay vẫn chưa tháo ra. Anh mở nắp đồng hồ, sờ một cái: Đã một giờ sáng rồi.

Anh trở dậy, khoác áo ra phòng khách. Khi trời sắp sáng là lúc lạnh nhất nên anh cố tình bật nhiệt độ sưởi cao hơn một chút, trong đêm tháng ba đầu xuân này có hơi quá ấm áp.

Anh ngồi xuống chạm vào chiếc chăn đã bị cô đẩy ra gần hết vì nóng. Anh tìm được góc chăn, đắp lại cho cô. Vừa thả tay thì Tang Vô Yên lại đẩy chăn ra, anh lại đắp lại, cô lại đẩy ra.

Lần này Tô Niệm Cầm bắt đầu cáu. Đời này anh chưa từng chăm sóc ai nhất là trong tình huống này.

Anh hơi giận, đắp lại chăn cho cô lần nữa, lần này còn giữ nguyên không buông tay. Anh giữ như thế khoảng một hai phút. Giữa chừng Tang Vô Yên từng thử phản kháng nhưng vừa động một chút, thấy không hiệu quả bèn ngoan ngoãn đổi tư thế rồi ngủ tiếp.

Lúc thả tay ra anh nghĩ, nếu Tang Vô Yên còn dám đạp chăn ra thì anh sẽ dùng dây thừng trói cô vào trong cái chăn.

Kết quả khiến anh rất vừa ý, cô đã nghe lời mà thuần phục rồi.

Tô Niệm Cầm kiểm tra chiến thắng của mình xong bèn về phòng ngủ tiếp. Sau khi nằm xuống anh lại bắt đầu nghĩ chuyện khác. Ví dụ như từ đây đến sofa phải mất mười bảy bước; ra ngoài phải đi xuống ba bậc cầu thang; rẽ phải đi tiếp hai mươi hai bước, mở hàng rào ra mới là đường lớn, từ văn phòng của giáo viên tới phòng học đối diện phải bước mười chín bước hay là nhiều hơn nhỉ? Anh không chắc chắn

lắm, đã nửa tháng nay anh không lên lớp rồi, hơn nữa trước kia mỗi lần anh đếm bước, bọn trẻ con cứ chạy qua chạy lại ngắt quãng anh, không chỉ bọn trẻ mà Tang Vô Yên cũng thích cắt ngang suy nghĩ của anh.

Nghĩ đến ba chữ Tang Vô Yên, Tô Niệm Cầm lại đứng dậy ra phòng khách. Anh cúi xuống sờ vào trán cô, hình như nóng hơn lúc chiều tối.

Anh không có nhiều kiến thức thông thường về thuốc men và cách chăm sóc người khác, không biết phải làm thế nào, chỉ có thể tìm cao hạ sốt trong tủ thuốc dán lên trán cô.

Tang Vô Yên cử động, hình như ngủ không được ngon, thỉnh thoảng mơ màng thốt ra mấy từ. Anh nhú mày suy nghĩ một lát sau đó bế cả cô và chần về phòng ngủ.

Hôm sau Tang Vô Yên hỏi Tô Niệm Cầm: “Em nhớ hình như tối qua em ngủ trong phòng khách, sao tỉnh dậy lại biến thành phòng ngủ?”.

“Ờ”. Tô Niệm Cầm hờ hững ậm ừ, đặt trứng ốp lên bàn.

Nhìn thấy vẻ mặt có chút mệt mỏi của Tô Niệm Cầm, Tang Vô Yên hỏi: “Tối qua anh làm gì mà không ngủ thế?”.

“Cô có ăn không?”. Anh bực bội hỏi, vứt cho cô một đôi đũa.

Tang Vô Yên cúi đầu nhìn miếng trứng ốp chấy đen từ trong ra ngoài, bèn lên hỏi một câu: “Anh chắc chắn là ăn thứ này không gây chết người chứ?”.

3

Ngày thứ ba là thời điểm nốt sởi mọc nhiều nhất. Chúng mọc chi chít kín khắp cơ thể. Bác sĩ nói vượt qua được là sẽ hồi phục rất nhanh.

Cô không thích nằm một mình trong phòng, như vậy có vẻ rất cô đơn, thế là cô ra ghế sofa ở phòng khách.

Chiếc ghế sofa bằng vải màu trắng sữa đủ lớn để cô nằm thoải mái trên đó, tất nhiên bao gồm cả chần và gối của cô.

Tô Niệm Cầm vẫn không thềm tiếp lời những câu chuyện của cô, vì thế Tang Vô Yên nói chuyện một mình cũng thấy chán, thêm vào đó do tác dụng của thuốc nên đang nói chuyện cô bèn lăn ra ngủ.

Một lúc sau, Tô Niệm Cầm bước tới đặt một cốc nước nóng đã nguội bớt lên bàn trà, sau đó đứng im lặng bên sofa một lát, sau khi chắc chắn cô đã ngủ say mới cầm chìa khóa ra ngoài mua đồ ăn.

Tối ngày thứ tư, nửa đêm cô tỉnh dậy, bỗng thấy tinh thần sảng khoái.

Soi gương thấy quả nhiên các nốt đỏ đã lặn đi rất nhiều.

Cô nhón chân mở cửa bước tới bên cạnh sofa thì phát hiện Tô Niệm Cầm đã ngủ say trên sofa rồi. Anh ngủ rất ngoan, cũng rất yên tĩnh, chần đắp ngay ngắn trên người.

Đèn tắt nhưng phòng khách vẫn sáng.

Phía sau sofa là chiếc cửa sổ chạm đất cao năm mét, không bao giờ kéo rèm, ánh trăng chiếu vào rớt trên mặt Tô Niệm Cầm, xóa đi vẻ lạnh lùng thường ngày, có vẻ rất dịu dàng.

Tang Vô Yên nghĩ, lần trước bị bắt tại trận, lần này anh nhắm mắt rồi, chẳng nhìn thấy đâu.

Thế là cô cúi người, định nhìn anh gần hơn một chút.

Cô nín thở, xung quanh chỉ còn tiếng thở nhẹ nhàng của Tô Niệm Cầm.

Cô không nhìn được cười.

Hóa ra lông mi anh chàng này dài thật, giờ chúng yên lặng sụp xuống, ánh trắng chiếu vào tạo ra hai bóng râm cong cong.

Đột nhiên lông mi anh động đậy.

Tô Niệm Cầm đột nhiên nói bằng chất giọng trầm thấp chậm rãi đặc biệt của riêng anh: “Anh sẽ không liên tiếp bỏ qua hai cơ hội đâu”.

Lời anh nói lúc tỉnh dậy thực sự khiến Tang Vô Yên giật mình.

Mặt cô ngớ ra.

Tay Tô Niệm Cầm không biết đã đặt sau gáy Tang Vô Yên từ lúc nào, anh khẽ ấn xuống là đủ khiến mặt cô áp sát mặt mình.

Anh vốn chỉ định trêu cô một chút, không ngờ Tang Vô Yên lại thuận đà hôn lên môi anh.

Tang Vô Yên hôn chụt một cái: “Anh tưởng em sẽ bỏ qua sao?”. Làm xong động tác đó, cô đặc ý nói.

Sự chủ động đột ngột của cô khiến Tô Niệm Cầm không kịp trở tay, khi anh còn đang sửng sốt, hơi nóng và sự mềm mại của cô vẫn còn lưu trên môi anh. Cô vẫn đang sốt nhẹ, vì vậy cơ thể nằm trên người anh nóng rực như một quả cầu lửa.

Anh hơi định thần lại, khoảnh khắc đó dường như anh nghĩ thấy một nụ hôn thơm mùi hoa nữ trinh và lô hội. Chỉ một cái chạm nhẹ đơn giản giữa môi và môi đã làm cho những cảm xúc dồn nén trong đáy lòng anh lớn bùng lên, làm rối loạn tâm tư anh.

Hóa ra anh không hề ghét cô. Không, không, không. Không phải là không ghét mà là thích. Đúng vậy, là thích. Nếu không thích cô tại sao tối muộn như thế nghe thấy giọng nói vợ của cô anh lại vội vàng lao đến nhà cô. Nếu không thích cô sao lại phá lệ kiên nhẫn chăm sóc cô. Nếu không thích cô việc gì phải trêu chọc cô năm lần bảy lượt như vậy chứ.

Tang Vô Yên thấy vẻ suy nghĩ của Tô Niệm Cầm, bắt đầu tự vấn xem phải chăng mình đã làm hơi quá tay, ngượng ngùng định đứng dậy. Không ngờ Tô Niệm Cầm lại kéo cô lại.

“Em bao nhiêu tuổi rồi?”. Anh hỏi một câu chẳng ăn nhập gì cả,

“Hai mươi ba, sao vậy?”.

“Có thể chịu trách nhiệm với hậu quả từ hành vi do mình gây ra rồi”. Tô Niệm Cầm khàn giọng nói, sau đó bế bổng Tang Vô Yên đi về phía phòng ngủ.

Cô tức quá, anh bị mù thật sao? Sao có thể thành thạo mở cửa, đóng cửa rồi đặt cô lên giường như vậy được.

Anh phong tỏa hơi thở của cô.

“Tô...”, khó khăn lắm cô mới tranh giành được một chút không gian để thở, vừa mới thốt ra được một từ đã bị Tô Niệm Cầm đưa lưỡi luồn qua kẽ răng, trắng trợn tìm kiếm cướp đoạt bên trong.

Cô lại giằng ra khỏi nụ hôn của anh lần nữa, đầu cô nghiêng sang một bên, thế là Tô Niệm Cầm hôn lên má cô.

Anh sửng lại một giây rồi trượt xuống dái tai cô, thuận đà trượt xuống thấp hơn nữa, xuống cổ rồi xương quai xanh... anh cởi từng chiếc cúc trên chiếc áo ngủ kiểu nam Tang Vô Yên mặc, mút mát làn

da trắng như tuyết trước ngực cô.

Động tác nhẹ nhàng hơn lúc nãy nhiều.

“Tô Niệm Cầm”. Cuối cùng cô cũng có thể gọi tên đầy đủ của anh từ trong cơn mơ màng không thể suy nghĩ được.

“Hử?”. Anh vừa trả lời vừa không quên tiếp tục công việc.

“Em thích anh, từ lần đầu tiên gặp anh đã thích anh rồi”.

Tang Vô Yên đỏ mặt nói ra những lời này.

Câu nói đó như một câu thần chú khiến Tô Niệm Cầm dừng lại.

Anh sững sờ một lúc sau đó chỉnh lại áo ngủ cho cô, mãi cho đến khi hơi thở trầm thấp của anh bình thường trở lại anh vẫn cúi đầu nhìn cô như thể mắt anh có thể nhìn thấy thật.

Anh hỏi: “Tại sao?”.

“Love at first sight”.

Tô Niệm Cầm mỉm cười.

Đó là lần đầu tiên Tang Vô Yên thấy anh cười. Lòng mày anh nhướn lên, đôi mắt lấp lánh sáng như sao và hàng mi khẽ rung rung.

“Người mù không hiểu tiếng Anh đâu”. Tô Niệm Cầm nói.

Tang Vô Yên bấu môi: “Không hiểu thế anh cười cái gì”.

Tô Niệm Cầm tiếp tục cười nhưng không đáp.

“Anh nói đi, anh cười cái gì?”. Tang Vô Yên không chịu thua, giơ tay ra cù nách anh. Tô Niệm Cầm hình như sợ buồn thật bèn lập tức tránh ra, bật cười thành tiếng.

Tang Vô Yên nhất quyết không chịu: “Anh chỉ biết bắt nạt em thôi”, vừa nói vừa áp sát không rời.

Anh thấy không trốn được, đành ôm cô vào lòng không cho tay cô cử động lung tung, ôm rất chặt, rất chặt.

Anh khẽ tỉ cằm lên đỉnh đầu cô, đôi mắt nhuốm ánh cười nhàn nhạt.

Rất lâu sau, anh mới khẽ nói: “Có lẽ là ở trên đù tiên”.

“Gì cơ?”. Tang Vô Yên không nghe rõ lời anh nói.

Nhưng Tô Niệm Cầm nhất quyết không chịu nhắc lại.

Chương 6: Anh chàng kiêu mẫu

1

Hôm về nhà, Dư Tiểu Lộ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tang Vô Yên và Tô Niệm Cầm thân mật nhưng cô nhanh chóng trở lại bình thường.

Tô Niệm Cầm nói Dư Tiểu Lộ là em gái của họ hàng, cô ấy không có chỗ ở nên ở lại đây, tiện thể có thể chăm sóc anh.

Tang Vô Yên rất ngạc nhiên, người như Tô Niệm Cầm cũng có thể công khai thừa nhận người khác đang chăm sóc anh. “Sau này để em chăm sóc anh”. Tang Vô Yên khoác tay Tô Niệm Cầm, nói.

Sau đó cô lại nghĩ, đã là em gái của họ hàng thì cũng là họ hàng chứ, tại sao không nói thẳng là em họ, em gái, cháu gái gì đó.

Tư duy của cô khá đơn giản, lâu dần cũng dần quên chuyện này.

Thời gian đó ngoài rạp đang chiếu phim “Belphegor, Phantom of the Louvre” (Belphegor, bóng ma ở bảo tàng Louvre), để tránh cho Tô Niệm Cầm thấy không quen, họ mua vé phòng riêng dành cho các cặp tình nhân. Ngồi ở đó Tang Vô Yên có thể tựa đầu vào cổ Tô Niệm Cầm, vừa xem phim vừa miêu tả tình tiết cho anh.

“Sau đó anh ta trốn vào góc phòng trưng bày Ai Cập, đợi xác ướp đó xuất hiện, lúc này, bóng đen lại xuất hiện, xác ướp đó...”, nói đến đây sắc mặt Tang Vô Yên tái mét, sợ đến nỗi không dám xem nữa, giấu mặt vào áo Tô Niệm Cầm.

“Làm thế nào bây giờ, đáng sợ quá”. Tang Vô Yên cố luồn vào lòng anh như một con giun.

“Chúng mình không xem nữa”. Tô Niệm Cầm nói.

“Càng sợ càng muốn xem”. Tang Vô Yên xị mặt.

Tô Niệm Cầm bật cười, cho cô ngồi lên gối mình.

Tang Vô Yên vô cùng căng thẳng vì tình tiết bộ phim, hoàn toàn quên mất phải miêu tả cảnh phim cho Tô Niệm Cầm. Anh chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lóa trên màn hình trước mặt.

Càng sợ càng muốn xem - Câu nói này khiến anh liên tưởng đến tình yêu.

Đó đều là những thứ như thuốc phiện, anh nghĩ.

Trên đường về, ở bến tàu điện ngầm đứng vào lúc sáu giờ, giờ cao điểm đông đúc nhất.

Tàu điện vào bến, cô đứng phía trước cầm tay Tô Niệm Cầm tránh dòng người, đợi lên tàu cuối cùng. Lúc này có mấy người vội lên tàu va vào người họ, khiến họ bị tách khỏi nhau, sau đó đẩy Tang Vô Yên vào đám đông đang lên tàu.

Khi cô đi ngược lại cửa toa đã đóng.

Cô không biết Tô Niệm Cầm có lên tàu không, lại không dám lớn tiếng gọi tên anh, sợ anh xấu hổ, cô dáo dác nhìn xung quanh. Người cô thấp bé phải kiễng chân lên nhìn, nhìn từ đầu toa đến cuối toa.

Bên trái, bên phải, ghé ngồi.

Không có...

Cô bắt đầu lo sốt vó lên.

Chắc chắn Tô Niệm Cầm vẫn còn ở bến, anh rất ít khi ở những nơi công cộng như vậy một mình, người thì đông như thế, anh lại cứng đầu nhất định sẽ không nhờ người ta giúp, biết trước thế này đã bảo Dư Tiểu Lộ lái xe tới rồi. Không biết anh có biết đường không, có gặp phải kẻ xấu không, di động của anh lại ở trong ba lô của cô nữa.

Càng nghĩ cô càng thấy lo lắng, mắt rơm rớm nước.

Tàu điện vừa dừng cô liền xuống tàu lên một chiếc khác đi ngược trở lại.

Người trên chuyến tàu đi ngược lại ít hơn nhiều, cô đứng ở cửa toa, bên ngoài là đường hầm đen kịt dài vô tận. Như thế đã qua cả một thế kỉ, mới lại nhìn thấy ánh sáng bên ngoài. Loa trên toa báo tên bến rồi con tàu dần dần dừng lại.

Qua cửa kính trong suốt, từ xa cô đã nhìn thấy anh đứng đó.

Chính là nơi họ đã bị lạc nhau, anh đứng im không cử động.

Dáng anh rất cao, lại đẹp trai nên hình như không cần có dấu hiệu gì đặc biệt bắt mắt là đã có thể tìm thấy anh ngay.

Tang Vô Yên chạy như bay lao vào lòng anh, ôm lấy eo anh.

Anh thông thả nói: “Nhanh vậy!”, như thể đợi vẫn chưa đã.

“Em sợ chết đi được”.

Tô Niệm Cầm vuốt tóc cô: “Có gì mà phải lo. Lạc ở đâu anh nhất định sẽ đứng đó đợi cho đến khi em quay lại”.

Tang Vô Yên làm việc ở tổ tin tức với Viên Viên không lâu thì lại bị điều về phòng của Nhiếp Hy. Ngô Vị nói: “Chị Hy nói với chủ nhiệm đòi em quay về đây”.

“Tại sao?”.

Ngô Vị nghĩ một chút rồi nói: “Có thể là bất cứ lí do gì, nhưng chắc chắn không phải vì khả năng làm việc của em rồi”, sau đó khinh bỉ nhìn Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên giả bộ giận dữ: “Hứ! Có tin là em bóp chết anh không?”.

“Chết dưới hoa mẫu đơn, anh có làm quỷ cũng phong lưu”. Ngô Vị lè lưỡi giả quỷ.

Khi hai người đang trêu đùa nhau, Nhiếp Hy bước vào, lạnh nhạt nói: “Tang Vô Yên, tôi điều cô về không phải là để cô chơi đùa cười cợt với người của tôi. Những tài liệu tôi vừa đưa, cô phải lập tức sắp xếp, mai tôi dùng”.

“Vâng”. Tang Vô Yên cúi đầu, bắt đầu làm việc.

Ngày mai người tới tham dự chương trình phỏng vấn trực tiếp của Nhiếp Hy là Thanh Phùng, một tác giả trẻ mới nổi thời gian gần đây, sau khi tác phẩm của anh ta nổi như cồn trên mạng, sau đó làm mưa làm gió cả giới xuất bản, chưa đến nửa năm đã trở thành một tác giả lớn, rất được công chúng chú ý. Nhiếp Hy làm việc rất nghiêm khắc, cẩn trọng, lần nào cũng phải chuẩn bị thật kĩ. Bây giờ Tang Vô Yên phải hệ thống lại thông tin cá nhân, phong cách viết, đặc điểm nhân vật trong tác phẩm tiêu biểu, bình luận trên mạng và bình luận của nhà xuất bản cho Nhiếp Hy.

Trước kia Diệp Lệ và Vương Lam làm những việc này, Tang Vô Yên đang định gọi họ thì bị Nhiếp Hy ngăn lại: “Họ có việc khác rồi. Cô tới đây đã gần nửa năm, có chút việc cần con này cũng không làm

được à?”. Giọng điệu hết sức châm biếm, cứ như một con người khác với chị Hy mà Tang Vô Yên quen biết thường ngày.

Khi Nhiếp Hy rời khỏi đó, Diệp Lệ khẽ hỏi: “Tang Vô Yên, cậu đắc tội chị ấy à?”.

“Không”. Tang Vô Yên băn khoăn: “Chính chị ấy bảo chủ nhiệm điều tở về mà, lâu lắm rồi tở không gặp chị ấy”.

“Bị quỷ ám chắc?”. Diệp Lệ lắc đầu.

Tang Vô Yên nhìn đồng tài liệu cao ngất, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Buổi tối, Tang Vô Yên phải làm thêm rất muộn. Cô học khối tự nhiên, không thích những thứ này lắm, cái gì xuyên không, lịch sử, võ hiệp, huyền huyễn làm cô đau hết cả đầu. Khó khăn lắm mới được giải thoát khỏi đồng tài liệu đó, sắp xếp được lộ trình tác phẩm của Thanh Phùng một cách cơ bản, sau đó kết hợp với thực tế của tác giả, bình luận của độc giả xây dựng nội dung khái quát của cuộc phỏng vấn.

Khi xuống lầu cô mở túi xách, định gọi cho Tô Niệm Cầm mới phát hiện điện thoại hết pin. Cô vừa bước vào nhà thì điện thoại đổ chuông.

Không phải là Tô Niệm Cầm mà là mẹ cô.

“Vô Yên, sao muộn thế mà con không có nhà?”.

“Con tăng ca ở đài”.

“Sau này về sớm một chút, bây giờ trị an không tốt, con gái một mình đi ngoài đường buổi đêm không an toàn chút nào...”. Mẹ cô lại bắt đầu giáo dục con gái một tràng như súng liên thanh, mãi mới kết thúc, cô vừa cúp máy, thì chuông điện thoại lại vang lên.

“Muộn như vậy em đi đâu thế?”, lần này đến lượt Tô Niệm Cầm hỏi: “Di động cũng không gọi được”.

“Tăng ca”. Cô tiếp tục giải thích.

“Anh vốn định gọi em qua ăn cơm”.

“Ăn cơm á? Anh nấu à?”. Cô hơi lo lắng về khả năng nấu cơm của anh.

Tô Niệm Cầm nghe ra ý cô, nhớ lại hôm đó anh tốt bụng rán trứng bồi bổ cho cô, cô còn chê bai hỏi anh ăn có chết người không.

Anh liền thấy giận: “Tang Vô Yên, em...”.

Cô vội vàng đổi giọng nói: “Người xếp hàng muốn ăn cơm Nhất Kim nấu không đến một sư đoàn cũng đến một tiểu đoàn. Vì thế anh hãy khẩn trương quên lời em nói lần trước đi”.

“Mồm mép vừa thôi”.

Tang Vô Yên cười hi hi.

Anh một câu, em một câu như thế, hai người cầm điện thoại nói chuyện rất lâu. Đến khi cúp máy, khóe môi Tang Vô Yên vẫn đọng nụ cười ngọt ngào. Thực ra anh cũng rất thích nói chuyện.

Sáng hôm sau, Tang Vô Yên tới đài phát thanh, giao tài liệu cho Nhiếp Hy. Nhiếp Hy chỉ nhìn lướt qua rồi nói: “Không được. Góc nhìn và xuất phát điểm không ổn”. Sau đó chỉ ra một đồng khuyết điểm, lệnh cho Tang Vô Yên tiếp tục sửa.

Bữa trưa, Tang Vô Yên chỉ ăn qua loa mấy miếng rồi lại tiếp tục cầm đầu vào làm. Khi mang cho

Nhiếp Hy, cô ta đang dùng máy tính, không thèm nhìn, chỉ nói: “Để đó đi”.

Buổi tối Tang Vô Yên ngồi phía ngoài phòng phát trực tiếp, đạo diễn đang cho phát quảng cáo, bảo hai người bên trong chuẩn bị.

Diệp Lệ đột nhiên thần bí kéo Tang Vô Yên lại, khẽ nói: “Tuần trước Nhiếp Hy đã bảo Vương Lam chuẩn bị tư liệu về Thanh Phùng rồi. Chị ta hoàn toàn không cần dùng bản của cậu”.

Wang Lam đứng cạnh gật đầu: “Đúng thế. Tổ đang làm vụ này mà, hai người không hỏi, buổi sáng tổ cũng tới, vừa mới nghe Lệ Lệ nói”.

“Cậu đắc tội tiểu nhân rồi hả?”. Diệp Lệ hỏi.

Tang Vô Yên ngạc nhiên đến nỗi mãi không nói được gì, cô quay đầu nhìn Nhiếp Hy đang tươi cười với Thanh Phùng sau tấm kính, cảm thấy rất phức tạp. Nhiếp Hy vốn không phải là người như vậy, cô ấy rộng lượng, kiên nhẫn, không hề tỏ ra kiêu căng, đối xử với người khác cũng tốt.

Có phải do trước kia cô làm không đủ tốt.

Có phải cô vô tình làm Nhiếp Hy không vui.

Có phải cô thiếu những sự rèn luyện kiểu này.

Trước kia Lí Lộ Lộ từng nói: “Tang Vô Yên, cậu rời khỏi trường học, rời khỏi sự bảo vệ của bố mẹ cậu thì cậu chả là cái gì cả”.

2

Vì rất nhiều nguyên nhân cô và Tô Niệm Cầm không phải lúc nào cũng được quần quýt bên nhau, có lúc ba, bốn ngày không gặp.

Nơi hai người gặp nhau nhiều nhất chính là nhà anh.

Cô thích nằm bên cạnh nhìn anh chơi đàn. Nhìn ngón tay anh lướt trên phím đàn, lúc chậm rãi nhẹ nhàng lúc điên cuồng phấn khích, cả hai đều là một sự hưởng thụ về thị giác.

Cô rất khó tưởng tượng anh thực sự lớn lên ở cô nhi viện, giáo viên và các cô ở cô nhi viện sao có thể dạy dỗ anh tốt như vậy.

“Anh bắt đầu học đàn lúc nào?”.

“Bảy tuổi”.

“Dễ học không?”.

“Không”.

“Họ có tốt với anh không?”. Tang Vô Yên đột nhiên hỏi: “Ý em là những cô chăm sóc anh ấy”.

Tô Niệm Cầm vô cùng bình tĩnh nói: “Chẳng có gì tốt hay không tốt. Chăm sóc trẻ mồ côi là bản chất công việc của họ, hoàn toàn không xuất phát từ tình thương hay tình cảm gì khác. Tất nhiên họ cũng thiên vị một số đứa. Hơn nữa, có lúc anh không thể nhớ lại những chuyện đó được”.

“Tại sao?”.

“Anh chỉ ở đó đến năm bảy tuổi”.

“Tại sao?”.

Anh dừng lại, lạnh nhạt nói: “Anh không muốn tiếp tục chủ đề này nữa”.

Tang Vô Yên hơi sững lại, anh không muốn nhớ lại đến vậy sao?

Lúc này điện thoại của Tang Vô Yên đổ chuông.

“Vô Yên, sao con lại không ở nhà?”. Là mẹ cô.

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Cầm, vừa ậm ừ ứng phó với mẹ vừa ra khỏi phòng.

“Cuối tháng con về nhà một chuyến. Mẹ và bố con liên hệ được một trường trung học, tuy tháng mười một năm ngoái người ta đã tuyển được người rồi nhưng bây giờ có thể thêm một chỉ tiêu”.

“Mẹ...”.

“Mang theo sơ yếu lí lịch của con, cả đồng văn bằng đó nữa. Con cũng chuẩn bị trước đi, còn phải phỏng vấn nữa”.

Tang Vô Yên thở dài: “Bây giờ con không thảo luận với mẹ về vấn đề này nữa, đợi con về rồi nói”.

“Có gì mà không tiện? Con có hoạt động cách mạng đâu, dạo này cứ thần thần bí bí”. Mẹ cô lâu lâu rồi cúp máy.

Tang Vô Yên đỏ mặt, lại còn không hoạt động cách mạng. Nếu bố mẹ mà biết chuyện của cô và Tô Niệm Cầm chắc chắn sẽ không để yên.

Cô quay vào phòng, Tô Niệm Cầm hỏi: “Ai gọi thế?”.

“Mẹ em, nói về chuyện công việc”.

“Ừ”. Anh không hỏi nhiều về việc thực tập và trường đại học của Tang Vô Yên, có lúc cô thậm chí còn nghi ngờ anh hoàn toàn không biết cô học trường nào.

Buổi chiều, trời đột nhiên nắng ráo. Mặt trời rải ánh nắng vàng rực rỡ đầy sân, vô cùng hấp dẫn. Tang Vô Yên kéo Tô Niệm Cầm ra công viên.

Thời tiết đẹp nên người ra phơi nắng không ít.

Tang Vô Yên nằm trên thảm cỏ, gối đầu lên chân Tô Niệm Cầm. Anh ngồi trên một thân cây khô, mắt nhắm hờ, nghe đài bằng tai nghe.

Thỉnh thoảng anh lại vuốt tóc Tang Vô Yên, tóc cô mảnh và dày, chạm vào vô cùng mềm mại, thêm nữa cô để tóc ngắn, sờ như lông mèo.

Nghĩ đến từ “lông mèo”, Tô Niệm Cầm không nén được khẽ nhếch khóe môi, hàng mi dài rung rung.

“Anh cười ngốc gì thế?”. Tang Vô Yên hỏi. Cô nằm ngửa, có thể nhìn thấy hết vẻ mặt của anh.

Trên đời này chắc chỉ có cô mới gọi nụ cười của anh là cười ngốc.

“Đang kể truyện cười”. Anh rút tai nghe ra.

“Anh nghe đài gì thế?”. Cô phát hiện nếu anh không đọc sách và chơi đàn, thì anh chỉ nghe tin tức trên ti vi và nghe đài để giết thời gian.

“Bình sách”.

“Sao không nghe nữa?”.

“Suốt ngày quảng cáo”.

“Anh có nghe đài của em không?”.

“Thỉnh thoảng”.

Anh mở mắt ngẩng mặt về phía mặt trời.

“Anh có nhìn thấy ánh sáng không?”.

“Rất yếu”.

“Không chữa được sao?”. Ở anh có quá nhiều bí ẩn, quá nhiều điều cô chưa biết, cô rất muốn biết về tất cả những điều đó.

“Không thể chữa được”. Anh lạnh nhạt nói: “Dây thần kinh thị giác có vấn đề, bẩm sinh”. Giọng anh vô cùng bình thản, nhưng Tang Vô Yên vẫn chớp được vẻ đau khổ yếu ớt trên mặt anh.

“Anh mang theo sách để đọc à?”. Tang Vô Yên đổi chủ đề.

“Ừ. Sao em?”.

“Sau này anh muốn xem sách gì thì em đọc giúp anh, thế có phải là tiện không”.

Tô Niệm Cầm nghĩ một lúc rồi đưa sách cho cô: “Em đọc đi”.

“... Cuốn này không được, em có biết đọc chữ nổi đâu”.

Lúc này, từ xa vọng tới một bài hát, lại chính là bài Trời cao trong xanh. Tang Vô Yên nhú mày: “Hát nhầm lời rồi, câu này của đoạn hai”.

Tô Niệm Cầm nhướn mày: “Em cũng biết hát à?”.

“Đương nhiên rồi”. Tang Vô Yên ngẩng đầu: “Có cần em hát cho anh nghe không?”.

“Đừng!”. Tô Niệm Cầm vội vàng nói: “Đừng!”.

“Anh coi thường em à? Anh chê em hát dở phải không?”.

Tô Niệm Cầm không nói gì, rõ là không muốn làm cô thất vọng.

Tang Vô Yên cuống lên: “Em nói anh nghe, người ta nói giọng em rất hay, nếu không đã không chọn em làm phát thanh viên rồi”.

“Chuyện này anh bảo lưu ý kiến”.

Tang Vô Yên về kí túc trong trường lấy đồ, trên đường đi cô gặp Hứa Tây. Hứa Tây gọi cô lại.

“Nghe nói cậu có bạn trai rồi”.

“Đúng thế, cuối cùng cậu có thể yên tâm rồi”. Tang Vô Yên nói.

“Tớ và Ngụy Hạo cùng về thành phố B tìm việc, đã kí hợp đồng rồi, tháng sáu là về”.

“Chúc mừng”.

Hứa Tây lắc đầu: “Tang Vô Yên, bao giờ thì cậu mới trưởng thành?”.

“Cứ thế này không phải rất tốt sao. Nếu không hai người sao có thể giấu tôi đầu mày cuối mắt bao nhiêu năm như thế mà tôi không biết”. Tang Vô Yên nói: “Tôi sẽ không tha thứ cho hai người đâu”.

“Cậu...”. Hứa Tây gượng cười.

“Là bạn bè quan trọng nhất chính là phải thẳng thắn, hai người dựa vào cái gì mà lừa dối tôi?”.

Hôm sau, Tang Vô Yên nằm trong lòng Tô Niệm Cầm, kể lại cuộc đối thoại với Hứa Tây. Cô không phải là người chuyện gì cũng có thể giữ trong lòng, có bất cứ động tĩnh nào đều phải báo cáo ngay, nếu không sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Nếu anh dám lừa dối em điều gì, em cũng sẽ không tha thứ cho anh”. Tang Vô Yên giận dữ nói.

Tay anh đang vuốt tóc cô, nghe thấy vậy hơi khựng lại một chút.

Tang Vô Yên vừa từ chỗ Tô Niệm Cầm về, Trình Nhân liền nói: “Mẹ cậu lại gọi điện bảo cậu nhất định phải về”.

“Ừ”. Tang Vô Yên lập tức xẹp lép như quả bóng xì hơi, sắc mặt rất ảm đạm.

“Cậu nên nói chuyện rõ ràng với bố mẹ cậu, dù gì họ cũng chỉ muốn tốt cho cậu thôi”.

“Nhưng họ không có quyền quyết định tương lai của tớ. Tớ muốn làm gì, có muốn học tiếp không đều nên do tớ tự lựa chọn”.

Hai người đang nói chuyện thì điện thoại lại đổ chuông. Ánh mắt Trình Nhân đây về “Chắc chắn là tìm cậu”: “Cậu nghe lời luôn cho rồi, nếu không tớ điên mất”.

Quả nhiên là mẹ cô.

“Mẹ, con thực sự muốn ở lại đây, sẽ không về đâu, con ở đây bốn năm rồi, con thích nơi này”.

“Bố mẹ sẽ hại con sao? Không phải vì muốn tốt cho con sao, con xem con làm bố con giận đến thế nào. Có bao nhiêu người muốn vào học viện học mà không được, dành riêng cho con một suất thì con không chịu. Mới ra ngoài bốn năm đã không chịu nghe lời rồi, hồi đó không nên cho con học ở nơi khác mới phải”. Mẹ cô nói giọng địa phương, mắng cô một thôi một hồi với tốc độ rất nhanh.

“Con không về”.

“Vô Yên”. Mẹ cô dừng lại một chút: “Có phải con có chuyện gì giấu mẹ không”. Bà cảm thấy gần đây con gái rất lạ, gọi máy bàn rất muộn mà vẫn không có nhà.

“Mẹ... con...”. Cô nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nói ra: “Con có bạn trai rồi”.

“Bạn trai? Quen nhau lúc nào? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Học cùng trường à? Sao không nói sớm với mẹ, để mẹ xem thế nào?”.

Rồi cũng phải đối mặt, Tang Vô Yên chỉ có thể lấy hết can đảm hoàn chỉnh báo cáo, khi nói đến chuyện mất Tô Niệm Cầm có vấn đề, mẹ cô đột nhiên im lặng. Rất lâu sau mới nói một câu “Mai mẹ bay qua đó” rồi cúp máy.

Tối không phải là mưa to gió lớn, mà là gió nhẹ mưa phùn.

Theo như cá tính của mẹ, cô tưởng vừa tới mẹ sẽ mắng cô một trận tối tăm mặt mũi, nhưng mẹ không làm thế. Từ sân bay tới nhà, trên xe taxi mẹ không nhắc một lời tối chuyện của Tô Niệm Cầm.

Trên đường cô nhận cuộc gọi của anh.

“Ăn cơm chưa?”.

“Chưa”. Tang Vô Yên dè dặt nói từng chữ, sợ mẹ phát hiện ra vấn đề.

“Vô Yên, hình như em rất căng thẳng”. Tô Niệm Cầm vô cùng nhạy cảm.

“Đâu có, lát nữa em gọi cho anh”. Cô nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, sau đó nhắn tin cho Dư Tiểu Lộ, nhờ cô ấy bảo Tô Niệm Cầm chuẩn bị cẩn thận, có thể cô sẽ đưa một người đến gặp anh.

Vừa tới nhà, việc đầu tiên mẹ cô làm là giúp cô thu dọn hành lý.

“Mai về cùng mẹ”.

“Mẹ...”.

“Nếu con vì cậu ta mà muốn ở lại đây thì mẹ không muốn con ở lại một giây nào nữa. Bố con sẽ xin

ngủ cho con vào trường, con phải về với mẹ”.

“Ít nhất mẹ cũng phải gặp anh ấy rồi hãy kết luận chứ, được không mẹ?”.

“Nhà chúng ta không thừa nhận quan hệ của hai đứa, gặp cái gì mà gặp”.

“Mẹ...”.

“Nhân lúc hai đứa còn trẻ chưa làm gì hối hận, cắt đứt sớm đi”. Mẹ cô ám chỉ.

“Chúng con thật lòng, sao bố mẹ lại phản đối, chỉ vì mắt anh ấy sao?”.

“Chỉ vì? Con cho rằng đó là chỉ vì sao? Con còn nhỏ, chưa trải qua những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, chưa biết những đắng cay mặn ngọt trong đó đâu. Mẹ không phủ nhận tình yêu mà hai đứa tôn thờ, nhưng hiện thực không như con tưởng tượng đâu. Từ nhỏ đến lớn con sống trong sự bao bọc của gia đình, bố con chiều con đến mức nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Con đã trải qua những gì? Con có thể trải qua những gì?”.

“Con sẽ học, con sẽ học nấu cơm, học kiếm tiền, học chăm sóc con và anh ấy. Hơn nữa Tô Niệm Cầm anh ấy hoàn toàn không cần con chăm sóc”.

“Mẹ nuôi con lớn ngần này không phải vì muốn con dùng nửa đời người để chăm sóc một người như vậy. Hơn nữa cậu ta còn là trẻ mồ côi”.

“Không phải, không phải thế, anh ấy có người thân, anh ấy không phải là trẻ mồ côi”. Tang Vô Yên nói: “Mẹ... mẹ nên gặp Niệm Cầm, anh ấy là một người đàn ông rất xuất sắc, hơn nữa anh ấy rất yêu con”.

“Trước kia mẹ đã từng nói với con, yêu không chỉ là một sự xúc nối, mà còn bao hàm cả cảm giác an toàn và trách nhiệm. Đối với một người tàn tật có lai lịch không rõ ràng như vậy, ngay cả trong nhà có những ai cậu ta cũng không nói cho con biết mà có thể gọi là yêu sao?”.

“Con có thể gọi điện hỏi anh ấy ngay bây giờ, nếu mẹ chỉ lo lắng chuyện này con có thể hỏi ngay lập tức”. Tang Vô Yên khóc.

“Vô Yên, không cần đâu. Mẹ không cần biết nhà cậu ta thế nào. Giả dụ nhà cậu ta có tiền có thế, nhà họ Tang chúng ta không bao giờ trèo cao. Giả dụ nhà cậu ta nghèo hèn, mẹ chỉ càng ghét bỏ cậu ta”.

3

“Nhưng mẹ ơi, người sẽ ở bên anh ấy là con chứ không phải là bố mẹ!”.

“Vô Yên...”. Mẹ cô nổi giận: “Sao con có thể nói chuyện với bề trên như vậy!”.

Sau cuộc tranh cãi kịch liệt, hai người hình như đều thấy mệt, cả hai đều im lặng.

Đúng lúc này, điện thoại của Tang Vô Yên lại kêu, dù để chế độ rung nhưng vẫn phát ra tiếng động rất mạnh trong ba lô của cô.

Cô không còn sức lực đối diện với Tô Niệm Cầm, đối diện với tình yêu của họ.

Đêm đó, mẹ cô không nói thêm một lời.

Trình Nhân dường như đã đoán trước được tình hình nên không về nhà.

Thế là Tang Vô Yên nhường giường cho mẹ, một mình ngủ trong phòng của Trình Nhân.

Đêm khuya, cô vào nhà vệ sinh, nghe thấy mẹ cô trở mình trên chiếc giường nhỏ trong phòng.

“Mẹ, mẹ vẫn chưa ngủ à?”. Cô mở cửa khẽ hỏi.

Mẹ nằm quay mặt vào tường không đáp lời cô.

Tang Vô Yên trèo lên giường, nói với lưng mẹ: “Mẹ, con lớn rồi, có thể cho con đi tìm hạnh phúc một mình không? Nếu thất bại con cũng sẽ kiên cường. Dù có bị quật ngã con vẫn còn mẹ rất yêu, rất yêu con mà”. Vừa nói cô vừa nhẹ nhàng ôm lấy mẹ.

Mẹ cô nhắm mắt, nước mắt trào ra.

Hôm sau, trước khi ra về, mẹ cô nói: “Vô Yên, mẹ không quản con nữa, con muốn làm sao thì làm, dù sao mẹ có nói gì con cũng không nghe. Nhưng con phải nhớ, đường do con tự chọn, trên đời này không có thuốc hối hận đâu, sau này có chuyện gì cũng đừng oán giận người khác”.

Có lẽ cô đã làm mẹ rất đau lòng nên mới để lại những lời như vậy. Từng câu từng chữ cứ vang vọng bên tai cô, còn làm cô nặng lòng hơn những lời sắc bén hôm qua.

Đột nhiên cô thấy sợ.

“Tớ làm bố mẹ đau lòng ư?”. Cô hỏi Trình Nhân.

“Nếu cậu và Tô Niệm Cầm vì thế mà không hạnh phúc, họ sẽ càng đau lòng hơn”. Trình Nhân đáp.

Đó là lần đầu tiên cô xin nghỉ ở đài vì lí do cá nhân, cô vội vã bắt xe tới nhà Tô Niệm Cầm.

Tang Vô Yên đá văng giày, đi chân trần trên sàn nhà.

Chiếc đàn dương cầm ở bên cửa sổ chạm đất mà Tô Niệm Cầm thường dùng không đóng nắp, cô bước tới dùng ngón tay bấm mấy đơn âm, cô từ nhỏ đã tự xưng là mù nhạc, chưa nghịch được ba phút đã cảm thấy nhạt nhẽo, sau đó cô chuồn vào phòng của anh, để nguyên quần áo chui vào chăn.

Trong chăn có mùi của Tô Niệm Cầm. Mùi vị đó lập tức làm an lòng cô.

Tô Niệm Cầm, sao anh vẫn chưa về, em đói quá... Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu cô trước khi cô mơ màng nhắm mắt lại.

Thứ đánh thức cô dậy là tiếng mở khóa cửa.

Dư Tiểu Lộ và Tô Niệm Cầm cùng trở về.

Tiếp đó là tiếng Dư Tiểu Lộ thay dép đi trong nhà rồi lên cầu thang, đi được nửa đường cô ấy lại dừng lại. “Niệm Cầm, anh không nên cố chấp với bố anh như vậy”. Dư Tiểu Lộ nói.

“Bố?”. Tô Niệm Cầm cười nhạt: “Tôi chưa bao giờ cho rằng ông ấy từng thực hiện trách nhiệm của một người bố”. Tô Niệm Cầm nói xong liền về phòng.

Đèn trong phòng ngủ không bật, Tang Vô Yên trốn sau cửa định nhảy ra hù anh một cái.

Vừa định lao vào anh thì thấy anh hỏi: “Vô Yên? Em có ở đây không?”.

Cô liền xụ xuống, “Vâng” một tiếng, ngoan ngoãn bị bắt.

“Sao anh biết em tới”.

“Ai bảo em lần nào tới cũng đá giày lung tung ở cửa, hại anh suýt chút nữa bị ngã”. Hể Tô Niệm Cầm nói chuyện với cô là sắc mặt liền trở nên dịu dàng.

Tang Vô Yên cười hối lỗi.

“Hôm qua em nói muốn anh gặp ai?”.

Tang Vô Yên sững lại, ánh mắt dáo dác, một lát sau mới nhẹ nhõm nói: “Là Trình Nhân, em muốn anh gặp cậu ấy”. Nhìn thấy mặt anh, đột nhiên cô quyết định không thể cho anh biết được, chuyện trong

nhà cô sẽ tự giải quyết, không để anh phải lo lắng.

“Sao phải tỏ ra thần bí thế?”. Tô Niệm Cầm hơi nghi ngờ.

“Vì em muốn chuyển đến sống với anh”.

“Sao lại nghĩ thông vậy?”. Tô Niệm Cầm không nén nổi vui mừng, vò vò mái tóc ngắn bù xù vì vừa ngủ dậy của Tang Vô Yên.

“Đã tìm được một chiếc phiếu ăn dài hạn, sao em không sớm dọn tới ăn không ở không để tiết kiệm chứ”. Tang Vô Yên ôm chầm lấy Tô Niệm Cầm.

Mẹ, chắc chắn con sẽ cố gắng tìm kiếm hạnh phúc, không làm bất cứ ai thất vọng, Tang Vô Yên nhắm mắt thầm nghĩ.

“Nhà anh đâu phải là khách sạn miễn phí”. Tô Niệm Cầm khẽ cười.

“Sai rồi. Không chỉ bao ăn ở mà còn tặng kèm cả nam sắc số một ở đây nữa”.

“Sao anh phải xếp thứ ba? Đáng lẽ phải là độc chiếm nam sắc đứng đầu ở đây, kèm thêm bao ăn ở”.

“Tô mĩ nhân, ai bảo chàng không thủ thân như ngọc, vừa tới đã để Tang đại gia ta muốn làm gì thì làm rồi”. Tang Vô Yên cười rung cả người.

Thứ làm ngắt câu chuyện đùa của họ là tiếng kêu từ cái bụng rỗng của Tang Vô Yên.

“Muộn thế này rồi làm phiền Tiểu Lộ không được tiện lắm”.

“Anh không biết nấu ăn à?”.

“Em cảm thấy anh giống một người đàn ông biết nấu cơm sao?”. Tô Niệm Cầm nhướn mày: “Hơn nữa, là phụ nữ, anh mới là người cần hỏi câu này: Em không biết nấu cơm à?”.

Tang Vô Yên cúi đầu, dẫu môi, rất không phục khẽ nói: “Em có phải cô cấp dưỡng đâu”.

“Có điều, em từng nghe một thành ngữ thế này”. Tang Vô Yên cắn môi khúc khích cười.

“Gì cơ?”. Tô Niệm Cầm hỏi.

“Tú sắc khả xan”. (Nghĩa đen: nhan sắc có thể ăn được, nghĩa bóng xinh đẹp hấp dẫn) Dứt lời bèn kiễng chân hôn lên khóe môi Tô Niệm Cầm, cô rất dễ bị đánh lạc hướng chú ý.

Vốn tưởng anh sẽ đáp lại, ai ngờ anh lại khác hẳn thường ngày, tỏ ra vô cùng nghiêm túc nói: “Đối bụng sẽ bị đau dạ dày”. Nói rồi kéo cô ra khỏi nhà.

Anh cũng bắt đầu quen chăm sóc người khác rồi.

Xung quanh toàn là khu dân cư, lại ở gần hồ. Rẽ ở khúc ngoặt này thì toàn là quán rượu, nhưng vẫn chưa có cửa hàng bán đồ ăn. Hai người cùng đi bộ một quãng đường khá dài. Lúc này, Tang Vô Yên mới phát hiện ra cô và Tô Niệm Cầm còn cần thời gian hòa hợp.

Ví dụ, cô thích vừa đi vừa nói chuyện, còn Tô Niệm Cầm chỉ im lặng. Vì theo kịp tốc độ của người bình thường là việc rất vất vả với anh, vì vậy dù có gậy và Tang Vô Yên dẫn đường, anh cũng cần dùng hết tất cả tinh lực, không thể nào phân tâm được.

Cô thích hai người tay nắm tay vai kề vai bước đi, còn Tô Niệm Cầm quen chênh nhau trước sau khoảng nửa bước hơn.

Xung quanh có những cô gái trẻ sẽ quay đầu lại nhìn Tô Niệm Cầm, sau khi phát hiện ra mắt anh có vấn đề sẽ lộ ra vẻ thương xót rồi thì thầm to nhỏ, chỉ chỉ trỏ trỏ với bạn đồng hành.

Cô không thích ánh mắt của họ, dù là ngưỡng mộ hay là thương hại, cô đều không thích.

“Vô Yên?”. Tô Niệm Cầm nhận ra có điều bất thường bèn dừng lại hỏi. Cơ thể anh vừa vặn che mất ánh đèn đường, Tang Vô Yên được chắn trong ánh đèn.

Cô tranh thủ trời tối hôn lên mặt anh một cái: “Sau này phải dán vào anh một tờ giấy đề: Tô Niệm Cầm là tài sản cá nhân của Tang Vô Yên”.

Khi họ tìm thấy một quán vỉa hè bán vằn thắn, ông chủ mở radio, đài phát thanh đang phát bài hát Tô Niệm Cầm viết.

“Dạy em chơi đàn piano nhé?”. Tang Vô Yên nói.

“Hát còn lạc điệu, không biết đọc bản nhạc cũng muốn học piano à?”.

“Chỉ cần anh kiên trì thì em có thể học được”.

“Em học đàn sao phải cần anh kiên trì”.

“Chắc chắn em sẽ không kiên trì, nên phải dựa vào bạo quân là anh rồi”. Cô khá là biết mình biết người.

“Em có việc cần xin anh mà còn mắng anh là bạo quân hả?”. Tô Niệm Cầm nhướn mày.

Vằn thắn được bê lên, Tang Vô Yên uống một ngụm canh nóng hổi. “Hình như em rất hạnh phúc”. Cô nói.

Ăn đến bát thứ hai cô chợt nhớ ra việc gì.

“Lần ở ghế sofa, sao anh phát hiện ra em?”.

“Lần nào cơ?”. Tô Niệm Cầm cố tình hỏi.

“Thì lần... thì lần... em lên...”. Tang Vô Yên hơi ngượng.

“Em có mùi của anh. Dường giường của anh, mặc đồ ngủ của anh, tắm dầu tắm của anh tất nhiên sẽ có mùi của anh rồi. Khứu giác của người mù rất tinh”.

Từ sau vụ Thanh Phùng, Tang Vô Yên cố gắng tránh Nhiếp Hy. Có hôm buổi trưa ăn cơm ở nhà ăn, Nhiếp Hy đột nhiên ngồi đối diện Tang Vô Yên.

“Buổi trưa có nhiều người ăn cơm với em nhỉ”. Nhiếp Hy nói.

Tang Vô Yên thấy cô ấy ngồi xuống, nhìn cô ấy gấp rau đưa lên miệng, thấy cô ấy đột nhiên bắt chuyện, hơi ngẩn ra chào: “Chị Hy”.

“Lại ăn hai suất thịt à?”. Nhiếp Hy nhìn thức ăn trong đĩa của Tang Vô Yên: “Thật là ngưỡng mộ các cô gái trẻ như mấy đứa, có ăn thế nào cũng không béo”. Thái độ trò chuyện lại thân thiện hòa hoãn như trong ấn tượng trước kia của Tang Vô Yên”.

Tang Vô Yên rất ngạc nhiên trước hai lần thay đổi lớn của Nhiếp Hy.

Cô chưa từng nói về chuyện của Nhiếp Hy, nhưng lần này không nhịn được nên kể với Tô Niệm Cầm.

Tô Niệm Cầm nói: “Nhiếp Hy à? Anh quen”.

“Tất nhiên là anh quen rồi, lần trước người ta phỏng vấn anh mà”.

“Không phải, cô ấy là... là chị khóa trên của Tiểu Lộ, có quan hệ rất tốt với Tiểu Lộ”. Tô Niệm Cầm đáp.

Sau khi sống cùng nhau, Tang Vô Yên phát hiện gần như Tô Niệm Cầm không có bất cứ một thói quen xấu nào. Điều này khiến Tang Vô Yên cảm thấy vô cùng áp lực.

“Nên đưa anh đi triển lãm toàn quốc”.

“Gì cơ?”.

“Điển hình cho thành công trong giáo dục tố chất ưu tú của loài người”.

Vừa nói dứt lời, Tang Vô Yên đang ngồi cạnh cây đàn dương cầm liền bị Tô Niệm Cầm gõ một cái đầu đinh vào đầu: “Không được lơ đãng, đoạn này rất quan trọng”.

“Bình thường học mất bao lâu thì chơi được bản ‘Những chiếc đĩa nhảy múa’?”.

“Khả năng trời phú mỗi người mỗi khác, có người ba năm có người vài ngày”.

“Em thì sao”.

“Anh không biết”.

Tang Vô Yên ỉu xiu: “Thế thì em không học nữa đâu”.

Tô Niệm Cầm nhướn mày, ý anh là: “Anh bị em giày vò hai ngày là để đợi câu này của em đấy”.

“Hình như dạy em anh rất đau khổ”. Tang Vô Yên càng ỉu xiu hơn.

“Đâu có, đâu có. Không đau khổ hơn Tang tiểu thư lúc học đâu”. Tô Niệm Cầm khiêm tốn đáp.

Tang Vô Yên tức điên lên được.

“Sao trước kia anh lại học đàn?”. Tang Vô Yên nghĩ nếu thị lực không tốt, lại không nhìn thấy bản nhạc chắc sẽ rất khó học.

“Mẹ anh cho rằng một người mù nếu có khả năng gì đó, cho dù lưu lạc đến nỗi làm ăn mày ngoài đường cũng còn chút tự tôn”.

Nghe anh nói vậy, lòng Tang Vô Yên lại quặn đau. Tô Niệm Cầm không nhắc một lời, cô cũng không truy hỏi về thời thơ ấu của anh, cô sợ đó là việc còn khiến cô đau lòng hơn.

“Chẳng lẽ thực sự có ý nghĩa là hoài niệm cái chần sao?”. Trình Nhân đoán đúng rồi sao.

“Không phải. Trước kia em nói rất đúng, Niệm Tình. Mẹ anh cũng là người miền Nam, mẹ anh lấy từ gần âm”.

“Mẹ anh đâu?”.

“Bà mất rồi”.

Cuộc trò chuyện này đột ngột dừng lại sau khi Tô Niệm Cầm vô cảm thốt ra ba chữ ấy.

Đêm hôm đó, anh đột nhiên hỏi: “Vô Yên, trông em như thế nào?”.

“Nghiêng nước nghiêng thành”. Tang Vô Yên chớp chớp mắt, tinh nghịch nói.

Anh bắt lực khẽ cười.

Cô cũng cười khanh khách vì câu trả lời của mình: “Dù sao nếu trong lòng anh nghĩ vậy thì chắc chắn em là người xinh đẹp nhất thế gian”.

“Không xinh đẹp nhất thì cũng đáng yêu nhất, dù không đáng yêu thì cũng là báu vật của anh”.

Tang Vô Yên cầm hai tay anh, đặt lên mặt mình.

“Đây là lông mày, hơi lung tung một chút, em lười sửa lắm”. Cô dẫn đường cho anh.

“Đây là mắt, lông mi thưa ời là thưa. Đôi mắt này rất thích rơi lệ, nhưng thị lực cực kì tốt”.

“Mũi hơi nhỏ”.

Tô Niệm Cầm không cần cô giải thích mà tiếp tục tự sờ mó.

Chầm chậm, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào trên mặt cô.

Chỉ cần bị anh chạm vào liền trở nên nóng rực.

Tiếp tục xuống dưới.

“Này...”. Tang Vô Yên kháng nghị.

“Anh phải kiểm tra toàn diện một lần, xem xem có sai sót gì cần phải trả lại hàng không”.

“Còn lâu”. Tang Vô Yên gào lên.

“Suyt...”. Tô Niệm Cầm ra hiệu cho cô im lặng.

Tiếp đó anh mở từng chiếc cúc áo ngủ của cô.

“Tại sao em cứ thích mặc loại áo nhiều cúc vậy”. Giọng Tô Niệm Cầm hơi khan, vì cố kìm nén cảm xúc nên ngón tay hơi run run.

“Đây là áo ngủ của anh mà”.

Vạt áo mở ra, nụ hôn của anh rơi xuống khắp cơ thể cô.

“Anh muốn làm việc xấu”. Tô Niệm Cầm nói.

“Không phải anh đang làm rồi sao”.

Anh thực sự không phải là một người đàn ông dễ tính, thậm chí có lúc còn cố chấp như trẻ con. Cá tính đó không phải ai cũng có thể chịu đựng được. Nhưng những khi vui vẻ lại có thể chiều chuộng Tang Vô Yên hết mực. Anh cũng không phải là một người cần Tang Vô Yên hi sinh tất cả để chăm sóc. Tuy Tô Niệm Cầm không biết nấu cơm, nhưng những việc khác anh đều tự làm.

Ví dụ như Tang Vô Yên ngồi một chỗ, nhìn Tô Niệm Cầm một mình dọn dẹp đồ đạc trong phòng khách. Tốc độ của anh rất chậm rãi, vì cần trả những món đồ từng bị Tang Vô Yên động vào trở về vị trí ban đầu của chúng, vì mỗi món đồ đều có vị trí cố định, nếu không anh sẽ rất khó chịu.

“Anh không thích em động vào đồ của anh à?”.

“Cũng bình thường”. Anh nói: “Nhưng dùng xong em để vào chỗ cũ thì càng tốt hơn”.

“Em cảm thấy cái khung ảnh đó nghiêng sang bên trái sẽ đẹp hơn nên mới xê dịch nó đi một chút”. Tang Vô Yên giải thích.

Tô Niệm Cầm không nói gì.

“Trong ảnh là những ai vậy?”. Cô hỏi tiếp.

“Những ai gì cơ?”. Câu hỏi này cuối cùng cũng khơi dậy sự chú ý của anh.

“Bức ảnh trên tay anh ấy”.

Tay anh hơi khựng lại, nói: “Tang Vô Yên, em qua đây”.

Cô thấy sắc mặt anh không vui, ngập ngừng bước tới: “Gì thế?”.

“Trên ảnh là những ai?”.

“Em mà biết thì còn hỏi anh làm gì?”. Cô vốn định trả lời như thế nhưng liếc thấy vẻ mặt của anh, đành lí nhí nói: “Ảnh cũ rồi, có nhiều người lắm, có già, có nhỏ, trông như ảnh gia đình ấy. À... người này hơi giống chị Dư, có điều tóc ngắn, không giống chị ấy bây giờ lắm. Bên cạnh có một cô gái đang nắm tay chị ấy”.

“Đằng sau là một bồn nước lớn đúng không?”.

“Vâng, đúng. Ở đây có một cái bồn phun nước”.

Tô Niệm Cầm có được câu trả lời khẳng định của Tang Vô Yên bèn nhanh chóng quay người ném khung ảnh vào thùng rác.

Cô nhìn vẻ mặt có phần giận dữ của anh, ngạc nhiên há hốc miệng.

“Có phải em nói gì sai không?”.

“Không, rất tốt. Cảm ơn”. Giọng điệu của anh rất tệ. Một lúc sau anh lại nhặt khung ảnh ra khỏi thùng rác.

Anh cau có cho đến khi Dư Tiểu Lộ trở về.

Dư Tiểu Lộ vừa bước vào liền nghĩ thấy không khí nặng nề này, Tang Vô Yên dùng ánh mắt ra hiệu cho cô.

Dư Tiểu Lộ nói không thành tiếng: “Hai người cãi nhau à?”.

Tang Vô Yên lắc đầu, nheo nheo mắt, khẩu hình nói từ khung ảnh.

“Nhớ tôi(*)?”. Dư Tiểu Lộ bối rối.

Tang Vô Yên lại chỉ vật trong tay Tô Niệm Cầm.

“Hai người đừng ra ám hiệu nữa”. Tô Niệm Cầm giơ bức ảnh trong tay lên: “Dư Tiểu Lộ, đây là cái gì?”.

“Ờ...”. Dư Tiểu Lộ nhất thời không biết phải giải thích thế nào.

“Tranh phong cảnh ư?”. Tô Niệm Cầm cười nhạt.

“Không ngờ lại nói là tranh phong cảnh”. Anh nhắc lại lần nữa, giọng điệu còn lạnh hơn câu trước.

“Niệm Cầm, anh nghe tôi nói đã...”.

“Bức ảnh này đặt ở đây bao lâu rồi, cô nói xem. Cô lại bảo tôi đây chỉ là một bức tranh phong cảnh”. Anh lạnh nhạt hỏi.

“Muốn nói lên điều gì? Nói lên là cả nhà chúng ta tương thân tương ái à? Cô biết tôi ghét nhất việc này, ghét nhất một số người, vậy mà cô lại trắng trợn bày bộn họ trước mắt tôi. Chẳng qua vì tôi là một thằng mù, chẳng nhìn thấy gì cả!”. Anh vốn cực kì phẫn nộ, nhưng anh lại nói ra bằng một giọng đầy châm biếm và tự giễu cợt mình, khiến người khác càng thêm khó chịu.

Anh đứng dậy chậm chậm xé vụn bức ảnh.

Tang Vô Yên trợn mắt nhìn cảnh tượng này. Chuyện... chuyện này là sao?

Vì đã quyết định tốt nghiệp xong không học tiếp nên Tang Vô Yên càng cần phải cần mẫn hơn với công việc ở đài phát thanh.

Đề tài về Nhất Kim lại bị tin tức khác thay thế. Giới giải trí là như vậy, chẳng trách Tô Niệm Cầm cố

gắng tránh xa. Có điều hễ anh có tác phẩm mới ra mắt là lại có người gọi điện đến đài phát thanh, truy hỏi về Nhất Kim. Bất kể là đường dây nóng hay là điện thoại trong văn phòng Tang Vô Yên đều từng trực tiếp nghe máy.

Dù gì đài của họ cũng là nơi duy nhất Nhất Kim từng lộ diện.

“Nói thực nhé, lần đầu gặp anh ấy tôi giật cả mình, lúc đó mới biết, từ thoát tục cũng có thể dùng cho đàn ông”. Bữa trưa ăn cơm trong nhà ăn, Vương Lam, người thuộc đội của Nhiếp Hy nói.

“Lúc đó nếu mang theo máy ảnh chụp một bức bán cho tạp chí thì tốt rồi”. Diệp Lệ than.

Cả hai người đều là hai trong số những nhân viên từng gặp trực tiếp Nhất Kim, nhưng rất có đạo đức nghề nghiệp.

“Cậu điên rồi, nếu chủ nhiệm hay chị Hy biết thì chúng ta chết chắc”.

Diệp Lệ quay sang nói với Tang Vô Yên: “Cậu chưa được gặp anh ấy thực là đáng tiếc”.

Tang Vô Yên gật đầu, cười thầm trong bụng.

“Vô Yên, cậu không nói gì ngồi cười ngu ngơ một mình cái gì thế?”. Vương Lam hỏi.

“Vì hôm nay bác Phương lấy cho tớ nhiều thịt bò khô hơn bình thường hẳn một nửa, ăn thật là đã”. Tang Vô Yên nói.

Diệp Lệ và Vương Lam chỉ có thể nhìn nhau im lặng.

“Nghe nói cậu chuyển nhà tới khu bên hồ ở phía tây thành phố rồi hả? Tìm một người bạn trai như thế thật là có phúc. Trong đó toàn xe xịn với biệt thự thôi”.

“Hình như nhà không phải là của anh ấy”. Lúc đó Tô Niệm Cầm nói vậy.

“Ôi trời... vậy thì cậu phải để ý vào. Tớ thấy tổ tin tức của đài thường xuyên gặp những vụ án một số đàn ông mượn nhà giả đại gia để lừa gạt các cô gái đấy”. Diệp Lệ nhắc nhở.

Tang Vô Yên bật cười.

Ăn được một nửa thì Tô Niệm Cầm gọi điện đến.

“Ăn cơm chưa?”.

“Đang vừa ăn vừa nói chuyện nè”.

“Nói chuyện á?”. Tô Niệm Cầm không sao hiểu nổi tại sao có người lại thích nói chuyện bên bàn ăn.

“Nói về Nhất Kim đấy, nghe nói ảnh của anh ta có thể bán được với giá rất cao”. Tang Vô Yên cười hi hi nhìn hai cô nàng đồng nghiệp bên cạnh.

“Em ăn thịt bò đấy à?”. Anh hỏi.

“Sao anh biết?”. Cô kinh ngạc hỏi, lẽ nào đầu dây bên kia có thể ngửi thấy mùi thịt ư?

Cô hỏi vậy chẳng khác nào chưa đánh đã khai rồi.

“Bác sĩ nói thế nào mà em vừa ra khỏi cửa đã quên rồi!”. Anh nổi giận.

Mấy hôm trước, da Tang Vô Yên lại dị ứng nổi mẩn, kiểm tra xong không ngờ bác sĩ lại bắt cô kiêng đạm và thịt bò.

Đối với người mê thịt bò như Tang Vô Yên thì điều đó không khác gì cực hình. Cô nói: “Cuộc sống của em mất đi một nửa niềm vui”. Tô Niệm Cầm nói: “Chỉ nhịn mấy hôm bị nổi mẩn thôi, đâu có kinh khủng đến vậy”.

Tô Niệm Cầm gọi điện thoại cũng là vì chuyện này.

“Sao anh biết em đã ăn thịt bò?”. Tang Vô Yên lại hỏi.

“Thấy điệu bộ tiểu nhân đắc chí của em là anh biết ngay”.

Cô cầm điện thoại, mặt đầy vẻ xem anh làm gì được em và lè lưỡi.

“Sau này buổi trưa phải về nhà ăn cơm”. Tô Niệm Cầm tuyên bố hình phạt.

“Hai nơi cách nhau xa lắm, em lười”.

“Vậy sau này buổi trưa anh sẽ đích thân đến nhà ăn của đài em trông chừng em!”. Ai đó lại khôi phục bản sắc hôn quân.

“Đừng!”. Tang Vô Yên lập tức đầu hàng. Nếu mấy cô nàng này biết anh chính là bạn trai của cô thì e là cô sẽ bị bức cung đến chết mất.

Khi Tang Vô Yên về tới nhà đã là hoàng hôn.

Lúc cởi giày bắt giắc cô lại thở dài.

Tô Niệm Cầm nghe thấy, anh hơi sững lại, anh biết cô chạy qua chạy lại bốn nơi thực sự rất mệt.

Phải về trường, phải tới đài phát thanh, Trình Nhân sống một mình cô lại không yên tâm thường quay về thăm, cuối cùng về chỗ anh.

Anh thường tự hỏi mình phải chăng quá ích kỉ. Một tiếng nói khác trong lòng nói không, có thể ích kỉ hơn chút nữa vì tình yêu.

Nhưng muốn một người hi sinh lí tưởng để chiều lòng một người khác là một việc rất tàn nhẫn.

Tô Niệm Cầm hỏi: “Mắn đã lặn chút nào chưa, có ngứa lắm không”.

“Em phải về nhà ăn trưa thật hả?”.

“Không cần”.

“Chẳng lẽ anh qua đó?”. Tang Vô Yên càng căng thẳng hơn.

“Bộ anh khó coi lắm hay sao mà không thể tới đó?”. Tô Niệm Cầm nhướn mày.

“Anh biết em không có ý đó mà”. Tang Vô Yên cuống lên.

“Anh cũng có thể không tới, chỉ cần em nghe lời”.

Cô bỗng thấy lòng ấm áp: “Vâng”.

“Phải rồi”. Anh bỗng nhớ ra việc gì: “Một nửa niềm vui trong đời em là gì?”.

Cô cười ra chiều bí ẩn.

“Ăn thịt lợn”.

5

“Á... Tiểu Lộ, tôi tưởng dấm là tương dầu nên cho nhầm rồi”.

“Không sao, lát nữa tôi pha lại nước chấm”. Dư Tiểu Lộ lập tức bước tới thu dọn bãi chiến trường. Tang Vô Yên để lại. Cô ấy thành thạo đập trứng gà, sau đó cho thêm chút muối, dùng đũa đánh đều lên. Sau đó nếm thử món canh củ cải Tang Vô Yên vừa nấu, chắc là quá mặn nên cho thêm ít nước đun lại.

Mặc dù nhà bếp khá rộng, nhưng Tang Vô Yên đứng một bên, thực sự cảm thấy mình dư thừa, đành

phải chui vào một góc nói chuyện với Dư Tiểu Lộ.

“Tô Niệm Cầm đi đâu vậy?”. Cô về đã không thấy bóng dáng anh đâu.

“Ở nhà có việc nên sai người tới đón anh ấy về rồi”. Dư Tiểu Lộ bình thản nói.

“Ở nhà? Anh ấy có nhà à?”. Tang Vô Yên tròn mắt.

“Sao lại không có, không lẽ nhà họ Tô ở Sư Sơn tự dưng biến mất. Anh ấy không nói với cô à?”. Dư Tiểu Lộ vừa cho thức ăn vào vừa nghi hoặc hỏi.

Lúc này cô ấy dừng tay, nhìn Tang Vô Yên, ngập ngừng nói: “Nếu trước kia anh ấy không nói với cô vậy thì tôi lảm lời rồi. Chắc Niệm Cầm có cách nghĩ riêng, tôi sẽ không nói chuyện của anh ấy nữa đâu”.

“Vậy chuyện của chị thì nói được chứ?”. Tang Vô Yên bỗng cảm thấy cô không nên tiếp tục bị động nữa.

“Phải xem là chuyện gì đã”. Dư Tiểu Lộ đáp.

Không biết cô ấy và Tô Niệm Cầm ai ảnh hưởng ai, có rất nhiều điểm giống nhau, hoặc nhà họ đều có tính cách như thế.

“Chị và Niệm Cầm là họ hàng?”.

“Ừ”.

“Anh ấy bảo anh ấy lớn lên ở cô nhi viện, nếu đã có nhà sao lại bị gửi tới cô nhi viện?”.

“Ừm... vấn đề này khá phức tạp, nói ra dài lắm, cô hỏi câu nào đơn giản thôi”.

“Anh ấy nói mẹ anh ấy mất rồi. Vậy bố anh ấy vẫn còn sống chứ?”.

“Tất nhiên rồi”. Dư Tiểu Lộ gật đầu: “Nhưng, Vô Yên này, tôi chỉ trả lời chuyện liên quan đến tôi, câu này phạm quy. Thôi, coi như tặng cô đấy”.

“Cô và anh ấy có quan hệ gì?”. Vừa hỏi xong Tang Vô Yên liền cảm thấy hơi ngượng, nghe cứ như đang hỏi tình địch ấy.

“Dì”. Dư Tiểu Lộ không bận tâm, trả lời rất dứt khoát.

“Dì á?”.

“Dì không có quan hệ máu mủ”.

Đầu Tang Vô Yên còn đang dừng ở chữ “dì”, mãi không trở lại bình thường.

“Chị tôi là mẹ kế của anh ấy”.

Tang Vô Yên đỡ ra.

Lúc này, một chiếc Bentley màu champagne vừa tới ngã rẽ cách ngôi nhà tầm một trăm mét, lái xe liền nghe thấy Tô Niệm Cầm ngồi ghế sau nói: “Dừng ở đây đi, đừng đi nữa”.

Lái xe hơi khó xử nhìn Dư Vi Lan cũng ngồi ở ghế sau qua kính chiếu hậu.

Dư Vi Lan gật đầu.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại, Dư Vi Lan nói: “Bố cậu không khỏe, rất hay nhắc đến cậu. Thường xuyên về thăm ông ấy nhé”.

Tô Niệm Cầm im lặng.

“Nghe Tiểu Lộ nói cô gái cậu thích rất đáng yêu, hãy đối xử tốt với cô ấy”. Cô chỉ lớn hơn Tô Niệm Cầm vài tuổi, nhưng thần sắc khi nói chuyện hoàn toàn là của bề trên, còn vỗ vỗ vào bàn tay Tô Niệm Cầm đặt trên đầu gối.

“Không cần cô phải nói, tôi sẽ trân trọng cô ấy”. Tô Niệm Cầm rút tay lại sau đó xuống xe.

“Cậu chủ”. Lái xe vốn định tiễn anh về nhưng bị Dư Vi Lan ngăn lại.

“Thôi, cậu ấy tự đi được”.

Tang Vô Yên nhìn qua cửa sổ ở nhà bếp thấy Tô Niệm Cầm đẩy hàng lan can bước vào vườn hoa nhỏ.

Cô bỗng cảm thấy hoảng loạn, những điều chưa biết về anh khiến cô không biết mình nên làm gì, thế là cô vào phòng cầm túi xách định ra khỏi nhà.

Vừa tới cửa thì gặp Tô Niệm Cầm.

“Vô Yên, em đi đâu thế?”. Anh hỏi.

“Trình Nhân tìm em”. Cô không dám nhìn anh, đi như tháo chạy.

“Gia đình họ có quan hệ rất phức tạp”. Ngồi trong quán cafe, Trình Nhân nói.

Người phục vụ bước tới.

“Tôi uống trà sữa cỏ thơm. Trình Nhân, cậu uống gì?”.

“Nước mơ chua có đá”.

Người phục vụ ghi lại: “Một cốc trà sữa cỏ thơm thôi ạ?”. Rõ ràng anh ta không nghe thấy yêu cầu của Trình Nhân.

“Còn nước mơ chua nữa”. Tang Vô Yên bổ sung.

“Lại còn rất có thể lực”. Trình Nhân tiếp tục phân tích: “Có xe Bentley đưa đón thì gia cảnh không thể bình thường được. Liên hệ vào với nhau càng không có gì đáng nghi nữa, những nhà giàu có chồng già vợ trẻ là chuyện rất bình thường, Dư Tiểu Lộ chắc chắn cũng không cần phải lừa cậu. Bây giờ vấn đề là: Tại sao Tô Niệm Cầm phải giấu cậu, đối với những cô gái hiện đại như chúng ta thì nhà có tiền cũng là việc tốt mà, tại sao anh ấy lại không nói thật?”.

“Tớ hơi giận, chẳng lẽ tớ không đủ tư cách khiến anh ấy nói thật mọi chuyện sao, chẳng lẽ anh ấy còn phải kiểm tra xem tớ có tham tiền không à? Trình Nhân, tự nhiên tớ không còn lòng tin vào tình yêu nữa”. Tang Vô Yên vò tóc: “Tớ buồn bực quá”.

“Ừ, nếu sau này nhiều tiền quá chẳng biết tiêu vào đâu thì kể ra cũng là một việc buồn bực thật. Chúng ta phải tính toán trước mới được”.

“Cậu thôi đi”.

Tang Vô Yên nhả mặt, không ai có thể giúp cô giải tỏa nỗi lo lắng trong lòng. Cô vốn chỉ tưởng Nhất Kim chính là Tô Niệm Cầm, Tô Niệm Cầm chính là Nhất Kim, đó đã là bí mật lớn nhất mà cô có thể hưởng thụ.

Cô gọi điện nhờ Lí Lộ Lộ giúp tra trên mạng xem “Nhà họ Tô ở Sư Sơn” là cái gì. Nghe khẩu khí của Dư Tiểu Lộ thì cũng có chút tiếng tăm, vậy thì chắc có thể tra được.

Kết quả vô cùng đáng kinh ngạc.

Đó là một gia tộc giàu có, trong số gia sản còn có hãng mỹ phẩm nổi tiếng RD.

“Chủ yếu là mỹ phẩm à?”.

“Không phải, chỉ vì cái đó là chúng ta hiểu rõ nhất. Những thứ khác...”. Lí Lộ Lộ di chuột: “Còn có máy khoan dầu khí”.

“Cái gì dầu khí cơ?”.

“Thì chắc là mấy thứ dùng để khai thác dầu khí ấy. Chuyên bán cho bọn nước ngoài”.

Đúng là một thế giới mà Tang Vô Yên không thể tưởng tượng nổi.

Lí Lộ Lộ hỏi: “Tang Vô Yên, không lẽ cậu không định làm việc mà chuyển mục tiêu đi câu ruồi vàng?”.

Mẹ Tô Niệm Cầm mất sớm, từ nhỏ lớn lên ở cô nhi viện - Đây luôn là sự việc mà Tang Vô Yên đã chấp nhận. Hơn nữa bản thân cô và anh ở bên nhau lại phải chịu sức ép rất lớn từ phía gia đình, nhưng Tang Vô Yên luôn cảm thấy Tô Niệm Cầm là tài sản cá nhân của một mình cô. Cô hiểu anh.

Nhưng chỉ trong một ngày cô đột nhiên phát hiện, Tô Niệm Cầm hoàn toàn không như cô tưởng. Anh không phải là trẻ mồ côi, cũng không cô độc không người thân thích, anh có bố, có mẹ kế, thậm chí còn có một gia đình vô cùng hoành tráng. Gần như chỉ trong khoảnh khắc, tất cả mọi nhận thức mà cô xây dựng về anh đều sụp đổ.

Hơn nữa người đầu tiên cho cô biết mọi việc lại không phải là Tô Niệm Cầm!

Tang Vô Yên ngồi trong công viên, thấp thỏm gọi điện về nhà, mong là mẹ còn quan tâm đến cô.

“A lô...”.

“Mẹ, con là Yên Yên”.

Đầu dây bên kia hơi sững lại, chỉ nghe thấy tiếng thở của mẹ.

Không thấy mẹ trả lời, bỗng dưng cô không biết phải nói gì: “Con... con muốn xem bố mẹ đã đi tản bộ chưa”.

“Chưa, mẹ ở nhà một mình, đang định ra ngoài”.

Nghe mẹ nói những lời như trước kia, Tang Vô Yên thở phào nhẹ nhõm. “Bố vẫn ở trường ạ?”.

“Ừ, nhà trường đang làm đánh giá chất lượng dạy học, bận lắm”.

“Mẹ...”. Tang Vô Yên nói: “Sau này mẹ đừng gửi tiền vào tài khoản nữa, tiền con làm thêm đã đủ rồi”.

“Kì thi tốt nghiệp con nhất định phải thi nghiêm túc vào, ảnh chụp lúc nhận bằng phải gửi về cho mẹ xem đấy”. Mẹ lại trở lại như trước kia: “Mẹ sẽ gửi tiền sinh hoạt đến khi con tốt nghiệp, tiền làm thêm thì được bao nhiêu. Con gái nhất định phải độc lập, dùng tiền của mình mới ngẩng đầu lên được”.

“Vâng ạ”. Cô hiểu ý của mẹ. Những điều mẹ dạy cô đã khắc ghi trong lòng từ nhỏ.

Cúp máy xong cô mới hiểu mình lo lắng điều gì. Mẹ từng nói dù nhà cậu ta có tiền có thế, chúng ta cũng không vọng tưởng trèo cao.

Từ nhỏ mẹ chỉ mong cô được bình an hạnh phúc, nhưng lại đặc biệt nghiêm khắc về chuyện học hành của cô. Mẹ nói đi học, vào đại học, tìm một người chồng có địa vị, có thu nhập tương đương với mình mới là căn bản của hạnh phúc.

Còn gia đình như gia đình Tô Niệm Cầm, cô chưa từng nghĩ tới. Còn anh, tại sao lại phải giấu cô?

Chương 7: Người phụ nữ của tôi

1

“Nếu không tìm được lá gan thích hợp, ông ấy không qua nổi mùa đông năm nay”.

Tô Niệm Cầm ngồi trầm ngâm một mình trên ghế sofa, nghĩ tới lời bác sĩ Từ nói. Đường như tất cả yêu và hận đều đột nhiên trở nên yếu ớt trước cái chết.

Sự tàn nhẫn của người đàn ông đó thậm chí khiến anh trước năm bảy tuổi luôn tưởng rằng mình là một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ không tên tuổi.

Cho tới khi mẹ khóc lóc tìm thấy anh.

Mẹ chỉ nói: “Khi con còn rất nhỏ đã bị lạc, mẹ tìm con rất nhiều năm rồi”.

Sau khi hiểu được sự đời anh mới biết chẳng qua là người đàn ông đó cố tình bỏ rơi anh mà thôi.

Mẹ xấu hổ giải thích: “Lúc đó chỉ có mình bố con nuôi cả nhà rất cực khổ, thêm vào đó điều kiện gia đình quá nghèo, sợ không nuôi nổi con”.

Tô Niệm Cầm cười nhạt.

Anh biết, một thằng mù sao xứng làm con trai của Tô Hoài Sam.

Nếu không phải cuối cùng Tô Hoài Sam chỉ có một đứa con là anh, có lẽ ông ta sẽ không bao giờ buồn để mắt đến anh.

Nhưng bây giờ ông ta sắp chết rồi.

Anh còn chưa hận đủ người được gọi là bố mình, sao ông ta có thể chết được.

Tô Niệm Cầm không bật đèn, ngồi một mình yên lặng trong bóng tối.

Đêm đã khuya, nhưng Tang Vô Yên vẫn chưa về.

Trừ những hôm phải làm thêm giờ ở đài phát thanh rất hiếm khi cô về muộn.

Hai việc này đan xen vào nhau khiến lòng anh rối như tơ vò.

Tô Niệm Cầm tuy vẫn cố giữ tư thế ngồi thẳng tắp, nhưng trong lòng chưa từng bất an thấp thỏm như thế này bao giờ.

Dư Tiểu Lộ nói hình như Vô Yên đã biết gì đó.

Anh mãi chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói cho Vô Yên biết, thậm chí có thể nói anh không dám

cho Vô Yên biết.

Nói với cô ấy thế nào đây?

Nói là: “Thực ra anh vẫn luôn giấu em một số việc”.

Hay nói: “Lúc đó gia đình rất nghèo, thấy anh bị mù sợ là gánh nặng, lại mất mặt nên vứt anh đi”.

Hay là: “Sau khi mẹ anh mất, bố anh đã kết hôn ba lần. Người vợ hiện tại còn là bạn cùng lứa với anh”.

Sự tàn tật của đôi mắt đã khiến anh đủ tự ti trước mặt Tang Vô Yên rồi.

Hôm đó anh và Dư Tiểu Lộ có việc đi qua sân bay.

“O, đó không phải là Tang Vô Yên sao?”. Tiểu Lộ hỏi: “Người đi cùng hình như là mẹ cô ấy”.

Thế là anh vội vàng gọi điện cho cô.

Đầu bên kia cô lại lạnh lùng nói: “Lát nữa em gọi cho anh”.

Sau đó, anh chờ tròn hai tiếng đồng hồ, không thể làm được bất cứ việc gì.

Khó khăn lắm anh mới hạ quyết tâm gọi điện lần nữa nhưng cô không bắt máy.

Sau đó, Tiểu Lộ xuống nhà nói Vô Yên muốn anh chuẩn bị gặp ai đó, rồi bổ sung thêm một câu: “Không lẽ chiều nay đúng là mẹ cô ấy thật, chắc bác ấy muốn gặp anh”.

Nghe cô ấy nói vậy, hình như anh cảm thấy mình vui vui.

Ai ngờ sau đó Vô Yên lại chẳng nói gì. Anh không nén được hỏi cô, cô lại nói: “Là Trình Nhân”.

Vô Yên cứ hể nói dối là sẽ cố tình làm nũng với anh để che giấu.

Lúc ấy trong lòng anh trống rỗng.

Đột nhiên anh nghe thấy Vô Yên đứng ngoài cửa rút chìa khóa.

Anh bật dậy nhưng lại cảm thấy không ổn bèn vội vàng ngồi xuống.

“Em đi đâu vậy?”. Cô vừa vào anh liền hỏi luôn.

“Em đi gặp Trình Nhân”.

“Tại sao em phải hỏi Tiểu Lộ về chuyện của anh?”. Anh hỏi câu thứ hai, vẻ mặt càng thêm giận dữ.

Lần đầu tiên Tô Niệm Cầm phát hiện hóa ra đã mắc lỗi còn lớn tiếng chính là thế này đây, chỉ là không biết những người mắc lỗi đó có chột dạ như anh không.

Tang Vô Yên không đấu khẩu với anh như mọi khi mà im lặng.

“Anh không nói với em là vì anh có lí do của mình. Nếu em muốn biết tại sao không hỏi thẳng anh?” Anh sợ Vô Yên dò hỏi anh, đành ra vẻ hoàn toàn không bận tâm, cố tình nổi giận.

“Em...”. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất ảm ức.

Cô đứng ở cửa, ngồi thụp xuống giấu mặt vào đầu gối như một chú chim đà điểu, không còn chút nào đáng vẻ mồm mép lạnh lợi, to gan cổ quái thường ngày.

Tô Niệm Cầm cảm thấy không ổn bèn đứng dậy: “Vô Yên?”. Giọng điệu vẫn cứng nhắc.

Cô không thèm trả lời anh.

“Vô Yên”. Anh bắt đầu lo lắng, bước tới, chạm vào đầu cô rồi cùng cô ngồi xuống thảm.

Anh xin lỗi, anh là một người đàn ông ích kỉ. Tô Niệm Cầm thầm xin lỗi trong lòng.

Lời nói ra lại thành: “Sau này em không được về mượn như vậy nữa”.

Vô Yên vẫn không thèm để ý đến anh.

Vô Yên im lặng như thể một con ốc mượn hồn đã chui vào lô cốt.

Tô Niệm Cầm không biết phải làm gì.

Không biết có phải cô đang khóc không, Tô Niệm Cầm không dám nghĩ, nhưng càng không nghĩ lòng lại càng đau.

Anh hơi dừng lại rồi nói: “Ngày mai anh đưa em về nhà họ Tô”. Câu nói này gần như đã lấy hết dũng khí của anh.

Không ngờ Tang Vô Yên đột ngột ngẩng lên nói: “Không!”.

Tô Niệm Cầm sững sờ.

“Tại sao?”.

“Tại sao ư? Anh hỏi em tại sao ư?”. Tang Vô Yên nhảy lên: “Tô Niệm Cầm, em là gì của anh, anh dựa vào cái gì mà quản em đi đâu, anh dựa vào cái gì bắt em đến nhà anh?”.

“Em nói em là gì của anh!”. Tô Niệm Cầm giận dữ nói.

“Một công cụ sưởi giường không có quyền hiểu anh!”. Tang Vô Yên nói không chút kiêng nể: “Anh nói anh lớn lên ở cô nhi viện, em liền ngu ngốc tưởng anh là trẻ mồ côi thật, thấy buồn cho anh oán giận vì anh, anh đứng bên xem kịch phải không? Thấy rất thú vị đúng không. Anh cảm thấy anh có tiền, giả vờ không cho em biết thấy rất hay đúng không? Tiền bạc gì chứ, nhà họ Tô gì chứ, em không thèm!”.

Tô Niệm Cầm nhắm mắt lại: “Nếu em không muốn đi thì thôi”. Anh đứng dậy, lạnh nhạt nói.

“Tô Niệm Cầm!”. Tang Vô Yên càng giận dữ hơn: “Anh có thể đừng bá đạo như thế này được không!”.

“Người đi dò hỏi người khác là em, người không đi cũng là em, sao có thể nói anh bá đạo được”. Tô Niệm Cầm xây lưng lại với cô, giọng điệu lại trở nên châm biếm như trước kia.

“Anh!”. Tang Vô Yên không nói lại anh, tức quá giậm chân rồi đẩy cửa bỏ đi.

Tại sao Tô Niệm Cầm lại như vậy.

Cô đã đủ buồn rồi, rõ ràng là Tô Niệm Cầm không đúng, anh đã không giải thích cũng chẳng an ủi, lại còn nổi giận với cô. Cô vốn không giận anh thật, chỉ cảm thấy hơi buồn, tại sao anh không nói với cô những chuyện đó, nên mới cáu với anh một chút, chỉ muốn anh dịu dàng dỗ dành là được, thậm chí nói năng nhẹ nhàng cũng xong. Nhưng tại sao anh luôn như vậy.

Tang Vô Yên cứ nghĩ đến đây là lại muốn hét ầm lên:

“Tô Niệm Cầm, anh là đồ ngốc! Đồ ngốc!”.

Nói chuyện không bao giờ nghĩ đến cảm xúc của người khác, luôn coi mình là nhất.

Làm gì cũng không hỏi ý kiến của người khác, không bao giờ dùng những câu như “Được không?”, “Em thấy thế nào?”. Lúc nào cũng là ra lệnh, không chịu thay đổi.

Cô chạy nhanh quá quên cầm túi xách. Ví tiền, chìa khóa đều ở trong túi. Đã đi thì không thể trở về

mất mặt như thế này được, cô đành đi bộ hơn một tiếng về chỗ Trình Nhân.

Cô lần tìm chìa khóa dưới tấm thảm trước cửa.

“Cậu bị Tô đại thiếu gia đuổi đi à?”. Trình Nhân hỏi.

“Trình Nhân, đừng động vào tớ”. Tang Vô Yên nằm rũ trên sofa như một chú mèo nhỏ bị đánh bại.

“Nhớ hồi trước tớ từng nói với cậu, quyết định yêu thì hãy yêu đến cùng, nếu không cả hai người đều sẽ bị tổn thương”.

“Anh ấy làm tổn thương tớ trước”.

“Anh ấy làm gì cậu?”.

“Tớ còn chưa nói gì anh ấy đã chất vấn tớ rồi, giọng điệu còn rất khó chịu nữa”.

Trình Nhân trầm ngâm một chút rồi nói: “Theo tớ biết anh ấy luôn có cái tật đó, trước kia cậu có bận tâm lắm đâu”.

“Tớ...”.

“Đó là vì trước kia cậu đứng trên lập trường của kẻ mạnh, cậu cảm thấy cậu có ưu thế hơn so với sự khiếm khuyết của anh ấy nên cậu không bận tâm. Nhưng bây giờ Tô Niệm Cầm từ một đứa trẻ mồ côi vụt cái biến thành đại thiếu gia con nhà giàu có, cậu thấy tự ti. Tự ti khiến người ta nhạy cảm, đó là điều cậu hay nói”.

“Là vậy sao?”.

“Sao lại không. Chưa biết chừng lát nữa anh ấy sẽ gọi cho cậu đấy”.

“Di động tớ cũng để trong túi”. Tang Vô Yên thở dài.

“Thế thì tốt, càng được yên tĩnh”. Trình Nhân thổi tóc mái: “Tiện thể trừng phạt Tô Niệm Cầm dám nổi cáu với Tang đại tiểu thư của chúng ta, cho anh ta tối nay lo chết thì thôi. Chúng ta đi bái Phật, trừ cho anh ta ăn không ngon, ngủ không yên, ăn bị hóc chết, uống bị sặc chết, tắm bị ngạt chết, cậu thấy sao?”.

“Anh ấy sẽ lo thật đấy”. Tang Vô Yên nghe Trình Nhân nói vậy liền hơi mềm lòng.

“Thế thì cậu tự liên lạc với anh ta”. Trình Nhân vừa nói vừa định vứt điện thoại cho cô.

“Không! Tớ còn đang tức điên đây”. Tang Vô Yên vội vàng giấu mặt dưới gối.

2

Có điều sự tức giận của cô chẳng thấm vào đâu so với Tô Niệm Cầm.

Tối đó Tô Niệm Cầm vốn định đuổi theo, kết quả vừa tới cửa liền bị vấp ngã, làm vỡ cả bình hoa trên nóc tủ đựng giày.

Mảnh thủy tinh vỡ bắn ra sàn, nước chảy lênh láng, cánh tay anh cũng bị cửa xước da.

Dư Tiểu Lộ nghe tiếng chạy xuống đỡ anh thì bị Tô Niệm Cầm quát ầm lên: “Không cần lo cho tôi!”.

Anh đứng dậy vào phòng mở nắp đàn, đột nhiên chơi bài Hành khúc Radetzky, hoàn toàn không quan tâm giờ đang là một, hai giờ sáng.

Nhà hàng xóm bị tiếng đàn của anh đánh thức, lần lượt sáng đèn.

Nếu không phải Dư Tiểu Lộ và bảo vệ lần lượt đi xin lỗi từng nhà, e là họ sẽ báo cảnh sát.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Dư Tiểu Lộ chăm chú nhìn Tô Niệm Cầm ngồi trước cây đàn, nói: “Thực ra tôi rất ngưỡng mộ Tang Vô Yên”.

“Niệm Cầm, anh, tôi, chị hai, ba người cùng lớn lên bên nhau, anh luôn đối xử với mọi người rất kiêu ngạo và lạnh lùng, tôi luôn tưởng rằng đó là bản tính của anh. Khi nhìn thấy Tang Vô Yên mới biết không phải thế. Cô ấy có thể làm cho anh nổi giận, vui vẻ, buồn bã, chỉ cần một nụ cười một cử chỉ là có thể khiến anh vui giận thất thường. Thậm chí tôi...”. Dư Tiểu Lộ vượt trán cười bất lực: “Thậm chí tôi còn ngưỡng mộ cô ấy có thể khiến anh nổi giận đến như vậy”.

Tô Niệm Cầm hơi sững lại rồi lạnh nhạt nói: “Tôi mệt rồi”.

“Không cần đi tìm cô ấy sao?”.

“Không”.

Anh về phòng đóng cửa.

Tô Niệm Cầm là điển hình của mẫu người thích nói cứng. Vừa đóng cửa được một lúc liền rút điện thoại ra gọi cho cô, máy thông lại nghe thấy tiếng chuông vang lên trong phòng khách. Anh tìm theo tiếng chuông, chạm vào túi xách của Tang Vô Yên, di động, chìa khóa, ví tiền, chứng minh thư... tất cả đều ở trong túi.

Mặt Tô Niệm Cầm biến sắc.

“Niệm Cầm, sao thế?”. Dư Tiểu Lộ ở trên gác đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ lâu.

“Tôi phải đi tìm cô ấy”.

Chiếc Volvo chạy ra khỏi khu nhà.

“Anh tin chắc là xa như vậy, cô ấy có thể đi bộ đến chỗ Trình Nhân ư?”. Dư Tiểu Lộ vừa đánh tay lái rẽ ở một khúc ngoặt vừa nhìn hai bên vỉa hè.

Tô Niệm Cầm không trả lời, cánh tay anh tì lên cửa sổ chống cằm, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm những nơi Tang Vô Yên có thể đi.

Dư Tiểu Lộ nhìn anh một cái, nói: “Niệm Cầm, anh không phải lo lắng, trị an khu này không tệ đâu”.

“Tôi không chăm sóc tốt cho cô ấy”. Một lúc sau Tô Niệm Cầm đột nhiên nói.

“Anh từng nói trên đời này không ai cần người khác chăm sóc”.

“Vô Yên khác”.

“Thế thì cô ấy cũng không chăm sóc tốt cho anh. Nếu cô ấy biết anh sẽ lo lắng như vậy thì không nên bước bình như thế, bây giờ đã là nửa đêm rồi”. Dư Tiểu Lộ nhìn đồng hồ.

“Tiểu Lộ”. Tô Niệm Cầm quay đầu sang nói: “Xin lỗi đã làm phiền cô, tôi có thể xuống xe tìm cô ấy một mình”.

“Niệm Cầm, anh biết rõ là tôi không có ý đó”. Dư Tiểu Lộ thở dài.

Chiếc xe dừng lại ở ngã tư đèn đỏ.

“Ồi?”.

“Sao vậy?”. Tô Niệm Cầm quay đầu lại hỏi.

“Đằng sau người kia giống Tang Vô Yên”.

Cô gái đang qua đường, dáng vẻ rất mệt mỏi, khi cô ấy quay đầu lại, quả nhiên là Tang Vô Yên.

“Là cô ấy”. Đèn đỏ chuyển xanh, Dư Tiểu Lộ gạt cần số.

“Đừng gọi cô ấy”. Tô Niệm Cầm đột nhiên nói: “Đi theo phía sau cô ấy là được rồi”.

Thế là Tang Vô Yên ở đằng trước, chiếc xe ở đằng sau, khoảng cách giữa hai bên khoảng một trăm mét. Chiếc xe cài số thấp, đi chậm chậm mất đến hai mươi phút mới theo Tang Vô Yên đến chỗ ở cũ. Sau đó nhìn cô lên lầu.

“Đèn sáng rồi”. Dư Tiểu Lộ nói.

Khi tắt Tô Niệm Cầm mới phát hiện vết thương ở cánh tay âm ỉ đau. Bình hoa đỏ vốn để trên đàn piano, không biết ai tùy tiện để trên tủ giày mà không cho anh biết. Rồi anh chợt nghĩ ra ngoài Tang Vô Yên thì còn ai vào đây nữa, để đồ bừa bãi là bản tính của cô.

Cô không muốn về nhà cùng anh, Tô Niệm Cầm buồn rầu nghĩ, tất cả đúng như anh đã dự đoán.

Anh không xứng với cô.

Sáng hôm sau anh bị tiếng chuông đánh thức, lần tìm một lúc mới nhắc máy.

“Vô Yên à, mẹ nhớ hôm nay con thi vấn đáp...”.

Tô Niệm Cầm nghe giọng nói ở đầu dây bên kia liền bật ngồi dậy.

“Vô Yên?”. Mẹ cô hỏi.

“Dạ không... bác gái... là...”. Tô Niệm Cầm lần đầu tiên trong đời cảm thấy mình nói chuyện hơi lắp bắp.

Mẹ Tang Vô Yên nghe thấy tiếng con trai cũng sững lại.

“Anh Tô?”. Mẹ cô sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu.

“Là cháu, bác gái”. Anh cố trả lời bằng giọng điệu tỉnh táo, chứ không phải giọng vừa tỉnh ngủ.

“Làm phiền anh rồi. Vô Yên đâu?”.

“Hôm qua cô ấy quên điện thoại ở chỗ cháu. Bây giờ chắc đang ở trường”. Tô Niệm Cầm nhấn mạnh hai chữ hôm qua, che giấu cho Tang Vô Yên.

“Ừ”. Mẹ cô dường như cũng thở phào.

“Anh Tô”.

“Bác gái, bác nói đi ạ”. Mẹ cô vô cùng khách sáo, khiến Tô Niệm Cầm cảm thấy tiền đồ mờ mịt.

“Anh biết đấy, vì một số lí do về phía anh mà tôi và bố Vô Yên không tán thành hai đứa qua lại với nhau, không biết anh có hiểu cho tâm trạng của người làm bố mẹ hay không. Vì chuyện này tôi đã đích thân đến thành phố A. Vô Yên và tôi đã cãi nhau một trận. Tuy nó bị chúng tôi chiều quá sinh hư nhưng chưa bao giờ nó nói chuyện với tôi như vậy. Nó là con gái của tôi, nó cố chấp muốn ở bên anh, bất chấp tất cả, chuyện đã đến nước này chúng tôi cũng không còn cách nào khác, đành chiều theo ý nó”.

Về mặt Tô Niệm Cầm dần trở nên cứng đờ, những chuyện này anh hoàn toàn không biết chút gì.

“Từ nhỏ Vô Yên đã là báu vật quý giá nhất của nhà chúng tôi, là miếng thịt trên người tôi, tôi và bố nó vất vả nửa đời người là để nó không phải chịu khổ, tìm một người thích hợp bên nhau cả đời. Bây giờ nó lại vì anh hi sinh tất cả mọi thứ chúng tôi sắp xếp cho nó, nên tôi mong anh cũng đối xử tốt với nó”.

“Cháu hiểu”.

Tô Niệm Cầm đặt điện thoại xuống, trầm mặc rất lâu.

3

Trong thế giới của Tang Vô Yên, phiền não lớn nhất chỉ là mùa hè quá nóng, mùa đông quá lạnh, mẹ nói quá nhiều, nếu nói gì đó lớn lao hơn một chút thì là thế giới không đủ hòa bình.

Nhưng những điều này chỉ là trước khi Tô Niệm Cầm xông vào tầm mắt cô.

Lời Trình Nhân nói khiến người ta tin phục, chỉ trừ một điểm: Cô ấy nói Tô Niệm Cầm sẽ lo lắng, nhưng đến giờ đã qua ba ngày, người đàn ông đó vẫn không biết hối cải, không xuất hiện trước mặt cô dưới bất cứ hình thức nào.

Tang Vô Yên rất điên.

Cô tới văn phòng, đột nhiên thấy Ngô Vị đang cầm cuốn Biên thành.

Diệp Lệ giễu: “Ôi trời ơi, Ngô Vị, không ngờ anh tu dưỡng văn học dữ vậy, còn đọc danh tác cơ đấy”.

Ngô Vị lắc đầu: “Chep chep, nhìn xem, xã hội gì thế này, đọc tiểu thuyết về mấy thằng công tử nhà giàu đẹp trai thì được người ta sùng bái, đọc sáng tác của tác gia lớn thì bị khinh bỉ”.

Diệp Lệ huých huých Tang Vô Yên: “Nhìn bộ dạng ra vẻ của anh ta kìa. Tang Vô Yên, lên”. Cô biết chỉ mình Tang Vô Yên là có thể xử lí được anh ta. Nhưng không ngờ Tang Vô Yên lại ngọt ngào nói với Ngô Vị: “Anh Ngô, anh có thể cho em mượn cuốn sách này mấy hôm được không?”.

“Để làm gì?”. Ngô Vị căng thẳng giấu cuốn sách yêu.

“Em đọc”.

Thực ra không phải cô đọc. Cô đột nhiên nghĩ đến lần trước, Tô Niệm Cầm đặt bản chữ nổi của cuốn sách này mà không có. Sách chữ nổi có rất ít chủng loại. Cô đọc giúp anh một lần rồi thu âm lại.

Thu âm là một việc vô cùng đơn giản ở những nơi như thế này, nhất là khi có Ngô Vị giúp.

Nhưng sách dài quá.

Ngô Vị hỏi: “Chắc em đi làm tình nguyện ở đâu hả. Thu cho người khiếm thị dùng đúng không?”.

Câu nói này đã nhắc Tang Vô Yên nghĩ ra, hóa ra thu âm lại có thể cho rất nhiều người dùng. Thế là cô càng thêm quyết tâm, thậm chí còn tìm một số sách thiếu nhi. Việc này gần như chiếm toàn bộ thời gian rảnh rỗi của cô, thậm chí làm giảm nhẹ sự oán giận và nỗi nhớ của cô đối với Tô Niệm Cầm.

Cô đứng trong phòng thu âm, Nhiếp Hy tình cờ bước vào.

“Đối với người muốn làm dẫn chương trình phát thanh, giọng nói rất quan trọng, tuyệt đối không được sử dụng quá mức”. Nhiếp Hy nói xong liền đi ra, để lại một cốc nước.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm...

Tô Niệm Cầm vẫn không xuất hiện, Tang Vô Yên gần như phát điên. Hai bên đều không muốn cúi đầu thỏa hiệp trước.

Ngô Vị tích cực mời Tang Vô Yên đi xem phim.

Cô dứt khoát từ chối. Vừa ngẩng đầu thì thấy một tờ quảng cáo không biết được dán lên tường từ lúc nào, gần đài phát thanh có một nhà hàng đồ Tây kiểu buffet mới khai trương. Tang Vô Yên sờ đồng tiền lẻ ít ỏi trong túi quần, nuốt nước bọt ực ực, chỗ tiền này còn là tiền cô vay Diệp Lệ.

Ngô Vị thấy Tang Vô Yên dán mắt vào tờ quảng cáo bên nhân cơ hội nói: “Nghe nói nhà hàng này món ăn được lắm. Tối nay anh mời em thưởng thức, được không?”.

Tang Vô Yên nhìn Ngô Vị một lúc lâu rồi gượng cười nén nhin đau khổ nói: “Không cần đâu, em thích ăn ở nhà ăn hơn”. Sau đó xì mặt đi mất.

Tang Vô Yên lẩm bẩm: Thế giới bên ngoài thật tươi đẹp, Tô Niệm Cầm, anh mà còn không đến là em ngoại tình đấy.

Buổi chiều, Diệp Lệ hớn hờ như bắt được vàng trở về phòng làm việc.

Gần đây họ và Nhiếp Hy đang phụ trách một đoạn quảng cáo tuyên truyền công ích của các sao, được phát xen vào chương trình trò chuyện.

“Mọi người đoán chiều nay ai tới?”. Diệp Lệ cười hí hửng.

“Lí Tiểu Long”. Để Diệp Lệ hài lòng, Tang Vô Yên bò ra bàn uể oải nói.

Điều đó không hề ảnh hưởng đến sự phấn khích của Diệp Lệ, cô nàng vui mừng nói: “Là Nhất Kim”.

“Cái gì?”. Tang Vô Yên suýt chút nữa bị sặc nước bọt của chính mình.

“Thật không?”. Vương Lam ngẩng đầu lên.

“Chị Hy nói thế mà. Vì quảng cáo công ích, quản lí của anh ấy đã đồng ý từ lâu rồi. Lúc đầu là hẹn đến chỗ khác thu âm, vốn chỉ cần nói một câu là được, nhưng sáng nay người quản lí đột nhiên gọi điện đến nói, Nhất Kim đồng ý đích thân đến phòng thu của chúng ta một chuyến”. Diệp Lệ thao thao bất tuyệt giải thích.

“Lại được gặp anh ấy rồi”. Hai mắt Diệp Lệ sáng quắc.

“Đừng quên mang máy ảnh của cậu đấy”. Vương Lam giễu bạn.

“Anh ấy lịch sự như một quý tộc”.

Lịch sự cái đầu anh ta ấy! Tang Vô Yên phản bác trong lòng.

Khi Tô Niệm Cầm và Dư Tiểu Lộ xuất hiện ở cửa phòng làm việc, toàn bộ nhân viên gần như đều xếp hàng nghênh đón. Tang Vô Yên trốn sau đám đông, nhìn thấy Tô Niệm Cầm râu cạo sạch sẽ, quần áo chỉnh tề, tinh thần rất tốt. Cô tức điên, trên ti vi người đàn ông mất đi người phụ nữ mình yêu không phải đều rất bê bối tiêu tụy sao, sao anh có thể càng sống càng tốt như vậy được.

Tô Niệm Cầm như biến thành người khác, đối xử với mọi người thân thiện hòa nhã. “Tôi họ Tô”. Lại còn hòa nhã đến mức tự báo danh tính.

Dư Tiểu Lộ nhìn thấy Tang Vô Yên đứng phía sau, vốn định lên tiếng thì bị Tô Niệm Cầm khẽ ngăn lại.

Giờ thì Tang Vô Yên hiểu rồi, anh đâu phải đến để chịu tội, rõ ràng là đến để thị uy!

“Tang Vô Yên cô ngồi không thể làm gì, mau rót nước cho anh Tô”. Chủ nhiệm gọi.

“Vâng”. Tang Vô Yên uể oải đáp một tiếng, lại còn lén lút lườm Tô Niệm Cầm một cái cháy mặt.

Cô rút cốc giấy, rót đầy một cốc nước nóng rẩy bê qua, trong lòng thầm đọc: Bỏ chết anh, bỏ chết anh, bỏ chết anh...

Cô đưa cho anh, giả vờ giả vịt nói: “Anh Tô, mời anh uống nước”.

Anh đưa tay ra không chút do dự.

Nhìn tay anh, Tang Vô Yên liền ngáp ngừng, cốc nước vừa nóng vừa đầy, qua hai lần giấy cô còn thấy nóng, mắt anh lại không nhìn thấy, nhờ đánh đổ bị bỏng thật thì sao.

Cô cúi kính nói: “Tôi để trên bàn, anh muốn uống thì tự lấy”. Cuối cùng còn không quên thêm một câu: “Cẩn thận kéo bỏng”.

Quảng cáo chỉ cần Tô Niệm Cầm nói một câu ngắn gọn nên làm xong rất nhanh, hơn nữa Tô Niệm Cầm vốn là người có hiệu suất làm việc rất cao. Nhưng còn cần mang đi biên tập lại nên Tô Niệm Cầm được mời ngồi đợi một lát ngoài phòng thu.

Tô Niệm Cầm ngồi trên ghế, mọi người đều đi bận việc của mình, không biết từ bao giờ chỉ còn lại hai người họ. Lúc này Tang Vô Yên mới phát hiện, chiếc túi giấy Tô Niệm Cầm luôn cầm trong tay đựng túi xách của cô, trong đó là toàn bộ gia tài của cô.

Tang Vô Yên dường như lập tức cảm thấy cái bụng thiếu dinh dưỡng mấy hôm nay đang kêu gào, còn có một bữa ăn hoành tráng đang vẫy tay với cô.

Tô Niệm Cầm tỏ ra rất ung dung, không nhìn về phía cô cũng không có ý định nói chuyện với cô hay chủ động trả đồ cho cô. Anh đang nhàn nhã chờ đợi.

Anh không để ý đến tôi, tại sao tôi phải chủ động bắt chuyện với anh, còn lâu nhé! Tang Vô Yên hứ một tiếng, rời khỏi phòng làm việc.

Vừa đến cửa thì cô gặp Ngô Vị.

“Vô Yên...”. Ngô Vị gọi cô lại.

Đúng vào lúc quan trọng cô lại gặp anh chàng xui xẻo này.

“Tối nay em định ăn cơm ở nhà ăn thật sao?”.

Tang Vô Yên cố gắng nhích người về phía hành lang, hi vọng thánh giác của Tô Niệm Cầm kém một chút.

“Thật sự không dinh dưỡng chút nào. Chi bằng chúng ta cùng đi ăn cơm sau đó vừa kịp xem một suất chiếu phim”. Ngô Vị quyết không bỏ cuộc.

Tang Vô Yên thầm kêu khổ trong lòng, mong anh mau đi đi, nếu không chưa biết chừng Tô Niệm Cầm sẽ xông ra giết người.

Giết người! Tang Vô Yên lại nghĩ, dù gì cũng đâu phải giết mình, anh ta đã đến làm mình tức điên, tại sao mình không thể làm anh ta tức điên chứ.

Thế là cô nói: “Nhà hàng món Âu đó ngon thật sao?”.

“Có lẽ vậy, vì anh cũng chưa đến đó lần nào”. Ngô Vị thật thà cười hi hi.

“Ăn thịt bò thoải mái?”.

“Tất nhiên rồi”.

“Xem phim xong em về nhà không tiện”. Tang Vô Yên chớp mắt.

“Anh sẽ đưa em về”.

“Thế thì anh gặp may rồi, bạn cùng phòng của em pha cafe...”.

“Tang Vô Yên!”. Cô còn chưa nói hết đã bị Tô Niệm Cầm thô bạo cắt ngang.

Tang Vô Yên quay lại bèn nhìn thấy Tô Niệm Cầm đang vô vùng giận dữ.

Tô Niệm Cầm nắm cổ tay cô: “Đi về với anh!”.

“Không !”.

Tô Niệm Cầm đâu quan tâm sự phản đối của cô, anh kéo tay Tang Vô Yên đi ra, tuy đi rất chậm nhưng bàn tay như gọng kìm của anh không cho Tang Vô Yên phản kháng.

“Anh Tô”. Ngô Vị chạy đến trước mặt khách sáo can ngăn, hoàn toàn không biết có chuyện gì đang xảy ra.

Anh chặn đường Tô Niệm Cầm, giọng nói vẫn rất khách sáo: “Anh Tô, anh có việc gì từ từ nói, lúc này có phải Vô Yên làm gì không thỏa đáng, tôi thay cô ấy xin lỗi anh”. Trước khi Tô Niệm Cầm đến chủ nhiệm đã dặn dò người này tính tình cổ quái, tất cả nhân viên không được tiếp đón chậm trễ, vì vậy anh cũng có chút chuẩn bị về tâm lí.

Tang Vô Yên nghĩ anh chàng Ngô Vị này cũng đáng tin cậy ra phết.

Tô Niệm Cầm nghe anh ta một điều Vô Yên hai điều Vô Yên càng thấy bức hỏa.

“Hai người là người yêu?”.

“Không phải”. Ngô Vị xấu hổ phủ nhận.

“Thế thì anh không quản được đâu”.

“Tại sao?”.

“Vì Tang Vô Yên là người phụ nữ của Tô Niệm Cầm này!”. Tô Niệm Cầm sa sầm mặt nghiêm rằng nói từng chữ.

Trên đường về nhà, Tang Vô Yên ngồi ở ghế sau cứ cười mãi. Mặt Tô Niệm Cầm hơi đỏ nhưng vẫn làm mặt lạnh, môi mím chặt. Dư Tiểu Lộ vừa lái xe vừa tủm tỉm cười.

“Tiểu Tô à, anh đáng yêu quá đi!”. Tang Vô Yên ôm chầm lấy anh. Tô Niệm Cầm có vẻ không tự nhiên. Một lúc sau, Tang Vô Yên lại bắt chước khẩu khí của anh diễn lại cảnh lúc nãy, nói “Cô ấy là người phụ nữ của Tô Niệm Cầm này” và tạo dáng rất ngẫu.

“Em im miệng!”. Cuối cùng Tô Niệm Cầm không thể nhẫn nhịn được nữa.

4

Tang Vô Yên trợn mắt: “Anh dám bảo em im miệng á? Anh dám bảo người phụ nữ của anh im miệng á? Tô Niệm Cầm, anh chán sống rồi đúng không, hãy xem em ra tuyệt kĩ độc môn, khiến anh sống không bằng chết đây”. Nói rồi thò tay chọc vào nách Tô Niệm Cầm.

Lúc đầu anh vẫn cố tỏ ra nghiêm túc nói: “Đừng đùa nữa!”, cuối cùng vẫn không chịu được liền kéo Tang Vô Yên xuống, bắt đầu phản kháng, vẻ cứng nhắc trên mặt biến mất. Dư Tiểu Lộ lái xe phía trước, mỉm cười vui vẻ. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao cô gái này lại khác biệt đến thế trong thế giới của anh.

Cô ấy chính là hạt cười trong cuộc sống u tối, không chút ánh sáng của Tô Niệm Cầm.

Đùa được một lúc Tang Vô Yên đột nhiên dừng lại, dường như đang trầm tư suy nghĩ một việc rất quan trọng.

“Sao thế?”. Tô Niệm Cầm chạm vào vầng trán cười đến mướt mồ hôi của Tang Vô Yên. Sao ngồi điều hòa mà vẫn ra nhiều mồ hôi vậy, đến mùa hè thì làm thế nào, anh nghĩ.

“Bức ảnh trên tờ quảng cáo”.

“Hả?”

“Thịt bò của nhà hàng đó trông rất ngon mắt”.

Về đến nhà, Tô Niệm Cầm trả điện thoại cho Tang Vô Yên.

“Mẹ em gọi đến”.

Tang Vô Yên căng thẳng hỏi: “Mẹ nói gì vậy?”.

“Hỏi chuyện thi vấn đáp của em”.

“Chỉ thế thôi?”.

“Còn chuyện gì nữa?”. Tô Niệm Cầm cố tình hỏi ngược lại.

“Không có gì”. Tang Vô Yên yên tâm đáp.

Giọng nói và tâm trạng của cô hoàn toàn không thoát khỏi đôi tai của anh.

Mấy hôm sau.

“Vô Yên”. Tô Niệm Cầm không kìm được hỏi: “Em có chuyện gì muốn nói với anh không?”.

“Không ạ”.

Tang Vô Yên cảm thấy kì lạ, đột nhiên nhớ ra điều gì bèn khai báo: “Cái đàn bảo bối của anh hôm qua em bức quá liền đá nó một phát. Chuyện này anh cũng đoán ra được hả?”.

Tô Niệm Cầm nghe vậy không nói gì chỉ cười, nhưng đôi mắt không chút ánh sáng.

“Còn nữa!”. Tang Vô Yên chợt nhớ ra việc gì.

“Còn nữa?”.

“Tặng anh này”. Tang Vô Yên lấy chiếc mp3 ra.

“Chiếc mp3 này vốn là anh mua”. Tô Niệm Cầm sờ chiếc máy.

“Không phải”. Tang Vô Yên gãi mũi: “Trong đó thu âm món quà tặng anh”, sau đó hi hi cười.

Chớp mắt đã là cuối tháng sáu, ngày Tang Vô Yên tốt nghiệp.

Hôm nhận bằng, hai người đi trong trường, Tô Niệm Cầm khiến các sinh viên nữ đi qua liên tục quay lại nhìn.

Cô được Dư Tiểu Lộ cho biết, hễ tới nơi đông người Tô Niệm Cầm thực ra rất căng thẳng, vì người quá đông, mùi vị quá nồng, quá nhiều quang cảnh lướt qua trước mắt, anh sẽ vì thế mà hoảng loạn, lúng túng. Vì vậy cô luôn khoắc tay anh, một bước không rời. Cho dù không có gây dẫn đường, anh cũng có thể làm rất tốt.

Cô đưa anh đi xem ngôi trường mình đã học bốn năm.

Trước hồ sen, Tang Vô Yên nói: “Đây là nơi em và Trình Nhân thích nhất”.

“Trình Nhân đâu? Anh rất muốn làm quen với cô ấy”.

“Em không biết, trước khi anh đến cô ấy vẫn ở đây mà”.

Sau đó họ gặp một tốp bạn cùng lớp, mọi người hàn huyên, hỏi thăm phương hướng sau khi ra trường.

Trong đó có một người tên Lí Lộ Lộ thở dài với Tang Vô Yên: “Công việc mẹ cậu tìm cho cậu thực sự rất tốt, lại còn ở trường trọng điểm quốc gia. Bây giờ trường trung học đặc biệt coi trọng giáo dục

tâm lí. Sao cậu lại từ bỏ vô cớ như vậy?”.

Tang Vô Yên không muốn nói về chủ đề này, chỉ cười đáp: “Tớ muốn tự xông pha một thời gian đã rồi mới ổn định, hơn nữa tớ không nỡ bỏ công việc ở đài phát thanh hiện nay”.

Lí Lộ Lộ nhìn Tô Niệm Cầm nói: “Là không nỡ rời người bên cạnh hả”.

Tang Vô Yên lập tức giới thiệu Tô Niệm Cầm cho họ làm quen. Tô Niệm Cầm vô cùng thân thiện mỉm cười chào họ, Tang Vô Yên cũng thở phào. Phát hiện ra mắt Tô Niệm Cầm có vấn đề cũng không có ai tỏ ra ngạc nhiên. Thậm chí còn có người tinh nghịch nói: “Vô Yên làm thế nào mà kiếm được chàng rể tốt vậy?”.

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Cầm một cái, cười hi hi đáp: “Đầu tiên làm da mặt dày thêm ba tấc, sau đó sống chết bám lấy, không đạt mục tiêu thề không buông tay”.

“Ha ha”. Mọi người đều bật cười.

Tô Niệm Cầm thì lại hơi ngại vì lời cô nói.

Lúc này mẹ cô gọi điện tới, mọi người tản ra ai làm việc nấy.

“Vâng, mẹ, có ảnh ạ”.

“Bố đâu ạ, con nói chuyện với bố”.

“Lại đi công tác ạ?”.

“Không, còn...”. Tang Vô Yên dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Còn có Tô Niệm Cầm nữa”.

Buổi tối, Dư Tiểu Lộ ra ngoài hẹn hò, Tô Niệm Cầm đọc sách, còn Tang Vô Yên thì nằm gối đầu lên chân anh đọc truyện tranh, nghe nhạc.

“Nằm đọc sách như vậy không tốt cho mắt”. Tô Niệm Cầm nói.

“Em không đọc sách, em đang đọc truyện tranh”. Tang Vô Yên tinh quái biện hộ.

“Truyện tranh gì?”.

“Trinh thám”. Tang Vô Yên đột nhiên nổi hứng: “Em kể cho anh nghe”.

Truyện tranh kể câu chuyện Kindaichi ở một ngôi làng lục giác. Một ngôi làng xây dựng theo hình Hexagram (ngôi sao sáu cạnh), dưới hầm mỗi ngôi nhà đều giấu một cái xác khô có liên quan đến một bí mật động trời nhiều năm trước.

Khi nói đến mỗi cái xác khô đều thiếu một bộ phận, Tang Vô Yên co rúm người lại hỏi: “Căn nhà này có tầng hầm không?”.

“Không biết”.

“Gác xép thì sao?”.

“Anh rất ít khi lên đó, nên không rõ lắm”.

“Thế anh còn biết cái gì?”. Tang Vô Yên hơi gắt.

“Anh biết bây giờ trong nhà này chỉ có hai chúng ta, nhưng phòng bên cạnh lại có tiếng động”. Tô Niệm Cầm kể theo tình tiết câu chuyện. Anh bỗng phát hiện mình trở nên xấu tính, nhờ vào ảnh hưởng của ai đó.

“Nhưng anh không nhìn thấy ngoài cửa sổ có một bóng người vụt qua”. Tang Vô Yên cảm thấy không khí này rất đã bèn bổ sung.

“Đó là vì nó cố tình để cho em nhìn thấy”.

“Đáng lẽ nên tắt nhạc đi kể truyện ma mới có không khí”.

“Còn đèn nữa?”.

“Tất nhiên rồi”. Tang Vô Yên đã bắt đầu thấy hơi chột dạ nhưng vẫn cố cứng đầu đáp.

“Được rồi, Vô Yên, không nói chuyện này nữa”. Tô Niệm Cầm cười, làm cô ấy sợ thật thì không vui chút nào.

Đột nhiên... nhạc và đèn đột nhiên ngừng hoạt động.

Hai người im lặng một lát.

“Tô Niệm Cầm, anh làm phải không?”. Tang Vô Yên hỏi, giọng nói hơi run run.

“Anh không hề cử động, hơn nữa cái đèn kia không có điều khiển từ xa”.

“Thật không?”. Tang Vô Yên túm chặt áo anh, vừa nói vừa ngồi dậy co rúm người trong lòng anh.

“Thật”.

“Em muốn hét”.

“Màng nhĩ của anh nhạy cảm lắm, tốt nhất đợi anh ra ngoài rồi hãy hét”. Tô Niệm Cầm cố tình nói.

“Không được để em ở lại đây!”. Tang Vô Yên bám chặt lấy anh như một con mực.

“Là mất điện”. Tô Niệm Cầm hôn lên tóc mái rũ trước trán cô.

“Sao anh biết?”.

“Tủ lạnh không có tiếng động, điều hòa cũng ngừng chạy rồi. Chỉ cần là một người bình thường đều có thể đoán ra”.

“Anh dám bảo em không bình thường?”.

“Trên đời này làm gì có ma”.

“Nhưng nhiều người tin là có liền biến thành có thật”. Cô đổi danh ngôn.

“Xem mấy loại sách và phim ảnh đó ít thôi”.

“Tại sao em không được xem?”. Cô vặn hỏi.

“Em nhất gan. Chúng ta nên nói chuyện gì khác để đánh lạc hướng chú ý của em, trong môn tâm lí học của các em gọi là gì ấy nhỉ? Di tình?”.

“Xem ra anh không trở thành bác sĩ tâm lí giỏi được rồi, trước khi trị liệu anh không nên nói với em trước”.

“Tại sao em lại từ bỏ chuyên ngành của mình?”.

“Chỉ là tốt nghiệp đại học thôi, những thứ học được còn lâu mới làm nghiên cứu tâm lí được”. Tang Vô Yên không muốn tiếp tục đề tài này, đúng lúc cô chạm vào cuốn sách anh để bên cạnh: “Anh vẫn đang đọc hồi kí danh nhân của anh đấy à? Mấy giờ rồi?”. Lần trước vì cuốn sách này chút nữa làm cô tức điên.

Tô Niệm Cầm mở nắp đồng hồ sờ mặt đồng hồ: “Chín giờ mười một phút”.

“Anh thực sự rất quý cái đồng hồ này”. Tang Vô Yên luôn cảm thấy vậy, cô lại nói: “Món quà lần trước em tặng thế nào?”.

“Được lắm. Thật hiếm có, em cũng có lúc kiên nhẫn như vậy”.

“Cuối cùng anh cũng phát hiện ra ưu điểm của em rồi”. Tang Vô Yên đắc ý nói, hoàn toàn quên mất sợ hãi.

“Em còn rất nhiều ưu điểm”. Tô Niệm Cầm cảm thấy di tình đại pháp của mình đã hoàn toàn có hiệu lực.

“Ví dụ?”. Tang Vô Yên hứng thú hỏi.

“Ví dụ chỗ này hôn cảm giác rất thích”. Nói rồi ngậm lấy môi cô.

“Anh muốn làm gì?”.

“Làm những việc mà loài người chúng ta có thể làm sau khi tắt đèn”.

“Nhưng bây giờ là mất điện. Không phải là tắt đèn đi ngủ”.

Tô Niệm Cầm hạ giọng nói: “Chúc mừng em đã hồi phục khả năng suy luận logic của người bình thường”.

5

Khi có điện Tô Niệm Cầm cảm thấy hơi nuối tiếc.

Nếu thế giới này mãi không có ánh sáng như vậy, anh có thể làm một người bình thường.

“Vô Yên, chúng ta kết hôn đi”. Tô Niệm Cầm đột nhiên nói.

“Hả?”. Tang Vô Yên ngạc nhiên.

“Em cứ suy nghĩ đi, không cần trả lời anh ngay”. Tô Niệm Cầm vội nói, như sợ nghe câu trả lời của cô vậy.

Giữa mùa hè, Tô Niệm Cầm cuối cùng lại nói muốn đưa Tang Vô Yên về nhà.

“Em thật sự bằng lòng?”. Tô Niệm Cầm muốn xác định lần nữa.

“Thật mà”. Tang Vô Yên nói.

Lần này Tang Vô Yên không dám làm trái ý anh, e dè đáp.

“Ngày mai em nên mặc cái gì nhỉ?”.

“Có cần tan sở đi mua quần áo mới không, đồng áo phong của em có vẻ không được trang trọng lắm”.

“Có cần sửa lại tóc không, có phải trông hơi lộn xộn không?”.

“Em nên gọi họ thế nào?”.

...

Tang Vô Yên thao thao bất tuyệt hỏi han đủ thứ, dường như rất áp lực.

Tô Niệm Cầm mỉm cười: “Thoải mái là được, chỉ là ăn một bữa cơm, sao em phải căng thẳng vậy? Người sẽ ở bên em là anh”.

Tang Vô Yên nhú mào: “Họ là người nhà của anh, máu mủ rất quan trọng, nếu họ thực sự không thích em, anh sẽ rất khó xử nên em muốn làm họ vui lòng”.

Tô Niệm Cầm hơi sững lại, vuốt tóc cô, suy nghĩ đã bay đi đâu.

“Á... muộn giờ làm rồi”. Tang Vô Yên nhìn đồng hồ, không dám lề mề thêm, vội xách túi chạy ra khỏi nhà.

Buổi trưa cô và Vương Lam cùng đi ăn mì hải sản. Trong cửa hàng đồ Nhật gặp một người từng là đồng nghiệp của bố cô.

“Cháu chào chú Triệu”. Tang Vô Yên chào hỏi trước.

“Vô Yên?”. Chú nhìn thấy Tang Vô Yên cảm thấy rất vui.

“Cả nhà chú chuyển tới đây ạ?”.

“Ừ, nghe nói cháu ở lại đây làm việc, bệnh tình bố cháu đỡ hơn rồi chứ?”.

“Bệnh của bố cháu? Chuyện lúc nào ạ?”. Tang Vô Yên nghi hoặc hỏi.

“Tháng trước chú về đó một chuyến, có đi thăm bố cháu, bị xuất huyết não, nghe nói tình hình lúc đó rất nguy hiểm”.

Tang Vô Yên vô cùng kinh ngạc.

“Vương Lam, tớ không muốn ăn nữa”. Tang Vô Yên chào bạn rồi ra khỏi cửa hàng.

Vương Lam chạy ra theo, chạm vào bàn tay lạnh giá của cô nói: “Chắc là có gì đó nhầm lẫn, cậu nên xác nhận lại đã”.

Tang Vô Yên thần thờ gật đầu.

Máy bàn ở nhà không có ai bắt máy, sau đó là di động của mẹ cô.

“A lô?”.

“Mẹ”.

“Vô Yên à, nhận được ảnh của con rồi, chụp đẹp lắm”. Giọng mẹ vẫn như bình thường.

“Bố đâu ạ?”.

“Ông ấy đi công tác”.

“Mẹ, tại sao lại giấu con?”. Tang Vô Yên hỏi.

Mẹ cô hơi bất ngờ, im lặng một lát mới nói: “Vô Yên, sao con biết?”.

“Tại sao mẹ không nói?”.

“Con có việc của con, bố con nói ông ấy không muốn vì sức khỏe của ông ấy mà ép con về nhà, hơn nữa thời điểm nguy hiểm cũng qua rồi, lúc đó không kịp báo cho con biết”.

“Mẹ...”. Tang Vô Yên đứng khóc giữa đường: “Có phải bố mẹ không cần con nữa không? Có phải vì con búng bỉnh không nghe lời nên bố mẹ mới bắt đầu trừng phạt con không? Không muốn quan tâm con nữa, cũng không muốn con biết tin tức của bố mẹ”.

“Vô Yên...”.

“Bố mẹ chỉ không muốn níu kéo bước chân con. Con lớn rồi, cuối cùng cũng phải bay đi”.

Tang Vô Yên cúp máy, nói với Vương Lam: “Lam Lam, xin nghỉ giúp tớ, tớ phải đi”.

“Đi đâu?”.

“Về quê”.

“Nhưng không phải cậu nói cậu hứa với người ta mai đi thăm bố người ta sao”.

“Bố tớ quan trọng hơn”.

Trên xe taxi, Tang Vô Yên nghĩ: Có phải cô thật sự đã sai?

Người bấm chuông là Dư Vi Lan.

Tô Niệm Cầm hơi ngạc nhiên: “Tiểu Lộ ra ngoài rồi”.

“Tôi không đến tìm nó”. Dư Vi Lan mỉm cười: “Không mời tôi vào nhà sao?”.

Tô Niệm Cầm cứng nhắc nghiêng người để cô ấy vào nhà.

“Nghe nói ngày mai cậu sẽ đưa bạn gái về”.

“Đúng”.

“Hôm nay bố cậu nhận được điện thoại của cậu xong không ngờ có thể ngồi dậy ăn cơm. Có thể thấy ông ấy vui đến thế nào”.

Khóe miệng Tô Niệm Cầm nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

“Cậu vẫn cố chấp như vậy”.

“Không, đối với một số việc tôi không hề cố chấp”.

“Niệm Cầm”. Dư Vi Lan lại theo thói quen ngồi bên cạnh Tô Niệm Cầm, đặt tay lên tay anh: “Nếu Tô phu nhân còn sống chắc chắn sẽ rất vui”. Rất nhiều năm rồi cô vẫn gọi mẹ Tô Niệm Cầm như vậy.

“Bây giờ, cô chính là Tô phu nhân”. Tô Niệm Cầm rút tay lại, chầm biếm.

Đối với lời giễu cợt của Tô Niệm Cầm, Dư Vi Lan không hề nao núng, cô vẫn hòa nhã nói: “Tôi cũng rất mừng cho cậu”.

Tô Niệm Cầm liền giận dữ nói: “Tất nhiên cô là người vui mừng nhất rồi. Vì cô sẽ không cần bức mình nữa. Người đàn ông cô khinh ghét và vứt bỏ này cuối cùng cũng dùng tình yêu của anh ta đi trối buộc người khác, không còn bám theo cô nữa! Tô phu nhân, cô hoàn toàn không cần tự mình đa tình như thế, con trai kế của cô đời này chưa bao giờ yêu cô!”.

Sắc mặt Dư Vi Lan trắng bệch, rất lâu sau mới trở lại bình thường: “Bao nhiêu năm rồi, cậu mới nói ra những lời này. Có thể thấy cậu thật lòng thích cô Tang”.

“Tôi có thích cô ấy hay không không liên quan đến cô”.

“Ngày mai cả nhà hòa thuận ăn bữa cơm, để cô Tang khỏi chê cười. Tôi đi đây, Niệm Cầm”.

Dư Vi Lan vừa lên xe thì thấy một cô gái tóc ngắn đứng trước cửa nhà Tô Niệm Cầm, lục tìm chìa khóa trong túi xách, tìm mãi mà không thấy, đành nhấn chuông cửa.

Chắc cô ấy chính là Tang Vô Yên, một cô gái phương Nam nhỏ nhắn xinh xắn. Cô kéo kính xe, mệt mỏi tựa vào lưng ghế, bảo tài xế lái xe đi.

Tang Vô Yên hơi cuống, cô không mang chìa khóa, mong là Tô Niệm Cầm không ra ngoài, vừa nghĩ vậy cô vừa nhấn chuông cửa.

“Đủ rồi! Dư Vi Lan!”. Cô vừa mở cửa vừa nghe thấy tiếng gầm của Tô Niệm Cầm.

Cô nhìn thấy gương mặt giận dữ của anh bèn sững lại: “Em quên mang chìa khóa”.

Sau đó không bận tâm đến vẻ ngại ngùng của Tô Niệm Cầm, cô chạy như bay về phòng thu dọn đồ đạc.

“Em làm gì vậy?”. Tô Niệm Cầm thấy có điều khác lạ.

“Thu dọn đồ đạc”. Cô nói: “Xin lỗi bố anh hộ em, ngày mai em không đi được”.

Tô Niệm Cầm nắm chặt cổ tay cô: “Em đi đâu?”.

“Về nhà...”. Cô không biết phải giải thích với anh thế nào. Cô cảm thấy anh rất kì lạ, muốn rút tay ra lại bị nắm chặt hơn.

Sự giận dữ của Tô Niệm Cầm càng thêm nghiêm trọng. Tại sao mỗi lần chỉ cần anh nói muốn đưa cô về nhà họ Tô cô liền bỏ chạy. Lần này lại còn về nhà, về một nơi anh không tìm thấy.

Cô hối hận rồi ư? Yêu phải một thằng mù như anh nên hối hận ư? Cuối cùng ngày này đến thật sao?

“Sức khỏe của bố em...”. Tang Vô Yên nén đau, không biết giải thích thế nào.

“Anh biết!”. Tô Niệm Cầm thô bạo ngắt lời cô: “Anh chẳng qua chỉ là một thằng mù cản trở tiền đồ của em! Họ coi thường anh, cho rằng anh không làm nên trò trống gì, cho rằng anh làm khổ em. Bây giờ lại còn giở thủ đoạn bắt em quay về!”.

“Tô Niệm Cầm!”. Tang Vô Yên trợn mắt nhìn anh: “Anh không được sỉ nhục bố mẹ em”.

“Sự khinh bỉ như vậy trong mắt Tô Niệm Cầm này chả là cái đinh gì!”. Lửa giận của anh càng cháy càng lớn.

“Tô Niệm Cầm, anh đừng vô lí như vậy được không. Bỏ em ra!”.

“Trừ phi em không đi”. Đôi mắt không có điểm nhìn của anh vô cùng u ám.

“Em nhất định phải về”.

“Anh bảo em nhất định phải ở lại”.

“Anh không làm được đâu”.

Lần thứ hai nghe thấy những lời này Tô Niệm Cầm giận đến cực điểm, liền ném chiếc điện thoại trong tay đi. Chiếc điện thoại văng vào tường, nó bật ra đập vào khung ảnh ở đầu giường. Bức ảnh kẹp trong đó là ảnh hai người chụp ở trường Tang Vô Yên.

Hai món đồ cùng rơi xuống đất. Thảm trải sàn rất dày nên chỉ có tiếng động nhẹ và thấp.

Sau một lúc im lặng, Tô Niệm Cầm nói: “Trừ phi em muốn mãi mãi không bao giờ quay lại”. Dứt lời bèn buông tay Tang Vô Yên ra.

“Tô Niệm Cầm, nếu anh vẫn muốn, chúng ta có thể đi đăng kí kết hôn ngay bây giờ”. Tang Vô Yên bất lực nói xong câu này bèn mệt mỏi ngồi xuống giường, cử động cổ tay bị anh gần như bóp gãy.

“Thằng mù này không cần sự thương hại của các người”. Tô Niệm Cầm giễu cợt nói.

Tang Vô Yên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn anh rất lâu: “Anh cứ như vậy em sẽ mệt mỏi đấy”. Nói xong cô bèn xách hành lí rời khỏi đó.

6

Trình Nhân nói: “Tớ luôn tưởng hai người rất yêu nhau”.

“Tớ cũng tưởng thế”.

“Anh ấy vốn nóng tính, cậu cũng biết mà”.

“Tại sao lại nóng tính với mình tớ?”.

“Cũng có thể vì anh ấy yêu cậu nhất”.

“Thật sao?”.

Trình Nhân không đáp, nhưng Tang Vô Yên đã thầm nói với bản thân: Đúng thế, Tang Vô Yên, mày có thể nghi ngờ trái đất này là dẹt là vuông, cũng không thể phủ nhận tình cảm của Tô Niệm Cầm.

Tang Vô Yên nghĩ: Có phải mình thật sự đã sai.

Cô hơi hối hận.

Sau lần làm hòa trước, khó khăn lắm mới chờ được đến lúc hai người được ở riêng với nhau, Tô Niệm Cầm bèn vội vàng cúi xuống hôn cô rất mạnh, cánh tay ôm cô càng lúc càng siết chặt, như muốn biến cô thành một phần cơ thể anh. Đó là một nụ hôn dài hàng thế kỉ, Tang Vô Yên chưa bao giờ thấy Tô Niệm Cầm hoảng loạn bất an như vậy, đến nỗi suýt chút nữa anh làm cô ngạt thở.

Rất lâu sau, anh mới nuốt tiếc rời môi cô, giấu mặt vào cổ cô, hít vào mùi vị của cô, nói: “Vô Yên, em có biết anh sợ điều gì không?”.

Tang Vô Yên vùi ngón tay vào tóc anh, thấy thương anh vô cùng: “Không phải em đã về rồi sao”. Những lời chế giễu hoặc chất vấn vốn định nói với anh trong đầu lúc này cô không sao thốt ra được.

Sau này Dư Tiểu Lộ nói: “Cô Tang, cô quay lại thật tốt”.

Dư Tiểu Lộ luôn đối xử với cô rất lịch sự nhưng xa cách, nhưng nghe câu nói đó, Tang Vô Yên cảm nhận được sự thật lòng của cô ấy.

“Tiểu Lộ, nếu muốn cô có thể gọi tôi là Vô Yên”.

“Vô Yên”. Dư Tiểu Lộ thử gọi một lần, mỉm cười, chợt nhớ ra điều gì, cô ấy nói: “Vô Yên, cô rất thích ăn thịt bò xiên tẩm đúng không?”.

“Ừ”.

“Thịt bò Lôi Kí trên đường Đô Đoản?”.

Tang Vô Yên cười: “Tôi không kén chọn lắm, nhưng thịt bò của nhà đó đúng là vô cùng ngon, tôi thèm chết đi được”. Cô lại hỏi: “Mà sao cô biết?”.

Dư Tiểu Lộ lộ ra vẻ “hóa ra là thế”: “Hôm đó, tôi đi qua tình cờ mua về một ít, Tô Niệm Cầm vừa ra ngoài về, vừa ngửi thấy mùi thơm bèn cười, ‘Vô Yên, em xem, món em thích...’, nói được nửa chừng mới nhớ ra cô không có ở đó”.

“Mấy hôm nay anh ấy cứ ngồi đờ đẫn trên ghế sofa cả ngày cả đêm. Bộ dạng mất hồn đó đúng là khiến người ta đau lòng”.

Tang Vô Yên nghe những lời Dư Tiểu Lộ nói, cô quay đi, mắt đã mọng nước.

Trên đường ra sân bay, cảm thấy mình quá nóng vội, vẫn nên giải thích với Tô Niệm Cầm một chút, nhưng vừa bấm số của anh cô lại do dự, cuối cùng chỉ nhắn tin cho Dư Tiểu Lộ: “Tiểu Lộ, bố tôi bị bệnh rất nặng, tôi về nhà một chuyến, cô chuyển lời cho anh ấy hộ tôi”.

Có rất nhiều chuyến bay tới thành phố B, chuyến gần nhất là lúc bảy rưỡi tối. Trong thẻ ngân hàng của cô ngoài sinh hoạt phí không còn dư bao nhiêu. Mẹ ở nhà chắc chắn không có thời gian gửi tiền cho cô ngay bây giờ.

Tang Vô Yên đờ đẫn đứng trước máy rút tiền tự động: Cô không có đủ tiền mua vé máy bay.

Sau khi rút ra kết luận đó, Tang Vô Yên rất bất lực, cô nhìn đồng hồ treo tường, gọi điện cho Ngụy

Hạo. Nửa tiếng sau, Ngụy Hạo cầm tiền lao đến sân bay mua vé cho Tang Vô Yên.

Còn năm tiếng nữa mới đến giờ lên máy bay, Ngụy Hạo cùng Tang Vô Yên vào quán cafe nghỉ ngơi.

“Em đừng lo, tình hình của chú Tang đã ổn định rồi, lúc này anh vừa gọi điện cho bố anh, bố anh cũng đang trên đường vào bệnh viện. Ông ấy cũng vừa đi công tác về, không nghe ai nói nên cũng không nói cho anh biết”. Ngụy Hạo nói.

Tang Vô Yên máy móc gật đầu.

Sau khi Ngụy Hạo gọi đồ uống, phục vụ bàn hỏi Tang Vô Yên: “Xin hỏi quý khách muốn gọi đồ uống gì ạ?”.

Hỏi hai lần cũng không thấy Tang Vô Yên trả lời.

Đến lần thứ ba, vẻ mặt người phục vụ đã hơi cứng đờ, bèn đổi cách hỏi: “Hay quý khách uống một li nước chanh?”.

“Lấy trà sữa đi. Em không uống chua”. Ngụy Hạo nói: “Vô Yên?”.

“Vâng”. Tang Vô Yên tỉnh ra bèn gật đầu.

“Cho đá không cho trân châu”. Ngụy Hạo bổ sung thay cô: “Đúng không?”.

“Vâng”. Tang Vô Yên gượng cười: “Anh vẫn còn nhớ”.

“Sao lại không nhớ. Hồi nhỏ khi uống trà sữa, em thường chỉ uống nước, dùng ống hút hút hết nước, phần trân châu còn lại bắt anh ăn”. Ngụy Hạo dở khóc dở cười.

Từ nhỏ cô đã không ăn chua, lại cứ hay mua kẹo hồ lô đường, gặm hết lớp đường bên ngoài, phần sơn trà bên trong thường đều vứt cho Ngụy Hạo ăn.

Nhớ lại chuyện này hai người đều cười, cười nửa chừng hình như đều nhớ lại những chuyện không vui bèn im lặng, có phần ngại ngùng.

Tang Vô Yên quay đi, khi cô không có tiền mua vé máy bay, người đầu tiên cô cầu cứu lại là Ngụy Hạo. Nghĩ đến đây, bất giác cô cảm thấy lạnh lẽo.

Có lẽ ngay cả việc cô thích ăn cay hay ăn ngọt, thích nước chanh hay nước mơ, thích uống canh trước hay sau khi ăn cơm, Tô Niệm Cầm một điều cũng không biết.

Nhưng một giọng nói khác ở trong lòng lại nói: Không phải thế. Mà vừa cãi nhau với anh ấy, bây giờ lại muối mặt mượn tiền anh ấy, chắc chắn mà không làm được nên mới không nghĩ đến anh ấy.

Nhưng không phải cô và Ngụy Hạo cũng đang trong thời kì chiến tranh lạnh sao?

“Anh và Hứa Tây mấy hôm nữa cũng về, đến lúc đó sẽ đi thăm bố em”.

“Em nghe Hứa Tây nói, hai người đều kí hợp đồng với doanh nghiệp ở quê”.

“Ừ. Bọn anh đều là con một, không về không được. Dù sao ở quê cũng có cơ hội liền quyết định quay về”.

“Em cũng là con một, nhưng lại không nghĩ đến những chuyện này. So ra thì em đúng là rất bất hiếu”. Tang Vô Yên tự giễu.

“Chuyện đó khác, bố Hứa Tây đã hơn sáu mươi rồi, mẹ cô ấy lại như thế. Bố mẹ em đều còn trẻ, sau khi nghỉ hưu lại đều có lương, già rồi cũng có nhà nước nuôi. Nhà cô ấy đều là làm một ngày mới được ăn một ngày, chẳng có gì bảo trợ cả”.

Tang Vô Yên nhìn Ngụy Hạo nói: “Đột nhiên em hiểu sao mẹ em luôn nói anh là con rể tốt rồi”.

Nghe cô nói vậy, mặt Ngụy Hạo liền đỏ bừng.

“Thực ra... anh rất thích Hứa Tây đúng không?”.

Ngụy Hạo nói: “Ừ. Anh định sau khi tốt nghiệp một năm sẽ cầu hôn cô ấy”.

“Tại sao phải đợi một năm?”.

“Lúc đó anh đã có khả năng độc lập về kinh tế rồi, nếu gia đình phản đối anh cũng có thể nuôi cô ấy”.

“Cô ấy đâu cần anh nuôi”. Tang Vô Yên cười, nhớ lại dáng vẻ xông pha của Hứa Tây trong ngày hội tuyển dụng do nhà trường tổ chức cuối năm ngoái.

Ngụy Hạo cười ngốc nghếch.

“Còn một năm nữa mới cầu hôn, anh nói với em sớm thế làm gì?”.

“Anh muốn có được sự chấp nhận của em”. Ngụy Hạo đột nhiên nghiêm túc nói.

“Hạo Tử, em kể anh nghe một câu chuyện”. Trà sữa được mang lên, cô hút một hơi. “Một cô bé có một con búp bê. Con búp bê này từ nhỏ lớn lên cùng cô bé. Nhưng sau đó có một ngày, búp bê lại bỏ đi với người khác. Cô bé vô cùng đau lòng, mới đột nhiên nhận ra, hóa ra món đồ yêu thích nhất của mình đã bị người khác cướp mất, nhưng phải giả vờ như không có chuyện gì. Cô ấy buồn bã như thế, sau đó đã làm rất nhiều việc hoang đường”.

“Anh biết”. Ngụy Hạo nói.

“Anh vẫn không hiểu. Em không lấy đúng ví dụ, nhưng anh và Hứa Tây đều là món đồ em yêu thích, cô ấy là bạn tốt nhất của em, anh là anh trai thân nhất của em. Rồi bỗng một ngày hai người đột nhiên đều bị lấy mất một nửa, việc đó quá đột ngột, em rất khó chịu”.

Ngụy Hạo đứng dậy, bước tới trước mặt Tang Vô Yên, cúi xuống ôm lấy cô: “Vô Yên”. Cuối cùng anh cũng đợi được đến ngày cô hiểu ra.

“Anh biết em như vậy còn làm loạn cùng em”. Thậm chí làm cô thật sự tưởng rằng mình đã giành lại được anh từ tay Hứa Tây.

“Đó không phải là làm loạn, lúc đó anh cảm thấy nếu làm như vậy có thể khiến em dễ chịu hơn thì làm gì cũng được. Anh không nói cho em biết chuyện của anh và Hứa Tây đầu tiên, đó thực sự là lỗi của anh”.

Tang Vô Yên bật cười: “Nếu anh thích cô ấy, sao phải nói cho em biết đầu tiên, anh nên nói với cô ấy đầu tiên”.

“Em mãi mãi quan trọng như cô ấy”.

“Đừng đổ em nữa, chắc chắn là có cao thấp. Trong lòng mỗi người chắc chắn không thể có hai vị trí mãi mãi như nhau được”.

Ngụy Hạo nghĩ một lát, thận trọng nói: “Hình như cô ấy quan trọng hơn một chút”.

“Được rồi, được rồi”. Tang Vô Yên đẩy anh ra: “Có thể thật thì anh cũng đừng nói thẳng như vậy chứ”.

Một lúc sau, Tang Vô Yên nhìn chiếc máy bay vừa hạ cánh ngoài cửa sổ, nói: “Thực ra, sau khi thích một người khác em mới hiểu, cái gì là dựa dẫm, cái gì là yêu, hai thứ đó có lúc rất giống nhau, có lúc lại hoàn toàn khác nhau”.

Buổi tối, trước khi lên máy bay, Tô Niệm Cầm không hề gọi cho cô. Khi lên máy bay, Tang Vô Yên nhìn màn hình điện thoại, lặng lẽ ấn nút tắt máy.

Chương 8: Tình tan

1

Cô chợt nghĩ đến một triết lí tình yêu đã cũ rích: Yêu nhau đơn giản, ở bên nhau quá khó.

Vừa xuống máy bay, cô liền lao thẳng đến bệnh viện. Bố cô vẫn đang ở trong phòng chăm sóc đặc biệt, phải cắm ống thở oxy.

Mẹ cô kể hôm đó lúc đang xem ti vi, bố cô bỗng kêu đau đầu, sau đó bắt đầu hôn mê. Lúc đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói là xuất huyết não, nếu không phải cấp cứu kịp thời thì không còn chút hi vọng nào nữa.

Ít nhất phải một tuần nữa mới coi là qua thời kì nguy hiểm, bây giờ nhìn thì có vẻ hồi phục rất tốt, đã tỉnh táo có thể nói chuyện rồi. Mẹ cô là người rất tháo vát, một tay lo liệu hết mọi việc.

Bác sĩ nói: “May mà đưa đến kịp thời. Nếu muộn thêm mấy phút nữa thì đã quá muộn rồi”.

“Có di chứng gì không ạ?”. Tang Vô Yên hỏi.

“Nếu là bán cầu não trái hoặc não phải xuất huyết đều có khả năng dẫn đến liệt nửa người, nhưng bệnh nhân là thân não xuất huyết, lúc đó đã ngừng thở, cũng là tình hình xuất huyết não nghiêm trọng nhất, nhưng cũng lại là trường hợp may mắn nhất. Trước mắt xem ra không có vấn đề gì. Nhưng nếu tái phát, thì sẽ không may mắn như vậy nữa đâu. Chúng tôi gặp trường hợp một số bệnh nhân lúc phát bệnh tuổi đã cao, bên cạnh lại không có người trông nom, thường khi được đưa tới thì đã muộn rồi”.

Tang Vô Yên về phòng bệnh, nhìn bố đang say ngủ, tóc mai bố đã có đốm bạc. Cô giống mẹ, thân hình giống hệt mẹ hồi trẻ, nhỏ nhắn đầy sức sống. Nhưng tóc lại được di truyền từ bố, vừa đen vừa dày. Trước kia, bố đặt cô lên vai đùa nghịch, cô nhìn thấy tóc bạc sẽ nhổ cho bố. Nhưng sau này lên cấp ba, lên đại học, mỗi lần về nhà đều phát hiện bố càng ngày càng nhiều tóc bạc, không phải nhổ một hai sợi là có thể giải quyết được.

Bố lúc nào cũng rất hiền từ, hoàn toàn khác với mẹ.

Trước kia bố là cán bộ nòng cốt của đơn vị, mấy lần cử bố ra nước ngoài học nâng cao, bố đều từ chối, chỉ vì bố không nỡ xa cô con gái nhỏ và gia đình này. Hồi nhỏ cô không hiểu chuyện, chỉ biết nắm gấu áo bố, vừa lau nước mắt vừa nói: “Bố không được đi, không được đi, không được đi”.

“Yên Yên, không phải còn có mẹ ở nhà sao?”. Bố nói.

“Con không cần mẹ, con muốn bố cơ, con chỉ muốn bố thôi”. Tang Vô Yên nhỏ xíu khóc lóc nói.

“Được, được. Bố không đi”.

Sau này, lớn lên bắt đầu thi đại học cô mới hiểu, cơ hội đó hiếm có với một người như thế nào.

Đêm đã khuya, mẹ bắt cô về nhà: “Để mẹ trực đêm cho”.

“Mẹ, để con trực, mẹ về nhà nghỉ đi”.

“Đi về, trẻ con thì biết cái gì? Mau về nhà ngủ đi”.

“Mẹ... con không còn là trẻ con nữa rồi. Con có thể làm được việc này. Cái nhà này có một phần của con”.

Vốn tưởng mẹ nghe xong những lời này sẽ mắng cô nhưng mẹ chỉ nhìn cô rồi khẽ hỏi: “Bố con hai tiếng phải lật người một lần, con có biết làm không? Đêm truyền nước phải truyền đến hai, ba giờ, mỗi khi truyền sắp xong phải gọi y tá, con chắc chắn mình sẽ không ngủ quên? Cái bô dưới gầm giường con biết dùng không? Biết làm hay không không phải chỉ nói miệng là được. Nhiệm vụ duy nhất của con là đến thăm bố con, ông ấy nhìn thấy con trong lòng thấy vui, có cái mà mong đợi là được rồi. Nếu người nằm đây là mẹ, con có về hay không cũng được, thích đi đâu cũng được. Người ta nuôi trẻ phòng già, bố mẹ đều có lương hưu không cần con nuôi, chỉ mong con sau này tự nuôi được mình là được”.

“Mẹ...”. Mắt Tang Vô Yên ngập nước.

“Mẹ không có thừa hơi nổi giận với con, cũng không muốn bố con nằm trong kia nghe thấy. Tốt xấu gì cũng đều nói với con rồi, nói nhiều con lại thấy bố mẹ cản trở cuộc sống của con. Hôm đó bố con nằm trong phòng bệnh nặng, lúc tỉnh lại câu đầu tiên là nhắc đến con, không yên tâm về con. Ông ấy trách mẹ không nên nói không quan tâm đến con nữa. Vô Yên, ông ấy sắp chết rồi vẫn nghĩ đến con, còn con thì sao? Mẹ thở dài.

Tang Vô Yên ngồi trên xe taxi về nhà, trong lòng đau đớn vô cùng. Cô nhìn đồng hồ, đã quá nửa đêm. Tô Niệm Cầm vẫn không gọi điện tìm cô, có lẽ vẫn đang giận cô.

Anh lớn hơn cô ba tuổi, nhưng lúc cáu giận còn giống trẻ con hơn cô.

Vì đêm đã khuya, trên đường vành đai ba có rất ít xe cộ, chiếc taxi phóng rất nhanh. Cô nhìn phong cảnh vụt qua ngoài cửa xe, nhớ lại hồi còn mơ mộng, đã từng tưởng tượng sau này người mình yêu cao lớn đẹp trai, phải yêu cô, thương cô, chiều cô, bao dung tất cả với cô, không bao giờ nổi giận với cô, chỉ cần cô muốn thì cho dù là mặt trăng cũng phải hái xuống cho cô, hoàn hảo đến như không phải là người phàm.

Những điều này đều là Hứa Tây ngập trong đồng tiểu thuyết ngôn tình dạy cô.

Nhưng thực tế thì sao?

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên đến bệnh viện rất sớm.

Nhân lúc mẹ không có mặt, bố cầm tay cô: “Vô Yên, hôm qua bố nghe thấy hai mẹ con nói chuyện rồi”.

Tang Vô Yên gạt đầu về mặt tự nhiên, tiếp tục gọt táo.

“Mẹ con, bố còn không hiểu bà ấy sao? Mẹ con miệng nói cứng thế thôi, chứ dễ mềm lòng lắm. Thực ra bà ấy đã nghĩ thông từ lâu rồi. Còn nói với bố cuộc đời là của con, con gái lớn rồi cũng phải bay đi, không thể bắt ép con đi theo con đường bà ấy cho là đúng được. Sau này, nếu con kết hôn, thỉnh thoảng

đưa cả gia đình về thăm bố mẹ là được”.

“Con không chịu đâu”. Tang Vô Yên nói: “Sao lại thỉnh thoảng về thăm bố mẹ, con muốn ngày nào cũng bám lấy bố, làm cho bố phiền quá đuổi con đi”.

Bố bật cười vui vẻ.

Trong mấy ngày một bước không rời ở bên cạnh nhìn mẹ chăm sóc bố, Tang Vô Yên dần hiểu ra, hóa ra, con người đều phải già đi. Dù là bố mẹ hay ai khác đều sẽ dần dần già đi tự lúc nào không biết.

Nghĩ tới đây, cô chợt cảm thấy dường như trên vai mình có một gánh nặng.

Đặc biệt là đối với những đứa con một từ nhỏ lớn lên trong sự bao bọc của ông bà bố mẹ, đến một ngày bỗng phát hiện hóa ra bố mẹ, người chống cho mình cả bầu trời đều đã già rồi.

Cô bước ra vườn hoa bệnh viện, gọi vào máy của Tô Niệm Cầm, không có chuông.

Buổi tối cô lại gọi, vẫn không có chuông. Cô nghĩ đến việc liên lạc với Dư Tiểu Lộ, đang mở danh bạ, nghĩ thế nào cô lại thôi.

Khi đang cùng bố ăn tối trong bệnh viện, đột nhiên cô nhận được điện thoại gọi tới từ thành phố A.

Dư Tiểu Lộ gấp gấp nói: “Vô Yên, cô quay lại đi, bố của Niệm Cầm sắp không ổn rồi. Tôi sợ Niệm Cầm không chịu nổi”.

“Tiểu Lộ, cô đừng cuống, từ từ nói, có chuyện gì vậy?”.

“Một tháng trước bố Niệm Cầm phát hiện bị ung thư gan, vốn luôn điều trị theo phương pháp bảo thủ, kết quả hôm qua tình hình đột ngột xấu đi. Niệm Cầm, anh ấy... anh ấy...”. Người luôn bình tĩnh như Dư Tiểu Lộ cũng bắt đầu vừa nói vừa nức nở.

Tang Vô Yên đứng bật dậy khỏi ghế, làm đổ bát của mình, cơm canh trong bát đổ đầy người, dĩa rơi xuống đất.

“Anh ấy thế nào?”.

“Anh ấy ngồi ngoài phòng bệnh, không ăn không uống cũng không nói chuyện, ai nói gì anh ấy cũng mặc kệ, bác sĩ đã tiêm cho anh ấy một mũi an thần, nhưng sáng mai chúng tôi không biết nên ứng phó với anh ấy thế nào. Vì vậy, Vô Yên, cô có thể về đây một chuyến được không, tôi xin cô đấy”.

Tang Vô Yên ngập ngừng.

Bố cô cười: “Con có việc thì cứ đi đi, bố khỏe lắm”.

“Nhưng, bố, con không muốn rời xa bố”.

“Bố bảo con đi thì con cứ đi đi. Dù gì con ở đây cũng chỉ vướng chân vướng tay”. Mẹ cô nói.

“Con... nhưng mà...”.

“Đừng nhưng mà nhưng mà nữa, muốn làm gì thì làm đi”. Mẹ cô tiếp tục nói: “Trước kia con không phải là đứa lằng nhằng như thế này”.

Bố cô cười: “Mẹ con hơi hung dữ với con một tí, những lời tử tế cũng nói được thành thế này”.

Sáng nay cô mới cạo râu cho bố, cảm bố nhăn nhui trông rất có sức sống. Hồi trước cứ về đến nhà là bố thích dùng râu cọ cọ má cô.

“Vô Yên”. Bố gọi cô lại: “Đi đường cẩn thận con nhé”.

Tang Vô Yên quay đầu lại nhìn bố, bố mỉm cười với cô, những nếp nhăn đều co lại vì cười. Ai cũng

không biết đó là ánh nhìn vĩnh biệt.

Sau này, Tang Vô Yên nghĩ, nếu lúc đó cô không rời đi vì Tô Niệm Cầm, kết cục có phải sẽ khác đi.

2

Được biết đã hết chuyến bay, Tang Vô Yên lại nhanh chóng lao đến bến xe đường dài, lúc đó trời đã tối, vừa hay bắt được chuyến xe khách nhanh nhất chạy đến thành phố A. Xe phải chạy mười một tiếng trên đường cao tốc, sáng mai mới tới nơi.

Xe không phải là xe chính thức ở trong bến. Điều hòa trên xe bị hỏng, đi trên đường cao tốc lại không dám mở cửa xe, còn có rất nhiều người hút thuốc, trong xe ngột ngạt lại còn mù mịt khói thuốc.

Nhưng Tang Vô Yên hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện đó, chỉ thầm cầu nguyện trong lòng, đừng đến quá muộn.

Tô Niệm Cầm ở cách xa nghìn dặm đang nằm trên giường bệnh.

Gương mặt vốn ít ra ngoài nắng càng thêm trắng bệch. Lông mày anh nhú chặt, hình như đang nằm mơ, ngón tay nắm chặt ga trải giường trắng. Hơi thở lại rất đều, lên lên xuống xuống, thuốc khiến anh ngủ rất sâu.

Điều hòa trong phòng bệnh hơi lạnh, Dư Tiểu Lộ bước tới dèm chăn cho anh. Cô nghĩ: Mong là sáng mai trước khi anh tỉnh, Tang Vô Yên có thể xuất hiện, nếu không, mọi người cũng hết cách với anh. Hai ngày không ăn không uống không ngủ, người khỏe mạnh cũng không chịu được, đúng là một hình thức tự sát mạn tính mà.

Dư Tiểu Lộ khẽ khép cửa, trở lại phòng bệnh vô trùng ở tầng ba.

Qua tấm kính trong suốt của phòng chăm sóc đặc biệt cô nhìn thấy Dư Vi Lan một bước không rời Tô Hoài Sam. Ở đây còn một người không muốn sống nữa, Dư Tiểu Lộ nghĩ.

Cô gõ vào cửa sổ.

Dư Vi Lan quay đầu lại, Dư Tiểu Lộ giơ cái hộp giữ nhiệt lên, ra hiệu với cô ấy.

Dư Vi Lan mới ra khỏi phòng bệnh.

“Cháo em nấu”. Dư Tiểu Lộ mở nắp, muốn cô ấy ăn một chút.

“Tiểu Lộ, chị không muốn anh ấy chết”.

“Ông ấy là ân nhân của nhà họ Dư chúng ta, không ai muốn ông ấy chết cả”.

“Không. Chị đã từng nghĩ như vậy”.

Dư Tiểu Lộ ngạc nhiên: “Chị?”.

“Khi bố muốn chị lấy anh ấy”.

“Vì em, chị luôn phải chịu ấm ức”. Dư Tiểu Lộ cúi đầu.

“Chị đã từng nói với em, trước kia chị từng thích một chàng trai”.

“Em nhớ”.

“Chàng trai đó nhỏ hơn chị mấy tuổi, lúc đó cậu ấy vừa mất mẹ, vô cùng trợ trọi, chị muốn giúp cậu ấy. Thế là thương tiếc biến thành thích”.

“Em chưa bao giờ nghe chị nhắc tới”.

“Sau này chị mới phát hiện chị chỉ coi cậu ấy là một cái bóng, còn người mà chị thực sự yêu là Tô Hoài Sam. Tiểu Lộ...”.

“Đợi anh rảnh tỉnh lại, chị nói với anh ấy, bây giờ chị phải nhắm mắt lại ngủ một lúc”. Cô vừa nghe Dư Vi Lan kể lại vừa bắt cô ấy tựa vào vai mình nghỉ ngơi.

“Tiểu Lộ, đừng hồ đồ như chị, yêu bao lâu mà đến ai là cái bóng, ai là chính chủ còn không biết rõ”.

“Tiểu Lộ, em nói xem, nếu chị giảm một nửa tuổi thọ, anh ấy có khỏe lại không”.

“Trước kia, khi bố nghèo đến nỗi không nuôi nổi chị em mình, chị luôn tưởng rằng tiền là tốt nhất. Nhưng bây giờ có tiền rồi thì lại có rất nhiều việc không được như ý. Em nói có phải không?”.

“Tiểu Lộ, bạn trai của em phải dẫn đến cho chị xem trước...”.

Dư Tiểu Lộ để mặc cho chị mình tự nói một mình, cuối cùng cũng đợi được đến khi Dư Vi Lan ngủ.

3

Ngoài thị lực có vấn đề và tính tình cổ quái ra, dù là ngoại hình, khí chất hay gia thế, Tô Niệm Cầm luôn là một người khiến người khác chú ý. Có lúc ngay cả sự khiếm khuyết mà anh luôn để tâm cũng là mục tiêu chú ý của người khác.

Anh không bao giờ đến trung tâm thương mại mua quần áo, cũng có nghĩa là anh không bao giờ đi dạo phố. Quần áo từng mùa đều do Dư Tiểu Lộ xử lí. Dư Tiểu Lộ cũng không có nhiều thời gian, chỉ bảo người gửi đến theo số đo. Màu sắc thường là xám, trắng, xanh nhạt, mặc chung với nhau dù anh không phân biệt được màu sắc, phối đồ lung tung cũng không có vấn đề gì lớn. Người giúp việc theo giờ mỗi lần dọn vệ sinh xong đều sẽ đem quần áo sạch phân loại theo thứ tự trắng, xám, xanh nhạt, sau đó màu sắc đậm dần từ phải sang trái. Trừ phi đã cũ rách, nếu không dù có bạc phách, Tô Niệm Cầm cũng không bận tâm.

Tất cả đều theo kiểu đáng thoải mái tự nhiên.

Khi Tang Vô Yên và bọn Vương Lam đi dạo phố, từng thử để ý nhãn hiệu quần áo mà Tô Niệm Cầm mặc. Tính cô xuề xòa, bình thường không quan tâm lắm đến các tạp chí thời trang, đến khi nhìn tận mắt mới biết giá của chúng cao đến mức nào. Mà quần áo của Tô Niệm Cầm đều là của hãng đó.

Cô bắt đầu hối hận về những động tác mình thường làm như chùi nước mũi và nước mắt lên áo anh. Lần trước còn dùng chiếc khăn tay kẻ ô màu nâu của anh lau bàn, Tang Vô Yên cầu khẩn đó chỉ là món đồ bình dân giá hai tệ.

Tô Niệm Cầm hình như hoàn toàn không hay biết gì về đồng quần áo đắt giá trên người mình.

Cô hỏi Dư Tiểu Lộ.

Dư Tiểu Lộ nói: “Nhìn anh ấy mặc những thứ quần áo đó trông còn hấp dẫn hơn người mẫu trên tạp chí không phải là một việc rất phấn khích sao? Hơn nữa...”. Dư Tiểu Lộ cười: “Hơn nữa anh ấy kiếm được tiền, mà chẳng có sở thích nào, không giúp anh ấy sống xa hoa một tí thì cuộc đời còn niềm vui gì nữa”.

Tang Vô Yên nghĩ, chẳng trách bọn Diệp Lệ nói anh có khí chất quý tộc, hóa ra là hàng xa xỉ tạo ra điều đó.

Bây giờ nghĩ lại cô vẫn thấy thú vị.

Cô đổi tư thế, cảm thấy chân tê tê, bèn cúi xuống xắn ống quần bò lên xem, hình như hơi sưng. Duy trì một tư thế trong một không gian nhỏ hẹp một thời gian dài quả thực không phải là một việc dễ dàng.

Phía sau có một đứa trẻ mãi mới chịu nín khóc, bên tai lại vang lên tiếng ngáy của đàn ông. Mùi trong xe kinh khủng đến nỗi cô không thể chịu được, quần áo thì nhớp nháp dính vào người, bị mồ hôi làm ướt đầm rồi lại khô, rồi lại ướt. Cô thử mở cửa sổ ra một chút nhưng hơi quá tay, mở ra quá to. Không khí xộc vào trong làm cô gần như không thở nổi, người ngồi ghế sau cũng bị thổi bay đồ, lập tức lên tiếng phàn nàn. Tang Vô Yên vội vàng kéo cửa sổ lại, chỉ để chừa một khe nhỏ xíu.

Cô như người sắp bị chết khát tìm được suối nước ngọt, vội vàng đưa mũi vào cái khe nhỏ xíu đó hít lấy hít để, hưởng thụ một chút gió mát. Cô không kịp mang theo đồ đạc gì ngoài tiền. Tang Vô Yên muốn xem giờ liền sờ đồng hồ. Đó là loại đồng hồ chuyên dành cho người mù, có thể mở nắp ra sờ kim đồng hồ, cô tìm rất lâu mới mua được một chiếc rất giống chiếc trên tay Tô Niệm Cầm. Cô tháo chiếc của anh xuống, đeo lên tay mình, tặng chiếc đồng hồ mới cho Tô Niệm Cầm.

“Bây giờ đồng hồ bảo bối của anh thuộc về em rồi”. Tang Vô Yên tươi cười đeo lên tay mình, mặt đồng hồ sáng bóng nhưng dây đeo đã có vết xước. “Đổi cũ lấy mới, anh hời nhé”.

Tô Niệm Cầm lưu luyến vuốt ve chiếc đồng hồ cũ trên cổ tay Tang Vô Yên: “Đeo trên tay em chẳng nữ tính chút nào”.

“Bây giờ đang một con gái đeo đồng hồ nam, hơn nữa lại còn cá tính như vậy”.

Tô Niệm Cầm mỉm cười: “Chỉ cần em thích là được”.

Tang Vô Yên vừa nhớ lại vừa tựa đầu vào lưng ghế trước, đưa tay ra, mặt áp sát vào mặt đồng hồ, như thể làm vậy có thể cảm nhận được hơi ấm của Tô Niệm Cầm. Cô luôn là một người thiếu kiên cường như vậy đấy, nhưng vì anh, cô bắt buộc phải kiên cường.

Nửa đêm, đột nhiên một phòng bệnh đặc biệt khác vang lên tiếng chuông báo động.

Nhân viên bệnh viện vội vàng đẩy máy móc và thuốc men qua đó, Dư Vi Lan bừng tỉnh.

“Không phải anh rể”. Dư Tiểu Lộ nói, khẽ thở dài.

Dư Vi Lan đứng dậy đến bên cửa sổ nhìn người đàn ông đang yên lặng nằm trên giường, tóc lổm đổm bạc, hơi thở yếu ớt trở thành những làn hơi trắng trong ống thở oxy, các loại máy móc phát ra tiếng rì rì của chúng.

“Bây giờ mấy giờ rồi?”. Dư Vi Lan xoa xoa má.

“Còn lâu trời mới sáng”. Dư Tiểu Lộ chợt nhớ tới món cháo bát bảo, hình như lạnh cũng ăn được. Cô mang tới mà chưa ai ăn cả.

Cô múc đầy một bát đưa cho Dư Vi Lan.

Dư Vi Lan đón lấy, nhìn chiếc hộp còn lại, hỏi: “Anh rể em có ăn được đâu, em nấu nhiều vậy làm gì?”.

“Có một phần của Niệm Cầm”.

Dư Vi Lan sững ra: “Đúng rồi, Niệm Cầm đâu?”.

“Chị hai, cảm ơn chị cuối cùng cũng nhớ ra trên đời này còn có một người tên Tô Niệm Cầm”. Dư Vi Lan nói: “Hai ngày nay, chị ở bên trong, anh ấy cứ ngồi đây, khuyên cũng không chịu đi. Anh ấy không chịu vào trong, cũng không chịu rời đi”.

“Chị bận tối tăm mặt mũi, đầu óc hỗn loạn, hoàn toàn không biết những việc này”. Tô Hoài Sam chỉ có một người con trai là Tô Niệm Cầm, còn anh chưa bao giờ tự coi mình là người kế nghiệp của nhà họ Tô. Gánh nặng của cả nhà họ Tô đều rơi xuống vai Dư Vi Lan. “Cậu ấy ổn chứ?”.

“Không ổn”. Dư Tiểu Lộ đáp: “Hôm đó chuyện anh ấy và cô Tang cãi nhau đã khiến anh ấy chịu đủ kích rồi, chuyện của anh rể làm anh ấy suy sụp”.

“Cậu ấy luôn là người như thế, bề ngoài lạnh lùng nhưng mềm lòng. Thực ra cậu ấy rất yêu Hoài Sam”.

“Giống như hồi nhỏ em thường dối chị, nhưng vẫn rất yêu chị á?”.

Dư Vi Lan gõ đầu em gái một cái: “Đừng bẻm mép nữa. Niệm Cầm ở đâu, chị đi thăm cậu ấy”.

Nhìn gương mặt ngủ say của Tô Niệm Cầm, mũi Dư Vi Lan cay cay.

Tô Niệm Cầm gầy đi rất nhiều, râu cũng mọc đầy cằm, những đường nét trên gương mặt càng thêm sắc cạnh, người trông càng tiều tụy.

Có lẽ vì anh không ăn gì, bác sĩ sợ anh không đủ sức chống đỡ nên mới cho truyền nước.

Dư Vi Lan ngồi bên giường, vuốt ve gương mặt anh, thì thầm: “Niệm Cầm, nhớ lần đầu nhìn thấy cậu là ở tang lễ của mẹ cậu, còn bố tôi vẫn là lái xe của Hoài Sam, lúc đó cậu rất nhỏ, còn không cao bằng Tiểu Lộ, cũng gầy như thế này. Cậu ngã ra đất, tôi định đỡ cậu, cậu cũng không chịu...”.

4

Khi Tô Niệm Cầm tỉnh dậy trời đã tờ mờ sáng. Anh vừa giơ tay lên thì phát hiện trên tay cắm kim. Thế là thô bạo giật phăng mũi kim đang truyền nước ra, máu chảy ra từ vết thương, nhưng hình như anh hoàn toàn không cảm thấy đau.

Anh đang định xuống giường thì đột nhiên cảm thấy một bên chân hơi nặng, nghe thấy có tiếng thở nhè nhẹ.

“Vô Yên?”. Anh cảm thấy mừng rỡ đến độ không dám tin là thật.

Người đó hình như rất mệt mỏi, vẫn đang ngủ, anh e dè đưa tay ra vuốt tóc cô, ngón tay khựng lại... là Dư Vi Lan.

Tô Niệm Cầm nhếch môi cười: Tang Vô Yên không còn muốn có bất cứ quan hệ gì với anh nữa, sao còn hoang tưởng cô sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, cứu rỗi anh như thiên sứ.

Tô Niệm Cầm không dám cử động bừa bãi sợ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Dư Vi Lan, đành duy trì tư thế ngồi.

Nhưng cô vẫn tỉnh giấc.

Cô chỉnh lại tóc, ngẩng đầu lên: “Niệm Cầm”. Cô thấy Tô Niệm Cầm đã tỉnh, cảm thấy hơi ngại.

Tô Niệm Cầm bỏ chăn ra, rời khỏi giường. Anh mặc nguyên quần áo nên sau một đêm chúng đã nhăn nhúm lại, anh nói: “Ông ấy vẫn ổn chứ?”. Anh không dám ngủ, sợ khi tỉnh dậy người đàn ông đó đã không còn trên đời này nữa.

“Ít nhất cũng không ác hóa. Tiểu Lộ nói cậu rất lo lắng”.

Tô Niệm Cầm quay mặt đi, che giấu tâm trạng của mình.

Dư Vi Lan bước tới gần, chỉnh trang lại quần áo cho anh.

“Cậu cao lên rồi”. Tay Dư Vi Lan dịu dàng như tay mẹ.

“Ừ”. Tô Niệm Cầm đột nhiên rất yên lặng.

“Trước kia cũng thường quên không lật cổ áo”. Dư Vi Lan cười.

“Ai bảo tôi không nhìn thấy gương”.

“Gương vốn là đồ thừa đối với cậu, người nào xấu mới thường xuyên làm dáng trước gương”.

“Tôi chưa từng nhìn thấy hình dáng của mình, không biết mình trông thế nào”.

“Có lúc con người cũng có thể trở thành cái gương, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe thấy tiếng con gái xì xào khi cậu đi qua sao”.

“Có lẽ vì tôi quá xấu”.

“Nếu cậu xấu, Tiểu Lộ chắc chắn sẽ không cùng cậu ra đường”.

“Cô ấy quan tâm đến ngoại hình vậy sao?”. Tô Niệm Cầm nghiêng đầu.

“Tất nhiên rồi. Nó thường chỉ thích cái gì đẹp mắt”. Dư Vi Lan cười: “Tôi đã nghe bài hát của cậu, đều rất hay. Nhưng ít quá”.

“Tôi tiêu tiền không nhiều, nhà cũng do mẹ để lại, nên không cần chăm chỉ làm việc ngày đêm để kiếm tiền”.

“Nhưng sau này cậu cần nuôi vợ, lại còn rất nhiều trẻ con nữa. Họ sẽ không tiết kiệm như cậu đâu. Mà sáng tác cũng cần linh cảm nữa”.

“Vậy thì sau này tôi sẽ đi dạy học ở trường dành cho người mù, phải bắt hiệu trưởng phát tiền lương và mua bảo hiểm cho tôi”.

“Có thể suy xét”.

Dư Tiểu Lộ đang bê đồ vào, thấy hai người nói chuyện với nhau bèn nhẹ nhàng lùi ra. Cô vốn tưởng Tô Niệm Cầm tỉnh dậy sẽ nổi điên vì hôm qua đã tiêm thuốc an thần cho anh một cách ép buộc. Xem ra Dư Vi Lan đã trấn an được anh.

“Niệm Cầm”. Dư Vi Lan đặt tay lên vai anh: “Lâu lắm rồi cậu không bình tĩnh nói chuyện với tôi như thế này”.

“Tâm trạng tốt hơn nhiều rồi”.

“Bố cậu nhất định có thể vượt qua, vì có cậu ở đây, vì vậy cậu không cần vì tự trách mà không quý trọng cơ thể mình. Không ai trách cậu cả”.

“Tôi không làm tròn trách nhiệm của một người con, mãi đến khi thấy tim ông ấy ngừng đập tôi mới hiểu điều này”.

“Niệm Cầm”. Dư Vi Lan khẽ gọi tên anh: “Thực ra hai chúng ta đều cảm thấy ông ấy rất quan trọng. Cậu yêu ông ấy hơn yêu tôi, tôi cũng thế”.

“Ừ”. Tô Niệm Cầm gật đầu.

“Đợi sức khỏe của bố cậu khá lên hãy đi tìm cô Tang, nhận lỗi với cô ấy”.

“Tôi không có lỗi, gia đình cô ấy vốn coi tôi là gánh...”, nói được nửa chừng anh bị Dư Vi Lan ngắt lời: “Hãy nhớ, Niệm Cầm, đừng bao giờ tự hạ thấp mình”. Sau đó Dư Vi Lan nhẹ nhàng ôm lấy Tô Niệm Cầm. Tuy động tác của cô rất khẽ nhưng vẫn làm anh hơi bất ngờ, không biết nên đặt tay vào đâu.

“Niệm Cầm, đây vốn là cái ôm mẹ kế muốn dành cho cậu, nhưng đã trễ mười năm”. Dư Vi Lan nhắm mắt mỉm cười, nụ cười rất thẳng thắn.

Tô Niệm Cầm hơi sững lại một chút rồi mới vòng tay lên ôm Dư Vi Lan.

“Tôi không gọi cô là mẹ dâu”. Tô Niệm Cầm ngượng ngịu nói.

“Tôi cũng không muốn trở nên già thế đâu”.

Tô Niệm Cầm quay lưng lại cửa sổ, ánh nắng ban mai len vào từ rèm cửa sổ phía sau, máy làm ẩm phun lên từng làn hơi nước, phát ra những tiếng động nhịp nhàng.

Dư Vi Lan trong lòng anh tuy tiêu tụy nhưng vẻ mặt đầy yên ổn.

Tang Vô Yên đứng ở cửa vô cùng bất ngờ, nhìn hai người đang ôm nhau trong phòng. Cô đã từng nhìn thấy người phụ nữ này, là cô gái tay nắm tay Dư Tiểu Lộ trong bức ảnh bị Tô Niệm Cầm xé nát.

Tang Vô Yên ngẩng lên, gõ cửa.

Dư Vi Lan rời khỏi vòng tay Tô Niệm Cầm, nhìn qua vai anh, cô từng nhìn thấy Tang Vô Yên từ xa nên liền hỏi: “Cô Tang phải không?”.

Tô Niệm Cầm nghe thấy ba chữ này, người hơi run lên rồi chậm chậm quay lại.

“Tôi...”. Tang Vô Yên lúng túng đáp: “Tôi... nhận được điện thoại của Tiểu Lộ”.

Dư Vi Lan vỗ lưng Tô Niệm Cầm: “Hai người nói chuyện đi, tôi ra ngoài xem thế nào”, rồi để họ ở lại riêng với nhau trong phòng bệnh.

“Không phải em nói em đã mệt mỏi với tôi lắm rồi, sao lại quay lại?”. Tô Niệm Cầm tự giễu nói.

“Tiểu Lộ nói anh không ăn không uống, không nghe lời ai cả, bảo em đến xem thế nào”.

“Woa? Vậy thì em giỏi thật đấy, sao em biết chắc chắn tôi sẽ nghe lời em?”.

“Em...”. Tang Vô Yên cắn môi, mãi không nghĩ ra lời nào để phản bác lại anh.

Lòng cô vô cùng rối loạn.

Đúng thế, cô đúng là quá đề cao mình rồi. Cho rằng mình có gì khác biệt đối với Tô Niệm Cầm, là nàng công chúa duy nhất có thể chinh phục anh.

Cô chưa từng thấy Tô Niệm Cầm nói chuyện với mình dịu dàng như thế. Cô cũng không còn tâm tư đâu mà nghiên cứu những lời họ thì thầm với nhau là những lời ngọt ngào như thế nào.

Cô tưởng anh yêu cô, cô luôn tưởng như vậy, nên cô mới nhẫn nhịn chịu đựng tính khí nóng nảy của anh hết lần này đến lần khác. Cô còn tưởng chỉ có mình có thể cứu rỗi Tô Niệm Cầm trong cơn đau khổ. Cô chỉ rời khỏi có mấy ngày đã có người thay thế cô an ủi anh.

Hai người mỗi người đứng ở một góc phòng, im lặng rất lâu.

“Xem xong chưa?”. Tô Niệm Cầm lạnh nhạt nói.

“Hả?”.

“Xem xong rồi thì có thể đi được rồi đấy”. Anh nói.

Tang Vô Yên bắt đầu sững người, rồi trong lòng bất giác tự giễu cột mình, đáng đời cô ngốc nghếch chạy đến đây một lòng muốn cứu rỗi một người đàn ông không coi mình ra gì, sau đó còn vào trong để tự chuốc nhục vào thân.

“Cô cười cái gì?”. Tô Niệm Cầm tức giận hỏi.

“Không có gì”. Dứt lời liền quay người bỏ đi.

Khi xuống tầng một, ở cửa thang máy cô va vào một bác sĩ thực tập đang bê đồ.

Chiếc khay rơi xuống, một đồng thuốc rơi đầy ra đất.

“Này... cô đi cái kiểu gì thế hả!”. Bác sĩ thực tập trẻ vừa nhặt đồ vừa trách móc. Anh ta vừa ngẩng lên thì thấy mặt Tang Vô Yên đã giàn giụa nước mắt.

“Cô đừng khóc, tôi có mắng cô đâu. Đều là lỗi của tôi, đi đường không nhìn thấy cô”.

Tang Vô Yên chậm chậm ngồi xuống, vùi đầu vào gối khóc òa lên.

5

Đúng lúc này điện thoại đổ chuông.

Trước khi nhìn vào số điện thoại gọi đến trên màn hình, trong lòng cô còn chút hi vọng, ngầm trông đợi đó là Tô Niệm Cầm gọi đến.

Kết quả là mẹ cô gọi. Cô lau nước mắt, ra ngồi ở dãy ghế ngoài cửa phòng khám, hít sâu một lúc lâu mới gọi lại cho mẹ.

“Vô Yên, đến chưa con?”. Mẹ cô quan tâm hỏi.

“Vừa đến ạ”.

“Bố cậu ta vẫn ổn chứ?”.

“Mẹ đừng lo, cứ chăm sóc bố con là được rồi. Nhà người ta đông người lắm”. Tang Vô Yên thoải mái nói với mẹ vài câu rồi cúp máy.

“Lúc đó cậu không cho anh ta một cái bạt tai đúng là vận may của anh ta”. Trình Nhân than.

“Tớ chưa tát ai bao giờ, không xuống tay được”. Tang Vô Yên nói.

“Không sao, sau này luyện tập nhiều nhiều là thành thạo liền”.

“Cậu cú đi!”.

Buổi tối, cô một mình đi ăn đồ Tứ Xuyên, không ngờ lại gặp Nhiếp Hy ở cửa nhà hàng.

“Nhà hàng này nấu đúng vị nhất. Trước kia tôi rất hay ăn, hôm nay đi qua nhớ ra mới vào ăn mấy món, không ngờ lại gặp cô ở đây”. Nhiếp Hy cười.

“Tôi sống ở khu nhà đối diện”. Tang Vô Yên chỉ.

“Không phải cô về quê sao?”.

“Vâng. Có chút việc khác nên tôi lại quay lại”.

“Cô phát hiện ra chuyện của Tô Niệm Cầm và Dư Vi Lan rồi à?”. Hai người ngồi chung bàn, thấy Tang Vô Yên sắc mặt rất kém chỉ cầm đầu ăn, Nhiếp Hy bèn hỏi.

“Hả? Dư Vi Lan?”.

“Chị gái của Dư Tiểu Lộ”. Nhiếp Hy bổ sung.

Nghe đến đây, Tang Vô Yên mới nhớ ra Dư Tiểu Lộ từng nói, cô ấy và Tô Niệm Cầm lớn lên bên nhau, còn có một quan hệ khác, cô ấy là em gái của mẹ kế của Tô Niệm Cầm.

Em gái của mẹ kế? Chị gái của Dư Tiểu Lộ?

“Mẹ kế của anh ấy?”. Tang Vô Yên hỏi.

“Đúng vậy, gần như là tin đáng xấu hổ bậc nhất của cả thành phố A. Dư Vi Lan là con gái của người hầu nhà họ Tô, gia cảnh rất tệ. Nhưng lại thân với thiếu gia nhà họ Tô. Tuy chưa đến mức bàn chuyện

cưới xin, nhưng hai người rất thân mật, ai cũng nhìn ra Tô Niệm Cầm thích cô ấy. Đáng tiếc là Dư Vi Lan sau này lại lấy Tô Hoài Sam”.

Tang Vô Yên kinh ngạc đến mức nói không nên lời.

“Sao cô biết?”.

“Tôi là bạn học của Dư Vi Lan, lúc đó cô ấy bỏ học gả vào nhà giàu đúng là tin tức chấn động toàn trường”.

Cô còn tưởng tình yêu của họ vững bền không thể lay chuyển, nhưng bây giờ xem ra đúng là cô tự mình đa tình rồi.

Tang Vô Yên mơ màng đi vào siêu thị mua đồ. Trong siêu thị đang phát bài Lương nhan yến của Từ Quan Quách.

Lá đào che lấp lá đào, sắc xuân vô hạn.

Con cháu nhà họ Vương ra bến phà,

Có Đào Diệp mỉm cười, ân cần âu yếm.

Hai chuyện vui, tình lang chỉ hái một chiếc lá đào.

Bến phà không có nỗi buồn, chỉ có sự ngọt ngào.

Nghìn năm sau, có ngõ Ô Y, có bến Đào Diệp, có lương gian yến.

Phong lưu.

Mây gió trên giấy, tình cảm trong thơ, có ý trong họa, nỗi niềm trong tim.

Chao liêng.

Năm nào cũng tới, có ngói trên mái nhà, có tổ chim dưới hiên, bùn mới trên đường cũ.

Cô đứng thẫn thờ trước giá để hàng, nghe bài hát rồi bất giác nước mắt trào ra, đến cuối cùng mới biết, hóa ra cô không phải là Đào Diệp của anh.

Tang Vô Yên vừa khóc vừa mua mấy lon bia, nhân viên thu ngân lén nhìn cô mấy lần bằng ánh mắt quái dị, cô cũng chẳng để ý.

Cô lên sân thượng uống từng ngụm, từng ngụm.

Di động trong túi xách rung lên, làm cho cả chiếc túi cũng rì rì rung lên theo, cô tìm một lúc lâu mới rút ra được chiếc điện thoại, nhìn màn hình, là Dư Tiểu Lộ gọi tới.

Tang Vô Yên nheo đôi mắt mơ màng vì say mỉm cười, cũng không nghe máy, để điện thoại lên chiếc ghế để bia.

Một lúc sau, điện thoại lại bắt đầu rung. Cô cầm lên thấy vẫn là Dư Tiểu Lộ gọi bèn để lại chỗ cũ, để mặc cho nó tiếp tục rung. Cuối cùng nó rung tới cạnh ghế rồi rơi xuống đất, văng vào gầm ghế.

Cô cũng mặc kệ nó.

Cô mơ màng nhìn lên trời đêm, trong đầu cứ lặp đi lặp lại câu nói cuối cùng của Nhiếp Hy.

“Có ai từng nói với cô là tiếng cười của cô rất giống tiếng cười của Dạ Vi Lan chưa?”.

Cuối cùng cô cũng hiểu sự kì lạ của Tô Niệm Cầm, hóa ra không đơn giản chỉ vì anh lưu lạc bên ngoài như một đứa trẻ mồ côi bảy năm, hay vì mắt anh không nhìn thấy hoặc mẹ anh mất sớm, mà còn vì Dư Vi Lan.

Tang Vô Yên uống say ngủ tới sáng, sau đó làm thế nào bò về nhà mở cửa ngủ trên sofa cô cũng quên rồi. Buổi sáng, đầu đau như búa bổ, cô mò dây tìm điện thoại, tìm một lúc mới phát hiện nó ở dưới gầm ghế trên sân thượng, trên màn hình có mấy chục cuộc gọi nhỡ, trong đó phần lớn là của mẹ cô.

Tang Vô Yên vội gọi lại, có một dự cảm không lành mà có nghĩ cô cũng không dám nghĩ đến.

“Vô Yên”. Người bắt máy lại là Ngụy Hạo.

“Sao anh lại ở đó?”.

“Anh và bố mẹ anh nhận được thông báo nên đến”.

“Thông báo gì? Mẹ em đâu, bố em đâu?”. Cô run rẩy hỏi.

Ngụy Hạo dừng lại một chút rồi chậm rãi nói: “Vô Yên, em nghe anh nói này”.

“Bố em đâu?”. Cô cuống lên, bàn tay run lên bần bật.

“Bố em qua đời đêm qua rồi”.

Chỉ vài từ ngắn ngủi mà như một thanh kiếm lưỡi răng cưa sắc nhọn, chọc thẳng vào tim Tang Vô Yên, sau đó chậm chậm rút ra, trên lưỡi kiếm có cả máu và thịt của cô.

Hồi học mẫu giáo, mẹ có thời gian bị điều ra ngoại tỉnh làm việc, không có thời gian chăm sóc cô. Nhất là buổi sáng không có ai chải đầu cho cô, mẹ liền định đưa cô đi cắt tóc ngắn. Không ngờ bố không đồng ý, bố nói con gái phải để tóc dài mới đáng yêu. Thế là bố học bện tóc cho con gái, tay bố vụng lắm, học mất mấy ngày.

Còn có một lần, nhà trường tổ chức cho học sinh đi xem bộ phim Mẹ hãy yêu con lần nữa, xem xong về nhà Tang Vô Yên rất thích hát bài hát đó, nhưng cô luôn hát sai nhạc, bị các bạn cười chê. Bố biết chuyện về tìm bản nhạc rồi dạy cô hát hết lần này đến lần khác. Kết quả mẹ về nhà thấy thế cứ lắc đầu: “Hai bố con đúng là kẻ tám lạng người nửa cân, được rồi, đừng hát nữa. Người ngoài ngồi nghe cũng thấy mệt”. Khả năng âm nhạc của cô hoàn toàn di truyền từ bố. Sau này bài hát này được mẹ cô sửa thành “Trên đời chỉ có bố là tốt”.

Một người bố như vậy, sao lại nở rời xa cô sớm như thế.

“Anh nói bậy!”. Cô gào vào điện thoại: “Hạo Tử, anh nói bậy!”.

Cô ném điện thoại, cầm túi lao xuống cầu thang, nước mắt làm mờ tầm nhìn của cô, cô gần như không nhìn rõ đường, thấy taxi liền giơ tay vẫy.

Giờ này đang là giờ cao điểm, gần như không có xe trống. Cô càng cuống càng không bắt được xe, càng không bắt được xe càng cuống. Sau đó suốt mười mấy hai mươi phút, cô dần bình tĩnh lại, mới nhớ ra đi qua con đường kia, ở ngã tư đối diện có một tuyến xe bus ra sân bay.

Thế là cô lau nước mắt quay lại thì nhìn thấy Dư Tiểu Lộ quành ra từ tòa nhà cô ở, sau lưng là Tô Niệm Cầm đang chống gậy.

Theo bản năng cô định cúi đầu, đi vòng qua họ. Không ngờ Dư Tiểu Lộ đã nhìn thấy cô, còn nhắc Tô Niệm Cầm.

“Đó không phải là Vô Yên sao?”.

Tang Vô Yên nhìn Tô Niệm Cầm chậm rãi lại gần, giây phút đó trái tim cô bắt đầu quặn đau.

“Thật trùng hợp, Tô Niệm Cầm”. Cô nói.

“Không phải trùng hợp, anh đến để tìm em”.

“Tìm tôi?”. Tang Vô Yên cười nhạt: “VẬY còn Dư Vi Lan thì sao?”.

Sắc mặt anh lập tức trở nên trắng bệch.

“Tô Niệm Cầm, tôi có thể hỏi anh một câu không?”.

Anh không đáp, cô bèn tiếp tục nói.

“Trên đời này Dư Vi Lan quan trọng hơn hay tôi quan trọng hơn?”. Cô lắc đầu, lại nói: “Hay tôi phải hỏi thế này: Nếu tôi và Dư Vi Lan cùng rơi xuống sông, chỉ có thể cứu một người, anh cứu ai?”.

Trước kia, Hứa Tây vớt câu hỏi này cho Ngụy Hạo chọn, lúc đó cô chỉ cảm thấy buồn cười. Không ngờ bây giờ cô cũng trở thành loại con gái buồn cười đó.

“Em cảm thấy hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy có ý nghĩa gì không?”. Anh quay mặt đi.

“Có ý nghĩa gì không à? Hình như đúng là chẳng có ý nghĩa gì thật”. Cô vừa khóc vừa cười thê lương: “Mẹ tôi nói đúng, một người cho dù có làm chuyện ngu xuẩn gì cũng không thể tìm được thuốc hối hận”.

Nếu không phải cô quay về tìm anh, có lẽ bố đã không xảy ra chuyện, nếu không phải cô uống say vì anh, cô chỉ ít sẽ nói được một lời cuối cùng với bố.

Chắc hẳn ông trời đang trừng phạt cô, cô không phải là một đứa con gái tốt.

Vì một người đàn ông không yêu cô không trân trọng cô, cô đã dễ dàng từ bỏ tình yêu của bố mình như thế.

Tang Vô Yên nhìn mặt anh, đột nhiên cảm thấy xa lạ, cuối cùng lạnh lùng nói: “Niệm Cầm, bây giờ tôi rất ghét anh, thật đấy. Hơn nữa cả đời này tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa”.

Chương 9: Gái ế xem mặt

1

Cô trở về thành phố B tìm một công việc ở đài phát thanh, vừa kiếm tiền vừa thi cao học. Cơ quan của mẹ cô cũng cho phép bà nghỉ hưu sớm một năm ở nhà nghỉ ngơi.

Đám tang cũng khá long trọng dưới sự nhiệt tình của lãnh đạo cơ quan bố, Vô Yên mấy lần khóc ngất đi bên thi hài bố, nhưng mẹ cô luôn rất bình tĩnh.

Lúc đó, Trình Nhân đã lo lắng nhắc Tang Vô Yên: “Cậu trông nom bác gái cẩn thận vào”.

Quả nhiên, sau khi hạ huyết cho bố, hàng ngày mẹ cô đều đến văn phòng của bố khóa mình trong đó nói chuyện một mình, hoặc ngồi tuyến xe đường dài đến nơi hai người sống thời cách mạng văn hóa khóc lóc, đến giờ lại bình tĩnh về nhà nấu cơm cho Vô Yên như bình thường, lại còn có vẻ rất vui vẻ.

Cô luôn xin được làm ca đêm ở đài phát thanh, ông chủ nhiệm bình thường hung dữ như ác thần gặp ai cũng thích soi mói, nhưng cô yêu cầu điều gì cũng đáp ứng. Hàng ngày phải gần một giờ đêm cô mới xong việc, sau khi về nhà, tiếp tục bật đèn ôn thi cao học, thức đến khi trời lờ mờ sáng mới đi ngủ.

Có đồng nghiệp hỏi: “Sao cậu lại thích làm ca đêm như vậy?”.

Tang Vô Yên cười: “Ban ngày ở nhà có việc”.

Ban ngày, Tang Vô Yên luôn theo sau không rời mẹ nửa bước, trước khi mẹ về nhà lại vội vàng chạy về trước, làm ra vẻ vừa mua thức ăn hoặc vừa về đến nhà. Cô lại nài nỉ xin lãnh đạo trường bố cô dạy giữ lại văn phòng của bố cho mẹ.

Hai người cứ sống như thế một năm. Nếu không có Trình Nhân ở bên, Tang Vô Yên cảm thấy mình sẽ phát điên trước.

Cô thi đỗ cao học trường của bố cô như mong muốn.

Một năm sau, mấy ngày sau ngày giỗ bố cô, mẹ cô đột nhiên nói: “Yên Yên, bố con hạ huyết hôm qua à?”.

Tang Vô Yên kinh ngạc một lúc xong bèn đáp: “Vâng ạ”.

Mọi thứ lại trở lại bình thường, chỉ có điều kí ức của mẹ cô đột nhiên trống mất một năm. Cô biết đây là chứng mất kí ức có lựa chọn. Cũng giống như những người dễ xấu hổ mỗi khi quá căng thẳng cứ lên sân khấu là quên lời thoại vậy.

Mẹ cô có lúc cũng buồn bã, phần lớn giết thời gian với đám bạn già ở trường đại học dành cho người cao tuổi. Bà thường nói: “Yên Yên, con không cần lo cho mẹ, thích về đâu thì cứ về. Mẹ không cần ai chăm sóc cả, sống một mình rất tự do”.

Tang Vô Yên hiểu ý mẹ, nhưng mẹ không biết rằng hình như cô không quay về được nữa.

Không biết câu cô nói với Tô Niệm Cầm lúc đó là một lời trù ếm hay tiên tri. Anh quả nhiên làm được, không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Tô Niệm Cầm vốn không phải là người thích gây sự chú ý của người khác, nhưng Tang Vô Yên vẫn biết được đôi điều về anh từ giới báo chí. Ví dụ: Tô Hoài Sam vượt qua thời kì nguy hiểm được ra viện; ví dụ Tô Niệm Cầm trở về nhà họ Tô bắt đầu tiếp xúc công việc kinh doanh của gia tộc; và còn... Nhất Kim tuyên bố phong bút không sáng tác nữa.

Cô đọc trên báo mới nhận ra, hóa ra hai chữ Nhất Kim được lấy từ chính bản thân chữ “Cầm”.

Nhất Kim.

Y Kim.(*)

Điều đó có nghĩa là trên thế giới này không còn người tên Nhất Kim này nữa.

Qua một thời gian dài như vậy, nỗi đau mất bố đã dần dần lắng xuống. Lúc đó, cô chỉ cảm thấy vô cùng hối hận trước sự ra đi đột ngột của bố, trong lòng đầy ắp đau khổ, tự trách và giận dữ không có chỗ nào để phát tiết, cuối cùng lại đổ hết tội lỗi lên đầu Tô Niệm Cầm, nên mới nói với anh những lời tuyệt tình như thế.

Cô cười, có điều tất cả không còn quan trọng nữa.

Dù anh yêu ai cũng được, có những chuyện đời này chỉ có một lần, đã bỏ lỡ rồi thì không thể quay đầu lại được nữa.

Chớp mắt, cô đã học năm thứ hai cao học.

Ngụy Hạo và Hứa Tây sau đường chạy tình yêu bắt đầu từ thời trung học, cuối cùng đã kết hôn. Các bạn cùng lớp thời trung học ai nghe tin cũng ngưỡng mộ.

Tang Vô Yên đồng ý làm phù dâu, phù rể là một đồng nghiệp nam ở công ty của Ngụy Hạo. Hôm đám cưới Lí Lộ Lộ cũng có mặt. Năm cô ấy tốt nghiệp thi vào nghiên cứu sinh ở trường Đại học sư phạm M, trở thành chị khóa trên của Tang Vô Yên.

Khi đưa dâu, là phù dâu Tang Vô Yên ngồi lên xe hoa.

Hứa Tây ngồi trong xe đột nhiên nói: “Tang Vô Yên, tớ luôn cảm thấy cậu may mắn hơn tớ. Gia cảnh nhà tớ không tốt, cái gì cũng phải ngoan ngoãn lấy lòng mới có thể có được, nên tớ rất đố kị với cậu”.

“Cô dâu nói những lời này làm gì?”.

“Là Ngụy Hạo khiến tớ hiểu, làm người không thể nghĩ như vậy. Mỗi người đều có cuộc đời và hạnh phúc thuộc về mình, không thể cứ đem khuyết điểm của mình ra so sánh với người khác. Về chuyện của Ngụy Hạo tớ không muốn xin lỗi cậu chút nào. Vì anh ấy là hạnh phúc của tớ, vào giây phút đó bất cứ ai cũng rất ích kỉ. Tớ đã nắm được vì thế bây giờ tớ rất hạnh phúc. Cậu cũng phải cố lên”.

Tang Vô Yên gật đầu cười với cô ấy.

Đến cuối buổi lễ, khi cô dâu tung hoa cưới, Hứa Tây nháy mắt với cô, sau đó đập hoa vào mặt cô. Rất nhiều anh chàng chưa vợ đều cười nói cô dâu thiên vị.

Hứa Tây nói: “Tôi thiên vị hồi nào. Không phải là đang cho mọi người một cơ hội sao, không những có thể cướp hoa còn có thể tiện tay cướp phù dâu về làm áp trại phu nhân nữa”.

Lúc đó mẹ cô cũng đang ăn tiệc, không biết là được Hứa Tây nhắc nhở hay là đến tuổi này, bà bắt đầu lo lắng vấn đề cá nhân của con gái”.

“Tiểu Tiêu lần trước đến nhà mình con thấy thế nào?”. Mẹ cô hỏi.

Thấy Tang Vô Yên cầm đầu ăn cơm không đáp, bà nói tiếp: “Người tốt, lễ phép, đáng người cũng hợp”.

“Tiểu Tiêu là ai ạ?”. Tang Vô Yên bối rối.

“Là học sinh cũ của bố con, sao lại quên rồi, là cái cậu nhìn thấy con liền gọi tiểu sư muội ấy”. Mẹ cô nhắc.

Tang Vô Yên nghĩ cả nửa ngày cũng không nhớ ra người này trông thế nào.

Mấy hôm sau, mẹ cô lại hỏi: “Trong lớp con có cậu nào hợp không?”.

“Có. Tốt tính lắm. Còn giúp con tìm tài liệu làm luận văn nữa”.

“Người thế nào?”.

“Mẹ, mẹ lại thế rồi. Người ta kết hôn rồi”.

Tang Vô Yên bất lực giở cuốn tạp chí tin lá cải trong tay, không ngờ lại nhìn thấy ảnh của Tô Niệm Cầm. Bức ảnh rất nhỏ, anh mặc một bộ vest đen, nhìn không rõ mặt. Bài báo đại ý đang bình chọn những người đàn ông độc thân giàu có được giới nữ thèm muốn nhất năm.

Chỉ ba năm ngắn ngủi, anh đã thành công tiếp quản tất cả công việc kinh doanh của gia tộc từ tay bố mình là Tô Hoài Sam.

“Đọc gì thế?”. Mẹ thấy cô đọc đến xuất thần bèn thuận miệng hỏi.

“Không có gì ạ”. Tang Vô Yên vội lật trang nữa để giấu mẹ.

Thấy chỉ nói thế không ăn thua, mẹ cô bắt tay vào xử lí, bắt đầu tìm đối tượng xem mắt cho Tang Vô Yên. Bà tham gia hoạt động người cao tuổi, quen rất nhiều người đồng lứa, tóm được ai liền hỏi: “Con trai bà có bạn gái chưa?”.

Tang Vô Yên không thể chịu được nữa, lại không thể nói rõ với mẹ, đành thuê phòng chuyển ra ngoài ở, lí do nghe rất mỹ miều: Con gái ở cùng bố mẹ khó kiếm bạn trai.

Mẹ cô quen tiếp nhận quan niệm xã hội mới, nghĩ thấy cũng có lí bèn vui vẻ đồng ý.

Sau khi nhờ người quen, mẹ cô cuối cùng cũng chọn ra được mấy đối tượng phù hợp.

Người đầu tiên là giáo viên mới đến dạy ở trường của bố cô.

“Người ta đã mua nhà rồi, lại còn ở tầng trên cùng”. Mẹ nhấn mạnh vào điểm mạnh này.

Bây giờ mẹ muốn gì cô cũng chiều, mẹ bảo cô đi, thì cô tuân mệnh. Đi hay không là một chuyện, thành hay không lại là chuyện khác.

Lần đầu xem mặt khó tránh khỏi ngại ngùng. Hai người nói chuyện qua điện thoại trước, sau đó hẹn gặp ở cổng Thượng Đảo.

Đối phương nói: “Tôi mặc áo jacket màu cafe”.

Tang Vô Yên cúi đầu ngắm nghía chiếc áo sơ mi kẻ của mình, mãi không nghĩ ra nên hình dung nó màu gì, lại thấy ngập ngừng quá lâu trong điện thoại không lịch sự, thế là buột miệng nói: “VẬY TÔI CẦM CUỐN BÁO VĂN HỌC NHÉ”.

Phì... Trình Nhân ngồi cạnh nghe thế phì cười.

“Chẹp chẹp, Tang Vô Yên, cậu quê quá. Sao cậu không tay phải cầm cuốn ‘Tri âm’, tay trái cầm bông hoa hồng, ám hiệu nhận diện là: Đánh chết tôi cũng không nói”.

“Cút!”. Tang Vô Yên giả bộ giận dữ.

Cô ngồi xe bus đến dưới lầu Thượng Đảo, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông đeo kính mặc áo jacket màu cafe. Tang Vô Yên rút tờ báo trong túi ra. Người đàn ông đó vừa nhìn thấy bèn cười hi hi bước tới: “Cô Tang phải không ạ?”.

Người này mắt vốn nhỏ, trên mặt lại nhiều thịt, cười một cái là chẳng thấy mắt đâu.

Tang Vô Yên gật đầu, lên lầu uống cafe với anh ta.

“Thế nào, thế nào?”. Cô vừa về tới nhà, mẹ liền gọi điện thoại hỏi.

“Cũng được”.

“Thế nào là cũng được?”.

“Nghĩa là không được”.

“Sao lại không được?”.

“Mẹ, con còn học ở trường đó mà, nhớ anh ta dạy lớp con, thế không biến thành tình yêu thầy trò à? Ảnh hưởng không tốt chút nào”.

“Chuyện này... chắc không sao đâu”.

“Tình yêu thầy trò mà mẹ bảo không sao, mẹ, mẹ hiện đại quá đi”.

“Dù gì con cũng sắp tốt nghiệp rồi”.

“Còn nữa, mắt anh ta nhỏ lắm, con nhìn thấy khó chịu”.

“...”.

Người thứ hai vẫn là giáo viên, cũng dạy đại học, có điều là trường đại học bên cạnh.

Lần này hẹn ở dưới tầng một quán Pizza Hut, Tang Vô Yên đặc biệt mặc một bộ đồ màu đỏ tươi vừa nổi bật lại dễ miêu tả. Lúc lên gác, Tang Vô Yên bước tới phía sau vị thầy giáo đó, ước lượng chiều cao của anh ta, thâm than trong lòng.

Ăn cơm xong, Tang Vô Yên gọi cho mẹ nói: “Quá thấp, không được”.

“Đâu có thấp lắm, nhiều lắm thì không được coi là cao thôi”. Mẹ đeo kính vào đọc tư liệu của người mai mối đưa.

“Không được, con đã thấp thế này rồi, lại tìm một người thấp nữa, ảnh hưởng không tốt đến đời sau”.

“...”.

Người thứ ba vẫn là giáo viên, có điều dạy trung học.

Vì chồng làm nghề này nên mẹ cô luôn cảm thấy giáo viên rất tốt, công việc ổn định, địa vị xã hội cao, ít phải tiếp khách, khó ngoại tình.

Trình Nhân lắc đầu: “Tiểu Yên à, tớ thấy cậu sắp nổi tiếng cả giới giáo dục thành phố B rồi, có phải mẹ cậu định kéo tất cả những thầy giáo chưa vợ ở thành phố chúng ta đến cho cậu xem mặt không?”.

Tang Vô Yên tặng Trình Nhân ba chữ trước khi ra khỏi nhà: “Biến, biến, biến”.

“Cô Tang, lúc nào thì cô tốt nghiệp cao học?”. Người đàn ông hỏi.

“Năm sau”.

“Tôi cũng rất muốn thi cao học trường của cô. Bây giờ học sinh trung học khó dạy lắm, trách nhiệm xã hội quá lớn. Cô ôn thi cao học thế nào vậy?”.

“Đọc sách, làm đề thôi”.

“Có tìm người ôn tập chọn đề không?”.

“Bây giờ tâm lý học thi đề chung cả nước, chủ yếu phải xem bản thân thế nào, có điều lúc đó tôi cũng nhờ nghiên cứu sinh mới thi đỗ vào khoa chúng tôi ôn tập giúp”. Thực ra người đó chính là Lí Lộ Lộ.

“Vậy cô Tang có thể giúp tôi ôn tập được không, tôi cũng chuẩn bị thi, năm ngoái tôi không qua môn chuyên ngành và tiếng Anh, năm nay muốn thử lại.

Vừa lên xe, Tang Vô Yên liền gọi điện về nhà.

“Mẹ, người này không đến tìm bạn gái”. Tang Vô Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vậy đến làm gì?”. Mẹ cô bắn khoảhỏi lại.

“Anh ta muốn tìm gia sư”. Tang Vô Yên đáp.

Khi tư liệu về người thứ tư đến tay Tang Vô Yên, mẹ cô hùng hồn nói: “Vô Yên, lần này mẹ tìm cho con người này đúng là hoàn mỹ đến độ trên trời có dưới đất không có. Người tốt, lại đẹp trai, chiều cao

không vấn đề, công việc càng khởi nói”.

“Là giáo viên trường nào thế ạ?”. Tang Vô Yên bóp trán.

“Người ta là luật sư”.

2

Trong quán cafe cạnh đại sảnh khách sạn Ngày Nghỉ, Tang Vô Yên tới muộn, đối phương nói anh ta ngồi ở bàn số chín cạnh cửa sổ, bảo Tang Vô Yên vào luôn. Người phục vụ đưa cô tới bàn đó, cô đang định ngồi xuống thì nghe thấy có người gọi “Anh Tô”. Mỗi lần nghe thấy danh xưng này tim cô đều đập nhanh vài nhịp, tiếp đó sẽ đưa mắt nhìn về hướng đó, sau đó hệt hăng hết lần này đến lần khác. Sau này cô không biết mình đang trông đợi hay sợ hãi nữa.

Cô lại tìm theo tiếng gọi, người gọi là một người đàn ông trung niên đã ngồi đợi khá lâu, ông ta nhìn thấy có người từ cửa bước vào bèn nhiệt tình đứng dậy đón.

Sau đó, Tang Vô Yên nhìn thấy Tô Niệm Cầm đứng giữa mấy người đó.

Nếu không nhờ hai chữ “anh Tô”, gần như cô không nhận ra anh.

Anh mặc áo vest màu xám, cúc cổ đóng kín, tạo cảm giác cao lớn thẳng tắp. Da đen hơn trước một chút, gương mặt vẫn đẹp trai tuấn tú như thế, cả con người toát ra vẻ lạnh lùng từ trong xương tủy. Một sự lạnh lùng hấp dẫn phụ nữ như thuốc phiện, khiến họ như thiêu thân lao đầu vào lửa. Sự xuất hiện của anh khiến cho nhân viên phục vụ liên tục ngẩng lên nhìn anh. Người giữ cánh tay anh, dẫn đường cho anh không phải là Dư Tiểu Lộ mà là một cô gái ăn mặc rất gọn gàng, tháo vát. Cử chỉ giữa hai người không hề thân mật, có thể thấy cô ấy là thư kí hay đại loại thế.

Áo vest, sơ mi, cà vạt, ba thứ phối màu rất đẹp, có thể thấy người phụ nữ ở bên anh tỉ mỉ hơn Dư Tiểu Lộ nhiều, chắc chắn là một người vợ hiền.

Tang Vô Yên sững người tại chỗ, sau đó nhìn thấy Tô Niệm Cầm nghe thấy giọng nói của người đàn ông trung niên, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Sau đó, cô và anh vai lướt qua nhau.

Có một khoảnh khắc, Tang Vô Yên hơi thất thần, tay chân cũng bắt đầu hơi run run.

Quá đột ngột, cô gặp lại anh khi không hề có một chuẩn bị nào. Mấy năm không gặp, anh không còn là Tô Niệm Cầm mà cô từng quen thuộc nữa, càng trở nên xa vời không thể với tới được.

Lúc đó, anh là giáo viên dạy thay, cô là giáo viên thực tập.

Bây giờ, anh là người thừa kế tập đoàn giàu có, còn cô vẫn là một sinh viên bình thường.

Sau khi chia tay, cô rất ít khi chủ động nhắc đến tên anh trước mặt người khác, ép buộc bản thân dần quên anh đi. Nhưng mỗi lần nhìn thấy tên anh, tin tức về anh, ảnh của anh trên báo hay tạp chí cô đều không kìm được cất lại, kẹp trong nhật kí, lén lút cất giấu.

Mấy lần trước khi đi xem mặt cô đều nghĩ, nếu người này phù hợp thì lấy chồng đi, cái gì đã qua hãy để nó mãi mãi qua đi.

Tang Vô Yên luôn cho rằng mình thực sự đã làm được điều đó, nhưng cho đến vừa rồi nhìn thấy anh đột ngột xuất hiện ở đó, khẽ mỉm cười nhã nhặn chậm chậm bước tới. Đó hoàn toàn không phải là Tô Niệm Cầm mà cô quên. Đã từng có thời, những vẻ mặt đó đều là của cô. Nghĩ vậy tất cả những ngọt ngào cay đắng, đau xót, lãng mạn của mối tình đầu ào lên trong tâm trí Tang Vô Yên, phức tạp đến độ cô không phân biệt rõ được.

Anh không nhìn thấy cô vì vậy anh đi lướt qua cô không chút phát giác.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy thời gian như ngưng đọng. Anh đi qua cô, khoảng cách gần như thế, Tang Vô Yên gần như nghe thấy tiếng quần áo của họ cọ vào nhau.

Anh không hề phát hiện ra cô, không hề ngừng lại dù chỉ là một giây.

Tang Vô Yên cười như tự giễu mình.

“Cô Tang, cô không sao chứ?”. Người đàn ông ngồi trên ghế chờ cô ngồi xuống này giờ thấy sắc mặt cô trắng bệch bèn quan tâm hỏi.

“Không sao, tôi thấy hơi đau đầu”.

Vì là ban ngày, nên trong quán cafe không nhiều khách, đang bật một bản nhạc dương cầm nhẹ nhàng. Có mấy vị khách đang trò chuyện, đều hạ giọng rất nhỏ.

Giọng của cô và đối phương không lớn chút nào, nhưng vẫn khiến Tô Niệm Cầm đứng cách đó không xa sững người lại.

Tang Vô Yên hơi kinh ngạc, không biết qua nhiều năm như vậy anh vẫn nhạy cảm với giọng nói của mình đến thế.

“Cô Tang?”. Anh chàng xem mặt đúng lúc này lại gọi to họ cô.

Cô Tang? Tô Niệm Cầm nhướn mày. Anh quay lại, chậm chậm bước về phía cô, đứng trước bàn của họ.

“Cô Tang?”. Lần này là Tô Niệm Cầm hỏi: “Cái họ này không hay gặp”.

Anh chàng xem mặt vì lịch sự nên đứng dậy: “Anh đây xưng hô thế nào?”.

“Tôi họ Tô, là người quen cũ ở thành phố A của cô Tang đây. Tất nhiên...”. Tô Niệm Cầm nói: “Nếu cô Tang quý nhân hay quên thì e là không nhớ tôi rồi”. Anh nửa cười nửa không, liên tục thốt ra những lời châm biếm.

Mặt Tang Vô Yên trắng bệch.

“Lần đầu gặp”. Anh chàng xem mặt chìa tay ra bắt tay anh.

Cô thư kí bên cạnh khẽ nhắn: “Anh Tô...”, sau đó dẫn dắt tay anh bắt tay anh chàng kia.

Tang Vô Yên phát hiện, sau ba năm khả năng giao tiếp của anh đã tiến bộ vượt bậc, ít nhất còn biết dù tâm trạng tốt xấu thế nào cũng phải bắt tay với người ta.

Khác với thói quen của người khiếm thị bình thường, Tô Niệm Cầm gần như không đeo kính râm, vì nó sẽ chặn cảm quang duy nhất của anh. Vì vậy đến lúc này anh chàng xem mặt mới phát hiện ra mắt Tô Niệm Cầm có vấn đề.

“Tôi và cô Tang là tha hương gặp lại cố nhân, khó khăn lắm mới gặp được. Nhưng không biết anh đây là?”. Tô Niệm Cầm tươi cười hỏi.

“Cô Tang và tôi...”. Anh ta nói.

“Anh ấy là bạn trai của tôi!”. Tang Vô Yên vội vàng cướp lời.

Tô Niệm Cầm hơi nheo mắt lại, nếu là trước kia đó là biểu hiện tiêu biểu của việc anh sắp nổi giận, bây giờ anh lại lạnh nhạt hỏi: “Vậy mời cô Tang giới thiệu bạn trai mình vậy”.

“Anh ấy họ...”, Tang Vô Yên ngừng lại, nhìn người đó. Trước khi ra khỏi nhà đi xem mặt mẹ đã lên

lớp cho cô một bài, bao gồm bối cảnh gia đình người đàn ông này, bao gồm làm thế nào để giả làm thực nữ, bao gồm làm thế nào để tìm hiểu kinh tế của đối phương mà không bị phát giác. Khi đi trên đường cô còn thầm nhẩm lại hai lần, không ngờ sau khi đột ngột gặp lại Tô Niệm Cầm, tất cả mớ hỗn độn ấy đều bị ném ra khỏi đầu.

“Tôi họ Ngô, tên là Ngô Vu”. Người đàn ông bổ sung thay Tang Vô Yên.

Cô thấy xấu hổ, Tô Niệm Cầm vẫn giao hoạt như thế, chỉ một câu nói đã có thể lật tẩy cô.

Sau đó Tô Niệm Cầm về chỗ ngồi của mình bàn chuyện làm ăn.

Người đến xem mặt với Tang Vô Yên luôn cố tìm đề tài để nói chuyện, thỉnh thoảng cô ậm ừ vài câu, thực ra hoàn toàn không nghe thấy anh ta nói gì.

Cô như ngồi trên đồng lửa, cuối cùng hận không thể xách túi đứng dậy lập tức bỏ về. Khi suy nghĩ ấy hiện lên trong đầu thì thấy cô thư kí đó bước tới, mỉm cười nói với Ngô Vu ngồi đối diện Tang Vô Yên: “Anh Ngô, ông chủ của tôi muốn mượn bạn gái của anh qua đó nói chuyện một lát, không biết có được không?”. Thái độ rất khách sáo.

Ngô Vu không biết giữa họ có chuyện gì, đành nói: “Tất nhiên là được”, rồi qua bàn khác ngồi.

Cô thư kí lịch thiệp mỉm cười cảm ơn rồi quay về bàn của họ.

Tô Niệm Cầm đã bàn xong việc với người đàn ông trung niên đó, sau khi tiễn khách, nhận được câu trả lời của thư kí bèn đứng dậy bước tới bàn cô.

Tang Vô Yên đứng ngồi không yên nhìn anh vừa cởi hai chiếc cúc trên áo vest vừa ngồi xuống, sau đó cứ mặt đối mặt như thế im lặng một lúc lâu.

Những người khác vừa đi khỏi, Tô Niệm Cầm liền thu lại nụ cười, lạnh lùng mím môi, khiến Tang Vô Yên cảm thấy góc môi đó rất gấp dãn. Khụ khụ, hấp dẫn á? Bây giờ không phải là lúc nghĩ chuyện này. Cô nhắc nhở bản thân.

Tang Vô Yên cảm thấy cứ im lặng thế này không có lợi cho mình chút nào, thế là tỏ vẻ thoải mái nói: “Lâu lắm không gặp, Tô Niệm Cầm”.

Sắc mặt Tô Niệm Cầm u ám, anh không đáp lời.

Cô cảm thấy chắc câu này không ổn, bèn nói: “Mấy năm không gặp, trông anh rất có tinh thần, xem ra anh sống rất tốt”.

Câu này nghe càng tệ.

Lúc này Tô Niệm Cầm móc ở túi áo ra một bao thuốc, rút ra một điếu gỗ nhẹ lên vỏ bao, ngậm trong miệng thành thạo rút bật lửa ra châm. Anh hít sâu một hơi, thở ra một làn khói xanh.

Nếu nói trước kia anh còn có chút trẻ con bướng bỉnh thì Tô Niệm Cầm bây giờ đã là một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành, ít nhất bề ngoài trông có vẻ như vậy.

Qua làn khói thuốc Tang Vô Yên thấy vẻ u ám càng đậm hơn trên gương mặt anh.

“Anh đến công tác hay là đi du lịch?”.

Phí lời, có ai đi du lịch còn mang thư kí theo không? Câu sau ngốc hơn câu trước, thế là cô ngậm miệng luôn.

Điếu thuốc trên tay anh gẩy tàn vào gạt tàn thuốc một cách tự nhiên, anh đặt bật lửa lên bàn.

“Tang Vô Yên”. Tô Niệm Cầm lạnh lùng nói: “Cô yên tâm, tôi không đến tìm cô. Hơn nữa không có

cô, tôi có thể sống tốt hơn”. Nói xong anh dúi điều thuốc vào gạt tàn rồi nhanh chóng đứng dậy bỏ đi.

Cô thư kí phía sau thấy vậy vội đuổi theo: “Anh Tô...”.

Để lại Tang Vô Yên ngơ ngác ngồi đó. Bao nhiêu năm như vậy, anh gặp lại cô, không ngờ điều anh muốn nói với cô lại là hai câu này.

Tôi không đến tìm cô.

Không có cô tôi có thể sống tốt hơn.

Sau khi bước ra ngoài hít thở không khí lạnh giá, dây thần kinh căng thẳng của Tô Niệm Cầm mới được thả lỏng. Tô Niệm Cầm anh cũng yếu đuối đến mức không dám ở lại thêm một khắc, nói thêm một câu trước mặt cô gái đó.

Cô vừa về chỗ ở, liền lập tức nhận được điện thoại của mẹ.

“Vô Yên à. Thế nào? Nhân phẩm tướng mạo người này đều rất được đúng không”.

Lúc này Tang Vô Yên mới phát hiện, cô bỏ quên anh chàng họ Ngô đó ở quán cafe rồi.

Đã vào cuối thu, học kì mới đã qua một nửa, thành phố phương Nam cũng có gió lạnh về. Cô và Lí Lộ Lộ cùng nhận được một vụ trẻ em tự kỉ. Trung tâm nghiên cứu trẻ em tiếp nhận một đứa trẻ tên Tiểu Kiệt.

Trước năm hai tuổi, vì Tiểu Kiệt không nhạy cảm với tiếng động nên khả năng ngôn ngữ phát triển rất chậm, thế là bị bố mẹ tưởng nhầm là bị điếc hoặc thiếu năng. Sau này khi lần đầu tiên Tang Vô Yên gặp Tiểu Kiệt, bố mẹ cậu bé đang lén lút bàn bạc có nên vứt bỏ cậu bé hay không.

“Cậu ấy không gốc”.

“Không thể nào”. Cậu bố mẹ vô trách nhiệm đó kiên quyết phủ nhận.

“Cậu ấy không những không gốc mà chưa biết chừng còn có khả năng thiên bẩm nào đó”.

“Cô giáo Tang”. Bố mẹ cậu ấy hình như vẫn chưa hiểu ra: “Đứa trẻ không biết nói chuyện, không biết cười, thậm chí động tác cơ bản cũng chậm chạp không phải là gốc thì là gì. Hơn nữa chúng tôi đều là người ở quê lên, không có tiền trả phí điều trị cho cô đâu”.

Tang Vô Yên tức điên.

Thế là sau khi kí đơn thỏa thuận với người giám hộ, Tang Vô Yên đưa Tiểu Kiệt vào trung tâm nghiên cứu, đồng thời chi trả tất cả phí tổn chữa trị cho cậu bé.

Có nghĩa là gần như cô đã nhận nuôi đứa trẻ này, chỉ có điều không được pháp luật bảo vệ.

Trình Nhân nói: “Phụ huynh của thằng bé đều không phải là đồ gốc, cậu mới là đồ gốc”.

Lúc đầu, bệnh tình của Tiểu Kiệt rất tồi tệ. Gần như không biết phát âm, chỉ biết lặp lại mấy đơn âm như vẹt học nói. Điều trị quá muộn, suýt chút nữa khiến thần kinh thính giác của cậu bé bị teo. Mất khả năng tự chăm sóc mình của trẻ em cùng tuổi, thô bạo từ chối bất cứ người nào muốn gần gũi với cậu bé, dễ gặp phải chuyện gì chệch khỏi quỹ đạo liền thét lên như phát điên.

May mà các giáo viên điều trị ở đó đều rất kiên nhẫn.

Ngày hôm nay của một năm sau, Tiểu Kiệt bắt đầu học được cách yên lặng dùng miếng gỗ xếp hình ngôi nhà. Tuy hình dạng của ngôi nhà đó chưa bao giờ thay đổi.

Lí Lộ Lộ vừa xem bản ghi chép điều trị gần đây của Tiểu Kiệt vừa hỏi: “Buổi sáng cậu đi xem mặt, kết quả thế nào?”.

“Đừng nhắc nữa”.

“Nhân phẩm không tốt?”.

“Hình như cũng được”.

“Không đủ đẹp trai?”.

“Anh ta trông thế nào tớ còn không chú ý”.

Lí Lộ Lộ huýt sáo.

“Đây không phải là phong cách của cậu. mấy lần trước cậu không chê đối phương lùn thì chê mắt nhỏ. Lần này sao ngay cả đối phương trông thế nào cũng không nhìn rõ?”.

“Tớ nhìn thấy anh ấy rồi”.

“Ai?”.

“Tô Niệm Cầm”. Tang Vô Yên nói.

“Tớ biết mà, Tô thiếu gia mà xuất trận thì ai dám tranh hùng”.

Lí Lộ Lộ từng gặp Tô Niệm Cầm hôm tốt nghiệp cử nhân, trong hai năm học cao học, cô ấy còn moi móc thêm được rất nhiều tình tiết chuyện tình của Tang Vô Yên.

“Không phải trên báo nói tháng trước bố anh ta đã chuyển nhượng hết tất cả cổ phần dưới tên mình sang cho anh ta rồi sao, bây giờ Tô thiếu gia là đại gia rồi đấy. Chi bằng cậu nối lại tình xưa?”.

“Tình xưa còn không có thì làm sao mà nối lại?”. Tang Vô Yên tự giễu mình: “Hơn nữa hình như anh ta coi tớ như ôn dịch, vô cùng chán ghét”.

Đúng thế, sao lại không chán ghét được? Anh từng nói, nếu cô ra đi trước thì sẽ hận cô cả đời. Nhưng rõ ràng là vấn đề của anh sao lại đổ lên đầu cô.

3

Tô Niệm Cầm nhăn mày, trong tay luôn cầm một chiếc gạt tàn. Không ngờ cô lại lừa anh, nói người đàn ông đó là bạn trai của mình, dám nói dối trắng trợn, cô tưởng anh là trẻ lên ba chắc.

Mãi suy nghĩ, anh không để ý điều thuốc đã cháy đến đầu lọc, làm bỏng ngón tay, anh vội dập thuốc. Mới dừng lại nửa phút anh lại muốn hút tiếp, sờ bao thuốc mới phát hiện đã hết thuốc rồi.

Tô Niệm Cầm mở cửa phòng khách sạn, cùng gió thu ùa vào phòng còn có tiếng xe cộ huyền não dưới đường. Anh hít một hơi gió lạnh, sau đó bóp bao thuốc trong tay ném ra ngoài cửa sổ. Trong lòng bỗng thấy hơi tức giận: Tô Niệm Cầm, mày còn mơ tưởng gì nữa. Mày thế này còn là đàn ông không? Ba năm trước, cô ta đá mày không chút do dự, thậm chí còn nói cả đời này mày đừng xuất hiện trước mặt cô ta nữa.

“Anh Tô?”.

Thư kí Tiểu Tần gọi anh.

“Anh không bật đèn ạ?”.

“Nếu cô cần thì bật”. Tô Niệm Cầm định thần lại rồi mới quay đầu lại.

“Bật đèn sẽ khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn”. Tiểu Tần pha cho anh một tách trà nóng sau đó bảo phục vụ khách sạn thu lại tất cả những món đồ dễ vỡ và thừa thải trong phòng, tiếp đó cô để lên bàn máy quét ngôn ngữ, máy đánh chữ nổi theo thói quen sử dụng của anh.

“Việc hợp tác với công ty Toro rất thuận lợi, bản thỏa thuận sơ lược tôi đã để trên bàn làm việc của anh, nhưng sáng mai anh cần đi một chuyến”.

“Ừ”. Tay phải Tô Niệm Cầm tì lên thành ghế sofa chống cằm, đây là động tác anh thường dùng mỗi khi suy nghĩ điều gì, không để tâm nghe cô thư kí nói.

“Ngoài ra công ty con của chúng ta ở đây hi vọng anh có thể đi thăm hỏi các nhân viên một chút”.

“Ừ”.

“Cô Dư gọi tới, mong anh có thời gian rảnh thì gọi lại cho cô ấy”.

“Ừ”. Anh hoàn toàn không nghe cô nói.

Tiểu Tần hiểu cô đã phí lời, nhưng ông chủ thì vẫn là ông chủ.

“Anh Tô?”. Tiểu Tần mỉm cười.

“Hả? Xong rồi à?”. Tô Niệm Cầm tỉnh ra.

“Tạm thời chỉ có vậy thôi. Anh có cần tôi làm gì không?”.

“Cô đặt bản thỏa thuận chúng ta cần kí lên bàn cho tôi, sáng mai phải tới Toro gặp mặt cổ đông của họ. Chuyện tôi tới thăm công ty con, cô sắp xếp thời gian đi”. Tô Niệm Cầm nói.

Xem ra vừa rồi anh chẳng nghe vào đầu chút nào cả, Tiểu Tần nghĩ.

Nhưng vẻ mặt cô vẫn tươi tỉnh: “Vâng, tôi biết”. Lúc mới nhậm chức Dư Tiểu Lộ từng nói với cô, làm thư kí của anh Tô biết chữ nổi, biết làm việc chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là phải kiên nhẫn và không dễ nổi nóng.

“Điện thoại tổng đài khách sạn là bao nhiêu?”.

“101. Anh cần gì ạ?”.

“Một chai rượu”.

“Cô Dư đã dặn, bác sĩ nói mắt của anh...”.

Tô Niệm Cầm bực bội giơ tay lên.

Tiểu Tần lập tức im lặng, cô là thư kí, không phải là vợ anh, nên biết lúc nào cần dừng lại.

Khi cô rời khỏi phòng, Tô Niệm Cầm đột nhiên hỏi: “Có mang đài của tôi theo không?”.

Tiểu Tần nói: “Lúc đó anh nói không cần nên không mang theo. Có điều nếu anh muốn nghe đài thì di động của tôi cũng có chức năng này”.

“Không cần”. Tô Niệm Cầm lại lập tức từ chối.

Hôm nay ông chủ rất kì lạ, Tiểu Tần nghĩ, tuy mọi khi cũng không bình thường lắm.

Tô Niệm Cầm đọc đồng tài liệu Tiểu Tần để lại đến nửa đêm. Trước kia anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm kinh doanh, nên không hiểu rất nhiều từ chuyên môn, Tiểu Tần đã bổ sung cho anh rất nhiều kiến thức nhưng anh vẫn cảm thấy vất vả. Vì vậy công việc ngoài giờ của anh nhiều hơn người khác nhiều.

May mà trước kia từng có người nghĩ cách giúp anh.

“Nếu đọc sách mệt thì bảo người ta đọc cho anh nghe là được, sau đó đến chỗ nào cần nhớ thì anh ghi lại”. Anh vẫn nhớ từng câu nói Tang Vô Yên đã vừa cười vừa nói. Cô là cô gái thích khóc, cũng thích cười nhất mà anh gặp.

Tuy không nhìn thấy nhưng nụ cười từ trái tim, anh vẫn nghe thấy.

Anh thấy hơi khó chịu trong lòng nên gọi rượu lên.

“Anh Tô, anh có cần đồ nhắm không?”. Đối phương thân thiện hỏi.

“Không cần”. Anh lạnh lùng từ chối.

Anh mới uống rượu được vài năm, hoàn toàn không nhận xét được gì về mùi vị, vì vậy anh không kén chọn. Trong mắt anh uống vào có thể quên đi Tang Vô Yên đều là rượu ngon.

Đáng tiếc là đến giờ anh vẫn chưa tìm thấy.

Tối đó, anh nằm mơ, mơ thấy Tang Vô Yên đứng dưới gốc cây.

Đó là cây gì?

Anh nhíu mày trong giấc mơ.

Một loại cây trồng khắp thành phố A, anh không biết nó trông như thế nào, chỉ nhớ mùi của nó. Dư Vi Lan nói đó là đông thanh. Nhưng nhiều năm sau Tang Vô Yên lại bảo anh, đó không phải là đông thanh mà là nữ trinh. Lúc đó, cô hái bông hoa nhỏ li ti thấp thoáng hương thơm đó xuống đặt vào tay anh, cả chiếc lá bình thường đó nữa, rồi dẫn dắt ngón tay anh chạm vào chúng.

Đó là lần thứ hai cô nắm tay anh.

Lần đầu tiên là khi bôi lá lô hội lúc anh bị bỏng. Người cô thấp bé, hai bàn tay không thon nhỏ nhưng chạm vào lại vô cùng mềm mại dễ chịu, ấm áp.

Anh đã từng vuốt ve mặt cô vô số lần và có thể miêu tả từng đường nét của mỗi bộ phận một cách chính xác trong tim.

Nhưng dù làm thế nào cũng không thể hợp thành dáng vẻ của cô, dáng vẻ khi cười, dáng vẻ khi khóc, dáng vẻ chu môi làm nũng với anh.

Vì vậy cô cứ hết lần này đến lần khác đứng dưới gốc cây nữ trinh trong giấc mơ của anh, tay cầm ô, quay lưng lại với anh, chưa một lần quay đầu lại.

Cô nói với anh, cả đời đừng bao giờ gặp mặt nữa. Anh tưởng dù mình có đau khổ thế nào, lòng tự tôn cũng đủ để anh kiên trì làm theo câu nói ấy đến tận kiếp sau.

Nhưng anh lại không thể kìm nén được mà làm trái lời thề ấy, đột nhiên muốn đến xem cô thế nào, xem cô sống có tốt không.

Buổi sáng Tiểu Tần đến gọi Tô Niệm Cầm. Gõ cửa một lúc mà không thấy ai trả lời, cô đành dùng thẻ khóa phòng mở cửa.

Tô Niệm Cầm mặc nguyên quần áo ngủ trên giường, trong phòng toàn mùi thuốc lá và mùi rượu khiến người ta gần như ngạt thở. Dáng ngủ của anh co tròn như trẻ sơ sinh, trong tay nắm chặt chiếc mp3 lúc nào cũng mang theo người, tai phone còn nhét trong tai.

Tiểu Tần nhìn nhiều cũng thấy quen. Cô xem giờ, mới bảy giờ, còn có thể để anh ngủ thêm nửa tiếng nữa. Thế là cô mở cửa sổ, lấy chai rượu rỗng trên giường, lúc đó cô nghe thấy Tô Niệm Cầm thì thầm hai tiếng “Vô Yên”. Không biết là Vô Yên hay là Vô Yển, nghe thấy rất nhiều lần cô vẫn không rõ.

Tiểu Tần nhướn mày, đứng trong phòng khách vừa xem lịch làm việc vừa đợi anh.

Bảy rưỡi, Tô Niệm Cầm tự tỉnh dậy, đúng giờ như trong người có đồng hồ báo thức vậy. Anh tắm một cái, phía dưới chỉ quấn khăn tắm vào phòng để quần áo thay đồ. Mỗi món đồ đều có một tấm biển

nhỏ có chữ ghi màu sắc, kiểu dáng quần áo.

Hai mươi phút sau, Tô Niệm Cầm đã biến thành Tô Niệm Cầm ban ngày: râu cạo sạch, quần áo gọn gàng sạch sẽ, trên người không có bất cứ mùi gì khác thường, nét mặt rất bình tĩnh.

“Niệm Cầm...”. Sau khi họp xong ở Toro, liền có người gọi anh.

“Là cô Bành”. Thực ra Tiểu Tần không cần nhắc Tô Niệm Cầm cũng biết là cô ta.

Bành Đan Kỳ, cháu gái ông chủ công ty Toro.

Trên đời này có thể gọi Tô Niệm Cầm bằng giọng điệu này e chỉ có mình cô ta.

Tô Niệm Cầm hơi nhú mày không vui, anh rất không thích người khác gọi anh thân mật như vậy.

“Cô Bành có gì cần dặn dò?”. Tô Niệm Cầm hỏi, giọng nói đầy vẻ lịch sự và xa cách.

Anh vốn lạnh lùng nên Bành Đan Kỳ không bận tâm.

“Gọi em Đan Kỳ được rồi, nếu không thì khách sáo quá”. Bành Đan Kỳ cười.

Mùi nước hoa CD trên người cô ta quá nồng, chắc chắn ông chủ không thích, Tiểu Tần nghĩ. Dư Tiểu Lộ từng nhắc cô, anh Tô đặc biệt nhạy cảm với mùi vị và âm thanh, vì vậy không được dùng nước hoa, không được lớn tiếng gào thét.

“Niệm Cầm, nghe nói đây là lần đầu anh đến thành phố B, em đưa anh đi tham quan nhé”.

“Cảm ơn thịnh tình của cô Bành, mắt tôi không tiện, không thích đi lại”.

Bành Đan Kỳ dùng thủ đoạn trên thương trường áp dụng vào tình yêu, không quá ép sát nhưng kiên quyết không từ bỏ.

“Vậy tối nay em mời anh bữa cơm để thể hiện tấm lòng chủ nhà. Niệm Cầm, chuyện này chắc anh không từ chối chứ?”.

Tô Niệm Cầm không còn đường lùi.

Buổi tối trên đường từ khách sạn đến nhà hàng Catiero, Tô Niệm Cầm chột mồ mẫm trong túi áo.

“Anh Tô, anh tìm đồ à?”.

“Chiếc mp3 tôi vẫn mang theo người”.

Chiếc ipod màu trắng bấu vật quan trọng nhất Tô Niệm Cầm luôn mang theo.

“Hay là rơi ở khách sạn?”. Tiểu Tần hỏi.

“Vậy thì quay về tìm”. Tô Niệm Cầm ra lệnh không chút do dự.

“Anh Tô, sắp đến giờ hẹn của anh và cô Bành rồi”.

“Không đi nữa”. Tô Niệm Cầm thốt ra ba chữ.

Buổi hẹn Bành Đan Kỳ công phu chuẩn bị bị hủy bỏ vì một chuyện nhỏ, hại Tiểu Tần phải hạ giọng bịa ra đủ lí do giải thích với cô ta. May mà cô ta có giáo dục, gia giáo cũng tốt, không phải một cô gái không hiểu lí lẽ.

Còn Tô Niệm Cầm thì hoàn toàn không quan tâm đến lí lẽ.

Phòng khách sạn bị anh lộn tung lên. Nhân viên phục vụ dọn vệ sinh phòng bị tra hỏi nghiêm ngặt, khiến mọi người đều rất ngại.

Quản lí lo lắng hỏi: “Anh Tô mất vật gì vô cùng quý giá ạ?”.

“Một chiếc mp3”. Tiểu Tần mỉm cười.

Cách đối nhân xử thế của Tô Niệm Cầm đã tốt hơn nhiều so với hồi cô mới tiếp xúc ba năm trước, chỉ có điều sau khi tới thành phố B mới thỉnh thoảng khác thường.

Tiểu Tần nhớ lần đầu gặp mặt, Tô Niệm Cầm đứng ở đầu kia căn phòng hỏi: “Tại sao cô lại biết chữ nổi?”.

“Bố tôi là một người mù”.

“Bẩm sinh hay là...”. Anh đang cân nhắc cách dùng từ của mình.

“Tai nạn, ông ấy là một công nhân, năm tôi khoảng hai tuổi trong phân xưởng của ông ấy xảy ra sự cố dẫn đến mù mắt”. Tiểu Tần trả lời.

“Ông ấy vẫn còn may mắn, ít nhất ông ấy từng nhìn thấy mẹ cô và cô”.

Tiểu Tần lắc đầu: “Không, anh Tô. Một người trưởng thành đang hoàn toàn khỏe mạnh đột nhiên mất đi ánh sáng phải chịu đả kích lớn hơn nhiều so với người từ nhỏ đã không nhìn thấy”.

Cô không kìm được phản bác anh, tuy trước khi cô vào nhân viên ở đây đã nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại rằng không được làm trái lời anh Tô, nhưng cô vẫn bông bột làm thế. Vì tai nạn đó vĩnh viễn không thể coi là may mắn đối với cuộc đời ông.

Tô Niệm Cầm quay đầu lại, trên gương mặt trắng bệch không có biểu cảm gì, anh hỏi: “Bố cô, sau này ông có hạnh phúc không?”.

“Sau đó công xưởng đổ hết trách nhiệm vụ tai nạn lên đầu ông, sau khi ra viện một thời gian dài ông không tìm được việc, rồi ông bắt đầu nghiện rượu, uống say liền đánh đập mẹ tôi, tỉnh rượu lại quỳ xuống cầu xin bà đừng rời bỏ ông, hồi cãi hết lần này đến lần khác rồi lại tái phạm”.

“Sau đó thì sao?”. Tô Niệm Cầm lại hỏi.

Trong vẻ bình thản của anh thoáng một nỗi đau khổ không dễ nhận ra.

“Khi tôi chưa được mười tuổi, mẹ tôi vẫn li hôn với ông, đưa tôi đi tái giá”. Tiểu Tần lạnh nhạt nói.

Khi cô rời khỏi văn phòng, cô tưởng mình đã mất cơ hội, không ngờ một tuần sau lại nhận được điện thoại. Đối phương nói: “Cô Tần, anh Tô quyết định tuyển dụng cô, mời cô thứ hai đi làm”.

Tiểu Tần vào công ty, phát hiện Tô Niệm Cầm là ông chủ cần mẫn nhất mà cô gặp từ trước đến nay, anh giống như động cơ vĩnh cửu không bao giờ ngừng nghỉ, lại như một miếng bọt biển nhanh chóng hút hết những kiến thức xa lạ. Một hôm, tình cờ cô nghe nói Tô Niệm Cầm từng yêu một người, sau đó người đó rời bỏ anh. Tiểu Tần đột nhiên nhớ lại chuyện anh truy hỏi về chuyện của bố cô.

Mười phút sau, chiếc mp3 giầy vò người ta đó được phát hiện nằm ở khe giữa hai tấm thảm. Hơn mười người lau mồ hôi thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc đó Dư Tiểu Lộ gọi điện đến, Tiểu Tần báo cáo tình hình với dì của ông chủ.

Dư Tiểu Lộ nghĩ một lúc rồi nói: “Lát nữa tôi gửi cho cô một file ghi âm, cô lưu trong máy tính, sau đó mua vài chiếc mp3 cùng loại copy vào để phòng khi cần”. Buổi tối, khi Tiểu Tần mở email ra thì thấy file đính kèm Dư Tiểu Lộ gửi.

Đó là một file nén âm thành nặng 3Gb, tên file là: Vô Yên.

Cô không thích tò mò chuyện đời tư nên không nghe thử, chỉ giải nén rồi làm theo như đã được dặn - copy vào năm chiếc mp3 mới mua, cất trong túi xách của cô, ngăn kéo, trên xe, để phòng bất trắc.

Hóa ra thứ quan trọng không phải là chiếc máy mà là giọng nói bên trong, Tiểu Tần nghĩ.

4

Trên báo tài chính có đăng: “Công ty RD đầu tư vào công ty Toro của thành phố chúng ta, theo cán bộ cấp cao của các bên có liên quan tiết lộ thì cuộc đàm phán đã đi đến giai đoạn cuối cùng”.

Tang Vô Yên đọc xong tin đó liền gấp tờ báo lại.

Đúng như Tô Niệm Cầm nói với cô, anh không đến thành phố B để tìm cô.

Trên phim thường có tình tiết nam chính vì tìm kiếm một cô gái nào đó mà ngày ngày chờ dưới lầu nhà cô ta. Nhưng Tô Niệm Cầm sẽ không làm thế, ba năm trước không làm, ba năm sau cũng vậy.

“Ngày mai cậu phải đi với tớ”. Lí Lộ Lộ nói.

Cô ấy đã xin nghỉ bốn ngày, đã đặt lịch với bệnh viện, sáng mai sẽ làm phẫu thuật mổ cận thị.

“Đeo kính thì có sao, cậu không thể không làm phẫu thuật sao”.

“Cậu có phải đeo kính đâu mà biết. Mắt cậu tốt, tất nhiên không biết nỗi khổ của người thị lực kém rồi”. Lí Lộ Lộ nói: “Dù gì Hoàng Hà phải đi, cậu cũng phải đi, ở đây tớ chỉ biết hai người, nếu chẳng may tớ hi sinh anh dũng, ít nhiều cũng còn được nhìn hai người lần cuối”. Hoàng Hà là bạn trai của Lí Lộ Lộ.

Tang Vô Yên lườm Lí Lộ Lộ một cái.

Buổi chiều, Tang Vô Yên dắt tay Tiểu Kiệt định bắt xe. Bệnh của thằng bé khiến nó không quen với những nơi đông người, càng không được chen chúc.

“Cô Tang!”.

Đột nhiên có người ngồi trên xe gọi cô.

Cô quay lại thì thấy một người đàn ông đang dừng xe bên đường. Người đó đeo kính, trông rất thư sinh.

“Anh...”. Tang Vô Yên ngập ngừng, không nhớ ra mình đã gặp người này ở đâu.

“Chúng ta từng gặp nhau ở khách sạn Ngày Nghỉ, tôi là Ngô Vu”. Anh ta nhắc lại.

“A, anh Ngô”. Tang Vô Yên hơi cảm thấy có lỗi.

“Cô đi đâu, tôi vừa tan sở, có thể tiễn cô một đoạn”.

“Không cần đâu”. Tang Vô Yên xua tay.

“Dù gì cũng là vinh hạnh của tôi, giờ này mang theo trẻ con không dễ bắt xe đâu”. Anh nhìn thấy Tiểu Kiệt đứng cạnh cô.

Tang Vô Yên do dự.

“Cô Tang mà còn từ chối nữa là cảnh sát đến phạt tôi đấy”. Ngô Vu cười.

“Hai người đi đâu?”. Ngô Vu hỏi.

Cô ngồi ở ghế sau với Tiểu Kiệt. “Đến quán KFC ở trung tâm thành phố”.

“Đi ăn sao?”. Ngô Vu nhìn Tang Vô Yên qua kính chiếu hậu.

“Vâng”.

“Đi giờ này hơi đông người, nếu anh bạn nhỏ không ngại ăn McDonald thì tôi biết một nhà hàng khá

yên tĩnh”. Anh dò hỏi Tang Vô Yên qua kính chiếu hậu.

“Vâng, cảm ơn anh”.

Thế là từ đi nhờ xe đã được Ngô Vu thuận lợi biến thành một cuộc hẹn hò kì lạ.

Khi Ngô Vu đi mua đồ ăn, anh không quen với kiểu nhà hàng đồ ăn nhanh mà bọn trẻ con rất thích này lắm, anh bê đồ về chỗ ngồi, cảm thấy hơi có lỗi.

“Tôi chưa vào đây ăn bao giờ. Chỉ có lúc đi làm thường qua đây thôi”.

“Đàn ông thường cho rằng những người có tính cách hơi ấu trĩ mới thích những thứ kiểu này”. Tang Vô Yên giải vây cho anh. Người có suy nghĩ này chính là Tô Niệm Cầm.

“Quê tôi ở một thị trấn nhỏ, không có trò này. Tới đây học đại học, kinh tế eo hẹp, một chiếc hamburger mười tệ đã là đồ xa xỉ đối với tôi lúc đó rồi”.

Anh rất thẳng thắn.

Hoàn toàn khác với người đó.

Tang Vô Yên mỉm cười nhìn anh, rất có thiện cảm.

“Anh Ngô đang làm công việc gì?”. Cô lại quên rồi.

“Luật sư”.

“Vậy bây giờ anh muốn ăn gì cũng không xa xỉ nữa rồi”.

Ngô Vu bật cười vì câu nói của cô.

Tang Vô Yên cắm ống hút vào Coca, đặt trước mặt Tiểu Kiệt, thằng bé im lặng ngồi uống. Động tác tỉ mỉ như cầm khoai tây chiên hơi khó khăn với nó. Thế là Tang Vô Yên dạy nó từng tí một.

“Tôi từng nghe nói về bệnh này”. Vừa rồi Tang Vô Yên giải thích với anh một chút. “Tình trạng của thằng bé đã rất tốt rồi”.

“Điều trị càng muộn càng nghiêm trọng, thằng bé bị bệnh bẩm sinh, thông thường mà nói cả đời khó mà chữa khỏi được”. Tang Vô Yên thở dài.

“Di truyền à?”.

“Y học chưa thể xác định được. Khả năng lớn nhất là khi mang thai cơ thể người mẹ đã mắc bệnh gì đó”.

“Đó đâu phải là trách nhiệm của đứa trẻ”.

“Bố mẹ thằng bé cho là như thế”. Tang Vô Yên vuốt tóc Tiểu Kiệt. “Tôi đưa nó đến đây là hi vọng nó nhìn thấy các bạn nhỏ khác, có mong muốn được tiếp cận với chúng”.

“Thằng bé có thể nghe hiểu chúng ta nói chuyện không?”.

“Cũng có thể, bệnh nhân tự kỉ tự động bỏ qua những thông tin bên ngoài họ không muốn tiếp nhận”.

Đột nhiên Tiểu Kiệt chọc mạnh ống hút làm cốc Coca đổ ra bàn, Tang Vô Yên vội vàng di chuyển đồng hồ ăn. Ngô Vu thấy trước ngực Tiểu Kiệt dính Coca, định dùng khăn giấy lau cho thằng bé.

“Anh Ngô!”. Tang Vô Yên lập tức ngăn lại: “Tiểu Kiệt không quen để người lạ chạm vào nó”. Nếu không nó sẽ lập tức hét ầm lên.

Tay Ngô Vu ngừng giữa không trung.

“Mới đầu đối với tôi thằng bé cũng như vậy. Nó cần thời gian tiếp nhận sự gần gũi của người khác”. Tang Vô Yên vội giải thích để làm anh bớt ngại. “Quá trình này rất chậm, cũng rất đau khổ”.

Ngô Vu nói: “Tôi rất xin lỗi”.

Tang Vô Yên cười: “Không có gì, quen là được”.

Ngô Vu lại ra quầy thu ngân mua một cốc Coca khác.

Khi quay lại anh vô tình nhìn thấy chiếc đồng hồ trên cổ tay Tang Vô Yên. Vì nhiệt độ trong nhà hàng hơi cao nên Tang Vô Yên xắn tay áo lên, thêm nữa đó là một chiếc đồng hồ nam có mặt hơi lớn, đeo trên cổ tay mảnh mai của cô trông rất bắt mắt.

“Đồng hồ hiệu Polley của Thụy Sĩ, cô Tang có sở thích sưu tầm thứ này sao?”. Ngô Vu tìm một chủ đề mới.

“Hả?”. Tang Vô Yên không hiểu ý anh.

“Trước kia tôi có một khách hàng người Hồng Kông kinh doanh những món đồ sưu tầm thế này”. Ngô Vu cũng hơi tò mò, đó là một chiếc đồng hồ dành cho người mù.

“Anh bảo đây là gì cơ?”.

“Polley, ở Trung Quốc không mua được hàng chính hãng đâu, giá một chiếc tương đương với số tiền tôi kiếm trong nhiều năm không ăn không tiêu”.

“Không phải chứ”. Tang Vô Yên lè lưỡi.

Tang Vô Yên nghĩ, chiếc cô đổi cho Tô Niệm Cầm cũng tương đương mà, tuy hơi khó mua, lại còn tiêu của cô mất hơn hai trăm tệ, cũng có thấy gì khác đâu.

“Nghe nói toàn bộ đều được làm bằng tay”. Ngô Vu giải thích: “Phải đặt hàng trước”.

“Đặt làm?”.

“Mấy thứ này tôi cũng không hiểu lắm, tóm lại là rất đắt, nhưng cụ thể tại sao lại đắt như vậy, người bình thường như chúng ta cũng không thể lí giải nổi”.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Cười xong không khí trở nên có phần ngại ngùng.

Ngô Vu nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay Tang Vô Yên: “Nghe nói món đồ này cũng như châu báu, còn có thể lên giá”.

Tang Vô Yên thả tay áo xuống, bất giác giải thích: “Thực ra... đây là hàng nhái tôi mua ở lề đường, làm giống nhỉ. Nghe anh nói vậy tôi mới biết nó đắt như vậy, thảo nào hàng nhái mà còn tốn của tôi mấy trăm tệ”.

Ngô Vu nghe xong cũng thở phào, anh cũng không muốn cô gái mình định theo đuổi giàu có như vậy.

5

Tang Vô Yên đưa Tiểu Kiệt về trung tâm nhi đồng rồi lao tới đài phát thanh.

Cô phụ trách một chương trình trò chuyện tâm sự, thực ra những người gọi vào đường dây nóng đều hỏi chuyện tình yêu.

Tình yêu.

Cô cũng không hiểu.

Tối nay người đầu tiên gọi điện là một cô gái, cô ấy vừa kể chuyện tình của mình vừa khóc. Tang Vô Yên đành phải chen nhạc vào, để tâm trạng cô gái bình tĩnh lại.

Cô gái nói, mình và bạn trai là bạn cùng lớp đại học, bây giờ còn chưa đầy một năm là tốt nghiệp, phải đối mặt với rất nhiều trở ngại đối với tình yêu trong cuộc sống.

Tang Vô Yên ngoài an ủi cô gái vài lời cũng bất lực, điều duy nhất có thể làm là để cô gái kể lại rồi thực lòng lắng nghe. Kể chuyện có thể khiến người ta tìm được lối ra của linh hồn. Ví dụ cô thích nói chuyện với Trình Nhân.

Lúc này Tô Niệm Cầm đang vừa từ Toro bước ra chuẩn bị về khách sạn. Tiểu Tần đang nghe điện thoại.

Tô Niệm Cầm tranh thủ ra khỏi xe hút điếu thuốc.

Lúc này một giọng nói gọi anh: “Anh Tô?”.

Tô Niệm Cầm ngẩng đầu lên.

“Tôi là Ngụy Hạo, không biết anh Tô còn nhớ không?”.

“Nhớ”. Tô Niệm Cầm đưa tay ra bắt tay với anh, Ngụy Hạo đầu tiên hơi sững lại rồi lập tức đưa tay ra.

“Bây giờ tôi làm việc ở Toro, mấy hôm trước nhìn thấy anh trong công ty, người đông quá nên không có cơ hội chào hỏi anh”.

“Vâng”. Tô Niệm Cầm lạnh nhạt gật đầu.

Cảm thấy thái độ của Tô Niệm Cầm, Ngụy Hạo đành nén những lời định nói xuống đáy lòng, khách sáo vài câu liền quay người cáo từ. Đi được mấy bước anh hình như không nhận được bèn quay đầu lại nói: “Anh Tô, mấy năm nay Vô Yên sống không vui chút nào. Không biết anh có biết không”.

Sao anh lại không biết.

Anh biết hết mọi thứ.

Hôm đó, cô ấy giận dữ rời khỏi bệnh viện, anh cũng cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng đúng lúc này bệnh viện có tin đã tìm được gan tương thích với cơ thể bố anh, sẽ được chuyển từ bên đó sang ngay lập tức, có thể phẫu thuật luôn.

Ca phẫu thuật kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, khi anh lấy lại được hơi sức thì đã không tìm thấy Tang Vô Yên đâu nữa.

Cô không nghe máy.

Anh về nhà tìm cô, đến nơi cô sống cùng Trình Nhân tìm cô, thậm chí đến đài phát thanh tìm cô, bất cứ nơi nào cô có thể xuất hiện anh đều đã nghĩ đến, cũng bảo Dư Tiểu Lộ cùng anh tìm rất nhiều lần. Anh sợ hễ mình sơ suất là sẽ bỏ lỡ mất Tang Vô Yên, lại lo lắng bệnh tình của bố sẽ xấu đi sau ca phẫu thuật. Suốt nửa đêm không biết anh đã chạy đến bao nhiêu nơi.

Khi trời sắp sáng vẫn không tìm thấy cô.

Dư Tiểu Lộ cũng hơi mất kiên nhẫn với anh: “Niệm Cầm... Vô Yên có phải là trẻ con đâu, cô ấy đã ở đây bốn năm rồi, sẽ không đi lạc đâu. Cô ấy giận anh cố tình không muốn gặp anh, trốn anh. Anh lo lắng thì được ích gì. Bây giờ anh hối hận thế sao lúc ở bệnh viện lại làm cô ấy tức giận bỏ đi?”.

Anh đứng dưới nhà cô, mãi không nói gì. Bệnh viện lại gọi điện tới, nói tình hình có chút bất thường,

giục Tô Niệm Cầm trở về.

Khi trời sáng anh lại tới nhà cô thì gặp Tang Vô Yên ở cổng.

Cô hỏi anh: “Trên đời này Dư Vi Lan quan trọng hơn anh hay tôi quan trọng hơn?”.

Đứng trước câu hỏi đột ngột này, Tô Niệm Cầm bỗng thấy sững sờ. Anh biết hôm qua cô nhìn thấy cử chỉ thân mật giữa anh và Dư Vi Lan, anh hoảng loạn không biết làm thế nào, không dám đối diện với ánh mắt cô, đành cố tình hỏi ngược lại: “Em cảm thấy hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy có ý nghĩa gì không?”.

Không ngờ tiếp theo lại là câu nói tuyệt tình của cô. Giây phút đó, anh gần như quên cả thở. Cuối cùng... họ cũng đi đến bước này sao?

Tô Niệm Cầm đứng trước đầu xe, mãi không trả lời câu chất vấn của Ngụy Hạo, đứng lâu đến nỗi anh quên mất định nói gì với Ngụy Hạo, lặng lẽ vào trong xe.

Sau này anh mới biết đêm đó bố Tang Vô Yên qua đời. Sau đó anh không dám, cũng không có quyền xuất hiện trong thế giới của Tang Vô Yên nữa. Anh là một thằng mù, một thằng mù chỉ biết làm hại người khác.

Anh không có khả năng mang lại hạnh phúc cho cô.

Nhưng anh vẫn nhớ cô, ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, không ngày nào là anh không nhớ về quá khứ của họ. Nỗi nhớ nhung này từng ngày từng ngày trở nên trầm trọng, thậm chí anh không dám chắc liệu có ngày những cảm xúc cứ chất chồng từng ngày này có khiến anh sụp đổ.

Còn Tang Vô Yên thì như đã thật sự quên anh.

Nên có lúc anh lại thấy hận cô. Anh nhớ tất cả mọi thứ khắc cốt ghi tâm như vậy, sao cô có thể nói quên là quên, còn ra vẻ thản nhiên đi xem mặt, đi kết hôn, thậm chí vô tư nói với anh: “Tô Niệm Cầm, xem ra anh sống rất tốt”.

Đúng là chó chết!

Trên đường về, Tiểu Tần phát hiện Tô Niệm Cầm tựa ra ghế hơi khép mắt lại, tâm trạng không được tốt lắm.

Tiểu Chu lái xe cũng cảm thấy không khí ngột ngạt, bèn nói: “Anh Tô, nghe nhạc nhé”.

Tô Niệm Cầm xua tay.

“Anh Chu, chỗ các anh có đài phát thanh gì không?”. Tiểu Tần hỏi.

Tiểu Chu là lái xe công ty con chuẩn bị cho Tô Niệm Cầm, là người thành phố B.

Tiểu Chu liếc nhìn đồng hồ nói: “Giờ này có chương trình tâm sự được lắm, tôi rất hay nghe”. Nói rồi mở đài tìm kênh đó.

Đột nhiên, anh nghe thấy giọng nói khiến anh nhưng nhớ đó vang lên trong xe: “Vậy thì mời đạo diễn nổi mấy cuộc gọi thứ hai ngày hôm nay”. Đó là giọng của Tang Vô Yên.

Anh lái xe nói: “Người dẫn chương trình này có lúc nói chuyện đáng yêu thật”.

Tô Niệm Cầm ngồi thẳng dậy, giơ tay lên, ra hiệu im lặng với anh lái xe, cả đoạn đường chăm chú lắng nghe chương trình này đến hết, không sót một chữ.

Tang Vô Yên tan ca về nhà, nằm ra ghế sofa, sờ sờ nhìn chiếc đồng hồ đeo tay. Đột nhiên lại lấy chiếc bật lửa trong túi xách ra.

Đây là chiếc bật lửa kiểu dáng đơn giản màu xanh sẫm vỏ sần hóm đốm Tô Niệm Cầm vút lại quán cafe.

Hai món đồ để cạnh nhau. Đây là hồi ức duy nhất Tô Niệm Cầm để lại cho cô, một thứ cô giành lấy, còn một thứ anh quên cầm cô nhặt về. Cô ở bên Tô Niệm Cầm nửa năm, anh chưa từng tặng cô bất kì thứ gì.

Trong sách nói, phụ nữ đều thích vật chất.

Thực ra không phải là vật chất mà là từ đó có thể nhìn thấy tấm lòng của người đàn ông. Anh không quan tâm cô chút nào.

Lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc, trước kia Tô Niệm Cầm là người tránh xa mọi thói quen xấu, thậm chí không thức đêm. Vì mất đi đôi mắt nên anh vô cùng quý trọng sức khỏe của mình. Bây giờ nhìn anh thành thạo đốt thuốc, xung quanh mù mịt khói thuốc, cô lại thấy đau lòng như thế.

Anh đang giày vò chính mình.

Nghĩ xong cô lại nhìn chiếc đồng hồ đó, không ngờ cô lại đeo một món đồ đắt tiền lâu như vậy, còn thường xuyên quên trong nhà vệ sinh.

“Món đồ đắt như vậy, hôm nào chúng ta không có tiền ăn cơm thì đem đi cầm”. Trình Nhân từ trong phòng đi ra nói.

“Sao tớ lại sống cùng một cô nàng tham tiền như cậu nhỉ”. Tang Vô Yên than thở.

“Có cách gì đây. Ai bảo cậu cứ bám lấy tớ, cứ như thiếu tớ thì cậu không sống nổi ấy”. Trình Nhân cũng than.

“Tớ có nên trả anh ấy không?”.

“Thế thì tốt quá, cậu có thể quang minh chính đại gặp anh ấy một lần”. Trình Nhân trêu chọc.

Tang Vô Yên không nói gì.

“Vô Yên, cậu còn yêu anh ấy không?”. Trình Nhân hỏi.

“Không biết”.

“Không biết vậy cậu còn nhặt bật lửa người ta vút đi về làm gì?”. Trình Nhân nói một phát trúng tim đen.

“Tớ...”. Tang Vô Yên bí từ.

“Vô Yên”. Trình Nhân nhìn cô: “Bao nhiêu năm như vậy, cậu có tìm được ai hợp ý cậu hơn anh ấy không?”.

“Chỉ là chưa gặp được thôi, chưa biết chừng sắp xuất hiện đến nơi rồi”. Tang Vô Yên nhàn nhạt nói.

Chương 10: Ai thắng ai

1

Ngày hôm sau, khi Hoàng Hà đi đóng viện phí, Lí Lộ Lộ kéo tay Tang Vô Yên nói: “Có chuyện này mãi chưa nói với cậu, tớ và Hoàng Hà chuẩn bị nửa năm tới kết hôn. Tớ muốn làm một cô dâu xinh đẹp nên mới quyết định đi phẫu thuật”.

“Xem ra chỉ số IQ tình yêu của cậu cũng không cao lắm”.

“Ít nhất là cao hơn cậu”. Lí Lộ Lộ khinh thường nói.

“Phẫu thuật gì cũng có nguy hiểm, hơn nữa Hoàng Hà nói mấy ngày sau phẫu thuật không được tháo băng ra, sẽ không nhìn thấy gì, nhớ sau này có di chứng thì làm thế nào?”. Tang Vô Yên vẫn không tán thành.

“Không có gì nguy hiểm đâu, kiểu phẫu thuật nhỏ như thế này cũng như nhổ răng thôi”.

“Nhổ răng cũng có người chết đấy”. Tang Vô Yên nói.

“Phỉ phui cái mồm cậu”. Lí Lộ Lộ véo cô một cái.

Trước khi được y tá đẩy đi, Lí Lộ Lộ đột nhiên nói: “Tang Vô Yên, chúng mình đánh cược đi”.

“Cược gì cơ?”.

“Nếu tớ không hi sinh anh dũng thì cậu đi nói chuyện với Tô Niệm Cầm, thế nào?”.

“Thế thì tớ thua là cái chắc. Một cuộc phẫu thuật cởn con, cậu không muốn thắng, bác sĩ cũng không chịu ấy chứ”.

“Chưa chắc, có người uống nước còn sặc chết, lúc này không phải cậu nói nhổ răng cũng chết người được sao”.

“Này này này”. Tang Vô Yên giận dữ.

“Phải nói chuyện thật đấy”.

“Nói cái gì?”.

“Nói gì cũng được, bình tĩnh nói về suy nghĩ của mỗi người năm đó, cho dù cả hai người thực sự không định quay lại với nhau, nói chuyện như thế cũng giúp hai người bước ra khỏi mối tình này”.

“Cậu làm tư vấn tâm lí với cả tớ hả?”. Tang Vô Yên cười.

Sau khi phẫu thuật xong, Hoàng Hà đón Lí Lộ Lộ về nhà.

“Mấy hôm nay cô ấy không nhìn thấy gì, anh nhớ chăm sóc cô ấy cẩn thận, nếu không thì đừng trách em đây”. Tang Vô Yên dặn dò.

Hoàng Hà đứng nghiêm: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ”.

“Tang Vô Yên”. Lí Lộ Lộ giơ hai tay ra quờ quờ gọi cô.

“Gì thế?”.

“Nhớ đấy, cậu đã đồng ý với tớ rồi”.

Về đến nhà, cô nhớ lại vẻ yếu ớt bất lực của Lí Lộ Lộ khi cô ấy mắt quăn băng trắng toát, hai tay giơ ra gọi Hoàng Hà, cô thấy thương thương. Nghĩ như thế, cô lại nhớ đến Tô Niệm Cầm. Lí Lộ Lộ mới không nhìn thấy vài ngày cô đã khó chịu rồi, vậy còn Tô Niệm Cầm thì sao?

Bàn tay đang viết của cô đột ngột khựng lại, cô vào phòng ngủ tìm một lúc mới thấy một chiếc đai bịt mắt cô chưa từng dùng và đeo lên.

Chiếc đai đó không chặt lắm, thoáng vẫn có ánh sáng chiếu vào phía dưới mũi.

“Cậu làm gì thế?”. Trình Nhân hỏi.

“Thử xem không nhìn thấy có cảm giác thế nào”.

Cô lần mò từ phòng ngủ trở lại phòng khách, lúc đầu đi men theo tường, khi ra giữa phòng khách thì không nhận ra hướng nào vào với hướng nào, lại sợ va vào ghế, bèn ngồi xổm xuống, đi được một bước lại đưa tay ra phía trước sờ sờ, chắc chắn không có vật gì mới bước tiếp. Lúc này cô mới hiểu, với người mù gây dò đường cần thiết đến mức nào.

Thế là cô dùng cái phát trần làm gây dò đường rồi đi vào bếp. Lần này nhẹ nhàng hơn nhiều, cô thấy hơi đặc ý.

Trình Nhân nói: “Cậu làm tớ nhớ tới một câu danh ngôn đã cải biên”.

“Gì cơ?”.

“Làm người mù trong một tiếng không khó, khó là ở chỗ cả đời đều là người mù”.

Trình Nhân vừa nói xong, đầu Tang Vô Yên liền va vào cạnh cánh cửa tủ treo tường trong bếp, cô đau đến nỗi suýt khóc.

“Đấy là lúc nãy cậu lấy đồ quên đóng cửa, không liên quan đến tớ đâu nhé”. Trình Nhân giải thích.

“Tớ biết!”. Cô đau đón xoa đầu.

“Cuối cùng cậu cũng biết hồi trước mấy thói quen đó của cậu gây rắc rối lớn thế nào cho người ta”.

Tang Vô Yên chán nản bỏ đai bịt mắt ra, được một lúc thì Lí Lộ Lộ gọi điện đến.

“Tang Vô Yên, đi tìm anh ấy nhanh lên”. Lí Lộ Lộ nói: “Nếu không tớ tuyệt giao với cậu”.

“...”.

Buổi tối Tang Vô Yên đến siêu thị gần nhà mua đồ, lúc về đi qua một quán bán văn thẩn trên vỉa hè. Cô biết con đường này đội quản lí quản rất chặt, thông thường phải sau bảy giờ người ta mới dám bày bán. Đột trước có lãnh đạo tỉnh về kiểm tra nên làm chặt một thời gian, bây giờ yên ắng một cái là lại bắt đầu nhen nhóm trở lại.

Quán văn thẩn cũng mới mở mấy ngày nay, chỉ có hai cái nôi, mấy chiếc bàn đơn giản. Người bán

hàng là hai vợ chồng khoảng năm mươi tuổi, một bé gái nằm bò ra chiếc bàn đầy dầu mỡ làm bài tập.

Tang Vô Yên vô tình nhìn người phụ nữ đang gói vằn thắn, cảm thấy hơi quen, sau đó nhìn kĩ thì mới nhận ra - đó là mẹ của Hoàng Tiểu Yến.

Cô ấy cũng nhận thấy ánh mắt của Tang Vô Yên bèn cười nói: “Cô ơi, ăn vằn thắn đi”.

Tang Vô Yên đứng lại: “Cô ơi, cháu là Tang Vô Yên. Cô còn nhớ không ạ?”.

“Cô là?”. Rõ ràng là cô ấy không nhớ ra.

“Cháu là bạn cùng lớp tiểu học của Tiểu Yến ạ”.

“A, là cháu hả”. Lúc này mẹ Tiểu Yến mới nhận ra: “Ngồi đi, ngồi đi”.

Cô ấy lau ghế, nói với đứa trẻ đó: “Nào, Hồng Hồng, mau gọi chị đi”.

Hồng Hồng nhút nhát gọi một tiếng rồi thu vớ vào, ra giúp bố dọn bát đĩa. Lúc này Tang Vô Yên mới nhớ ra, cô bé này chính là đứa trẻ sơ sinh năm đó.

“Đã lớn thế này rồi ạ?”. Tang Vô Yên nhìn bóng Hồng Hồng nói.

“Cháu đã thành một cô gái rồi, nó còn bé tí hìn được sao?”.

Tang Vô Yên cười.

Sau đó, cô ấy bê một bát vằn thắn, vừa nhìn Tang Vô Yên ăn vừa nói chuyện.

“Nếu Tiểu Yến của chúng ta còn thì chắc cũng lấy chồng được rồi”. Cuối cùng cô ấy than.

Tang Vô Yên đặt thìa xuống, nhìn gương mặt già nua của cô ấy. Bao nhiêu năm đã qua nhưng lòng người mẹ vẫn thấy nuối tiếc.

“Cô ơi, cô còn có Hồng Hồng, sau này cô bé sẽ hiếu thuận với cô cả phần của Tiểu Yến nữa”.

Cô ấy vén tóc ra sau tai, khẽ than: “Con bé này dù gì cũng là con nuôi, sao bằng con mình đẻ ra”.

“Con nuôi ạ?”. Tang Vô Yên ngạc nhiên hỏi lại.

“Ừ, một người họ hàng ở quê bế đến, nói là nhặt được con bé ở cửa quán mì của anh ta. Khi đó cô nghĩ, có phải nếu mình làm chút việc thiện Tiểu Yến sẽ được sống”.

Trên đường về lòng Tang Vô Yên nặng trĩu tâm sự.

Đi đến cổng khu nhà, cô lại nhắm mắt lại, bước đi trên con đường trong khu nhà. Đi một lúc liền đi chệch ra khỏi đường. Khi một chân cô đang từ mặt đường xi măng bước lên mặt cỏ, suýt nữa thì cô hét lên.

“Cỏ mà cậu cũng sợ hả?”. Trình Nhân đi sau nói.

“Sợ chết đi được, tớ còn tưởng giẫm phải cái gì chứ”. Cô vỗ vỗ ngực.

“Thế nên mới nói làm người mù thật không dễ dàng gì”. Trình Nhân nhún vai.

Cô về nhà, giờ ảnh tốt nghiệp tiểu học ra xem. Hồi đó trông mình thế nào cô cũng quên rồi, vì thế phải mất một lúc lâu cô mới tìm thấy Hoàng Tiểu Yến ở hàng thứ hai.

Việc cô canh cánh trong lòng bao năm như vậy, không ngờ chân tướng lại hoàn toàn khác với những gì cô tưởng.

Khi Hoàng Tiểu Yến chết, Tang Vô Yên luôn oán giận bố mẹ cô ấy. Sao họ có thể đối xử với cô ấy như thế được, rõ ràng cô ấy vẫn còn sống họ đã sinh đứa thứ hai rồi. Họ có nghĩ đến cảm xúc của Tiểu

Yến không, hay có nghĩ đến chuyện chữa trị cho cô ấy không.

Chính vì vậy mà hơn mười năm qua Tang Vô Yên chưa từng đến thăm nhà cô ấy lần nữa. Lần họp lớp tiểu học tốt nghiệp mười năm, mọi người nhắc đến Hoàng Tiểu Yến đều lắc đầu thở dài, sau đó góp tiền đến thăm bố mẹ cô ấy.

Tang Vô Yên cũng không đi.

Cô cảm thấy oán giận. Nếu hôm nay không tình cờ gặp lại chắc cô sẽ oán giận cả đời.

Nhưng không ngờ sự thực lại là như vậy.

“Nên mới nói người với người phải năng nói chuyện”. Trình Nhân nói: “Có lúc, đừng chỉ nhìn nhận vấn đề ở góc độ và lập trường của mình, cũng phải nghĩ cho người khác nữa”.

Tang Vô Yên không nói gì.

Trình Nhân lại tiếp: “Giống như cậu và Tô Niệm Cầm. Khi cậu mất bố, bố anh ấy cũng đang liền kề bên bờ sống chết, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc. Bề ngoài anh ấy cao ngạo, nhưng lại tự ti từ trong xương tủy, còn cậu lúc đó vứt lại một câu cay nghiệt rồi bỏ đi, anh ấy sẽ cảm thấy thế nào”.

Đêm đó Tang Vô Yên mơ thấy Hoàng Tiểu Yến.

Hoàng Tiểu Yến thở dài nói: “Tớ biết cậu hận họ thay tớ, bây giờ cuối cùng cũng qua rồi”.

2

Tìm người nổi tiếng như Tô Niệm Cầm là một việc rất dễ dàng. Buổi chiều sau khi tan làm, cô chỉ định thử, không ngờ anh không đổi số điện thoại thật.

Chuông kêu ba hồi liền có người nhắc máy: “A lô”, đó là giọng một cô gái.

“Chào cô”. Tang Vô Yên e dè nói: “Tôi... tôi họ Tang, tôi tìm Tô Niệm Cầm”.

“Cô Tang, anh Tô đang họp, cô có việc gì không ạ?”.

“Tôi muốn gặp anh ấy, liệu có tiện không?”.

Tiểu Tần có trí nhớ rất tốt, đột nhiên cô nhớ lại cô gái họ Tang mình từng gặp ở tầng một khách sạn hôm đó, rõ ràng cô ấy là một người bạn vô cùng quan trọng của Tô Niệm Cầm. Cô liếc nhìn Tô Niệm Cầm ngồi phía trong, anh đang rất bận rộn. Vì vậy cô đã đưa ra một quyết định rất hiếm có, tự mình đồng ý: “Không vấn đề gì, nhưng chắc cô sẽ phải chờ một lúc đấy ạ”.

Tiểu Tần nói tên khách sạn và số phòng rồi cúp máy.

“Cô Tần, anh Tô nhờ cô tìm biên bản cuộc họp ngày hôm qua”. Giám đốc Triệu của công ty con thò đầu ra nói.

Tiểu Tần vội vàng vào thư phòng tìm.

Ba mươi phút sau có người nhấn chuông cửa.

Tiểu Tần ra mở cửa, quả nhiên đó là Tang Vô Yên. Tiểu Tần nhìn về phía phòng khách nhỏ và nói: “Cô Tang đợi một chút, tôi đi gọi anh Tô”.

Tang Vô Yên nhìn theo, trong phòng khách đang thảo luận rất kịch liệt, Tô Niệm Cầm đốt thuốc nhúm mày lắng nghe một đám người phát biểu.

Cô vội vàng kéo Tiểu Tần lại: “Mọi người cứ làm việc đi, tôi không vội, đợi lát nữa xong việc rồi nói”.

Tiểu Tần nghĩ cũng tốt, Tô Niệm Cầm nổi tiếng làm việc tập trung, rất ghét bị người khác làm phiền, ai mà biết được nếu bây giờ làm gián đoạn buổi họp anh có nổi giận không.

“Vậy cô vào thư phòng ngồi đợi nhé, tôi pha cho cô tách trà”.

Phòng khách sạn rất lớn, có phòng khách, phòng khách nhỏ, thư phòng, phòng ngủ, phòng ngủ dành cho khách, cô không dám nghĩ giá phòng một ngày là bao nhiêu tiền, lúc đến cô rất e dè, chỉ sợ mình làm sai.

Tang Vô Yên ngồi đợi ở đó, cô thấy hơi căng thẳng, theo thói quen cô tháo đồng hồ ra nghịch trong tay.

Trước kia Lí Lộ Lộ từng tổng kết, muốn nghe ngóng người yêu cũ còn độc thân hay không có rất nhiều cách. Ví dụ hỏi “Lâu lắm không gặp, bao giờ anh mời mọi người uống rượu mừng thế?”. Nếu anh ta vẫn còn độc thân, thông thường chắc chắn sẽ nói: “Đâu có, vẫn chưa có mục tiêu”. Thế thì đúng ám hiệu rồi.

Tang Vô Yên day trán, sao cứ như hoạt động ngầm vậy.

Nhưng đâu thể dùng hành động của người bình thường để suy đoán về Tô Niệm Cầm được, dù có đối tượng hay không anh cũng sẽ lạnh lùng và khinh miệt nói: “Cô Tang yên tâm, chắc chắn thiệp hồng sẽ được gửi đến nơi”. Nặng thì sẽ nổi cơn lôi đình.

Cô tựa vào thành ghế sofa trong thư phòng, ngoảnh đầu nhìn Tô Niệm Cầm ngồi tít trong cùng trong phòng họp. Máy sưởi bật nhiệt độ cao, nên anh chỉ mặc một chiếc sơ mi màu đen, càng làm tôn lên vẻ lãnh đạm quen thuộc và vẻ tuấn tú của anh giữa đám người.

Tô Niệm Cầm dụi tắt thuốc lá trong gạt tàn và nói: “Thị phần của sản phẩm mới không thể hoàn toàn dựa vào quảng cáo của tổng công ty, mọi người cũng biết một năm công ty...”.

Mọi người nói liên tục, Tiểu Tần nhanh chóng ghi chép diễn biến cuộc họp.

Sau khi xong việc, tất cả mọi người đều muốn vươn vai vài cái, nhưng ngại sắc mặt lạnh như tiền của Tô Niệm Cầm nên đều cố nhịn. Giám đốc Triệu là một người phóng khoáng, dám làm việc không ai dám làm, nói: “Mọi người vất vả quá, chi bằng tổng giám đốc Tô mời mọi người ăn cơm”. Ở đây ngoài Tô Niệm Cầm chỉ có anh ta chức vụ cao nhất. Phần lớn đều là nhân viên của bộ phận bán hàng, hiếm khi mới được cùng làm việc với ông chủ nửa ngày.

“Được thôi, mọi người thoải mái chọn chỗ”. Không ngờ Tô Niệm Cầm lại đồng ý.

Mọi người hoan hô ầm ĩ, nhất là các cô gái.

Tô Niệm Cầm bảo Tiểu Tần đi lấy áo khoác, lúc này Tiểu Tần mới chợt nhớ ra: “Anh Tô, có cô Tang vẫn đợi anh trong thư phòng”.

Tô Niệm Cầm đột ngột sững lại: “Cô nói cái gì?”.

Tất cả mọi người đều hơi ngạc nhiên trước vẻ mặt thay đổi đột ngột của Tô Niệm Cầm.

“Cô ấy không nói gì, chắc vẫn chưa đi”. Tiểu Tần vội vàng chạy vào thư phòng.

Tạ trời tạ đất.

Tiểu Tần thở dài, cô ấy vẫn còn ở đây. Nếu để cô ấy đi như thế, cô cảm thấy rất có thể Tô Niệm Cầm sẽ đuổi việc cô ngay tại chỗ. Nhưng lúc này cô gái ấy lại nằm co người trên ghế sofa ngủ ngon lành.

Tô Niệm Cầm vào theo.

“Um... cô ấy ngủ rồi ạ”. Tiểu Tần giải thích.

Tô Niệm Cầm gật đầu, bước rất nhẹ, anh cố kìm ý muốn nổi điên với Tiểu Tần, hạ giọng nói: “Cô đưa họ đi trước, tìm một nhà hàng, xong thì gọi điện cho tôi”.

Tiểu Tần không dám nói gì thêm, đưa một đám người nghi hoặc và tò mò lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tô Niệm Cầm đứng đó rất lâu, anh nghe thấy tiếng thở nhè nhẹ của Tang Vô Yên, rất khẽ, rất dịu dàng, giống như trước kia. Anh tới trước sofa, thử gọi một tiếng: “Vô Yên”.

Cô không có phản ứng gì.

Tô Niệm Cầm sờ đồng hồ, đã tám giờ tối rồi. Cô vẫn ham ngủ như thế, mặc nguyên quần áo mà cũng ngủ được. Nhưng anh lại không nỡ gọi Vô Yên dậy, không phải vì sợ làm mất giấc ngủ ngon của cô, mà là sợ nếu Vô Yên tỉnh lại, anh sẽ không thể có được cô, không thể chia sẻ mùi hương của cô, hơi thở của cô như thế này nữa.

Nhưng nằm cuộn người trên sofa thế này lâu sẽ đau người mất.

Thế là anh cúi xuống bế Vô Yên lên, thân hình cô rất nhỏ nhắn, chỉ cần khẽ ôm một cái là lọt thỏm trong lòng.

Cô rất quen thuộc với vòng tay của anh, cuộn vào lòng anh như một chú mèo nhỏ, lơ mơ thốt ra hai chữ: “Niệm Cầm”.

Giây phút ấy Tô Niệm Cầm cảm thấy một cảm giác ấm áp từ tứ chi xộc thẳng vào tim, trái tim trống trải lập tức trở nên đầy ắp.

Anh chợt nhớ lại một đêm của ba năm về trước, trên cầu thang hẹp và tối tăm đó anh cũng bế cô như thế này. Tô Niệm Cầm chậm chậm bước vào phòng ngủ, đặt cô lên giường để cô ngủ thoải mái hơn. Khi thả tay ra, lòng đầy lưu luyến, thế là anh xoa đầu cô. Cô để tóc dài, khác hẳn hình tượng quả bông xù trước kia, dịu dàng và trưởng thành hơn.

Tô Niệm Cầm ngửi mùi hương ngọt ngào của mái tóc cô, gần như chết chìm trong đó.

Anh muốn chạm vào cô, ba năm không gặp, không biết cô có gì thay đổi. Khi anh nghĩ vậy thì tay đã bắt đầu hành động, tóc, tai, má, trán, mắt, mũi, sau đó ngón tay anh chạm vào môi cô.

Ngón tay anh run run dừng lại ở đó, anh muốn hôn cô, rất muốn hôn cô. Dục vọng đó gần như muốn bóp nát trái tim anh, hơi thở của anh bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Anh giữ cầm cô, xác định vị trí của môi, sau đó hạ đầu xuống. Anh vừa chạm vào làn môi mềm mại của cô thì Tang Vô Yên trong giấc ngủ quay đầu đi, đổi tư thế ngủ, làm Tô Niệm Cầm tưởng cô sắp tỉnh vội vàng ngồi thẳng lên.

Bình tĩnh được một lúc mới phát hiện ra đó chỉ là hành động vô thức của cô, hoàn toàn không có vẻ gì sắp tỉnh, vẫn giống hệt trước kia, chỉ cần ngủ rồi thì trời có sập xuống cũng không tỉnh dậy, Tô Niệm Cầm thấy vui vui, lòng nghĩ: Hóa ra cảm giác hôn lén rất thú vị, thảo nào trước kia cô ra tay với anh hai lần liền.

Thế là Tô Niệm Cầm lại cúi đầu xuống tiếp tục nụ hôn dịu dàng ban nãy, anh nhẹ nhàng mút môi cô, cổ họng anh chuyển động, bắt đầu cởi áo khoác của cô như bị ma nhập.

Đột nhiên anh dừng lại, nhanh chóng đứng lên rồi trở lại phòng khách.

Tô Niệm Cầm, mày đang làm cái gì vậy? Anh tự hỏi mình, mày không tìm được đàn bà để phát tiết dục vọng của mày sao? Anh giận dữ trách hỏi chính mình.

Anh đốt một điếu thuốc hút vài hơi sau đó vào nhà vệ sinh rửa mặt. Nếu Tang Vô Yên đã không muốn ở bên anh thì anh cũng không nên làm thế với cô.

Tô Niệm Cầm cởi đồng hồ ra, mở vòi nước rửa mặt. Sau khi đã bình tĩnh lại, anh gọi điện cho Tiểu Tần, hỏi họ đang ăn cơm ở đâu. Anh không muốn làm mất giấc mơ đẹp của cô, tất nhiên cũng không dám ở một mình với cô, nếu không mấy tiếng đồng hồ còn lại, anh không dám đảm bảo mình còn có khả năng tự kiềm chế như vậy.

Lúc đi, Tô Niệm Cầm nghĩ, đợi cô tỉnh lại rồi nói.

3

Tang Vô Yên tỉnh lại, thấy mình nằm trên một chiếc giường hoàn toàn xa lạ bên vò vàng ngồi dậy, suýt chút nữa thì lăn xuống đất. Cả căn phòng rộng lớn không có một ai, cô đi chân trần lượn một vòng mới tìm thấy giày của mình cạnh sofa trong thư phòng.

Mọi người đi hết rồi ư? Cô vừa ngủ dậy nên còn hơi lơ mơ. Vậy có phải vừa rồi có một đồng người đã nhìn thấy dáng ngủ xấu xí của cô, cô vô thức lau miệng, còn có vệt nước miếng nữa. May mà Tô Niệm Cầm không nhìn thấy, nếu không thì mất mặt với người yêu cũ chết đi được, ngủ còn chảy nước miếng. Cô thở dài.

Tang Vô Yên vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc tắt đèn thấy đồng hồ của cô để cạnh vò nước, thuận tay cho vào túi áo.

Cô hơi ủ rũ, mình phải mất bao dũng khí mới dám đến tìm Tô Niệm Cầm nói chuyện, kết quả anh đi mất, lúc đi còn không gọi cô dậy. Đợi anh thì cô chết đói mất, cô đói lắm rồi, ai mà biết anh đi ăn chơi đến mấy giờ mới về.

Tang Vô Yên thở dài, đóng cửa rời khỏi phòng khách sạn.

Tô Niệm Cầm ăn cơm mà tâm trí thì ở đâu đâu.

Tiểu Tần hỏi: “Cô Tang về rồi ạ?”.

“Lúc đi vẫn còn ngủ nên không gọi cô ấy, lát nữa mang về cho cô ấy ít đồ ăn”.

Tiểu Tần nghe Tô Niệm Cầm nói vậy liền nhìn anh vẻ vô cùng kinh ngạc: Hôm nay ông chủ đổi tính, đột nhiên rất biết chăm sóc người khác.

Nhưng khi Tiểu Tần mang đồ ăn ngon nóng hổi cùng Tô Niệm Cầm về phòng, Tang Vô Yên đã lặng lẽ đi mất rồi. Đôi mắt Tô Niệm Cầm sầm lại, gương mặt bắt đầu trở nên u ám.

“Đồng hồ của tôi đâu?”. Tô Niệm Cầm đứng trong nhà vệ sinh hỏi.

“Vừa rồi anh vẫn đeo mà?”.

“Không có”. Tô Niệm Cầm hơi cao giọng, cảnh báo anh lại sắp nổi điên.

Đồng hồ, đồng hồ, đồng hồ. Tiểu Tần tìm khắp nơi, đó là chiếc đồng hồ mà ngày nào Tô Niệm Cầm cũng đeo.

“Lúc này tôi đặt trên bồn rửa mặt”.

Tiểu Tần than thở trong lòng: Tại sao cô Dư không bảo cô mua mấy cái đồng hồ như thế để phòng thân nhỉ.

Đúng vào lúc Tô Niệm Cầm sắp phát tác, Tiểu Tần tìm thấy đồng hồ trên bàn trà trong thư phòng.

“Ở đây...”. Cô vò vò vàng đưa cho Tô Niệm Cầm.

Giây phút tay Tô Niệm Cầm chạm vào chiếc đồng hồ, thần sắc của anh đanh lại, gương mặt càng giận dữ hơn.

Cuối cùng anh cũng hiểu Tang Vô Yên đến làm gì rồi. Trả đồ cho anh, từ nay không ai nợ ai.

Sáng ngày hôm sau, khi Tang Vô Yên đi học, đeo đồng hồ lên thấy rộng mới phát hiện đây không phải đồng hồ cô đeo. Hay có thể nói đó là chiếc đồng hồ trước kia cô tặng Tô Niệm Cầm. Cô ngẩn người.

Ma xui quỷ khiến thế nào lại cầm nhầm đồ.

Vì cô không ngờ Tô Niệm Cầm vẫn dùng nó, cô càng không biết rằng Tô Niệm Cầm từng giận dữ vứt nó, sau đó lại vội vàng quay lại tìm. Mặt đồng hồ bị hỏng, phải mất rất nhiều công sức mới tìm được người sửa. Vì thế nên kim đồng hồ chạy không chuẩn, nhưng người đàn ông này vẫn không nỡ thay.

Anh trân trọng từng món đồ cô để lại.

Niệm tình. Sự cố chấp mà khi vừa sinh ra anh đã được ban cho.

Trình Nhân biết chuyện liền đau khổ nói: “Xong rồi, xong rồi, đi một chuyến mất cả chì lẫn chài, chuyện thì chưa nói được lại còn đổi cái đồng hồ ghê về nữa. Món đồ giá trị nhất nhà ta đã bị cậu làm mất rồi”.

“Cậu thôi đi nhé”. Tang Vô Yên đá cô ấy một cái.

Cô đang đùa với Trình Nhân thì di động đổ chuông, cô vừa cười vừa bắt máy, không kịp nhìn số gọi đến: “A lô”.

Tô Niệm Cầm nghe tiếng cười ở đầu bên kia, nhíu mày không vui: Chỉ là cầm đồng hồ về thôi, có đáng để cô vui mừng vậy không?

“A lô...”. Tang Vô Yên lặp lại.

“Là tôi”. Anh thốt ra hai từ đơn giản.

Đó là giọng nói mà đã ba năm nay cô không nghe thấy qua điện thoại.

Vì quá kinh ngạc nên cô kêu lên một tiếng.

“Tôi là Tô Niệm Cầm”. Anh tưởng tiếng kêu đó của cô là vì cô không biết anh là ai nên anh càng cảm thấy không vui.

“Ừm, chào anh”. Lưỡi cô như xoắn lại, chỉ nghĩ ra ba từ này.

“Nghe thư kí nói hôm qua cô tới tìm tôi”. Anh cao ngạo nói, cố tình tỏ vẻ hôm qua người nhân lúc cô ngủ say ôm cô, hôn trộm cô chẳng liên quan gì đến anh.

“À, vâng”. Tất nhiên cô không biết suy nghĩ của anh bèn thật thà gật đầu.

“Cô tìm tôi có việc gì?”. Anh hỏi.

“Tôi, tôi...”. Cô ấp úng, thực sự không biết nói gì.

“Cô làm sao?”. Anh truy hỏi.

“Anh, bao giờ anh mời tôi uống rượu mừng?”. Cuống quá cô bèn thốt ra câu hỏi vớ vẩn của Lí Lộ Lộ, nói xong tự cô cũng thấy mình ngốc.

Cô suy đi nghĩ lại cuối cùng lại chọn một câu tồi tệ như vậy để hỏi.

Quả nhiên, Tô Niệm Cầm sững lại một giây rồi giận dữ nói: “Cô chỉ muốn tôi mau chóng cưới người khác đúng không?”.

Tang Vô Yên nghe anh nói cũng thấy anh sắp nghiêng nát răng rồi.

Cô vội vàng lắc đầu giải thích: “Không không, không. Sao em lại mong anh lấy người khác được”.

Vừa nói xong câu này, đầu bên kia điện thoại còn im lặng lâu hơn câu trước.

Haizz... hình như lại nói sai rồi, Tang Vô Yên vò tóc.

“Ờ”. Anh đáp vẻ đầy ý tứ sâu xa.

Vẫn không đúng, cô muốn khóc quá.

“Em ăn cơm chưa?”.

“Ăn rồi”. Sau khi thật thà trả lời xong cô lại nghĩ, tự dưng anh hỏi cô ăn cơm chưa làm gì, chẳng lẽ định mời cô ăn cơm.

Thế là cô vội vàng chữa lại: “Chưa ăn”.

“Tóm lại là ăn rồi hay là chưa ăn?”. Anh cau mày.

Cô cắn răng, dù không muốn nhưng vẫn đáp: “Ăn rồi”. Lí trí có vẻ sắp chiến thắng tình cảm thì cô lại nói thêm: “Nhưng mà chưa no lắm”.

Lần này anh lại im lặng.

Trình Nhân ngồi cạnh nghe lén, sau đó thì thào vào tai cô: “Chắc anh ấy đang nghĩ sao mấy năm không gặp, đầu óc cậu lại trở nên ngớ ngẩn thế này. Mình đã ăn cơm chưa cũng không biết trả lời”.

Tang Vô Yên cầm điện thoại đuổi Trình Nhân ra chỗ khác.

“Thế thì ra ngoài ăn chút gì đi, anh vẫn chưa ăn”. Anh vô thức hỏi.

“Vâng”. Cô dứt khoát nhận lời.

Tô Niệm Cầm bỏ điện thoại xuống, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Anh muốn gặp cô, muốn nghe cô nói, muốn chạm vào mặt cô, anh rất muốn rất muốn làm thế.

Ý nghĩ ấy đột nhiên trở nên nhức nhối từ khi anh ôm cô ngày hôm qua, nó gần như muốn xé toang lồng ngực anh, nuốt trọn chút lí trí còn sót lại của anh.

Tang Vô Yên không ngờ Tô Niệm Cầm gọi cô đi ăn lẩu. Trước kia anh không bao giờ ăn ớt, là kiểu người nghe đến hai chữ ăn lẩu là thấy đau đầu.

Nơi ăn lẩu là cửa hàng lẩu nổi tiếng nhất thành phố B, không phải là nơi cao cấp gì nhưng vì hương vị rất được nên nổi tiếng gần xa. Khi họ đến đã qua giờ đông khách nhất, nhưng vẫn rất đông người, vừa vặn có người đi ra nên mới có bàn trống.

Tang Vô Yên nhìn xung quanh, ở đây rất ồn ào, anh chọn chỗ này quá đúng, dù hai người có cãi nhau thì cũng chẳng ai chú ý.

Không ngờ anh không nổi giận với cô, có thể nói trừ lúc gọi món anh nói “Tùy em” ra, anh gần như không nói gì.

Anh cũng không ăn gì, gần như không động đũa, chắc chỉ ngửi mùi đã quá đủ với anh rồi.

Đáng lẽ là cô cùng anh ăn cơm, kết quả biến thành cô ăn, anh ngồi bên “nhìn”.

Cô ngẩng đầu lên không kịp được nói với anh: “Anh có thể nhúng bên không cay, hay anh muốn ăn gì em nhúng giúp cho”. Thế là cô gấp máng và nắm vào bát anh. Nhưng anh chỉ ăn mấy miếng rồi đặt đũa xuống.

Cuối cùng, Tang Vô Yên cũng không ăn nữa, cứ để nước lẩu trong nồi sôi sùng sục. Cô nhìn gương mặt anh qua làn hơi cay nồng đó.

Cô không kìm được nói: “Em biết bình thường hai người chia tay xong rất khó làm bạn, nhưng em cũng không muốn quan hệ của chúng ta căng thẳng như thế này. Lúc chia tay em rất xúc nổi, nên đã nói những lời làm anh tổn thương, nếu anh luôn bận tâm về chuyện đó thì cho em xin lỗi”.

Cuối cùng cô thở phào, ấp ủ trong lòng lâu như vậy hay dở gì cũng nói ra được, lòng cô liền trở nên nhẹ nhõm.

Vừa rời lái xe đưa anh đến nơi liền lái xe đi luôn. Bây giờ ăn xong, nếu để anh bắt taxi về một mình Tang Vô Yên lại thấy không yên tâm, sợ anh lạ nước lạ cái đi lạc thì chết.

Cô thử dò hỏi: “Anh tìm được đường về không?”.

Anh chống gậy, quay người lại đáp “Không” vô cùng dứt khoát.

“...”. Cô bối rối quá, trước kia anh rất hiếu thắng, không bao giờ chịu thua, sao bây giờ lại thế này nhỉ.

Cô đành đưa anh về khách sạn.

Xe bị tắc ở một ngã tư.

Tài xế taxi nói: “Em ơi, chắc phía trước có tai nạn chưa đi ngay được đâu, hai người xuống xe đi bộ, đến ngã tư kế tiếp là tới rồi. Hai người xuống luôn ở đây anh cũng quay đầu luôn cho tiện được không?”.

Thái độ của anh tài xế rất lịch sự, nói năng cũng hợp lí, Tang Vô Yên nhìn đường, đúng là cách khách sạn không xa bên cùng Tô Niệm Cầm xuống xe.

Cô bất giác lắc đầu, may mà không để anh đi một mình. Nếu không bị vớt ở đây, đông tây nam bắc anh còn không biết thì rắc rối to.

Cô và anh bèn bước đi trên con đường xe cộ qua lại như mắc cửi, cô đứng bên cạnh anh, phối hợp với bước chân anh đi trên đường, thỉnh thoảng kéo cánh tay anh tránh xe. Giây phút đó Tang Vô Yên cảm thấy thời gian như quay ngược lại quá khứ.

Họ đi qua một cửa hàng bán đàn, có một cô bé sáu, bảy tuổi đang ngồi trước cây đàn nằm cạnh cửa của cửa hàng, học chơi bài Đôi đũa nhảy múa. Bản nhạc đó cô bé đánh còn rất non tay, lúc nhanh lúc chậm. Hình như cô bé cũng rất không hài lòng, mày cau lại, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tang Vô Yên không kìm được khẽ mỉm cười: “Em vẫn không biết đánh bài này”.

“Thế à? Giáo viên kém vậy sao?”.

“Giáo viên dạy em tuy không đánh hay như anh nhưng kiên nhẫn hơn anh”. Cô cười: “Chỉ có điều em không có hứng học nữa”.

Một lúc sau cô lại nói: “Bây giờ anh chơi đàn, chắc chẳng có ai dám làm phiền anh nữa”. Cô đã không còn quyền được phá anh nữa rồi, lời cô nói có gì đó như thở than.

Thở than điều gì vậy?

Bản thân Tang Vô Yên cũng không biết.

Một lát sau anh lại khẽ nói: “Mấy năm nay anh không động vào đàn”.

Tang Vô Yên ngẩng đầu nhìn anh, định hỏi tại sao nhưng rồi lại thôi.

Lúc chia tay Tô Niệm Cầm đột nhiên nói: “Anh chấp nhận”.

“Hả?”.

“Lời xin lỗi lúc nãy của em, anh chấp nhận”. Anh bình thản nói.

Tang Vô Yên về nhà, tức điên lên được.

“Sao thế? Vừa rồi lúc đi vẫn tốt mà, về nhà sao lại giận dữ vậy?”. Trình Nhân hỏi.

“Tớ xin lỗi anh ấy chẳng qua là để anh ấy có bậc thang mà xuống, anh ấy xuống theo là được rồi, lại còn nói với tớ cái gì mà ‘Em xin lỗi, anh chấp nhận’. Tớ... tớ hứ!”.

“Trông bộ dạng cậu kìa”. Trình Nhân khinh bỉ nhìn cô.

“Tớ làm sao?”.

“Cậu có giỏi thì mắng vào mặt anh ấy kìa”.

“...”.

4

Buổi tối, Tiểu Tần ở khách sạn ngồi đợi lái xe đưa Tô Niệm Cầm về, phát hiện đột nhiên tâm trạng của anh trở nên rất tốt, lại còn nói với cô: “Giúp tôi tìm một nơi yên tĩnh, món ăn ngon một chút, ngày mai tôi mời người ăn tối”. Rồi bổ sung: “Món ta”.

“Nhưng tối mai có tiệc rượu ạ”. Tiểu Tần nói.

“VẬY... ăn đêm đi”. Anh gần như tự nói một mình: “Hoặc ăn cơm tối sớm một chút cũng được”.

Tiểu Tần lén nhìn Tô Niệm Cầm khác hẳn ngày thường, không nén được nghi ngờ, chẳng lẽ ông chủ đang theo đuổi cô nào?

Hôm sau Ngô Vu gọi điện hẹn Tang Vô Yên.

Ngô Vu nói: “Một người bạn của tôi từ Nhật về mang theo một bộ sách tranh dành cho trẻ em, tôi nghĩ nó rất hợp với Tiểu Kiệt”.

Tang Vô Yên không phải là cô bé nữ sinh mười mấy tuổi mới biết yêu lần đầu, cô biết mục tiêu của Ngô Vu là gì. Cô cười đáp: “Vâng”.

“Vậy khi nào cô tan học, tôi đến đón cô”.

“Năm rưỡi”.

“Tôi đã mua vé rồi, cô có thời gian cùng tôi đi xem phim không?”. Anh tìm hiểu được sở thích của Tang Vô Yên từ mẹ cô.

Ngô Vu có sự thông minh của luật sư, chỉ cần một câu hỏi là đã giải quyết xong bữa tối và thời gian còn lại của buổi tối.

Tang Vô Yên nhìn thấy bộ sách tranh đó trên xe của Ngô Vu, những món đồ người Nhật làm luôn rất xinh đẹp và tỉ mỉ. Tuy không biết tiếng Nhật nhưng tranh vẽ không có biên giới.

“Không chỉ Tiểu Kiệt, đến tôi cũng thích nữa”. Tang Vô Yên nói.

Ngô Vu cười.

“Hôm nay trời lạnh, rất thích hợp để chúng ta đi ăn đồ nướng Hàn Quốc”.

Tang Vô Yên vui vẻ đồng ý.

Xem ra mẹ cô rất thích Ngô Vu, anh biết mọi sở thích của cô.

Đó là một cửa hàng rất xinh đẹp. Thịt đã nướng xong bốc khói nằm trên ít lá xà lách được bê lên, hai mắt Tang Vô Yên sáng bừng.

Ngô Vu gọi một bình rượu gừng.

Thực ra thay vì rượu, nên gọi nó là thức uống có cồn thì chính xác hơn, rượu để trong bình màu xanh đến khi rót ra mới thấy nó có màu vàng nhạt. Tang Vô Yên thè lưỡi nếm thử thấy vị ngọt mới yên tâm uống một ngụm lớn, ai ngờ vào miệng lại rất cay, suýt nữa làm cô cay chảy nước mắt.

Ngô Vu vừa bảo phục vụ lấy cho Tang Vô Yên nước trắng vừa cười: “Vô Yên, có lúc em rất giống đứa trẻ mãi không lớn nổi”. Không biết từ lúc nào anh đã chuyển xưng hô từ cô Tang thành Vô Yên.

Ăn được một lúc thì di động của Tang Vô Yên đổ chuông.

“A lô...”. Tang Vô Yên lau tay rồi bắt máy.

“Tang Vô Yên”.

“Hả?”. Suýt nữa thì cô bị sặc, không ngờ người gọi lại là Tô Niệm Cầm. Biết thế lần trước không nên dùng máy mình gọi cho anh.

“Em ra đây”. Trong ống nghe vang lên giọng nói cố nén giận của Tô Niệm Cầm.

“Ra đâu cơ?”. Cô không hiểu.

“Ra cửa nhà hàng, ngoài đường lớn”.

“Em đang ăn cơm”. Cô hạ giọng đáp, cố gắng để anh không nói năng vô lí nữa.

“Anh biết em đang ăn cơm! Cho em năm giây, nếu em không ra có tin anh phóng hỏa đốt nhà hàng đó không!”. Tô Niệm Cầm nổi điên.

Ngô Vu nhận ra có gì không ổn bèn hỏi: “Sao thế?”.

Tô Niệm Cầm đếm ngược: “Năm giây”.

“Bốn”.

“Ba”.

...

Tang Vô Yên cất điện thoại vào túi: “Tôi ra ngoài một chút”. Sau đó cô chạy ra cửa. Cô không dám kiểm nghiệm lòng kiên nhẫn của Tô Niệm Cầm.

Cô đứng bên này nhìn sang bên kia đường, không có gì lạ thường thế là định gọi điện cho anh bảo anh đừng làm loạn nữa.

Cô đang rút điện thoại ra thì đột nhiên cánh tay cô bị một bàn tay nắm chặt. Chủ nhân của cánh tay mạnh mẽ đó không nói năng gì, kéo tay cô đến bên một chiếc xe đỗ ở bên đường, nhét cô vào ghế sau rồi đóng sầm cửa lại đồng thời hung dữ bảo lái xe khóa cửa lại.

Gương mặt cô đầy vẻ kinh hoàng, sau khi nhìn thấy người vừa bắt cóc mình là Tô Niệm Cầm mới không hét lên.

Tiểu Tần bước ra từ ghế trước: “Anh Tô, anh bình tĩnh lại đã, có gì từ từ nói”.

Đã có người nhìn ngó về phía này. Nếu không phải Tô Niệm Cầm ngồi xe Bentley hoặc ăn mặc đàng hoàng, hay mặt mũi không giống kẻ cướp, chắc tím đứng bên đường cũng tưởng đây là một vụ bắt cóc

mà gọi điện báo cảnh sát rồi.

Mặt Tô Niệm Cầm sa sầm lại, anh lên xe từ cửa còn lại.

“Tô Niệm Cầm, anh làm cái gì vậy?”.

“Tang Vô Yên em nằm mơ!”. Tô Niệm Cầm nói.

“Sao cơ?”. Tang Vô Yên hoàn toàn không hiểu.

“Trừ phi anh chết, nếu không em muốn ở bên người đàn ông khác thì chỉ là nằm mơ giữa ban ngày thôi!”.

Tang Vô Yên bắt đầu hiểu ra.

Sau đó điện thoại của Tang Vô Yên rung lên, cô không cần nhìn cũng biết đó chắc chắn là Ngô Vu gọi tới. Nhưng cô do dự không biết có nên bắt máy không, vì cô biết chỉ cần cô nghe máy, chiếc di động thân yêu của cô sẽ bị Tô Niệm Cầm ném ra ngoài cửa xe vỡ tan tành luôn.

Thế là cô nhấn nút từ chối cuộc gọi.

“Bọn em... chỉ ăn cơm...”. Ngay cả Tang Vô Yên cũng không biết tại sao mình phải đáp ứng.

“Em uống rượu à? Em còn uống rượu với anh ta nữa hả?”. Tô Niệm Cầm tinh tường ngửi thấy mùi rượu.

“Không phải vấn đề uống với ai, bạn bè cùng ăn cơm cùng uống rượu là việc rất bình thường”. Tang Vô Yên dừng cảm phản bác.

“Trong mắt anh thì đều như nhau!”. Tô Niệm Cầm cao giọng nói.

“Tô Niệm Cầm, anh có chút lí trí của đàn ông được không hả!”.

“Em vẫn biết anh là đàn ông à!”. Tô Niệm Cầm gần như gào lên.

Tiểu Tần rất kinh ngạc, cô chưa bao giờ thấy Tô Niệm Cầm nổi giận đến vậy, bình thường nhiều nhất chỉ là sầm mặt lại nói mấy câu, cũng chưa từng mắng ai lớn tiếng đến thế.

Điều làm cô càng kinh ngạc hơn nữa là cô gái họ Tang này lại còn dũng cảm dám đổ dầu vào lửa, cãi nhau tay đôi với anh.

Tang Vô Yên bắt đầu nóng mặt: “Anh là anh, em là em, chẳng có quan hệ gì cả. Đừng nói là uống rượu với anh ấy, kể cả có lên giường với anh ấy anh cũng không quản được đâu!”.

“Em dám!!!”. Tô Niệm Cầm gầm lên.

Vừa dứt lời, anh giận dữ kéo tay Tang Vô Yên, thuận thế nắm lấy cằm cô, hôn mạnh xuống, lần đầu tiên hơi lệch môi một chút, lần thứ hai lập tức chính xác. Nụ hôn đó không liên quan đến tình dục, dường như chỉ là phát tiết tất cả sự giận dữ trong lồng ngực ra ngoài, anh chà đạp đôi môi của cô, quấn lấy lưỡi cô. Hoàn toàn không quan tâm đến hai người ngồi phía trước, mãi cho đến khi Tang Vô Yên bắt đầu nghẹt thở mới thỏa mãn thả cô ra.

Tang Vô Yên thở lấy thở để, hai má đỏ bừng lên. Tô Niệm Cầm bớt giận, xem ra anh khá là vừa ý với kiểu trừng phạt này.

Tiểu Tần ngồi ghế phụ rất không muốn mạo hiểm nói gì trong lúc này nhưng cô buộc phải nói.

“Anh Tô, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, chúng ta phải qua đó”. Xe dừng ở đây lâu lắm rồi.

Đây là tiệc chúc mừng đôi bên hợp tác thành công do ông chủ của Toro tổ chức, tiện thể ghép đôi cô

cháu gái Bành Đan Kỳ với Tô Niệm Cầm. Cho nên Tô Niệm Cầm là nhân vật chính của tối nay, nếu không đi chưa biết chừng người ta sẽ trở mặt.

Tô Niệm Cầm nói: “Bây giờ đi”. Vốn anh ra ngoài là vì việc này.

“Vậy còn cô Tang? Có phải chúng ta...”. Ý của Tiểu Tần là hỏi cho cô ấy xuống đâu.

“Cùng đi”.

“Vâng”. Tiểu Tần không còn câu hỏi nào nữa.

“Tiệc gì? Em không đi”. Tang Vô Yên hoàn hồn lại, nhưng sắc hồng trên mặt vẫn chưa phai.

“Chẳng lẽ em muốn quay lại tiếp tục với tên đó? Em đừng mơ!”. Tô Niệm Cầm nheo mắt lại.

“Tô Niệm Cầm, chúng ta có thể bình tĩnh nói chuyện được không”.

“Là em cứ thích đối đầu với anh”. Tô Niệm Cầm sửa lại.

Điện thoại của Tang Vô Yên rung liên tục, xem ra Ngô Vu thực sự lo lắng.

“Ít nhất em cũng phải nói với Ngô Vu một tiếng chứ”.

“Phải rồi, anh ta tên là Ngô Vu. Tại sao em lúc nào cũng dây dưa với mấy tên họ Ngô vậy?”. Còn về mặt thì đang nói tuyệt đối không được.

Tang Vô Yên không còn gì để nói, đến chuyện này mà anh cũng giận, bao nhiêu năm như vậy tại sao anh không chín chắn thêm chút nào vậy.

Bên ngoài xe cộ nườm nượp.

Tô Niệm Cầm đột nhiên nói: “Trả đồ cho anh”.

“Gì cơ?”.

“Đồng hồ của anh”. Tô Niệm Cầm bổ sung thêm: “Hôm đó em lấy trộm trong phòng anh”.

Nói rồi kéo tay Tang Vô Yên, không chút dè dặt đeo chiếc đồng hồ trong túi áo mình vào tay cô.

“Em không trộm, hơn nữa chiếc đó là em mua”. Tang Vô Yên vừa giải thích vừa ngoan ngoãn lấy chiếc đồng hồ trong túi xách ra trả anh.

“Vậy em đến là muốn đòi nó lại sao?”.

“Không phải thế, chỉ là em nghe Ngô Vu nói chiếc của anh rất đắt tiền”.

“Lần sau mà anh còn nghe thấy tên anh ta phát ra từ miệng em, anh sẽ diệt anh ta”. Tô Niệm Cầm nói.

5

Khi đến cửa, Tang Vô Yên vẫn còn cố giãy giụa lần cuối: “Em không vào được không”. Cô thực sự không biết ứng phó thế nào trong những tình huống như thế

“Không được”. Bạo chúa tiếp tục chế độ chính trị bạo lực của mình.

Tiểu Tần không muốn cô tiếp tục chống đối lại Tô Niệm Cầm mà gây ra sự cố gì bèn nói: “Cô Tang, không sao đâu. Chỉ là một bữa tiệc nhỏ thôi, trong đó rất nhiều người, không nhất thiết phải nói chuyện”.

Tang Vô Yên day day thái dương.

Tô Niệm Cầm kéo cánh tay cô quàng vào tay mình: “Em phải dẫn đường cho anh”.

Sau đó phục vụ kéo cửa ra.

Tang Vô Yên hít sâu một hơi, đây là một bữa tiệc nhỏ hả. Đó là một đại sảnh lớn có mái vòm, đèn thủy tinh lấp lánh nhức mắt, bên phải còn có một dàn nhạc dây nhỏ, tiếng đàn vĩ cầm đều đặn du dương.

Tang Vô Yên nhìn áo khoác, quần bò, giày đế bằng trên người gần như định bỏ chạy ngay lập tức.

Đang định rút cánh tay mình ra khỏi tay Tô Niệm Cầm thì bị anh giữ chặt.

“Em muốn đi đâu?”. Tô Niệm Cầm hạ giọng, giọng điệu rất hung dữ, nhưng vẫn mỉm cười.

“Em không được đâu, bây giờ đã căng thẳng muốn chết luôn”.

“Em còn có thể phản kháng chứng tỏ vẫn sống rất tốt, không có dấu hiệu sắp chết”. Anh tiếp tục mỉm cười.

“Anh đúng là đồ mặt người dạ thú”. Mấy năm không gặp, không ngờ anh đã luyện được tuyệt chiêu vừa nói những lời cay độc vừa mỉm cười vô hại.

“Nếu em định nhân lúc anh không chú ý mà lén bỏ chạy anh còn có thể làm ra những việc độc ác hơn kia”.

“Cái gì?”.

“Ví dụ bịt miệng em trước mặt nhiều người như thế này chẳng hạn”.

Tang Vô Yên vội vàng che miệng lại: “Anh là đồ cầm thú”.

“Thử xem?”. Tô Niệm Cầm nhướn mày.

Rất nhiều người nhìn về phía này vì chưa từng thấy Tô Niệm Cầm mang theo bạn gái đến các bữa tiệc hay buổi gặp mặt nào. Hơn nữa anh còn vừa đi vừa thân mật nói chuyện với cô gái này, khiến cho các cô gái có mặt ở đây vô cùng ngưỡng mộ. Những cô gái từng nói chuyện với Tô Niệm Cầm tưởng rằng trừ chuyện công, nếu không muốn trò chuyện riêng tư với Tô Niệm Cầm còn khó hơn gà trống đẻ trứng.

Tiểu Tần cũng nhận thấy ánh mắt của mọi người, muốn ngăn hai người dừng “thân mật” cãi nhau nữa. Dù gì Tô Niệm Cầm cũng là nhân vật chính của tối nay, còn rất nhiều việc quan trọng phải làm.

Có mấy người cầm rượu bước về phía Tô Niệm Cầm.

Tang Vô Yên gần như cầu xin nói: “Em không ứng phó được thật mà, hơn nữa Tiểu Tần muốn nói chuyện với anh”. Sau đó nháy mắt với Tiểu Tần.

Tiểu Tần thuận thế nói: “Anh Tô, tôi giới thiệu giám đốc bộ phận thiết kế của Toro cho anh làm quen”.

Tang Vô Yên nhân cơ hội rút tay ra, giao anh lại cho Tiểu Tần.

“Em đi đâu đấy?”. Tô Niệm Cầm nghiêng đầu hỏi.

“Đi vệ sinh”. Cái này thì được chứ.

“Nhớ kĩ lời anh vừa nói đấy”. Anh uy hiếp.

“Em bảo đảm không bỏ trốn, anh làm việc của anh đi”. Tang Vô Yên vẫy tay với Tiểu Tần.

Tang Vô Yên thấy Tiểu Tần khoác tay Tô Niệm Cầm, lấy cho anh một li rượu từ khay của người phục vụ, sau đó dẫn anh về phía đám đông, gặp một người bèn dừng lại hàn huyên, có người Tô Niệm Cầm nhớ giọng nói, có người không nhớ cô phải khéo léo nhắc anh. Giả dụ kéo tay áo anh một lần nghĩa là

Tô Niệm Cầm giơ tay phải, nếu kéo hai cái là giơ tay trái. Tô Niệm Cầm đổi hẳn vẻ giận dữ lúc ở trên xe, miệng mỉm cười khách sáo nhưng không giả dối.

Nếu phải cụng li, Tiểu Tần sẽ dùng tay khê chạm vào tay Tô Niệm Cầm, chỉ hướng cho anh.

Đúng là phối hợp vô cùng ăn ý, Tang Vô Yên đứng trong góc vừa chọn đồ ăn vừa nghĩ.

Cô vừa ăn được một miếng mì Ý thịt băm thì có người đứng sau nói: “Trông cô ăn ngon quá”.

Tang Vô Yên quay đầu lại, thấy người vừa nói là một người đàn ông mặt mũi đẹp trai, ăn mặc sành điệu đang cười với cô, lộ ra một hàm răng rất đẹp. Bị người ta nhìn thấy bộ dạng ăn uống không được đẹp mắt Tang Vô Yên cũng thấy hơi ngượng.

“Tôi hơi đói”. Tang Vô Yên giải thích, đành phải đặt chiếc đĩa xuống để giữ gìn hình tượng còn sót lại.

“Hình như tôi từng gặp cô ở đâu thì phải”.

Bây giờ lại bắt đầu một kiểu bắt chuyện như vậy sao, Tang Vô Yên nghĩ, hồi cô theo đuổi Tô Niệm Cầm cũng không thêm xài câu này.

“Có phải là nữ chính mới vừa công bố trong phim 007 không?”. Tang Vô Yên nháy mắt.

Anh ta cười: “Cô rất thú vị”. Nụ cười tươi rói để lộ hàm răng trắng bóc.

Tang Vô Yên quay đi ăn nho, không cẩn thận làm rơi mấy quả xuống đất.

Từ sau khi dính phải Tô Niệm Cầm, cô bèn giữ khoảng cách với những người đàn ông đẹp trai. Một người đã đủ lăm rồi, nếu còn dính dáng thêm người nữa chắc sẽ bị giày vò chết mất. Những người đàn ông đẹp trai đều khó đối phó nên tốt nhất là kính nhi viễn chi, điều tâm đắc cô tổng kết ra này nhất định phải truyền lại cho đời sau.

“Tôi nghĩ tôi không có ác ý gì”. Đối phương nhận ra sự tránh né của cô bèn giải thích.

“Tôi sợ tôi có”. Tang Vô Yên nhích ra xa hai bước.

Anh ta nhìn cách ăn mặc của cô, nói: “Cô ăn mặc rất đặc biệt”.

“Tôi mặc thế này đi ngoài đường thì quá bình thường, ai mà biết sẽ tới một nơi như thế này chứ”.

“Sao cô vào đây được?”.

“Đi vào từ cửa chính”. Tang Vô Yên lờ anh ta một cái rồi lại tiếp tục ăn.

“Cô là nhân viên ở đây à?”. Anh ta kết luận.

Tang Vô Yên không muốn nhiều lời với anh ta liền tỏ vẻ “chúc mừng anh đoán đúng”.

“Cô là nhân viên mà lại trốn ở đây ăn uống sao?”. Anh ta tỏ ra rất hứng thú.

“Tôi giúp mấy người thử xem món ăn thế nào, có nuốt được không, có độc không”. Tang Vô Yên uống một hớp nước ngọt, nuốt đồ ăn trong miệng rồi nói: “Trông anh có vẻ rất nhàn rồi nên mới làm phiền đến công cuộc ăn uống của tôi”.

“Chịu thôi”. Anh ta nhún vai: “Bây giờ phụ nữ đều rất giàu tình mẹ, chỉ thích loại đàn ông có khiếm khuyết, lại chẳng thèm để ý đến những người thập toàn thập mỹ, hoàn hảo không tì vết như tôi”. Nói rồi hất cằm về hướng Tô Niệm Cầm.

“Anh ấy đến để làm việc nghiêm túc, không giống mục đích của anh”. Tang Vô Yên không thích nghe người khác nói xấu Tô Niệm Cầm: “Xem ra anh là một chàng công tử nhà giàu đa tình”.

“Công tử nhà giàu đa tình theo tôi thấy là một từ có nghĩa tốt, chỉ có thể biểu thị anh ta vẫn chưa tìm được tình yêu lớn nhất của đời mình nên mới không ngừng tìm kiếm”.

Lần này Tang Vô Yên mỉm cười.

“Tôi rất khâm phục anh Tô”. Anh ta nói: “Với sự khiếm khuyết của anh ấy, có thể làm được thế này chắc chắn cần phải có nghị lực rất lớn. Hơn nữa còn không học về kinh tế nên quá trình càng gian khổ hơn. Thực ra anh ấy hoàn toàn không cần làm thế, tài sản của nhà họ Tô đủ cho anh ấy thoải mái tiêu xài cả đời. Anh ấy hình như chỉ là đang chứng minh cho ai đó thấy, một người bình thường làm được anh ấy cũng có thể làm được”.

Tang Vô Yên cúi đầu. Có lẽ cô biết Tô Niệm Cầm muốn chứng minh cho ai thấy.

Cô thấy hơi buồn, bèn nói: “Tôi vào nhà vệ sinh”.

Vừa bước đi thì dẫm ngay vào mấy quả nho mình vừa làm rơi dưới đất, cô trượt chân, hoảng quá Tang Vô Yên bám vội vào bàn, kết quả kéo khăn trải bàn xuống theo, li và bình đặt trên bàn cũng cùng chung số phận loảng xoảng đổ xuống đất, rượu nho đổ đầy ra đất.

Anh chàng kia vỗ vỗ trán. Tất cả mọi người đều nhìn về hướng này.

Tang Vô Yên xấu hổ chỉ muốn chui xuống cái lỗ nào đó cho rồi.

Anh ta đau đầu xoa xoa tay: “Không sao, không sao. Tôi sẽ không bắt cô đền đâu”.

6

Nhưng Tang Vô Yên gây ra vụ đổ vỡ lớn như thế đã khiến Bành Đan Kỳ bước về phía này. Tang Vô Yên vội vàng xin lỗi sau đó cùng người phục vụ thu dọn bãi chiến trường.

“Nhuệ Hành, em không giúp chú tiếp đãi khách khứa, chui vào trong đây làm trò gì vậy?”. Bành Đan Kỳ gõ giày cao gót bước tới cản hẳn với người đàn ông.

“Em...”. Bành Nhuệ Hành nhìn Tang Vô Yên, kiểm soát: “Em đang hỏi cô đây về tình hình đồ ăn”.

Tang Vô Yên đang nhặt mảnh bình vỡ.

“Cô ta là ai?”. Bành Đan Kỳ hỏi.

“Một nhân viên”. Bành Nhuệ Hành nói.

“Không thể nào, cô ta không mặc đồ làm việc, cũng không đeo thẻ nhân viên”. Xem ra cô thông minh hơn Bành Nhuệ Hành nhiều.

Cô đánh giá người gây chuyện này một lát, vì sự cố này làm tiếng nhạc bị đứt đoạn nên một số người hiếu kì đã vây xung quanh.

“Xin hỏi cô có thiệp mời không?”. Một người phụ trách bữa tiệc bước tới hỏi.

“Tôi...”. Tang Vô Yên gãi đầu: “Tôi tới cùng bạn”. Cuối cùng cô cũng biết thế nào gọi là ăn của người thì khó nói rồi.

“Hả? Bạn nào? Người ở đây chúng tôi đều quen cả”. Bành Đan Kỳ nói.

Bành Đan Kỳ nhìn vẻ mặt cô gái áo đỏ này hình như đã đoán chắc là cô chuồn vào đây ăn chùa. Tang Vô Yên nhìn ra xung quanh, lúc này người vây quanh lại rất đông, cô không đủ cao để nhìn thấy Tô Niệm Cầm ở đâu.

“Khụ khụ...”. Bành Nhuệ Hành đứng ra giải vây: “Kì Kì, chị thế này chẳng lịch sự chút nào”. Anh

nghĩ ăn thì ăn chứ sao, dù gì thêm một người cũng không nhiều, cũng không phải là phóng viên hay phần tử phạm tội, chị họ của anh có mấy cái thói không ai mê được.

“Bạn gái mới của em à?”. Bành Đan Kỳ dường như nhìn ra chút manh mối.

“Không phải. Em gái này quá giỏi hoạt, không bị em lừa”.

Bành Nhuệ Hành phủ nhận.

Lúc này, một cánh tay từ phía sau kéo tay Tang Vô Yên: “Sao vậy?”. Là Tô Niệm Cầm.

“Em làm đổ bàn thức ăn của người ta”. Tang Vô Yên dẫu môi nói.

“Không sao, cô Bành và anh Bành sẽ không bận tâm đâu”. Tô Niệm Cầm bước tới gần hơn.

Bành Đan Kỳ thấy Tô Niệm Cầm cũng ra giải vây bèn tươi cười: “Không sao. Gọi người thu dọn là được”. Dừng lại một chút rồi hỏi: “Niệm Cầm, cô đây là bạn của anh à?”.

“Vâng”. Tô Niệm Cầm gật đầu: “Chưa kịp giới thiệu với cô Bành, đây là Tang Vô Yên, vợ chưa cưới của tôi”.

Lời vừa nói ra Bành Đan Kỳ thì kinh ngạc còn Tang Vô Yên thì há hốc miệng.

“Em...”. Tang Vô Yên dờ ra một lúc mới định phản bác.

Tô Niệm Cầm bấu mạnh vào bắp tay cô một cái, cúi đầu khẽ nói: “Ngậm miệng lại”. Sau đó anh thần nhiên lớn tiếng nói: “Vô Yên, đây là cô Bành. Còn bên cạnh là anh Bành Nhuệ Hành, cậu chủ của Toro”.

Bành Nhuệ Hành cười: “Khó khăn lắm tôi mới tìm được một cô gái ở đây không bị anh Tô hấp dẫn, không ngờ lại là vợ chưa cưới của anh”.

Bành Nhuệ Hành chỉ coi đó là lời nói đùa nhưng người nói vô ý người nghe lại có tâm, người khác lại thấy có chút châm biếm.

Tang Vô Yên nhú mày vẻ không vui: “Anh Bành, tôi yêu anh ấy, quan tâm đến anh ấy hơn bất cứ ai, điểm này anh không cần nghi ngờ”.

Bàn tay nắm cánh tay Tang Vô Yên của Tô Niệm Cầm hơi run lên.

Lúc này Tang Vô Yên mới nhận ra hình như mình vừa nói những lời rất xấu hổ, mặt liền nóng bừng.

Bành Đan Kỳ hơi ngượng nhưng vẫn tỏ ra ghê gớm. “Anh Tô đính hôn lúc nào mà không báo cho chúng tôi một tiếng”.

“Chuyện cũng lâu rồi, không phải ngày một ngày hai gì, khi kết hôn nhất định sẽ gửi thiệp mời cho hai vị”. Tô Niệm Cầm đáp.

Tiểu Tần nghĩ, ông chủ đúng là ông chủ, một mũi tên trúng ba đích. Một là có thể chấm dứt sự đeo bám của mấy cô gái như Bành Đan Kỳ, hai là có thể dập tắt ý định đen tối của Bành Nhuệ Hành, ba là có thể hưởng lợi của cô Tang.

Khi hai chị em nhà họ Bành giận dữ rời khỏi đó cũng không còn sớm nữa, Tô Niệm Cầm bèn đưa Tang Vô Yên cáo từ ra về.

“Em đính hôn với anh hồi nào”. Tang Vô Yên ngồi trên xe hỏi.

“Đính hôn từ ba năm trước rồi”.

“Không thể nào”.

“Lần cuối cùng chúng ta cãi nhau ở nhà, em nhớ không?”.

“Nhớ”. Tang Vô Yên u ám nói, cả đời khó quên.

“Trước khi đi em đã nói gì với anh?”.

Tang Vô Yên nhớ lại cuộc cãi vã đó: “Anh cứ như vậy, em sẽ rất mệt mỏi”.

“Không đúng, câu trước”.

Cô lại nghĩ tiếp: “Chúng ta có thể đi đăng kí kết hôn ngay lập tức nếu anh muốn”.

“Anh đồng ý”.

“Hả?”. Tang Vô Yên ngó người ra.

Tô Niệm Cầm quay mặt lại, đôi mắt đen láy sáng long lanh không có điểm nhìn, anh chậm rãi lặp lại:

“Anh nói, anh đồng ý”.

Tang Vô Yên đờ ra ba giây mới vội vàng nói: “Em có cầu hôn anh đâu, em chỉ lặp lại lời em nói năm đó thôi”.

“Em hỏi anh trả lời, đừng có trở mặt không nhận thế”.

“Đó là lời em nói ba năm trước rồi”. Tang Vô Yên cảm thấy mình gặp phải phường kẻ cướp không nói lí lẽ.

“Dù sao thì anh cũng đồng ý rồi”. Tô Niệm Cầm giở trò vô lại.

Tang Vô Yên nói không lại anh.

Luôn nói không lại anh.

Xe vào khu trung tâm thành phố, cô nói: “Em về nhà”.

“Em muốn về nhà lấy hộ khẩu để ngày mai cùng anh ra cục dân chính hả?”. Tô Niệm Cầm hỏi.

“Tô Niệm Cầm!”. Tang Vô Yên muốn đập anh ra khỏi xe.

Bạo chúa lần đầu tiên đáp ứng yêu cầu của cô, nghiêm chỉnh đưa cô về nhà.

Sau đó Tô Niệm Cầm bắt đầu mở cửa sổ xe ra hóng gió, chủ động đón nhận hương vị của thành phố này, thành phố nơi Tang Vô Yên lớn lên.

Ai cũng nhìn ra lúc này tâm trạng của Tô Niệm Cầm rất rất tốt vì câu nói mà Tang Vô Yên nói với Bành Nhuệ Hành lúc nãy, nếu anh không nghe nhầm.

Cô nói cô yêu anh, yêu hơn bất cứ ai.

Chương 11:

Thế nào là duyên phận

1

Tang Vô Yên ôm gấu bông ngồi ngơ ngẩn.

“Lúc này chắc hẳn anh ấy uống nhiều quá”. Trình Nhân nói: “Nên mới nói năng linh tinh, cậu đừng nghĩ ngợi lung tung”.

“Dù biết có thể chỉ là nói đùa, nghe anh ấy nói muốn lấy tớ, tớ cũng thấy rất vui”. Nụ cười của Tang Vô Yên có chút mê luyến.

Trình Nhân nhìn thời gian trên di động: “Đừng quên ngày mai cậu phải về nhà đấy”.

Tang Vô Yên quay đầu lại nhìn ngày tháng trên màn hình hiển thị. Ngày kia là sinh nhật bố cô.

Khi đang thấp hương ở mộ bố thì cô nhận được điện thoại của Ngô Vu, lúc này Tang Vô Yên mới nhớ ra mình quên liên lạc với anh.

“Hôm trước em đi đâu thế?”. Anh rất lo lắng.

“Tôi gặp một người bạn, anh ấy có việc nên kéo tôi đi”.

“Ừ”.

Hai người im lặng một lúc, Ngô Vu nói: “Em đang ở đâu vậy, nghe có tiếng gió”.

“Tôi đang thăm mộ bố ở Trung Sơn”. Tang Vô Yên đáp.

“Thật ngại quá, làm phiền em vào lúc này”.

“Không sao, đã ba năm rồi, lúc đó có đau lòng đến mấy bây giờ cũng nhạt rồi”. Tang Vô Yên đứng trước mộ nói, nhìn mẹ bày hoa quả và hoa bách hợp ra.

“Sao lại ba năm?”. Mẹ cô quay đầu lại trách: “Rõ ràng mới được hai năm, trí nhớ của con tệ quá”.

Tang Vô Yên bỏ điện thoại ra, nói: “Ý con bây giờ là năm thứ ba rồi”. Dứt lời mới đặt điện thoại vào tai.

“Vô Yên, anh lái xe đến đón em và bác nhé”.

“Không cần phiền anh đâu, em và mẹ gọi xe rồi”.

Lúc cúp máy, Tang Vô Yên khẽ nói: “Cảm ơn anh, anh Ngô”.

Ngô Vu sững ra, hai chữ “anh Ngô” đã thể hiện lời từ chối uyển chuyển của Tang Vô Yên.

Mẹ cô hỏi: “Điện thoại của ai thế?”.

“Ngô Vu mà mẹ thường nhắc đấy ạ”.

“Đó là một thằng bé được đấy”.

“Mẹ...”. Tang Vô Yên vừa nói chuyện với mẹ vừa thấp hương cho bố.

“Tâm nguyện lớn nhất của mẹ bây giờ là con sớm có nơi có chốn. Sau chuyện của bố con, bây giờ chuyện gì mẹ cũng nhìn thoáng ra rồi, chỉ cần biết trân trọng con, có thể nuôi con thì thế nào cũng được”.

“Mẹ, mẹ là người phụ nữ có sự nghiệp đang hoàng, còn nói cái gì mà nuôi với chả không nuôi, có phải con không kiếm được tiền đâu”. Tang Vô Yên cười.

“Tất nhiên cơ thể còn phải khỏe mạnh nữa”.

Có phải đợi anh ấy làm lao động khổ sai đâu, Tang Vô Yên nghĩ, đang định nói vậy thì nghe thấy mẹ thì thầm: “Nếu không một người đi rồi, người còn lại cô đơn lắm”.

Trên đường về mẹ lại nói: “Cái cậu Tiểu Ngô này khá thật con ạ, tướng mạo đường đường, tuy gia cảnh ở quê không tốt, nhưng con cái những nhà như vậy mới biết quý trọng điều mình có, nghề nghiệp tốt kiếm được tiền, tốt tính, lại thân thiện hòa nhã”.

Tang Vô Yên lại cười: “Lúc này không phải mẹ nói cái gì cũng không quan trọng sao? Sao giờ lại bắt đầu phân tích ạ”.

Mẹ cô quay sang nhìn con gái: “Tất nhiên không thể lấy một người làm con phải chịu khổ được, hơn nữa con nóng tính thế, phải tìm một người hiền lành tốt tính, nếu không hai đứa cùng nóng tính ở với nhau chắc cãi nhau cả ngày mất”.

Trong đầu Tang Vô Yên lập tức lướt qua dáng vẻ nổi điên của Tô Niệm Cầm, lời người già nói là cấm có sai.

Lúc chia tay mẹ cô Trương lát nữa sẽ về nhà ăn tối, cô tới khu buôn bán mua ít đồ.

Lúc đi qua một cửa hàng đồ hiệu cô nhìn thấy một bộ đồ đôi trong tủ kính. Chiếc áo được đan bằng len sợi to màu trắng sữa, trông có vẻ rất ấm áp, chiếc áo chỉ có hoa văn hình sợi thừng rất đơn giản, kiểu dáng áo cardigan, đằng sau còn có một chiếc mũ rất đáng yêu, cúc ở trước ngực bằng gỗ.

Tang Vô Yên tưởng tượng dáng vẻ Tô Niệm Cầm khi mặc nó, hơi sững lại, khóe miệng bất giác nhếch lên.

“Hi, cô nàng 007”. Có người gọi phía sau.

Cô tự hỏi sao lại có người gọi người khác như thế ở trên đường.

Vừa quay đầu lại thì phát hiện chính là Bành Nhuệ Hành đang gọi cô. Anh chàng công tử nhà họ Bành vừa đậu xong con BMW của mình, ôm eo một mỹ nhân bước vào quán cafe.

“007 lại để bạn gái mình đi dạo phố một mình sao?”. Anh lại tròng danh xưng đó lên người cô, đã có những ánh mắt kì quái nhìn về phía cô, khiến cô rất ngại.

Bành Nhuệ Hành tươi cười bước tới, nói với cô bạn gái điều gì đó, bảo cô ấy vào trước. Tang Vô Yên nhìn thấy chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt bên trong chiếc áo vest cách điệu màu bạc chỉ đóng một nửa số cúc, để lộ lồng ngực rắn chắc, trông rất dương mắt. Tang Vô Yên dù không muốn nhưng cũng phải thốt lên, đây là lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông hợp với màu hồng nhạt như vậy.

Anh là một người đàn ông hiểu rất rõ điểm mạnh của mình.

“Anh Bành, tôi họ Tang, Tang Vô Yên”. Tang Vô Yên gần như cầu xin anh nhớ cho rõ họ tên mình.

“A, Vô Yên. Chàng hoàng tử bảo vệ hoa kiem chồng chưa cưới của cô đâu?”. Anh cười hí hửng.

“Anh ấy không phải là chồng chưa cưới của tôi”. Tang Vô Yên chữa lại.

“Cô đang ám chỉ cho tôi sao?”.

“Cái gì?”.

“Phụ nữ nếu cố tình phủ nhận chồng chưa cưới của mình tức là đang ám chỉ cho người đàn ông đối diện”.

Tang Vô Yên không còn gì để nói.

Bành Nhuệ Hành nói: “Tôi muốn mời cô ăn kem”.

“Tôi có phải trẻ con ba tuổi đâu”.

“Vẫn còn một trái tim trẻ thơ biết đâu lại là một việc hay, hơn nữa tôi biết công viên đối diện có một hàng kem rất ngon”.

“Sao lúc nào anh cũng...”. Tang Vô Yên nhún mày vẻ bất lực.

“Vì tôi rất có hứng thú với cô gái mà Tô Niệm Cầm yêu, muốn nghiên cứu xem, tại sao anh ta lại chọn cô mà lại chẳng thèm nhìn cô chị đẹp như tiên của tôi”.

“Anh Bành, tôi nghĩ, thứ nhất Tô Niệm Cầm gần như là người mù, nên tất nhiên anh ấy không thể nhìn thấy vẻ xinh đẹp của chị gái anh, thứ hai Tô Niệm Cầm không phải là chồng chưa cưới của tôi, hôm đó anh ấy chỉ đùa với hai người thôi”.

“Hả? Tôi cũng quen anh ta một, hai năm rồi, nhưng chưa bao giờ phát hiện anh ta biết đùa. Hơn nữa lại còn lấy cô ra đùa chính anh ta”.

Tang Vô Yên nói: “Anh cảm thấy anh ấy nói tôi là vợ chưa cưới của anh ấy, độ tin cậy là bao nhiêu?”.

Bành Nhuệ Hành ngó trước ngó sau đánh giá Tang Vô Yên một hồi rồi rút ra kết luận: “Đúng là không đáng tin lắm”.

Tang Vô Yên ủ rũ nói: “Người ta bảo người ngoài cuộc nhìn rõ, nhưng lời anh nói cũng thành thật quá đấy”.

Bành Nhuệ Hành không nhịn được cười: “Có điều nếu nhà cô có tài sản trị giá hàng tỉ tệ thì việc này đáng tin đó”.

“Việc đó đúng là nằm mơ giữa ban ngày”.

“Thế thì còn một khả năng nữa”. Bành Nhuệ Hành nói: “Anh chàng đó yêu cô đến phát điên cũng chưa biết chừng”.

Tang Vô Yên gượng cười: “Không thể nào. Thích thì chắc ngày xưa từng thích, yêu thì chưa đến mức như vậy. Anh nói yêu đến phát điên lại càng không thể”.

Bành Nhuệ Hành nghe lời cô nói, nhướn mày lên: “Cô nói Tô Niệm Cầm không yêu cô? Thế thì tôi càng phải nghiên cứu rồi”.

Tang Vô Yên nhún vai.

“Đi nào, đi nào. Đi ăn chút gì đi, dù sao cũng không làm mất nhiều thời gian của cô đâu, hơn nữa giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bàn dân thiên hạ, tôi cũng không làm cô mất miếng thịt nào đâu”.

Cô vốn tưởng Bành Nhuệ Hành nói mời cô ăn kem chí ít cũng lái BMW đến Haagen-Dazs. Kết quả không ngờ anh ta lại mua hai chiếc Cornetto ở tủ kem bên lề đường.

“Anh thật keo kiệt”. Tang Vô Yên lắc đầu, cùng Bành Nhuệ Hành mỗi người cầm một chiếc kem ốc quế vị cỏ thơm đi trong công viên.

“Thế này gọi là thú vị”. Bành Nhuệ Hành sửa lại.

Cô nhìn ngó xung quanh.

“Cô nhìn gì thế?”.

Tang Vô Yên nói: “Bạn gái anh đâu?”.

“Cô ấy là... thư kí của tôi, tôi đã bảo cô ấy về trước rồi”.

“Có phải nhà anh có một tá mĩ nhân toàn là thư kí với trợ lí không?”.

“Vô Yên, tôi mời một mĩ nhân làm thư kí là không đúng. Còn cái cô trợ lí đặc biệt họ Tần của Tô Niệm Cầm đẹp như tiên ấy cũng không sao”.

“Anh đừng câu nào cũng nhắc đến Tô Niệm Cầm thế”. Cô nghe thấy khó chịu lắm.

“Cô ghen với cả đàn ông hả?”.

“...”.

Một lúc sau, Tang Vô Yên lại cảnh giác nhìn ra xung quanh.

“Cô đang tìm gì vậy?”.

“Không”. Cô sợ Tô Niệm Cầm đột nhiên từ đâu đó chui ra, sau đó có một hành động nào đó đáng kinh ngạc.

Tang Vô Yên đang định qua đường ở một ngã tư, ngồi xuống chiếc ghế bên kia đường.

Đột nhiên, một chiếc xe đạp lao tới, sắp đâm vào lưng cô. “Cẩn thận!”. Bành Nhuệ Hành nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại tránh được chiếc xe đó nhưng vì mất thăng bằng nên cả hai người cùng va vào thân cây bên cạnh.

Trán Tang Vô Yên xước mạnh vào vỏ cây, rướm máu.

Anh vẫn còn thấy sợ: “Hai lần gặp cô đều hấp tấp như vậy, chắc trước kia Tô Niệm Cầm bị cô giày vò cũng không ít đâu nhỉ”.

Tang Vô Yên thấy hơi ngượng.

Bành Nhuệ Hành nhìn vết thương trên trán cô, rút khăn tay ra định lau cho cô: “Phải vào bệnh viện xem sao”. Cô phòng bị lùi lại, tránh bàn tay anh: “Cảm ơn, tôi tự làm được rồi”.

Bành Nhuệ Hành nhìn vẻ mặt nhăn nhó vì đau của cô đột nhiên nghĩ ra một ý rất hay.

Tô Niệm Cầm đang họp ở công ty con, tuần sau anh về tổng công ty nên phải sắp xếp một số việc.

Tiểu Tần đang viết biên bản cuộc họp.

Một thư kí khác gõ cửa bước vào nói: “Anh Tô, bộ phận bán hàng ở tổng công ty gọi điện đến tìm anh”.

“Nói tôi đang họp”. Tô Niệm Cầm đáp, ra hiệu tiếp tục cuộc họp.

Ba phút sau: “Anh Tô, cô Bành của Toro gọi đến”.

“Nói tôi đang họp!”. Tô Niệm Cầm cố kìm giận lặp lại lần nữa. Tiểu Tần vừa giở tài liệu vừa nghĩ, lòng kiên nhẫn của sếp khá hơn rồi.

Ba phút sau: “Anh Tô, anh Bành của Toro...”.

“Nói tôi đang họp!”. Tô Niệm Cầm không muốn kiềm chế thêm nữa.

Cô thư kí đó nhìn sắc mặt u ám của Tô Niệm Cầm, sợ sệt khẽ nói tiếp: “Anh Bành nói có cô Tang bị tai nạn xe phiến anh đi một chuyến”.

Tô Niệm Cầm đột ngột bật dậy làm chiếc ghế phía sau đổ rầm ra đất.

“Tôi chỉ bị xước da thôi, sao còn phải đợi ở đây”. Tang Vô Yên ngồi trên ghế trong phòng cấp cứu nói.

Bành Nhuệ Hành thần bí tắt nguồn điện thoại của Tang Vô Yên, cười nói: “Lúc này tôi đã cứu cô, tiện thể giúp tôi làm một thử nghiệm đi”.

“Thử nghiệm gì?”.

“Kiểm chứng xem thái độ của Tô Niệm Cầm với tình yêu nhanh đến mức nào”. Bành Nhuệ Hành vừa nói vừa giải thích về cú điện thoại vừa gọi.

“Sao anh có thể lấy chuyện này ra đùa được!”. Tang Vô Yên bắt đầu thấy đau đầu thực sự.

“Thấy bộ dạng đau đớn của cô nên giúp cô một lần. Cũng là giúp chị gái tôi, để chị ấy từ bỏ cho sớm”. Bành Nhuệ Hành xem đồng hồ: “Mười phút rồi. Lát nữa cô phải bình tĩnh quan sát vẻ mặt của anh ta, từ đó xác định xem anh ta có thực sự quan tâm đến cô không”.

Nghe lời anh nói, Tang Vô Yên cảm thấy hình như mình cũng có chút mong đợi.

Mười phút.

Hai mươi phút...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Người khám bệnh đến rồi lại đi, Tô Niệm Cầm mãi chưa xuất hiện. Trái tim Tang Vô Yên bắt đầu trĩu nặng.

“Đi thôi”. Cuối cùng Tang Vô Yên có chút tuyệt vọng đứng dậy nói: “Có điều vẫn cảm ơn anh”. Cô chưa bao giờ nghĩ Bành Nhuệ Hành lại là một người đáng yêu như vậy.

Bành Nhuệ Hành nói: “Đợi thêm chút nữa đi, tầm này đường tắc ghê lắm”.

Tang Vô Yên lắc đầu, ở đây chờ đợi lời phán quyết chi bằng bỏ về trước, không phải đối diện với kết quả tàn nhẫn đó. Cô luôn là người thích trốn tránh.

Lúc này Bành Nhuệ Hàng có điện thoại.

“A lô...”.

“Anh Bành”. Tô Niệm Cầm cố gắng kìm chế giọng nói run rẩy của mình: “Ít nhất anh phải cho tôi biết là bệnh viện nào chứ”.

Bành Nhuệ Hành vỗ đầu, anh quên bống chuyện này.

“Vô Yên”. Anh quay lại gọi Tang Vô Yên thì phát hiện cô đã đi rồi.

Lúc này khi Tô Niệm Cầm nghe máy thì điện thoại đã ngắt. Bành Nhuệ Hành không nói rõ ràng, lại gọi vào máy bàn ở công ty. Tô Niệm Cầm vừa bảo Tiểu Tần gọi điện hỏi về những bệnh nhân bị tai nạn giao thông ở tất cả các bệnh viện vừa tìm Bành Đan Kỳ hỏi số điện thoại của Bành Nhuệ Hành. Vì vậy nên mất nửa tiếng đồng hồ.

Chỉ một lát sau, Tô Niệm Cầm đã lao đến như một cơn gió, làm đổ mất xe thuốc trên hành lang.

Bành Nhuệ Hành cúi đầu giải thích với anh, trong lòng thầm nghĩ không biết Tô Niệm Cầm có cho anh một đám không. Không ngờ Tô Niệm Cầm lại thở phào một cái, day trán nói: “Không sao thì tốt”. Vẻ hoảng loạn vẫn còn chưa hết, gương mặt lộ vẻ tiều tụy thấy rõ.

Khi xe lái ra con đường lớn bên ngoài bệnh viện, sắc mặt trắng bệch của Tô Niệm Cầm vẫn còn chưa trở lại bình thường.

Tiểu Tần nhìn thấy cô gái đi trên vỉa hè, nói: “Là cô Tang”.

Tô Niệm Cầm lập tức ngồi thẳng dậy: “Dừng xe!”. Xe còn chưa dừng lại hẳn, anh đã mở cửa xe lao xuống.

“Anh Tô, đang ở giữa đường, nguy hiểm đấy!”. Tiểu Tần vội vàng hét lên, nhưng cũng không kịp ngăn lại.

Tô Niệm Cầm như không nghe thấy gì, vẫn bước về phía trước mấy bước.

“Vô Yên...”. Anh gọi.

Một chiếc xe tải nhỏ ở làn đường bên cạnh vội vàng phanh kít lại, bánh xe miết vào mặt đường phát ra tiếng rít chói tai. Người lái xe trợn mắt, thò đầu ra cửa sổ: “Đi đường không có mắt à!”.

Tang Vô Yên nghe thấy tiếng động quay mặt lại thì thấy người đàn ông gương mặt trắng bệch đứng giữa những làn xe đang chạy đó.

“Tô Niệm Cầm!”. Cô gần như hét lên: “Anh đừng cử động!”.

Tô Niệm Cầm nghe thấy tiếng cô, xác định được phương hướng, tiếp tục bước về phía trước.

“Đã bảo anh đừng cử động mà!”. Tang Vô Yên lo lắng hét lên, lập tức nhảy qua hàng lan can, tránh một chiếc taxi kéo anh lại, bám chặt lấy anh, sau đó cẩn thận đưa anh vào lề đường.

“Anh!!!”. Tang Vô Yên cuống điên lên, không biết phải nói anh thế nào.

“Anh có biết có thể chết người không hả!”. Cô giận dữ nói.

Lần đầu tiên Tô Niệm Cầm không nổi giận với cô, đột nhiên lại dịu dàng cười, giơ tay ra chạm vào gương mặt đỏ bừng vì giận của cô: “Có thể nghe thấy em mắng mỏ người khác đầy sức sống như vậy cũng là một điều kì diệu”.

Tang Vô Yên sửng người.

Gương mặt anh đang mỉm cười, nhưng khóe miệng lại trắng bệch vì hoảng loạn, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, hơn nữa vẫn còn đang run rẩy. Không phải vì sự sống chết vừa rồi của anh, mà chỉ vì cú điện thoại đùa cợt của Bành Nhuệ Hành.

Họ trêu đùa anh, không những anh không chút tức giận mà ngược lại còn thấy may mắn, may mắn vì Tang Vô Yên bình an vô sự.

Tang Vô Yên cảm thấy có lỗi, cô giấu mặt vào lòng bàn tay anh.

“Em xin lỗi”. Cô không kìm được, nói xong bèn âu yếm dụi mặt vào tay anh.

“Trán em...”. Tô Niệm Cầm cảm thấy trên mặt cô có một lớp băng gạc.

“Lúc nãy bị xước da. Chỉ là một vết thương nhỏ xíu xiu thôi”. Tang Vô Yên cầm tay anh sờ sờ.

3

Tiểu Tần xuống xe ở ngã tư kế tiếp, sau đó đi bộ quay lại.

“Tạ ơn trời đất, sau này tôi không bao giờ dám gọi hai chữ cô Tang lúc ở trên xe nữa”. Tiểu Tần nói.

Tang Vô Yên xin lỗi Tiểu Tần thay cho Tô Niệm Cầm, rồi cười ngại ngùng.

Tô Niệm Cầm vẫn còn đang lưu luyến vết thương dính băng gạc trên trán cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đó, hoàn toàn không quan tâm đây là vỉa hè trong giờ cao điểm.

Giây phút đó, Tiểu Tần mới phát hiện hóa ra Tô Niệm Cầm cũng là một người đàn ông vô cùng dịu dàng.

Anh nói: “Vô Yên, em có biết em rất quan trọng với anh không?”. Lời Tô Niệm Cầm nói lẫn vào với tiếng còi xe, tiếng động cơ xe ở bên con đường vành đai khói bụi mờ mịt. Lúc này trên đường xe cộ nườm nượp, nhưng người đi bộ thì rất ít.

Tang Vô Yên bỗng thấy cảm động.

Nhưng cô cố ép mình bình tĩnh lại trong vòng vây dịu dàng của anh, sau đó hỏi: “Quan trọng hơn Dư Vi Lan ư?”.

Bàn tay Tô Niệm Cầm lập tức cứng đờ trên trán cô, một lúc lâu sau vẫn không biết nên nói thế nào.

Cảnh tượng đó như quay trở lại ba năm về trước, cô hỏi: “Nếu em và Dư Vi Lan cùng rơi xuống sông, chỉ có thể cứu một người, anh cứu ai trước?”.

Họ đi hai vòng tròn lớn, vốn tưởng rằng bao nhiêu ngày đêm đã qua như vậy cả hai đều đã trưởng thành, có thể hoàn toàn chấp nhận đối phương, kết quả cuối cùng mới phát hiện vẫn đang ở điểm xuất phát.

Tang Vô Yên cúi xuống, buồn bã nói: “Em phải về rồi, nhà có việc”. Cô đã hứa với mẹ sẽ về nhà ăn cơm.

Tô Niệm Cầm vội nói: “Anh... bọn anh đưa em về”.

“Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh đi”. Sau đó cô gượng cười tạm biệt hai người.

Lí Lộ Lộ khuyên cô: “Thực ra có thể chiếm vị trí người phụ nữ quan trọng thứ hai trong lòng anh ấy cũng tốt mà”.

Tang Vô Yên về nhà kể cho Trình Nhân nghe.

Trình Nhân giận dữ nói: “Cái gì mà thứ hai với không thứ hai, vợ vắn!”. Tang Vô Yên biết, không phải Trình Nhân có ý kiến gì với Lí Lộ Lộ, người làm cô ấy thực sự tức giận là người khác kia.

Thế nên trước khi đi ngủ, Trình Nhân còn không quên chửi thêm một câu: “Mẹ nhà anh Tô Niệm Cầm, anh là cái thá gì chứ!”.

Hôm sau, một số đài phát thanh liên kết làm một chủ đề về thành phố. Giám đốc nói sẽ mời một người dẫn chương trình nổi tiếng ở thành phố A đến, Tang Vô Yên cảm thấy có thể đó là Nhiếp Hy, thế là trước khi đến giờ làm đã chạy tới đài phát thanh, kết quả lại không phải vậy.

Tang Vô Yên thấy hơi thất vọng.

Từ sau chuyện đó, quan hệ của cô và Nhiếp Hy không đơn thuần chỉ là quan hệ giữa tiền bối và hậu bối nữa.

Sau chuyện đó khá lâu, cô lại gặp lại Nhiếp Hy trong một cuộc giao lưu.

Lúc đó vừa nhìn thấy cô Nhiếp Hy liền hỏi: “Hai người thế nào rồi...”. Những lời còn lại cô ấy không nói ra, buổi tối, Tang Vô Yên nhận được điện thoại của cô ấy.

“Tôi ngại không nói trực tiếp được với cô, tôi rất hối hận về những lời mình đã nói với cô lúc đó. Hình như tôi là người khiến hai người chia cách lâu như vậy, cũng làm Tô Niệm Cầm đau khổ lâu như vậy”.

“Không phải đâu. Chuyện này sao có thể trách chị được”.

Nhiếp Hy cười đau khổ ở đầu dây bên kia: “Tôi nói thẳng như thế với cô là vì tôi có lòng riêng, nên tôi cảm thấy có lỗi. Dù biết cho dù không có Dư Vi Lan hay mất đi cô, anh ấy vẫn sẽ không chọn tôi”.

“Chị Hy, chị cảm thấy giữa hai chúng ta ai may mắn hơn ai?”. Tang Vô Yên khẽ hỏi.

Nhiếp Hy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Nếu là tôi, tôi sẽ chọn làm cô. Dù gì cô vẫn còn có cơ hội, hơn nữa chưa biết chừng cô chỉ hiểu lầm thôi, có lẽ anh ấy đã quên cô ta rồi”.

Tang Vô Yên cười đau đớn: “Chỉ cần anh ấy yêu một người, hoặc dám thừa nhận với người khác anh ấy yêu cô ấy, vậy thì đó chắc chắn không phải là hiểu lầm. Anh ấy là người như vậy. Chúng ta đều biết điều đó”.

Anh chưa bao giờ lừa cô, cũng không biết nói những lời đường mật để làm cô vui, hình như theo anh ấy việc không thể làm được thì không nên hứa. Nhưng sau này, Tang Vô Yên mới phát hiện bị người mình yêu lừa thực ra là một cảm giác rất hạnh phúc.

Nhưng Tô Niệm Cầm không làm thế.

Vì có Dư Vi Lan nên Tô Niệm Cầm không nói gì về quá khứ của mình. Đó là cách tránh né mà anh thích nhất.

Cuối cuộc gọi Tang Vô Yên hỏi: “Người đó vẫn ổn chứ?”.

“Cô nói Niệm Cầm ư?”.

“Không”. Tang Vô Yên lập tức phủ nhận, cô chưa bao giờ dám nghe ngóng bất cứ tin tức gì của anh.

Nhiếp Hy đã hiểu “người đó” là ai: “Rất ổn, chồng trở lại từ bên bờ sống chết nên càng thêm ân ái. Cô ấy là một người phụ nữ có bản lĩnh, một gia đình vốn tan đàn xẻ nghé giờ được cô ấy chăm chút đâu ra đấy”.

Hôm qua khi cô một lần nữa nhắc đến tên Dư Vi Lan trước mặt Tô Niệm Cầm, ngay cả một câu giải thích anh cũng không nói.

Vết thương trên trán thực ra không nhẹ. Đó là lần đầu tiên cô biết thế nào là bầu trời đầy sao. Cô lại tới bệnh viện thay thuốc, lần này dán một chiếc băng urgo nhỏ hơn một chút. Lúc lại đi qua cửa hàng quần áo xinh đẹp đó, Tang Vô Yên rút ví ra, cẩn thận mua bộ áo len đôi. Nhân viên bán hàng nhiệt tình nói: “Nếu bạn trai cô mặc không hợp có thể mang tới đây đổi”.

Tang Vô Yên cười buồn, có lẽ nó sẽ vĩnh viễn chỉ có số mệnh bị mình treo trong tủ quần áo. Cô ngồi trên ghế dài trong công viên, áp mặt vào chiếc áo, nó được dệt bằng lông cừu và lông thỏ nên sờ vào cảm giác rất mềm mại, rất giống với vẻ dịu dàng hiếm có của Tô Niệm Cầm. Vừa nghĩ đến anh bất giác Tang Vô Yên lại rớt nước mắt.

Họ đều không hiểu, nhưng cô biết. Nếu Tô Niệm Cầm nói yêu thì đó là yêu, tình yêu đó có thể không bao giờ chết; nếu anh nói không yêu thì thực sự là không yêu. Nhưng đối với chuyện của Dư Vi Lan, anh luôn tránh né, điều đó làm cô thấy buồn.

Buổi tối cô mang món canh cá mẹ làm về, đặt vào lò vi sóng hâm nóng lại cho Trình Nhân ăn.

Trình Nhân nói: “Hồi năm nhất có lần tớ bị cảm, một mình ra ngoài ăn cơm, nhìn thấy trong thực đơn có món này, cảm giác chắc đây là một món rất thanh đạm bèn gọi. Kết quả vừa bê lên suýt chút nữa đã làm tớ chết vì cay”.

Tang Vô Yên không nhịn được cười: “Người ở nơi khác đến đều ăn không quen”.

“Nhưng một khi đã mê thì không cay không thấy ngon”.

Tang Vô Yên cũng ăn quen món ăn quê nhà nên khẩu vị rất đậm, thích ăn những món vừa cay vừa nóng, dù ăn vào dạ dày như đang bốc hỏa cũng cảm thấy rất đã.

Trình Nhân lại nếm thêm một miếng cá nữa, nuốt vào bụng xong liền sung sướng hít vào một hơi.

Tang Vô Yên nói: “Buổi chiều tớ lại gặp Ngô Vu. Anh ấy thực sự là một người rất được”.

“Tiếc là cậu không thích”.

“Nếu tớ gặp Ngô Vu trước nhất định tớ sẽ thích anh ấy, sau đó cưới ngay lập tức, cho nên người ta mới nói duyên phận là một điều kì diệu, gặp một số người thì sẽ bỏ lỡ một số người khác”.

Trình Nhân chớp chớp mắt: “Phân vượn(*) á? Có cái gì kì diệu đâu, chỉ là một bãi phân vượn thôi mà”.

Ba giây sau Tang Vô Yên mới phản ứng lại, cô phụt miếng cơm trong miệng ra.

11.4

Tang Vô Yên làm công tác trị liệu hỗ trợ cho một số em nhỏ ở trung tâm nhi đồng, chỉ là qua một số trò chơi đơn giản dạy các em luyện tập một số động tác tỉ mỉ. Lúc nghỉ ngơi, cô ngồi bên đàn piano đánh mấy nốt, cuối cùng cô cũng đánh được bản Đôi đũa nhảy múa đến đầu đến đũa, Tô Niệm Cầm nói đúng, với một số người một bản nhạc phải học ba năm. Cô chính là người có tư chất kém nhất đó.

Tiểu Kiệt bước tới chạm ngón tay vào phím đàn.

Tang Vô Yên bế cậu bé lên, cười nói: “Tiểu Kiệt, chị dạy Tiểu Kiệt đánh đàn nhé?”.

Đang nói thì cô nhìn thấy Dư Tiểu Lộ đứng ngoài cửa.

Hai người đã lâu không gặp tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói, hai người hẹn gặp mặt ở quán cafe đối diện trung tâm.

“Cô đến khi nào vậy?”.

“Hôm qua”. Cô ấy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Đứa bé vừa rồi được điều trị ở đây à? mấy tuổi rồi?”.

“Bốn tuổi”.

“Ừ”. Dư Tiểu Lộ cười: “Tôi còn tưởng là con của cô và Tô Niệm Cầm chứ, nhưng tuổi hình như không đúng”.

“Sao có thể thế được”. Tang Vô Yên hơi ngượng.

“Tôi không có khái niệm gì về trẻ con cả. Cô không cảm thấy...”. Dư Tiểu Lộ ngoáy cafe: “Tôi đứng ngoài nhìn rất lâu, cô không cảm thấy thằng bé rất giống Niệm Cầm sao?”.

“Hả?”.

“Chỉ chỉ, thần sắc, thậm chí mắt mũi cũng hơi giống”.

Tang Vô Yên hơi sững lại, nghĩ một lúc. Nghe Dư Tiểu Lộ nói vậy tự nhiên cô cũng cảm thấy vẻ kiên cường khi Tiểu Kiệt mím môi hình như hơi giống Tô Niệm Cầm.

“Nhưng Tiểu Kiệt mắc chứng tự kỉ”. Chỉ chỉ chậm chạp hơn người bình thường nhiều.

Dư Tiểu Lộ nhướn mày: “Hồi nhỏ Niệm Cầm cũng thế, tôi thấy lớn lên cũng có chút hậu di chứng”.

Tang Vô Yên lại cười, rồi cô nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Dư Tiểu Lộ.

“Cô kết hôn rồi à?”.

“Ừ”. Dư Tiểu Lộ hạnh phúc nói: “Lấy một giảng viên đại học mọt sách”.

“Chúc mừng cô”.

“Đừng nói về tôi nữa, cô gặp Niệm Cầm chưa?”. Cô tới thành phố B là vì chuyện này.

“Rồi”. Tang Vô Yên không biết nên dùng vẻ mặt như thế nào để trả lời cô ấy.

“Cô còn yêu anh ấy không?”.

“Tôi yêu anh ấy thì có ích gì, có lẽ anh ấy không thực sự yêu tôi”.

Dư Tiểu Lộ sững lại: “Bây giờ giữa họ không có gì thật mà”.

“Tôi không biết nữa”.

“Chuyện giữa hai người tôi cũng không muốn nói gì thêm, nhưng cô đã gặp anh ấy, vậy có phát hiện ra thị lực của anh ấy tệ hơn rất nhiều không, bây giờ chỉ còn nhìn thấy ánh sáng rất yếu thôi”.

Tang Vô Yên ngẩng phắt lên: “Tại sao?”.

“Sau khi cô đi anh ấy đêm nào cũng uống rượu, cô biết còn có tác hại lớn thế nào với thần kinh thị giác rồi đấy. Anh ấy không nghe lời chúng tôi nói. Vì vậy, Vô Yên, đừng nói anh ấy không yêu cô”.

Hai người đều im lặng.

“Vô Yên, trong năm qua cô đã đi xem mắt bao nhiêu lần?”.

“Ba lần”.

“Không, tính cả lần Niệm Cầm xuất hiện phải là bốn lần”. Dư Tiểu Lộ chữa lại.

Tiếp đó cô ấy lấy một tập ảnh dày cộp trong túi xách ra đặt lên bàn: “Lẽ nào cô không thấy lạ, sao tôi lại biết cô ở đây? Tại sao lễ truy điệu của bố cô lại trở nên long trọng như thế? Tại sao văn phòng của bố cô ở trường đại học có thể được giữ lại đến bây giờ mà không bị phân cho người khác? Tại sao mẹ cô có thể nghỉ hưu sớm một năm? Tại sao cô và anh chàng Ngô Vu đó đang ăn cơm thì đột nhiên Tô Niệm Cầm lại xuất hiện? Cô không cảm thấy trong ba năm qua tuy rất vất vả nhưng việc gì cũng thuận lợi sao?”.

Sau đó Tang Vô Yên nhìn thấy những bức ảnh đó. Trong ảnh toàn là cô xuất hiện trong đủ mọi hoàn cảnh.

“Nhất cử nhất động của cô anh ấy đều biết. Anh ấy luôn biết, nhưng anh ấy không dám xuất hiện trước mặt cô, anh ấy sợ mình không chịu nổi sự thực là cô không yêu anh ấy, anh ấy muốn làm tốt tất cả mọi thứ cho mẹ cô thấy trước đã. Cô cũng biết đấy, anh ấy là người miệng thì nói một đằng nhưng trong lòng lại nghĩ một nẻo”.

Bày tay Tang Vô Yên run rẩy lật từng bức ảnh. Mùa xuân, cô nhuộm tóc vàng, tết tóc đến đài phát thanh làm việc. Mùa hè, cô lại nhuộm lại tóc đen, mặc một chiếc váy hoa nhỏ...

Dư Tiểu Lộ thở dài: “Tất cả những điều này chỉ nói lên rằng, anh ấy yêu cô. Tất nhiên...”. Cô ấy uống một ngụm cafe: “Những hành động điên cuồng này của Niệm Cầm còn có thể quy vào ba chữ: bệnh thần kinh. Hoàn toàn là một tên điên. Về mặt này cô là chuyên gia”.

Tang Vô Yên chữa lại: “Không, là bệnh tinh thần”. Sau đó hai người cùng bật cười. Khi Tang Vô Yên cười đôi mắt cô ươn ướt, khóe mắt long lanh nước mắt.

Khóe môi cô đang cười, mắt lại đang rơi lệ, còn trái tim trong lồng ngực thì không biết nên làm thế nào cho phải. Trái tim hơi đau như thể bị bóp nhẹ một cái.

Vậy còn Dư Vi Lan thì sao?

Tô Niệm Cầm dùng cách thức nào để niệm tình về cô ấy?

Cô là một người không chịu nổi dù chỉ một chút vết nhỏ trong tình yêu.

Hết giờ làm, Tang Vô Yên và Lí Lộ Lộ cùng đi ăn lẩu.

Tang Vô Yên lấy một thìa to ớt cay trong đĩa gia vị vào trong bát.

Lí Lộ Lộ nói: “Vô Yên, cậu có chuyện gì hả”.

Tang Vô Yên cười không đáp, tiếp tục ăn ớt của mình, sau đó gọi bia.

“Cậu đừng đánh giá tớ với trình độ thời đại học, thử không?”. Tang Vô Yên vừa nói vừa rót đầy hai cốc bia.

“Chúc chúng ta hạnh phúc khỏe mạnh”. Tang Vô Yên nâng cốc, không đợi Lí Lộ Lộ đáp lại liền ngửa cổ nốc bia vào miệng.

Cô thoải mái dùng tay áo lau miệng rồi lại bắt đầu ăn.

Món ăn cay như thế nhưng cô ăn mà không nhăn mày, nhét bữa mấy miếng vào miệng rồi lại cụng li với Lí Lộ Lộ.

Trong hàng lẩu rất ít khi thấy hai cô gái cùng thi nhau uống bia nên thỉnh thoảng lại có người nhìn về phía họ.

“Có chuyện buồn nói ra sẽ tốt hơn”. Lí Lộ Lộ nói, bình thường cô không dụ dằng lằm, có thể nói câu này là đã cố gắng lắm rồi.

“Không có, chỉ là đột nhiên muốn thử uống bia xem có thú vị không thôi”. Tang Vô Yên lại rót bia.

“Vì Tô Niệm Cầm phải không. Có lẽ anh ta không phải là một người đàn ông tốt”.

“Tớ không muốn chỉ xếp thứ hai trong lòng anh ấy, hoặc trong trái tim anh ấy mãi có một người nào đó cũng quan trọng như tớ”.

“Vậy thì cậu đi cướp anh ấy lại. Hồi đại học hề gặp chuyện gì không như ý là cậu tránh, nhớ hồi năm nhất tranh học bổng với tớ không? Bộ dạng đó, tớ nhớ lại là thấy tức điên”.

“Sau đó Trình Nhân còn thấy bất bình thay tớ”.

“Trình Nhân, cô ấy...”. Lí Lộ Lộ xua tay: “Haizz... chúng ta không nói cô ấy nữa, cho đỡ đau lòng. Cậu nên cảm thấy may mắn vì người phụ nữ đó chưa chết, chỉ cần cô ta chưa chết thì sẽ không phải là vĩnh hằng trong trái tim Tô Niệm Cầm”. Cô uống một ngụm bia, cảm thấy mình ăn nói có chút cay độc.

“Nhưng người mà tớ ghét nhất không phải... không phải là người phụ nữ đó, mà là Tô Niệm Cầm!”. Tang Vô Yên giận dữ đập bốp chiếc cốc xuống mặt bàn. Uống mấy cốc bia vào bụng, lưỡi cô bắt đầu xoắn lại.

“Ai bảo không phải chứ, đàn ông vốn đa tình”. Lí Lộ Lộ thấy Tang Vô Yên hơi say, đành nói theo cô, sau đó để chai bia ra chỗ khác.

“Đừng núi này còn trông núi nọ!”. Tang Vô Yên giật chai bia lại: “Tại sao đàn ông có thể để hai người trong tim! Không công bằng không công bằng!”.

“Vậy thì cậu cũng kéo thêm một người đàn ông vào tim cậu đi”.

“Tớ không làm được. Tớ vốn tưởng tớ rất quan tâm đến Ngụy Hạo, nhưng Tô Niệm Cầm vừa xuất

hiện, tổ liền quên luôn Ngụy Hạo trông thế nào. Cậu nói xem, cấu tạo của nam và nữ có phải... có phải khác nhau không?”. Cô mơ mơ màng màng nói xong rồi uống thêm một cốc nữa.

“Chắc là thế. Nhưng nếu tớ là cậu tớ đã mắng anh ta từ lâu rồi”. Lí Lộ Lộ thử lấy chai bia khỏi tay cô lần nữa nhưng thất bại.

“Vây...”. Tang Vô Yên chủ động đặt chai bia xuống, rút di động ra: “Bây giờ tớ mắng anh ấy luôn đây, nếu không trong lòng khó chịu lắm!”. Nói rồi cô gọi luôn.

Lí Lộ Lộ cuống lên: “Này... sao cậu lại tưởng thật vậy”. Vừa nói vừa định giật điện thoại của cô.

Kết quả vừa gọi đầu dây bên kia đã bắt máy.

“A lô...”. Hiếm khi Tô Niệm Cầm bắt máy nhanh như vậy.

Lí Lộ Lộ giành được điện thoại, Tang Vô Yên lại giật lại.

Tô Niệm Cầm nghe thấy tiếng động ở đầu bên kia, lại a lô thêm tiếng nữa.

Tang Vô Yên gào vào ống nghe: “Tô Niệm Cầm anh là đồ chết tiệt!!! Tại sao anh không lừa em, sao không nói chỉ thích một mình em? Tại sao anh lại đi yêu người khác trước? Đã yêu người khác rồi tại sao lại đến tìm em? Tô Niệm Cầm anh là đồ chết tiệt! Anh không phải là người!”.

Lí Lộ Lộ đau khổ gãi đầu, cô nàng này say rượu là không biết mình đang làm gì nữa.

5

Lúc này Tô Niệm Cầm đang mời một đám người và Bành Đan Kỳ ăn tối trong một nhà hàng món Ý ở đầu bên kia thành phố, biến lời mời riêng tư của Bành Đan Kỳ thành một cuộc họp nhỏ bên bàn ăn.

Giọng nói của Tang Vô Yên vọng ra từ ống nghe, mọi người ngồi quanh bàn đều nghe rõ mồn một.

Cô nấc lên một cái, giọng nói tức giận biến thành giọng vừa nói vừa khóc, nói tiếp: “Tại sao anh lại đa tình như thế, Tô Niệm Cầm, anh là đồ lăng nhăng, đồ xấu xa”. Sau đó cô bắt đầu nức nở.

Tô Niệm Cầm đứng dậy, rời khỏi bàn ăn, giận dữ nói: “Sao em lại uống nhiều rượu như vậy, bên cạnh có ai không?”.

“Không có. À có... Lí Lộ Lộ”. Tang Vô Yên khóc nấc lên.

“Hai người đang ở đâu?”. Tô Niệm Cầm cố giữ kiên nhẫn.

“Em... sao em phải cho anh biết”. Tang Vô Yên bĩu môi, quẹt nước mũi.

“Lí Lộ Lộ đâu? Bảo cô ấy nghe điện thoại”. Tô Niệm Cầm cảm thấy không thể nói chuyện với cô được.

“Em... sao em... sao em phải bảo cô ấy nói chuyện với anh, anh muốn... cô ấy nghe thì cô ấy phải nghe sao”. Dù đã say bét nhè nhưng cô vẫn không quên vừa khóc vừa cãi nhau với anh.

“Tang Vô Yên!”. Anh khẽ gầm lên.

Tang Vô Yên mặc kệ anh, lại bắt đầu khóc vào điện thoại.

“Tang Vô Yên! Anh bảo em gọi Lí Lộ Lộ ra nghe điện thoại! Bây giờ! Ngay lập tức!”. Quả nhiên Tô Niệm Cầm đã phát điên, anh hét vào di động. Tất cả mọi người trong nhà hàng đều kinh ngạc nhìn người đàn ông đẹp trai đang giận dữ này.

Ở bên này, không cần Tang Vô Yên nói, Lí Lộ Lộ đã nghe thấy tiếng gầm của Tô Niệm Cầm, cô vội vàng giật lấy điện thoại từ tay Tang Vô Yên: “A lô, anh Tô, tôi là Lí Lộ Lộ”.

Tô Niệm Cầm hít sâu một hơi, cố nói bằng giọng lịch sự nhất có thể: “Cô Lí, xin hỏi hai người hiện đang ở đâu?”.

Lí Lộ Lộ vội vàng nói địa chỉ hàng lẩu.

Tô Niệm Cầm vừa bảo Tiểu Tần gọi xe vừa nói: “Cô Lí, xin cô trông nom Vô Yên trước khi chúng tôi đến đó”.

“Vâng”. Lí Lộ Lộ rất ít khi ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của một người đàn ông lạ mặt như vậy, tuy giọng anh vô cùng lịch sự nhưng lại có một vẻ uy nghiêm không thể chối từ.

Một người rất đàn ông, Lí Lộ Lộ nghĩ vậy lúc cúp máy, hơi khác với vẻ ngoài nho nhã lịch lãm của anh.

Khi Tô Niệm Cầm đến nơi, Tang Vô Yên đang ôm một chai bia ngả đầu lên vai Lí Lộ Lộ.

“Hai người uống bao nhiêu chai?”. Tô Niệm Cầm đưa Tang Vô Yên vào xe sau đó quay đầu lại hỏi.

“Bốn chai bia, tôi uống một nửa”. Lí Lộ Lộ nói về vô tội.

“Cô sống ở đâu? Tôi bảo người đưa cô về”.

“Không cần đâu, tôi tự về được”.

“Bây giờ muộn quá rồi, cô đi một mình không tiện. Cảm ơn cô đã chăm sóc Vô Yên”.

“Hôm nay cô ấy làm loạn như vậy tôi cũng có trách nhiệm, sao còn cảm ơn tôi được”. Lí Lộ Lộ nói.

“Không, không chỉ hôm nay, cô luôn rất chăm sóc cho cô ấy, vì vậy cảm ơn cô”.

Trong lúc Lí Lộ Lộ nói chuyện với Tô Niệm Cầm, Tiểu Tần đã gọi xe đến đưa cô ấy về.

Còn là một người đàn ông không cho người khác từ chối nữa, lúc lên xe Lí Lộ Lộ thầm nghĩ.

Trên đường về Tang Vô Yên lại không nằm yên, giãy giụa la hét khiến người ta sức cùng lực kiệt mới về đến tầng một khách sạn, Tô Niệm Cầm định bế cô, cô vừa kêu vừa cắn, trên đường đi móng tay của cô còn làm xước mấy vết không nhẹ trên mặt Tô Niệm Cầm.

Khi về phòng, Tô Niệm Cầm vừa đặt cô lên sofa, liền chạm vào chai bia lạnh ngắt cô vẫn đang ôm trong lòng như báu vật, hơn nữa bên trong vẫn còn bia.

“Đưa đây!”. Bạo chúa sất mặt lại, ra lệnh.

“Không”. Tang Vô Yên ôm chặt nó trước ngực.

“Đưa cho anh”. Thông thường bạo chúa không thích nhắc lại chỉ thị của mình lần thứ hai.

Không những cô không nghe mà còn cuộn mình vào đầu kia ghế sofa, giãy không thèm cởi ngồi co ro trong một góc sofa cách anh rất xa.

Cuối cùng anh hết kiên nhẫn, bèn ngồi xuống sử dụng biện pháp cưỡng chế.

Tang Vô Yên vừa đập vừa cắn để chống lại anh vừa hét lên những tiếng chói tai.

Tiểu Tần hoảng hốt chạy vào, nhìn thấy cảnh này bèn dờ khóc dờ cười nói: “Anh Tô, cô Tang uống say rồi, trong tình huống này chỉ có thể dỗ dành thôi”. Cô liếc nhìn đôi bàn tay đang siết chặt cổ tay Tang Vô Yên: “Hơn nữa, anh làm vậy sẽ làm đau cô ấy đấy”.

Tô Niệm Cầm ngẩn ra, nghe Tiểu Tần nói vậy bèn vội vàng thả tay, sau đó ngượng nghịu ho hai tiếng. Dỗ dành á? Anh chưa bao giờ biết phải dỗ dành con gái như thế nào.

Tiểu Tần hiểu ra, bèn khẽ giải thích: “Cô ấy muốn làm gì anh cũng chiều theo, nói chuyện cũng dịu

dàng một chút”.

Nói xong cô cảm thấy mình ở lại đây có chút dư thừa: “Tôi về phòng trước đây, lát nữa nếu anh cần tôi giúp thì gọi điện cho tôi, tôi sẽ qua ngay”.

Tiểu Tần đi một lúc lâu, Tang Vô Yên vẫn nhìn anh đề phòng như nhìn kẻ thù.

Tô Niệm Cầm chậm chậm áp sát lại, nói: “Vô Yên, đưa chai cho anh”.

“Không đưa”. Cô lầm bầm nói.

“Nếu bia chảy ra người sẽ rất khó chịu đấy, hơn nữa nhớ chai vỡ, anh lại không nhìn thấy để dọn dẹp, đâm vào chân em thì sao?”. Anh cố nói một cách dịu dàng, bắt đầu học cách dỗ dành cô.

“Không làm vỡ đâu”. Cô giải thích với anh như một đứa trẻ, nhưng thái độ bình tĩnh hơn nhiều.

“VẬY... vậy thì em cứ ôm nó đi”. Tô Niệm Cầm vừa nhớ lại lời Tiểu Tần nói vừa nhẫn nại thực hành theo.

“Vâng”. Tang Vô Yên cười ngốc nghếch.

Tô Niệm Cầm nghe thấy cô cười, vẻ mặt mới bắt đầu giãn ra, anh giơ hai tay ra và nói: “Lại đây, để anh ôm em”.

Cô hơi ngập ngừng: “Anh là ai?”.

“Em nói anh là ai?”. Vừa nghe thấy cô nói vậy, Tô Niệm Cầm lại bắt đầu cáu, anh cao giọng hỏi.

Tang Vô Yên lập tức co người lại.

“Sao em biết được anh là ai?”. Cô nhăn mặt nói: “Chắc chắn là một kẻ đáng ghét”.

“Anh là Tô Niệm Cầm”. Anh lại hạ giọng.

Anh đầu hàng, anh hối cải.

“Không thể nào”.

“Sao lại không thể”. Mặt Tô Niệm Cầm sầm lại.

“Tô Niệm Cầm còn lâu mới nói chuyện với em như thế này. Anh ấy chỉ biết hét thôi: Tang Vô Yên em im miệng, Tang Vô Yên em lui ra, Tang Vô Yên em đừng làm ồn nữa”.

Tô Niệm Cầm nghe cô nói vậy, cảm thấy trong lòng hơi xót xa: “Sau này anh sẽ cố không nổi nóng với em nữa”.

“Cố là sao?”.

“Tức là thông thường sẽ không nổi nóng nữa”.

“Thật không?”.

“Thật. Vô Yên, qua đây, anh muốn ôm em”.

Cô không làm ồn nữa, ngoan ngoãn bước trên sofa ngồi lên chân anh, sau đó ngoan ngoãn để Tô Niệm Cầm tháo giày cho cô.

“Anh không thể tưởng tượng được quần áo của anh và chiếc sofa này bị em chà đạp thành thế nào nữa”. Anh đặt chai bia và cả đôi giày của cô lên bàn trà.

“Tại sao anh lại để giày lên bàn?”. Tang Vô Yên nghiêng đầu hỏi anh.

“Vì bất kể anh để ở đâu em cũng sẽ đạp chúng ra giữa đường hại anh vấp ngã, chỗ này là an toàn”.

nhất”.

“Em xấu vậy sao?”.

“Không chỉ thế thôi đâu. Có một lần em không để bình nước nóng về đúng chỗ ban đầu, để bữa trên bàn chế biến đồ ăn trong bếp, làm anh bị bỏng”.

“Em quên rồi”.

“Đó là vì em say quá rồi nếu không chắc chắn em sẽ không quên đâu. Lúc đó em khóc bù lu bù loa, anh đành tỏ vẻ không đau chút nào, lại còn an ủi em”. Tô Niệm Cầm tựa cằm lên hõm vai cô theo thói quen, nhẹ nhàng cọ vào tóc cô.

Anh ngửi thấy mùi hương của cô mang theo cả mùi rượu vấn vương nơi đầu mũi, nghe thấy tiếng thở nặng nề khác hẳn bình thường vì say rượu của cô. Cô yên lặng rất lâu, làm Tô Niệm Cầm tưởng cô đã ngủ.

Đột nhiên Tang Vô Yên trong lòng anh cử động, giơ tay lên vuốt ve lông mi anh.

“Nhìn thế này càng dài hơn”. Cô thốt lên: “Tại sao lại rậm như vậy, cứ như là quạt ấy. Có thể gỡ xuống gắn lên mắt em không”.

Tô Niệm Cầm cười.

“Anh cười rồi”. Tang Vô Yên cười ngốc đáp lại: “Sau này chỉ cho phép anh cười với em, nếu không sẽ khiến những cô gái khác muốn phạm tội mất”. Tiếp đó cô chạm vào mũi anh.

Tô Niệm Cầm thấy buồn buồn, kéo tay của cô ra, khẽ hôn lên đó.

“Niệm Cầm, anh chỉ thuộc về một mình em thôi, có được không?”.

Tô Niệm Cầm im lặng một lúc rồi đáp: “Anh vốn chỉ thuộc về một mình em mà”.

“Vậy còn cô ấy thì sao?”.

“Chẳng có cô ấy nào cả, tất cả đều đã qua rồi. Thật đấy, Vô Yên”. Tô Niệm Cầm nhắm mắt lại nói.

“Nói với em, anh là của em”.

“Được”.

“Anh nói đi”.

“Em là của anh”.

“Ừ”. Tang Vô Yên cười mãn nguyện sau đó thấy mệt nên ngả người vào ngực anh.

Một lúc sau, cô mới chợt nhận ra bên ngồi thẳng dậy, đột ngột nói: “Không đúng lắm”.

“Sao lại không đúng?”.

“Anh nói ngược rồi”.

Tô Niệm Cầm nhướn mày: “Xem ra đầu óc em vẫn còn tỉnh táo lắm. Vậy thì anh cũng không khách sáo nữa”. Dứt lời anh đặt cô lên giường, cởi áo khoác của cô ra rồi cúi đầu xuống hôn.

Tang Vô Yên kháng nghị: “Anh vẫn chưa nói”.

“Anh là của em. Tô Niệm Cầm là của Tang Vô Yên, mãi mãi, vĩnh viễn đều là của Tang Vô Yên”. Anh đặt đôi môi nóng bỏng của mình lên làn da trắng như tuyết trên ngực cô.

“Vô Yên?”.

Anh dừng lại, phát hiện cô không có phản ứng gì, chỉ có tiếng thở trầm sâu sau khi say.

Tang Vô Yên ngủ mất rồi.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh lại, Tô Niệm Cầm đã ra ngoài.

Trên bàn ăn có đồ ăn sáng và cả canh giải rượu. Tang Vô Yên đói chết đi được, đầu cũng đau chết đi được, loáng một cái đã giải quyết xong đồng đồ ăn đó rồi tắm một cái, cô phát hiện ra trong phòng khách có quần áo cỡ của cô, chắc là do Tiểu Tần chuẩn bị.

Tắm rửa sạch sẽ xong cô lại về giường ngủ tiếp.

Cô nhớ tới câu “Không có cô ấy nào cả, tất cả đều đã qua rồi” mà Tô Niệm Cầm nói, miệng nở nụ cười ngọt ngào. Còn ba chữ quan trọng nhất anh chưa nói với cô, trước khi chìm vào giấc ngủ cô thầm nghĩ.

Không biết ngủ đến bao giờ, cô nghe thấy tiếng động ngoài phòng ngủ thế là cô vui sướng chạy ra thì nhìn thấy Tiểu Tần.

“Tô Niệm Cầm đâu?”.

“Anh Tô đang tắm”. Tiểu Tần vừa mỉm cười giải thích vừa nhìn về phía phòng tắm. Tô Niệm Cầm có tật: Chỉ cần ra ngoài về nhất định phải tắm, rửa sạch vô số mùi vị kì quái ở bên ngoài bám trên người.

Khi hai người đang nói chuyện thì cửa nhà tắm mở ra.

Tóc Tô Niệm Cầm ướt nhẹp, anh để trần thân trên, bên dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng.

Tiểu Tần nói: “Anh Tô, cô Tang dậy rồi”.

Tang Vô Yên đứng trước cửa phòng tắm, tròn mắt chăm chú nhìn Tô Niệm Cầm từ trên xuống dưới, từ mặt đến phần bị che.

Tô Niệm Cầm bị chặn ở cửa phòng tắm dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Tang Vô Yên, trước kia thỉnh thoảng anh cũng xuất hiện trước mặt Tiểu Tần như thế này, nhưng không cảm thấy gì, bây giờ đột nhiên có thêm Tang Vô Yên lại thấy ngại, thế là anh cố ra vẻ bình tĩnh, nói: “Anh vào trong thay đồ”.

“Không sao đâu, mặc ít hơn thế này em cũng từng thấy rồi”. Tang Vô Yên nói.

Tô Niệm Cầm nghe thấy câu này suýt chút nữa thì va vào cửa phòng ngủ. Cô nàng này dám làm anh xấu mặt trước mặt cấp dưới.

Tiểu Tần vốn cũng thấy bình thường, bây giờ lại cảm thấy hơi ngại bèn lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tang Vô Yên bước tới chắn trước mặt Tô Niệm Cầm: “Em có việc muốn hỏi anh, việc rất quan trọng”.

“Anh mặc quần áo rồi nói”. Tô Niệm Cầm hạ thấp giọng nói.

Tang Vô Yên liếc xuống phía dưới: “Thế này rất tốt. Ai bảo anh những lúc không mặc gì lại đáng yêu hơn lúc bình thường chứ, hể mặc quần áo vào là không chịu nói thật nữa”.

Tô Niệm Cầm không còn gì để nói.

Sau đó Tang Vô Yên nhắm mắt lại, nói liền một mạch: “Tô Niệm Cầm, em yêu anh”. Giây phút này cô cảm thấy hai người họ thật thú vị, ba năm trước lần đầu tỏ tình với Tô Niệm Cầm cô để trần thân trên, còn lần thứ hai Tô Niệm Cầm để trần thân trên.

Thần sắc anh dần trở nên dịu dàng, hàng mi dài khẽ động.

Cô ngừng lại một chút rồi nói: “Vậy anh có thể từ bỏ quá khứ, từ bỏ Dư Vi Lan vì em không?”.

Tang Vô Yên từng nghe nói đàn ông có lông mi dài rất nặng tình. Cô bất an chờ đợi câu trả lời của Tô Niệm Cầm, một giây đó dài như một thế kỉ.

Nước nhỏ xuống theo lọn tóc anh, xung quanh yên lặng đến mức như có thể nghe thấy tiếng nước rơi xuống đất.

Anh nói: “Em đã hỏi anh câu hỏi này hai lần, anh đã nghĩ rất lâu. Anh luôn đi tìm kiếm đáp án có thể vẹn cả đôi đường. Dư Vi Lan từng cổ vũ anh, chiều theo anh trong thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời anh, cũng là người đầu tiên ngoài mẹ anh đối xử tốt với anh như thế”.

Trái tim cô như vọt lên tận cổ họng.

“Có điều nếu cái giá cho việc lựa chọn cô ấy là buộc phải từ bỏ em thì anh càng không làm được. Nhưng anh yêu em đến nhường nào, chính bản thân anh cũng không biết. Trong mấy năm chúng ta xa nhau, anh đã nghĩ rất nhiều, từ từ cũng nghĩ lại, cảm thấy từ khi có em, cảm giác của anh đối với Dư Vi Lan đã thay đổi, biến thành tình thân. Nếu bắt anh vĩnh viễn không được gặp em, thì còn đau đớn hơn là chết. Vì vậy, em mới là người quan trọng nhất”.

“Anh có yêu em không? Niệm Cầm”.

Tô Niệm Cầm ôm cô vào lòng, nói: “Tất nhiên là yêu rồi, có thể nói anh yêu em hơn cả sinh mạng của anh”.

Tang Vô Yên vốn tưởng mình đã chuẩn bị đủ tốt, nhưng đáng tiếc nước mắt vẫn trào ra. Cô tựa vào ngực anh, khóc òa lên. Anh không nói gì để mặc cho cô khóc như trút hết mọi điều, tay ôm chặt eo cô, cầm tựa lên đỉnh đầu cô, vô cùng dịu dàng.

Rất lâu sau, Tang Vô Yên mới ngừng nức nở, cô lau nước mắt, xị xị mũi nói: “Tô Niệm Cầm”.

“Ừ”.

“Khăn tắm của anh rơi rồi”.

Chương 12: Hạnh phúc trọn đời

1

Tô Niệm Cầm ngạc nhiên đưa tay xuống sờ, rõ ràng vẫn còn nguyên mà.

“Hi hi...”. Tang Vô Yên bật cười: “Ai bảo anh làm em khóc, lại còn không an ủi em nữa”.

“An ủi thế nào bây giờ, chẳng lẽ phải nói, đừng khóc, đừng khóc anh đùa em đấy, thực ra anh chẳng yêu em chút nào sao”.

Cô đâm vào ngực anh: “Đáng ghét!”.

Tô Niệm Cầm thuận tay nắm lấy tay cô, ôm cô đi về phía phòng ngủ.

“Vừa rồi em dám trêu anh, em đã thích nhìn như vậy chúng ta về phòng từ từ để em nhìn cho đã”.

Tang Vô Yên thà chết cũng không chịu, cố sức phản kháng trong lòng anh.

Đột nhiên tay anh cứng đờ, anh dừng lại.

“Chết rồi, rồi thật rồi”. Tô Niệm Cầm thản nhiên nói.

Tang Vô Yên liền bịt mắt lại và hét lên.

“Lừa em thôi, ngốc ạ”. Anh vui vẻ hôn lên mũi cô.

“Em không tin anh nữa đâu”. Cô vẫn không dám mở mắt ra.

Anh hôn lên mắt cô.

“Anh chỉ muốn kiểm tra xem em có to gan thật không thôi”.

“Kết quả thế nào?”.

“Vừa ổn”.

“Anh không cần đến công ty à?”.

“Còn chưa làm xong việc, sao anh nỡ đi chứ”.

“Việc gì?”.

“Tiếp tục sự nghiệp đẹp đẽ mà tối qua chúng ta chưa hoàn thành”.

...

Cô co tròn trong vòng tay của Tô Niệm Cầm, sung sướng ngủ thiếp đi.

Sau đó điện thoại của anh đổ chuông, chắc là Tiểu Tần hoặc công ty gọi đến.

Nghe thấy tiếng chuông, cô liền quắp chặt lấy anh như một con bạch tuộc, nói: “Đừng nghe, hai mươi tư tiếng này anh là của em”.

Tô Niệm Cầm vò tóc cô, ngoan ngoãn tắt máy, ngồi dậy định tìm thuốc hút theo thói quen.

Cô giật bao thuốc trong tay anh, không kìm được hỏi: “Sao anh lại hút thuốc thế?”.

“Cứ lúc nào nhớ em thì hút”. Anh ôm cô vào lòng.

“Anh không được đổ hết trách nhiệm lên người em”. Cô phản đối: “Chẳng lẽ anh còn định nói mỗi khi hận em liền uống rượu”.

“Chuyện đó em cũng biết à?”. Anh ra vẻ ngạc nhiên.

“Tô Niệm Cầm!”. Cô cao giọng.

Tô Niệm Cầm mỉm cười ôm cô, không trêu cô nữa.

Anh vùi mặt vào tóc cô, im lặng rất lâu mới kể: “Sau khi em đi rồi anh liền nghĩ, tuy anh là một thằng mù nhưng anh nhất định phải làm được những việc khiến em bất ngờ, khiến em nhìn anh khác đi, chứng minh bản thân trước mặt mẹ em. Kết quả lúc vừa mới tiếp quản công việc kinh doanh, anh chẳng

biết gì cả, hợp đồng cũng không hiểu, động đến đâu là vấp đến đấy, làm hỏng hết mọi việc”.

“Bố anh không mắng anh à?”.

“Ông không sợ lỗ vốn, chỉ sợ một ngày nào đó anh nghĩ không thông, không làm nữa thôi”.

Tang Vô Yên cười, đúng là tấm lòng cha mẹ.

“Sau đó, có người nói với anh, uống rượu hút thuốc có thể làm giảm phiền não”.

“Mấy người đó đúng là đồ khốn”. Tang Vô Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh thử xong thấy đúng là rất tuyệt, hơn nữa uống rượu có thể chống cảm cúm”.

“...”.

Buổi chiều anh cùng cô đi dạo phố, ăn cơm. Sau khi về khách sạn, Tang Vô Yên lấy lọ nước hoa mới mua ra xịt rất nhiều, mùi hương nồng nặc đến nỗi bọn gián cũng sợ chạy hết. Tô Niệm Cầm vừa nghe tin tức vừa hást xì hơi nhưng cũng không cản Tang Vô Yên nghịch ngợm.

Tiểu Tần thầm nghĩ: Hóa ra ông chủ chỉ không thích “người khác” dùng nước hoa.

2

Ngày Tô Niệm Cầm phải rời khỏi thành phố B đến rất nhanh.

Tang Vô Yên còn phải học ở đây gần mười tháng nữa, Tô Niệm Cầm không thể miễn cưỡng bắt cô về thành phố A với mình. Thêm vào đó người đàn ông này rất ghét đi máy bay, nếu không đến đường cùng nhất định sẽ không chọn phương tiện giao thông này, thế là nhiệm vụ đến gặp tất nhiên là thuộc về Tang Vô Yên, dẫn đến việc mỗi tháng cô phải tới thành phố A ít nhất một lần.

“Chết còn không sợ mà lại sợ đi máy bay”. Tang Vô Yên phàn nàn.

“Không phải sợ, chỉ là không thích thôi”. Anh chống chế.

“Sao lại không thích?”. Tính tò mò của phụ nữ rất đáng sợ.

“Không thích là không thích, làm gì có tại sao”. Tô Niệm Cầm bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Tất cả mọi việc chắc chắn đều có lí do”. Cô không chịu buông tha.

“Tang Vô Yên!”.

Cô thấy sắc mặt anh bắt đầu sầm xuống bèn lè lưỡi không dám đấu khẩu với anh nữa.

Khi không gặp mặt, hai người liên lạc qua điện thoại. Điện thoại đã phát huy tính bá đạo của Tô Niệm Cầm lên đến cực điểm. Gần như đúng chín giờ tối mỗi ngày, di động của Tang Vô Yên sẽ đổ chuông, hai người sẽ nói chuyện cho đến khi Tang Vô Yên ngủ thiếp đi mới dừng lại. Trong thời gian đó, ngoài nói chuyện điện thoại với anh ra, cô bị cấm giao lưu gặp gỡ. Tất nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như khi công ty Tô Niệm Cầm có việc bận.

“Như vậy không công bằng!”. Tang Vô Yên kháng nghị. Anh đã được gọi là bạo chúa thì tất nhiên anh cũng sẽ không thềm để ý đến ý kiến của cô.

Hôm Giáng sinh, chương trình đặc biệt của đài phát thanh đột nhiên bị hủy bỏ.

Tang Vô Yên quyết tâm cho Tô Niệm Cầm một niềm vui bất ngờ, nên buổi chiều cô đã mua vé máy bay.

Buổi tối cô tới thành phố A, ở đây tuyết đang rơi nhiều, rất có không khí Giáng sinh, cô hít sâu không khí khô lạnh của thành phố này. Để tiện làm việc, Tô Niệm Cầm không còn ở căn nhà cũ nữa, anh sống

trong một khu chung cư cao cấp trong trung tâm thành phố. Sau khi kết hôn, Dư Tiểu Lộ không thể tiếp tục chăm sóc anh được nữa nên đã mời một thím họ Trương đến dọn dẹp nhà cửa vào ban ngày, đến tầm chiều tối là ra về.

Tang Vô Yên phẩn khởi nhấn chuông cửa.

Cô đợi một lúc mà không thấy ai ra mở cửa.

Cô lại nhấn tiếp.

Vẫn không có người.

Tang Vô Yên chán nản vò đầu, sao đêm Giáng sinh mà anh không ngoan ngoãn ngồi ở nhà. Cô đành gọi cho anh nhưng lại không gọi được.

Cô buồn rầu ngồi trước cửa nhà anh. Bên ngoài không biết ai lãng mạn đốt pháo hoa giữa trời tuyết, phát ra những tiếng nổ lách tách. Trong túi xách còn có quà Giáng sinh tặng anh.

Lúc này anh đi đâu chứ? Đã chín giờ rồi mà không thấy anh gọi điện tới. Lẽ nào còn có người tặng ca vào đêm Giáng sinh sao? Hoặc ra ngoài vui chơi thú vui của đàn ông? Anh chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn! Tang Vô Yên càng nghĩ càng tức, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện việc này là do mình không báo trước cho anh, chơi trò đột kích bất ngờ gây ra.

Hành lang trong khu chung cư không có thiết bị sưởi ấm, thêm vào đó đây là ở trên cao, đến đêm lại càng lạnh. Tang Vô Yên quấn chặt khăn quàng cổ hơn một chút, miệng lầm bầm: Tại sao anh lại sống ở một thành phố lạnh giá như vậy chứ, ngoài hành lang đến hệ thống sưởi ấm cũng không có.

Ngay cả những điều đó cô cũng quy hết vào một trong những tội lỗi của Tô Niệm Cầm.

Không rõ bao lâu sau, mí mắt cô bắt đầu sụp xuống thì nghe thấy thang máy dừng lại ở tầng này.

“Ding!”.

Tang Vô Yên giật mình tỉnh dậy, cô dụi dụi mắt, nhìn thấy người đàn ông của mình đang bước ra từ thang máy.

“Tô Niệm Cầm!”. Tang Vô Yên dẫu môi gọi anh.

“Vô Yên? Sao em lại đến đây?”. Tô Niệm Cầm mừng rỡ hỏi.

“Anh đi đâu thế?”.

“Vừa xong việc”. Anh có vẻ hơi mệt mỏi.

“Thật không?”.

Tô Niệm Cầm hình như đã hơi hiểu ra, anh ngừng tìm chìa khóa, quay đầu lại hỏi: “Nếu không thì là gì?”.

Tang Vô Yên nhún vai, không trả lời.

“Tại sao không gọi được điện thoại?”.

“Chắc là do tín hiệu không tốt”.

“Anh ở cùng ai?”.

“Tiểu Tần”. Tô Niệm Cầm thật thà khai báo.

“Em hơi hâm mộ cô ấy đấy”. Tang Vô Yên hơi ghen.

“Anh còn hâm mộ Trình Nhân kia”.

Tô Niệm Cầm kéo cô vào nhà, tay anh chạm vào bàn tay lạnh như băng của cô.

“Em xem em làm gì với mình này? Trời lạnh thế này mà không biết xuống lâu tìm hàng ăn nào ngồi. Cố tình giày vò bản thân đúng không?”. Nói rồi anh để tay cô vào tay mình xoa xoa cho ấm rồi chạm vào má cô.

“Em cố tình đấy. Để anh cảm thấy tội lỗi”. Thể chất Tang Vô Yên vốn hơi nóng, mùa đông người lúc nào cũng ấm sức, nhưng bây giờ mặt cô cũng lạnh cóng.

“Anh có làm gì xấu đâu, sao phải thấy tội lỗi chứ”. Miệng Tô Niệm Cầm thì nói vậy nhưng trong lòng thì thấy rất thương cô: “Sao không gọi cho anh trước?”.

“Muốn gây bất ngờ cho anh mà”.

“Hôm nay lại là ngày gì à?”. Tô Niệm Cầm cố nghĩ.

“Đêm Giáng sinh đó”.

“Haizz... ngày lễ vỡ vụn này cũng đáng để em lạnh cóng như vậy sao?”.

Tang Vô Yên không để ý đến lời anh nói, cô đưa tay vào áo khoác của anh, ôm lấy eo anh: “Tô Niệm Cầm, anh có biết có những lúc như thế này anh thực sự rất đáng ghét không. Chẳng lẽ mọn chút nào, lại còn cứng nhắc nữa, không thể hiểu nổi sao hồi đó em lại thích anh”. Cô vùi mặt vào ngực anh, giọng nói hơi nghèn nghẹn.

“Vậy sao? Sao anh cảm thấy có người cam tâm tình nguyện nhỉ”.

“Còn lâu”. Tang Vô Yên đập trán vào ngực anh.

Một lúc sau, anh không kịp được nói: “Vô Yên...”.

“Gì cơ?”. Trong nhà Tô Niệm Cầm rất ấm, nhưng cô vẫn tham lam muốn hút lấy hơi ấm trên người anh.

“Hình như vừa vào nhà em liền cởi áo khoác”. Anh nhắc.

“Vâng, trong nhà có hệ thống sưởi mà”.

“Anh vẫn mặc”.

“Em biết”.

“Nhưng anh nóng lắm”. Tô Niệm Cầm rất ấm ức.

Tang Vô Yên nghe anh nói vậy liền bật cười rồi thả tay ra, ôm anh từ bên ngoài áo khoác, khiến anh càng nóng hơn: “Đáng đời, đáng đời, đáng đời...”. Ai bảo anh chọc tức cô.

Sau khi đã trút giận xong, cô xoa bụng kêu đói, nửa đêm rồi mà chưa ăn tối. Hai người tay nắm tay ra khỏi nhà.

Lúc Tang Vô Yên quàng khăn đã liếc anh một cái, cười gian manh: “Anh thấy anh nhìn xa trông rộng chưa, biết ngay chúng ta sẽ ra ngoài nên không thay quần áo”.

Tô Niệm Cầm ấn thang máy, không thèm chấp với cô.

“Chúng mình ăn gì bây giờ?”. Tang Vô Yên rất muốn có một bữa đại tiệc Giáng sinh.

“Đi...”. Anh còn chưa nói hết câu thì ánh sáng mờ mờ trước mắt đột nhiên trở nên tối om, thang máy cũng không chuyển động nữa. Anh nghĩ: tiêu rồi.

“Có chuyện gì thế?”. Tang Vô Yên căng thẳng hỏi.

“Thang máy mất điện rồi”. Anh vô thức nắm chặt lấy tay cô.

“Bây giờ đang ở tầng bao nhiêu?”.

“Vừa rồi hình như chưa đi được chút nào, nên vẫn ở tầng hai mươi mốt”. Anh đáp.

“Niệm Cầm”. Cô gọi tên anh trong bóng tối.

“Anh đây”.

“Em sợ”. Giọng cô run run.

Tô Niệm Cầm nghe cô nói vậy liền ôm cô vào lòng: “Đừng sợ, đừng sợ, sẽ có người đến ngay thôi”. Tuy mắt anh có thể cảm thấy ánh sáng, nhưng ở trong bóng tối lại khiến anh cảm thấy thoải mái hơn, chỉ cần không phải đứt dây cáp làm thang máy rơi là được.

Tang Vô Yên lại không nghĩ thế.

“Nhưng bây giờ là nửa đêm”.

“Phòng giám sát có người trực hai mươi tư trên hai mươi tư giờ”.

“Nhờ người đó ngủ quên thì sao?”.

Cũng có thể, Tô Niệm Cầm cũng đang nghĩ đến chuyện đó nhưng không dám nói ra. Anh cảm thấy cô vô cùng sợ hãi. Cô vốn nhất gan, lại rất sợ tối.

Thế là anh đành an ủi cô: “Không đâu. Đừng nghĩ ngợi linh tinh, họ sẽ đến ngay thôi”.

“Trước kia em và Trình Nhân từng gặp phải chuyện này”.

“Sau đó thì sao? Có phải chỉ một lúc là ra ngoài không?”.

“Sau đó bọn em, sau đó cô ấy”. Cô nói năng không rõ ràng: “Sau đó... bọn em...”.

Tô Niệm Cầm cảm thấy cô càng lúc càng căng thẳng, bèn chuyển chủ đề: “Lát nữa em muốn ăn gì?”.

“Món gì thật cay”.

“Không được, dạ dày em không tốt”.

“Vậy thì ăn mì gà cà chua”.

“Tại sao?”.

“Mùa đông trời lạnh, buổi sáng mẹ em thường làm món này cho em ăn, uống một ngụm nước mì là cảm thấy ấm ới là ấm”.

“Ừ, món đó thì được”. Bao chúa dịu dàng cho phép.

Mười phút sau, không khí lạnh ở bên ngoài tràn vào trong buồng thang máy, họ bắt đầu cảm thấy lạnh. Tô Niệm Cầm vừa nói chuyện với cô để phân tán sự chú ý của cô vừa cởi cúc áo khoác, kéo Tang Vô Yên vào trong lòng sưởi ấm.

“Em có nhớ cái mp3 hồi trước không?”. Anh tiếp tục dẫn dắt cô nghĩ về chuyện khác.

“Có, toàn thu những thứ linh tinh”.

“Đúng là rất linh tinh, có tiểu thuyết võ hiệp em đọc cho anh, có tiếng em gào với anh, và cả...”. Tô Niệm Cầm nghĩ đến đó liền tủm tỉm cười: “Và cả tiếng em hát nữa”. Nếu cái đó có thể gọi là “hát”.

“Chỉ hơi lạc điệu thôi mà, có vậy mà anh cũng buồn cười dữ vậy hả?”.

“Nếu hồi trước anh viết nhạc cho em hát thì chắc chắn là có cho tiền người ta cũng không nghe”.

“Tô Niệm Cầm, nếu anh còn tiếp tục khinh thường em, em hát luôn một bài cho anh nghe bây giờ đây”.

“Đừng! Anh còn sống ở đây, nhớ người khác hỏi tới, chắc anh không dám thừa nhận em là người nhà anh quá”.

Tang Vô Yên nghe anh nói vậy, tức tới mức thò đầu ra khỏi lồng ngực anh nhe răng cắn vào cổ anh, đúng lúc này, phía ngoài có người gõ dụng cụ vào cửa thang máy: “Bên trong có người không?”.

Mấy phút sau, công nhân mở được cửa thang máy ra, họ lấy lại được tự do.

Ra khỏi đó xong, dù có đói hơn nữa Tang Vô Yên cũng không xuống hai mươi một tầng lầu ăn đêm rồi lại trèo lên.

Về đến nhà, Tô Niệm Cầm cởi áo khoác, xắn tay áo lên đi vào bếp.

“Anh làm gì thế?”. Cô hỏi.

“Làm mì gà cà chua cho em”.

Cô tròn mắt: “Không thể nào, sao anh có thể nấu ăn được”.

“Sao anh lại không thể chứ?”. Anh hỏi lại.

Sau đó, Tang Vô Yên phẩn khởi báo cho mẹ biết tin tức tốt lành này, anh ngồi bên cạnh nghe cô nói thể liên sưng lại, một lúc sau mới thông thả nói: “Anh bảo anh biết nấu ăn lúc nào?”.

“...”.

Đàn ông đúng là không dễ đối phó, Tang Vô Yên than.

3

Mấy hôm Tết, hai người hẹn cùng về thăm mẹ cô.

Tô Niệm Cầm rất căng thẳng. Nhưng không ngờ mẹ cô lại rất thấu tình đạt lý, không hề làm khó anh. Hình như sau sự ra đi của bố cô, mẹ cô trở nên phóng khoáng hơn nhiều. Hơn nữa Tô Niệm Cầm giấu hết tật xấu đi, mẹ cô soi mãi cũng không ra bệnh.

Tang Vô Yên cười thầm: “Không phải anh ghê gớm lắm sao, sao gặp mẹ em cứ như chuột thấy mèo vậy?”.

“Thế gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng”.

Tang Vô Yên nghe thấy thể liên cắn anh: “Anh dám nói mẹ em là ma!”.

Tô Niệm Cầm cũng không tránh, mặc cho cô cắn: “Thực ra mẹ em nói nhiều nhưng rất đáng yêu, làm anh nhớ đến một người”.

“Ai cơ?”.

“Mẹ anh. Hồi còn nhỏ mẹ cũng thường cắn nhằn anh nhiều như vậy, lúc đó anh thấy rất sốt ruột, bây giờ nhớ lại mỗi chuyện đều rất quý giá”.

Tang Vô Yên nghe anh kể, từ cắn dần trở thành hôn nhẹ.

“Không cần lo đâu, sau này em sẽ cắn nhằn anh thật nhiều, làm anh bất cứ lúc nào cũng đều có thể nhớ lại hết”. Cô nói.

Tô Niệm Cầm bật cười.

Chợt anh nghĩ ra điều gì bèn lấy từ túi áo ra một chiếc hộp nhung xanh.

“Gì thế?”. Tang Vô Yên nhận ra thứ ở trong đó, đột nhiên tim cô đập rất nhanh.

“Lấy anh nhé”. Tô Niệm Cầm mở hộp ra, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương. Đôi mắt anh hướng về phía cô, đôi mắt đen như mực sâu thăm thẳm.

“Không!”. Tang Vô Yên nói.

Mặt Tô Niệm Cầm sa sầm, anh chau mày: “Em dám nói không!”.

Tang Vô Yên cũng thấy giận, cô đứng dậy rời khỏi chân anh: “Làm gì có ai cầu hôn như vậy chứ?”.

Ngày ba mươi, hai người ở nhà cô, buổi tối cô ba, chồng cô ba, bác hai, chồng bác hai, cháu gái, cháu gái đằng ngoại... rất nhiều người tới ăn cơm tất niên, mẹ cô chợt nhớ ra chưa mua tương đầu bèn bảo Tang Vô Yên đi mua.

Bên ngoài trời đang mưa, Tang Vô Yên định kéo Tô Niệm Cầm đi cùng, mẹ cô thấy vậy liền ngăn lại.

“Con bảo Tiểu Tô đi làm gì, trong chợ đông người lắm, mặt đất toàn bùn thôi”. Mẹ vợ đã bắt đầu bênh con rể rồi.

“Anh ấy rất vui lòng được phục vụ mẹ, đúng không ‘Tiểu Tô’?”. Nói rồi véo tay anh một cái, ý bảo: Anh mà dám nói không thì anh chết chắc.

Tô Niệm Cầm dờ khóc dờ cười, không biết nên nghe lời ai cho phải.

Mẹ cô cời tạp dề, để hai người ở nhà trông bếp. Nồi trên bếp đang hầm canh sườn củ cải, ngồi trong phòng khách còn có thể nghe thấy tiếng canh sôi lục đục động vào vung nồi. Hai người không bật đèn, ngồi trên sofa đấu khẩu với nhau, sau đó Tô Niệm Cầm đột nhiên rút nhẫn ra cầu hôn.

“Anh chưa thấy lợn chạy thì cũng phải ăn thịt lợn rồi chứ”. Tang Vô Yên tức điên.

Tô Niệm Cầm nheo mắt, anh không biết cầu hôn và ăn thịt lợn có gì liên quan đến nhau. Anh vừa cố xoa dịu tâm trạng của mình vừa không ngừng thầm nói: Tô Niệm Cầm mà phải bình tĩnh, rộng lượng, có thể bao dung, không thể tính toán với cô nàng này được.

Tang Vô Yên đi qua đi lại, nói tiếp: “Hồi trước trong phim chúng ta xem, màn cầu hôn lãng mạn đến mức làm khán giả cảm động phát khóc. Phim mình xem hôm qua, nhân vật nam còn đi học cách làm món bánh Tiramisu mà bạn gái thích ăn nhất, học cả một tháng, sau đó tự tay làm một chiếc vào ngày sinh nhật của cô ấy, để chiếc nhẫn vào trong đó. Nữ chính ăn bánh thấy vương, lúc lấy ra thấy chiếc nhẫn, anh ta mới nói: ‘Lấy anh nhé’”.

“Chán ngắt!”. Màn mơ mộng đẹp đẽ của Tang Vô Yên bị kết luận khinh thường của Tô Niệm Cầm cắt ngang: “Không sợ nuốt vào bị hóc hả”.

“Anh có thể lãng mạn một chút được không”. Tang Vô Yên càu nhàu.

“Không thể. Anh chỉ có thể này thôi”. Anh dứt khoát trả lời.

“Thế thì em không lấy anh đâu”. Tang Vô Yên tuyên bố.

“Em đừng mơ”. Bạo chúa chộp lấy bàn tay trái của Tang Vô Yên, đeo nhẫn vào ngón áp út, không cho cô từ chối, sau đó ngẩng đầu hôn mạnh vào môi cô.

“Thế này là ép hôn”. Tang Vô Yên vùi tay vào tóc anh, hôn đáp trả: “Lần sau anh phải làm lại đấy”.

Tô Niệm Cầm chăm chú mút môi Tang Vô Yên không đáp, nhìn như ngẫm đồng ý nhưng trong lòng

thì nghĩ: Đợi em là vợ anh rồi còn lấy đâu ra lần sau nữa.

Một lúc sau, Tang Vô Yên giơ tay lên ngấm ngấm chiếc nhẫn một hồi lâu rồi đột nhiên chê bai nói: “Sao lại bé thế này”.

“Đã đủ to rồi, to hơn nữa đeo không đẹp”. Cô nàng này cũng thực dụng ra phết, Tô Niệm Cầm nghĩ.

“Sao lại màu hồng phấn”. Một lát sau cô lại thắc mắc.

“Tiểu Lộ nói màu này rất hợp với em”.

“Sao em thấy kim cương đều trong suốt, làm gì có màu sắc”. Tang Vô Yên nhà quê nói.

“Không rõ, hình như gọi là kim cương màu”. Anh cũng không biết gì về lĩnh vực này.

“Không phải là đồ giả chứ?”.

Tô Niệm Cầm tức điên.

Mẹ cô đi chợ về, thấy chiếc nhẫn trên tay cô liền rút nước mắt, cứ nói: “Tốt tốt, ngày mai chúng ta đến thăm bố con”.

Buổi tối, rất nhiều họ hàng đến ăn cơm tất niên.

Cả một bàn đầy người cùng ngồi ăn cơm, Tô Niệm Cầm hơi không quen, có rất nhiều món ăn, anh không biết nên gấp thế nào mới không mất mặt. May mà mẹ cẩn thận đặt một chiếc bát nhỏ trước mặt Tang Vô Yên.

Tang Vô Yên gấp những món ở xa vào bát Tô Niệm Cầm, nói: “Đây là thịt muối mẹ em làm, thơm lắm”. Đợi anh ăn hết lại gấp thịt viên, múc canh vào một chiếc bát nhỏ, nói: “Em múc canh và thịt viên vào bát rồi, anh muốn ăn thêm cơm không?”. Cô chăm sóc anh rất ân cần tỉ mỉ.

Ăn cơm xong, cả nhà cùng xem ti vi, Tô Niệm Cầm và Tang Vô Yên ngồi nói chuyện trong một phòng khác, cháu gái và em họ của cô cũng vào theo.

Cô em họ mười hai tuổi hỏi: “Anh Niệm Cầm, bọn em chơi với anh được không?”.

Cô cháu gái sáu tuổi cũng không tha cho anh, gọi theo dì, anh Niệm Cầm.

Tang Vô Yên thấy buồn cười, đúng là phụ nữ trong nhà từ sáu tuổi đến năm mươi tuổi đều không thể miễn dịch với anh.

“Sao anh không về nhà ăn Tết?”. Em họ hỏi.

“Chị Vô Yên của em bảo anh tới, anh phải tới thôi”. Tô Niệm Cầm thật thà đáp.

Cô cháu gái sáu tuổi giơ tay hươ hươ trước mắt Tô Niệm Cầm: “Anh Niệm Cầm, anh không nhìn thấy thật sao?”. Lời nói của trẻ con rất vô tư.

Tang Vô Yên sợ Tô Niệm Cầm để ý, định ngắt lời, không ngờ anh chỉ dụi dụi nắm tay cô, nói: “Không phải hoàn toàn không nhìn thấy gì, ví dụ vừa rồi khi Nặc Nặc hươ tay trước mắt chú, chú có thể cảm thấy gió, hơn nữa trước kia còn có thể nhìn thấy vật thể cử động, nhưng không biết rõ là vật gì, hoặc cháu bảo chú đếm ngón tay của cháu thì chú không làm được. Có điều bây giờ thị lực của chú càng tệ hơn rồi”.

Thực ra anh bị khiếm thị bẩm sinh vì vậy cũng không đặc biệt để ý đến chuyện đó.

Nhưng nỗi tiếc lớn nhất là tưởng tượng của anh về thế giới không có nguồn gốc sự vật thật bên ngoài.

“Cái gì có màu lam?”. Nặc Nặc đổ anh.

“Biển, bầu trời, và cả, ừm, chiếc áo chú đang mặc”. Anh trả lời xong liền hỏi Vô Yên: “Sáng nay em nói vậy, đúng không?”.

Tang Vô Yên cười: “Vâng”.

“Vậy màu trắng thì sao?”.

“Mây, và cả răng của Nặc Nặc nữa”.

Nặc Nặc nhe răng ra cười, làm lộ ra hai chiếc răng cửa hồng.

“Màu hồng?”. Cái này không dễ hình dung lắm.

Tô Niệm Cầm nghĩ một lúc rồi đáp: “Miệng của dì Vô Yên cháu”.

Mặt Tang Vô Yên đỏ bừng: “Anh nói linh tinh gì trước mặt trẻ con vậy?”.

Mùng hai Tết, Lí Lộ Lộ gọi điện tới chúc Tết mẹ Vô Yên.

Mẹ cô đi chúc Tết họ hàng, Tang Vô Yên tìm Trình Nhân kể chuyện tâm trạng sau khi được cầu hôn.

Tô Niệm Cầm ở nhà một mình, anh nghe điện thoại Lí Lộ Lộ gọi tới.

“Vô Yên đi gặp Trình Nhân rồi”. Tô Niệm Cầm nói. Anh cũng không biết tại sao cô ấy nhất quyết không cho anh đi cùng.

“Trình Nhân á? Anh Tô, anh đùa đấy à?”.

Tô Niệm Cầm không hiểu ý cô là gì.

“Trình Nhân đã mất năm năm rồi”.

Tô Niệm Cầm bật dậy hỏi: “Cô nói gì?”.

4

Tô Niệm Cầm hẹn gặp Lí Lộ Lộ ở một phòng trà cách nhà không xa.

Lí Lộ Lộ nói: “Nếu anh nói Trình Nhân học cùng đại học với tôi và Vô Yên, thì hẳn chúng tôi học năm ba cô ấy đã qua đời rồi”. Sau khi nghe Tô Niệm Cầm miêu tả về Trình Nhân, cô cảm thấy sự việc có hơi nghiêm trọng.

“Ý cô là tôi nói dối?”. Tô Niệm Cầm nheo mắt lại.

“Không, không”. Lí Lộ Lộ vội phủ nhận, cô không muốn khiêu chiến với Tô Niệm Cầm.

“Tại sao cô ấy lại chết?”.

“Vì sự cố thang máy ở trường chúng tôi. Lúc đó đã là rất muộn rồi, cô ấy bị kẹt trong thang máy, hơn nữa không ai ngờ cô ấy lại mắc bệnh tim nặng”. Lí Lộ Lộ nhớ lại.

“Lúc đó Vô Yên ở đâu?”. Tô Niệm Cầm căng thẳng hỏi.

“Cô ấy và Trình Nhân cùng bị giam trong thang máy, chứng kiến tất cả sự việc. Anh phải biết rằng trong kí túc xá, hai người họ thân nhau nhất, Trình Nhân thường bên vực cô ấy, gần như lúc nào họ cũng như hình với bóng. Sau đó, Vô Yên liền chuyển ra ngoài ở một mình, không qua lại nhiều với bạn bè trong trường nữa”.

“Cô Lí, lẽ nào cô bảo tôi phải tin là trên đời có sự tồn tại của ma quỷ sao?”. Tô Niệm Cầm cảm thấy buồn cười.

“Anh Tô tôi là một nhà tư vấn tâm lí, nếu không phải là ma quỷ, vậy thì từ góc độ của chúng tôi có thể gọi là chứng hoang tưởng, một dạng bệnh hoang tưởng nhẹ”.

“Bệnh hoang tưởng ư?”. Tô Niệm Cầm từng nghe nói về bệnh này.

“Đó là một chứng bệnh tâm lí thường gặp, rất nhiều nhà văn mắc bệnh hoang tưởng dạng nhẹ. Theo như những gì anh nói về Trình Nhân thì tất cả đều do Vô Yên kể, thực ra anh chưa từng gặp Trình Nhân”.

Tô Niệm Cầm im lặng đồng ý.

“Tất cả những điều này chẳng qua chỉ là Vô Yên nghĩ ra để làm giảm căng thẳng về tâm lí hoặc sự cô đơn, hay tâm trạng không vui mà thôi. Một số người mắc bệnh hoang tưởng sẽ tưởng tượng mình là tổng thư kí liên hợp quốc, có người sẽ tưởng tượng ra một nhân vật không tồn tại, còn Vô Yên thì cho rằng người bạn tốt nhất của cô ấy vẫn ở bên cô ấy, nhưng trong tiềm thức của cô ấy lại biết rằng Trình Nhân đã chết, nên cô ấy không bao giờ nhắc đến Trình Nhân trước mặt người biết chuyện, cô ấy sợ bị lộ tẩy”.

Lí Lộ Lộ bổ sung: “Hơn nữa gia đình họ có tiền sử mắc bệnh này, mẹ cô ấy cũng như vậy trong năm đầu sau khi bố cô ấy mất. Tuy bây giờ không thể phán đoán bệnh này có di truyền hay không, nhưng chí ít thì cũng có liên quan đến nhau”.

“Vậy đó có phải là bệnh mà các cô gọi là thần kinh phân liệt?”.

“Không”. Lí Lộ Lộ lắc đầu: “Không nghiêm trọng như thế, những tưởng tượng này chỉ là một cách tự bảo vệ của cô ấy mà thôi, khi cô ấy không biết phải làm gì, cô ấy sẽ tự nói chuyện với mình theo tính cách và cách trò chuyện của Trình Nhân. Vì vậy nó là một cách tự mình điều chỉnh khá tích cực. Hiện nay, biện pháp tốt nhất đối với Vô Yên không phải là bảo cô ấy đi khám bác sĩ tâm lí mà là giả vờ không biết gì, yêu thương cô ấy, bảo vệ cô ấy, giảm thời gian cô ấy ở một mình, không để cô ấy có tâm trạng không vui”.

Lúc chia tay, Lí Lộ Lộ lại nói: “Tôi sẽ thường xuyên để ý cô ấy, nhưng anh Tô, tôi mong anh có thể phái người theo sát cô ấy, phòng khi có sự cố bất ngờ. Loại bệnh này đòi hỏi người thân phải nỗ lực và kiên nhẫn rất nhiều, rất nhiều người có thể cả đời không khỏi bệnh”.

Trời mưa phùn rả rích, dù chỉ như kim châm nhưng đang là mùa đông nên mưa rơi trên da thịt cũng cảm thấy rất đau, Tô Niệm Cầm ngồi một mình rất lâu trên ghế dài dưới tầng một trong khu nhà của Tang Vô Yên, hai vai áo khoác ướt đẫm.

Vừa về đến nhà, Tang Vô Yên liền lao vào lòng anh nũng nịu: “Niệm Cầm, anh đi đâu thế? Em không có nhà anh liền lén lút ra ngoài”. Trông cô có vẻ rất vui.

Tô Niệm Cầm tránh không trả lời: “Em đi gặp Trình Nhân à?”.

“Vâng. Trình Nhân nói, nhẫn cưới đắt tiền như vậy, nếu sau này li hôn cũng không được trả lại anh”.

Tô Niệm Cầm cười.

Buổi chiều mẹ cô vẫn chưa về, hai người vừa ăn cơm tối xong thì anh nhận được điện thoại của Tiểu Tần.

“Anh Tô, tôi đã đến địa chỉ mà anh bảo tôi tìm hiểu sáng nay. Chủ nhà và bảo vệ trực ban ở tầng một nói, trước kia cô gái học đại học A sống ở đó một mình, không thuê cùng ai cả”.

Anh cúp máy mà không nói gì, sau đó gọi: “Vô Yên?”.

“Em đang rửa bát”. Giọng Tang Vô Yên vọng ra từ bếp, còn có tiếng nước.

Tô Niệm Cầm lần mò đi vào trong bếp, ôm eo cô từ phía sau, vùi mặt vào tóc cô.

“Sao thế?”. Cô chọc chọc ngón tay dính dầu mỡ vào má anh.

“Không có gì”. Anh khẽ nói, một lúc sau lại tiếp: “Vô Yên, đừng học nữa, về thành phố A với anh nhé”.

“Tô Niệm Cầm, hóa ra anh phong kiến dữ”. Cô tiếp tục rửa bát.

“Sao lại phong kiến?”.

“Còn cấm phụ nữ ra ngoài học chữ, không phải anh ghen tị em có văn hóa hơn anh đấy chứ”.

Tô Niệm Cầm không còn gì để nói.

“Bằng cấp một anh cũng không có, đừng tưởng em không biết, Tiểu Lộ đã bán đứng anh rồi”.

Anh bật cười.

Anh về nhà họ Tô, gia đình không đưa anh vào trường dành cho người mù, trong mắt mẹ, chỉ là thị lực của anh kém, không liên quan gì đến mù lòa, hơn nữa bà cho rằng con trai nên tiếp xúc với người bình thường, thế là mời riêng gia sư đến nhà dạy anh.

Vì vậy có thể nói Tô Niệm Cầm chưa bao giờ đến trường học.

“Anh đã hỏi Lí Lộ Lộ rồi, cô ấy nói bọn em gần như không còn giờ học nữa, luận văn tốt nghiệp có thể viết ở thành phố A, em lại có thể ở bên anh”.

“Anh gặp cô ấy lúc nào vậy, sao em không biết?”. Tang Vô Yên tiếp tục rửa bát.

Tô Niệm Cầm im lặng vùi mặt vào vai cô, ôm càng chặt hơn.

“Niệm Cầm, anh sao thế? Trước kia anh có bám em thế này đâu?”.

“Sợ em bị người ta cướp mất”.

“Ai mà còn hấp dẫn hơn cả anh thế”.

“Trình Nhân”. Tô Niệm Cầm khẽ nói.

Tang Vô Yên cười khúc khích: “Tiểu Tô, anh ghen gì mà rộng quá vậy?”.

Trước khi học kì mới bắt đầu, dưới sự khuyên bảo của Tô Niệm Cầm và mẹ, Tang Vô Yên cùng anh về thành phố A mấy ngày.

Tô Niệm Cầm đi làm, cô ở nhà một mình xem đĩa, sau đó nhận được điện thoại của Dư Tiểu Lộ.

“Niệm Cầm đi bệnh viện chưa?”. Dư Tiểu Lộ hỏi.

“Đi bệnh viện làm gì?”.

“Đi kiểm tra, thị lực của anh ấy giảm nghiêm trọng, bác sĩ Lí vốn điều trị cho anh ấy khó khăn lắm mới trở về từ Mỹ, giục anh ấy đến mấy lần rồi”.

Tang Vô Yên lúc này mới nhớ lại lời Dư Tiểu Lộ nói lần trước, cô đã quên mất chuyện này.

“Đợi anh ấy về tôi sẽ bảo anh ấy”.

“Không phải là bảo anh ấy mà là bắt trói anh ấy lại mang đi”. Dư Tiểu Lộ nhấn mạnh.

“Nếu tôi có thể bắt cóc anh ấy thì đã không phải là Tang Vô Yên rồi”.

“Nếu trên đời này có người có thể ép anh ấy làm gì thì cũng chỉ có mình cô thôi, Tang Vô Yên”. Dư Tiểu Lộ đáp.

Tang Vô Yên bật cười.

“Thằng cháu vô tích sự của tôi cũng đáng yêu như tôi, đúng không. Nếu không sao cô lại cam tâm tình nguyện làm cháu dâu của tôi chứ”.

Tô Niệm Cầm mở cửa vào nhà xong, trước khi bước vào đầu tiên phải hỏi: “Em có vứt giày dép lung tung không đấy?”.

Lần đầu Tang Vô Yên tức đến mức lao đến cắn anh: “Em có bữa bãi đến thế đâu”. Sau đó cô chẳng còn cảm giác gì nữa, chỉ đáp: “Tôi thiếu gia, tiểu nhân sao dám ạ”.

5

“Tại sao anh không đi bệnh viện kiểm tra?”. Hai người ăn tối ở ngoài xong liền nắm tay nhau đi dạo trong công viên gần đó.

“Tình trạng của anh anh biết rõ, không thích làm những thử nghiệm vô vị đó như một thằng ngốc, hơn nữa chẳng có chút ích lợi nào cả”.

“Nhưng đúng là thị lực của anh càng ngày càng kém, ngày trước ít nhất...”.

“Ngày trước ít nhất còn có thể nhìn thấy em hôn anh”.

“Anh nằm mơ đi”. Đến bây giờ nhắc lại Tang Vô Yên vẫn cảm thấy xấu hổ.

Một lúc sau Tô Niệm Cầm lại nói: “Hơn nữa mắt có kém hơn nữa hay không, anh hoàn toàn không bận tâm”.

“Nhưng em bận tâm!”.

Tô Niệm Cầm sửng lại, sắc mặt dần trở nên lạnh lùng: “Sợ anh mù hử, làm liên lụy đến em à?”.

Tang Vô Yên đứng lại, nghiêng đầu nhìn anh: “Sao anh có thể nghĩ vậy được?”.

“Anh nghĩ thế nào? Bị anh nói trúng rồi chứ gì?”. Tô Niệm Cầm cao giọng, vô thức thả tay Tang Vô Yên ra.

Động tác buông tay vô ý đó của anh chọc giận Tang Vô Yên: “Anh vô lí lắm!”, nói rồi quay người bỏ đi, để một mình Tô Niệm Cầm đứng đó.

Mười phút sau, Tô Niệm Cầm không cử động. Một người đàn ông cầm gậy dành cho người mù đứng giữa đường trong công viên, giờ này không có nhiều người qua lại nên trông càng nổi bật hơn, thỉnh thoảng lại có người quay đầu lại nhìn anh.

Trước kia hai người đi dạo phố, nếu bị lạc nhau anh nhất định sẽ đứng ở chỗ cũ đợi Tang Vô Yên quay lại tìm, nhưng lần này là anh làm cô giận dữ bỏ đi.

Hai mươi phút sau, Tang Vô Yên vẫn không quay lại.

Chắc giận thật nên về nhà một mình rồi, Tô Niệm Cầm nghĩ.

Về nhà? Hai chữ này vừa lướt qua đầu anh đã cảm thấy không ổn, không nên để cô đi thang máy một mình, nghĩ vậy anh liền cảm thấy lo lắng, đành quay lại.

Tang Vô Yên giận dữ lao về nhà, vùi đầu vào trong chăn gào lên: “Đáng ghét! Đáng ghét! Đồ xấu tính!”. Một lúc sau ngộp thở mới thò đầu ra.

Từ công viên về nhà phải đi qua hai ngã tư. Đèn xanh đèn đỏ không có tiếng báo hiệu, có lúc anh đứng ở đó mấy phút cũng không xác định được đang là đèn đỏ hay đèn xanh, nhưng dần dần anh cũng quen.

“Sao anh biết là đèn xanh?”. Tang Vô Yên tò mò hỏi.

“Anh nghe thấy tiếng phanh của ô tô nên đoán chắc là đèn xanh”.

Nghe anh nói vậy, Tang Vô Yên sợ hết hồn, không dám để anh qua ngã tư một mình nữa.

Lúc này Tang Vô Yên mới thấy hối hận, không nên để anh ở lại đó, thế là cô mặc áo khoác vào ra ngoài tìm anh.

Hai người va vào nhau ở ngã rẽ.

“Em đi đâu vậy?”. Tô Niệm Cầm biết cô lao từ trong nhà ra, căng thẳng trách hỏi, chỉ sợ cô giận quá lại bỏ đi.

“Em... em...”. Tang Vô Yên ấp a ấp úng, không thể mặt mặt như vậy được, mình giận dỗi bỏ đi rồi lại quay lại tìm anh : “Em... đi đâu liên quan gì đến anh?”.

“Em lo cho anh à?”.

“Vớ vẩn, ai thèm lo cho tên mù vô lương tâm như anh chứ!”. Tang Vô Yên giận dỗi nói.

Khóe miệng Tô Niệm Cầm nhếch lên, anh kéo cô về nhà.

“Thực ra, Vô Yên này, anh như vậy chẳng khác gì người mù cả”.

Tô Niệm Cầm cảm thấy họ nên bình tĩnh nói chuyện.

“Khác chứ, em không muốn anh sống trong bóng tối không thấy một chút ánh sáng nào”.

“Có thể thôi hả?”. Tô Niệm Cầm khẽ ôm lấy cô, những chuyện này đều nên giải quyết bằng thái độ hòa bình, họ không thể lúc nào cũng cãi cọ vì ba chuyện vặt vãnh này được.

“Còn nữa”. Tang Vô Yên bổ sung: “Anh không biết mắt anh đẹp thế nào đâu, nếu chúng chỉ là vật trưng bày thì đáng tiếc lắm”.

“Vô Yên...”. Tô Niệm Cầm phát hiện ra một vấn đề: “Anh cảm thấy em lúc nào cũng nhìn mặt bắt hình dong”.

“Vậy không tốt sao?”.

“Tất nhiên là không tốt rồi”. Điều này học sinh tiểu học cũng biết.

“Vậy hồi đó em cũng thích anh như thế, làm sao bây giờ? Phán đoán sai lầm à”.

“Chỉ có lựa chọn đó là không sai thôi, hiếm lắm mới có một người tốt gỗ tốt cả nước sơn như anh đấy”.

Tang Vô Yên khúc khích cười, cắn vào cằm anh một cái: “Tô Niệm Cầm, từ bao giờ anh trở thành một người đàn ông mềm mại vậy?”.

“Bị một người phụ nữ nào đó ảnh hưởng”.

“Ngày mai đi kiểm tra nhé”.

“Anh không đi không được sao?”.

Tang Vô Yên trợn mắt, cô làm công tác tư tưởng lâu như vậy hóa ra là phí công vô ích sao?

“Không được, trừ phi anh muốn nhìn thấy em bỏ nhà ra đi”.

Cô đành phải giở chiêu cuối cùng.

Hôm sau, kết quả kiểm tra rất tệ.

Khả năng cảm giác trong vòng bán kính một mét của Tô Niệm Cầm đã gần như biến mất, khả năng cảm nhận ánh sáng đang giảm mạnh.

“Nguyên nhân là gì?”. Dư Tiểu Lộ tranh hỏi, Tang Vô Yên thấy rất lo lắng.

“Sao lại có thể để anh ta uống rượu được? Hơn nữa còn uống trong thời gian dài nữa, còn làm tăng tốc độ lão hóa của thần kinh thị giác”. Lời bác sĩ Lí nói cũng gần với những gì Dư Tiểu Lộ dự đoán : “Còn nữa, các cô đừng để anh ta làm việc quá sức”.

Tang Vô Yên giờ mới phát hiện, cô gần như không quan tâm lắm đến tình trạng mắt của Tô Niệm Cầm.

Dư Tiểu Lộ giải thích với cô ở ngoài phòng bệnh: “Thần kinh thị giác của anh ấy phát triển không hoàn thiện từ trong bụng mẹ”.

Điều này Tang Vô Yên hiểu, cũng tương tự như một bộ phận đại não thoái hóa khiến cho trẻ con bị chậm phát triển vậy, có thể nói với trình độ y học hiện nay, các biện pháp trị liệu đó chỉ mang tính an ủi, hoàn toàn không có tác dụng gì.

“Tôi không đủ quan tâm đến sức khỏe của anh ấy”. Tang Vô Yên buồn bã ngồi xuống dãy ghế trên hành lang. Chỉ biết cãi nhau giận dỗi với anh ấy, đem hết thói xấu của con gái một được nuông chiều ra đối xử với anh ấy.

“Vô Yên”. Dư Tiểu Lộ vỗ vai cô: “Mọi việc cứ từ từ, hai người chỉ cần chút thời gian để hòa hợp thôi. Hơn nữa anh ấy vốn dễ nổi cáu, hiếm có người chịu được”.

“Nhưng cô và Tiểu Tần hình như đều có thể làm được”. Tang Vô Yên buồn rầu đáp.

Dư Tiểu Lộ cười: “Vì anh ấy là ông chủ của Tiểu Tần, còn tôi là dì của anh ấy, tôi là bề trên đâu thể tính toán với con cháu đúng không”.

Trên đường về nhà, Tang Vô Yên không nói gì, trong lòng thầm đưa ra một quyết định lớn.

“Vô Yên, sao thế?”. Tô Niệm Cầm thấy cô im lặng bèn xáp lại hỏi.

Hình như cô không nghe thấy.

Thỉnh thoảng Tang Vô Yên sẽ phản ứng chậm hơn người khác khoảng ba giây, nếu trong đầu đang mãi nghĩ ngợi việc gì thường sẽ không nghe thấy những điều người khác nói. Ngày trước Trình Nhân thường bảo cô “không đủ đầu óc để sử dụng”.

Tô Niệm Cầm nâng cằm cô lên, xoay mặt cô lại: “Em đang nghĩ gì vậy?”.

“Em nghĩ em có thể ở lại đây, các môn học ở trường bên đó gần như đã kết thúc rồi, luận văn tốt nghiệp em làm ở thành phố A cũng được”. Bây giờ Dư Tiểu Lộ kết hôn không sống cùng anh nữa, Tiểu Tần lại chỉ là thư kí, người giúp việc mời ở ngoài về dù sao cũng không tỉ mỉ như người nhà.

“Em muốn chăm sóc anh à?”. Tô Niệm Cầm hỏi.

Tang Vô Yên biết anh rất tự lập, rất ghét phải nhờ vả người khác bất kì việc gì chứ đừng nói là chăm sóc anh, không ngờ anh lại tươi cười nói: “Anh rất vui”.

Tang Vô Yên sững lại, hơi đỏ mặt vì anh cười, cô giải thích: “Nếu không phải vì bác sĩ dặn dò còn

lâu em mới thêm bạn tâm đến anh”.

“Vậy thì đúng là phải cảm ơn đôi mắt bệnh tật này của anh. Không biết nếu anh mù hẳn thì có được đãi ngộ tốt hơn không”.

“Không được nói lung tung!”.

Sau đó Tô Niệm Cầm bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai với cô.

“Chúng ta chuyển về nhà cũ ở”.

“Tại sao?”.

“Ở đó không cần lên xuống bằng thang máy, đỡ rắc rối”.

“Vâng. Em cũng rất thích phòng khách ở đó”.

“Có cần phải mua đồ gia dụng mới, trang trí lại một chút không?”.

“Không cần đâu, thế là được rồi. Nhưng em có điều kiện”. Mắt Tang Vô Yên sáng lấp lánh.

“Ngoài việc hái sao, việc gì anh cũng đồng ý”.

“Em nhạt nhẽo thế sao? Hơn nữa”. Tang Vô Yên bắt đầu cảm thấy bệnh cũ của anh lại tái phát: “Nếu em muốn có sao thật, anh cũng phải nghĩ cách. Trên phim ảnh không phải đều như vậy sao?”.

“Trước kia em từng đọc một câu chuyện, nam chính đồng ý tặng người yêu một ngôi sao, kết quả anh ta mua một viên đá thiên thạch để thực hiện lời hứa của mình”. Tang Vô Yên tiếp tục miêu tả rất nhiều tình yêu lãng mạn liên quan đến việc hái sao.

“Vô Yên...”. Tô Niệm Cầm ngắt lời cô. Anh quyết định phải lọc qua mớ tình tiết điện ảnh mà cô xem, nếu không thì sao anh sống nổi.

Dư Tiểu Lộ nhìn đôi tình nhân đang tít tít trong gương chiếu hậu bất giác mỉm cười, chưa bao giờ cô thấy Tô Niệm Cầm cũng có thể cần nắn nhiều như vậy, cô chợt nhớ đến chuyện chính: “Niệm Cầm, anh rể và chị hai bảo hôm nào anh đưa Vô Yên về nhà một chuyến”.

Nghe thấy lời Dư Tiểu Lộ nói, Tang Vô Yên vô thức nắm chặt tay anh.

Anh cảm thấy động tác của cô, nắm chặt tay cô trong bàn tay mình, từ chối khéo: “Chuyện đó nói sau nhé”. Nhưng dù sao cũng không thể tránh cả đời, cô vẫn phải đối mặt với những chuyện này.

Buổi tối, Tô Niệm Cầm ở trong thư phòng, loáng thoáng nghe thấy Tang Vô Yên nói chuyện điện thoại, anh cũng không để tâm. Lúc ra ngoài uống nước thì đúng lúc Tang Vô Yên gọi xong: “Ai thế?”. Anh tiện miệng hỏi.

“Trình Nhân”.

Tô Niệm Cầm hơi sững lại, một lát sau anh hỏi: “Cô ấy ở thành phố B một mình à?”.

“Vâng, em gọi cô ấy tới nhưng cô ấy không chịu”. Tang Vô Yên buồn rầu đáp.

“Vô Yên, Trình Nhân không ở đây, em có cảm thấy cô đơn không?”.

“Hơi hơi. Hơn nữa cô ấy mãi không chịu gặp anh”.

“Coi anh là tình địch à?”.

Tang Vô Yên bật cười.

Từ khi Tang Vô Yên nói vậy, Tô Niệm Cầm bắt đầu chú ý kĩ hơn, mấy lần liền hể anh xuất hiện là cô ngừng nghe điện thoại.

Khi Tô Niệm Cầm hết giờ làm, anh chợt nói với Tiểu Tần: “Ngày mai giúp tôi liên hệ với bác sĩ Kim lần trước”. Lí Lộ Lộ ở xa, nước xa không cứu được lửa gần.

Bác sĩ Kim nghe Tô Niệm Cầm kể xong bèn hỏi: “Anh Tô, ngoài anh ra, cô ấy có tránh những người khác không?”.

“Cô ấy không tránh tôi, ngược lại còn nói với tôi về Trình Nhân, chỉ là rất tình cờ, chỉ cần tôi xuất hiện Trình Nhân liền biến mất. Hơn nữa trước mặt người biết tình hình thực sự của Trình Nhân, cô ấy không nhắc đến một từ”.

“Vậy nghĩa là thực ra bản thân cô ấy không tránh né anh, nhưng ‘Trình Nhân’ lại tránh né anh?”.

Tô Niệm Cầm gật đầu.

“Gần đây tôi mới bắt đầu chú ý đến tình trạng này, không biết có phải là trùng hợp không”.

“Tôi nghĩ là không”. Bác sĩ Kim nói: “Vì vậy hi vọng anh có thể dành thời gian ở bên cô ấy nhiều hơn, có anh, ‘cô ấy’ liền biến mất là tốt nhất, cơ hội bạn gái anh và ‘cô ấy’ ở bên nhau giảm đi chứng tỏ bệnh tình có chuyển biến tốt”.

Trước khi ra về, Tô Niệm Cầm hỏi: “Tôi không đưa cô ấy đi điều trị như vậy có ổn thật không?”.

“Đây là một con dao hai lưỡi. Thời gian lành bệnh sẽ kéo dài nhưng sự tổn hại đến tâm lí của người bệnh sau này sẽ giảm xuống mức thấp nhất”.

“Anh cảm thấy giữa hai điều này nên lựa chọn thế nào?”.

“Thực ra trong lòng anh Tô đã có quyết định rồi, không phải sao?”. Bác sĩ Kim mỉm cười.

“Anh là một bác sĩ giỏi”. Tô Niệm Cầm im lặng nghĩ một lúc rồi nói.

“Anh Tô, hi vọng cuối tháng khi nhận được hóa đơn tư vấn chúng tôi gửi tới anh cũng có thể tươi cười khen ngợi tôi như vậy”. Bác sĩ Kim cười.

6

Buổi chiều, Tô Niệm Cầm gọi điện về nói tối cứ ăn cơm trước, anh có việc không về được.

“Anh không được uống rượu”. Tang Vô Yên nhấn mạnh.

“Có lúc không thể từ chối được”. Tô Niệm Cầm cười.

“Dù sao khi anh về em sẽ kiểm tra đấy”. Cô uy hiếp.

Khi Tô Niệm Cầm vào nhà, cô Trương giúp việc mới rời khỏi đó. Tô Niệm Cầm đã dặn lúc nào nhìn thấy anh về cô mới được nghỉ, không thể để Tang Vô Yên ở nhà một mình.

Sau khi nghe thấy tiếng cô Trương đóng cửa, anh mới khẽ hôn lên môi Tang Vô Yên một cái. Còn việc đầu tiên cô làm khi thấy anh là lao tới ngửi lấy ngửi để.

“Không có mùi rượu, sao lại có mùi thuốc lá?”.

“Người khác hút ám lên người anh”.

“Thật không?”.

“Em có thể kiểm tra kĩ hơn”. Dứt lời nụ hôn say đắm của Tô Niệm Cầm đã đoạt mất hơi thở của Tang Vô Yên.

Một lúc sau anh mới thả cô ra, nhướn mày hỏi: “Kết quả thế nào?”.

“Tốt”. Tang Vô Yên gật đầu.

“Còn cơm không?”.

“Còn, hơn nữa hôm nay còn có món em mới học nấu”.

“Ồ...”. Nghe thấy cô nói vậy, anh gật đầu, vẻ mặt trở nên kì quái.

Tang Vô Yên hạ quyết tâm phải chăm sóc Tô Niệm Cầm thật tốt, dần dần thay đổi thói xấu của mình. Mỗi món đồ có thể di chuyển trong nhà, Tang Vô Yên đều dùng bút màu vẽ một vòng tròn ở chỗ để, trong vòng tròn viết: “Cốc của anh”, “Khung ảnh”, “Máy thu âm của anh”, “Hộp xà bông”, “Bình hoa”...

Để tránh khi dùng xong cô quên mất chỗ để ban đầu ở đâu.

Giày ở lối vào cũng được sắp xếp gọn gàng. Có lúc cô vác đồ rất nặng về, cởi giày xong liền vào nhà. Một lúc lâu sau mới nhớ ra lại vội vội vàng vàng lao ra xếp lại.

Tất cả cửa sổ và cửa tủ mở ra đều phải đóng lại ngay, hạ hết tất cả những thứ treo trên trần nhà.

Cô cũng học nấu ăn.

Tô Niệm Cầm ăn thử một miếng, thần sắc khác thường, nói: “Món này chắc chắn không phải do cô giúp việc nấu”.

“Không ngon à?”. Cô hỏi.

“Những món khác thì sao?”.

“Chỉ có món thịt viên chua ngọt này là tác phẩm của em thôi”. Tang Vô Yên hờn hờ đáp.

“Phào...”. Tô Niệm Cầm thở phào nhẹ nhõm, không động đũa vào đĩa thịt viên đó lần nào nữa.

Một lúc sau, Tang Vô Yên nhận ra, tức quá bèn đặt bát đũa xuống: “Tô Niệm Cầm, ý anh là gì? Có giỏi thì anh tự nấu lấy mà ăn!”.

Tang Vô Yên tuyên bố bãi công.

Cả buổi tối, cô đều dẫu môi lên không thềm nói chuyện, Tô Niệm Cầm vốn cảm thấy khó khăn lắm mới có được một ngày yên tĩnh, nhưng lại sợ cô giận dỗi tích ở trong lòng thấy khó chịu.

“Vô Yên”. Anh gọi cô trước, thể hiện mình đã đầu hàng.

Tang Vô Yên không thềm đáp.

“Vô Yên!”. Anh đã đầu hàng chuẩn bị xin lỗi rồi, cô còn muốn gì nữa.

Ai ngờ Tang Vô Yên hoàn toàn làm lơ lời tuyên triệu của anh, ra bật ti vi.

“Tang Vô Yên!”. Tô Niệm Cầm cao giọng.

Cô liền tăng tiếng ti vi lên.

Tô Niệm Cầm thực sự nổi giận, anh tắt ti vi đi, hơi giận nói: “Tang Vô Yên, em không nghe thấy anh gọi em à?”.

Tang Vô Yên bỏ điều khiển xuống, nhảy dựng lên: “Em có phải là thú cưng anh nuôi đâu! Anh gọi tên một cái là phải vẫy đuôi chạy tới chắt!”.

Để tránh mất ưu thế chiều cao, cô đứng trên sofa trợn mắt nhìn Tô Niệm Cầm, để lời mình nói có khí thế hơn, không ngờ Tô Niệm Cầm không đỡ chiêu này mà lại bật cười.

“Anh đâu có coi em là thú cưng”. Anh đỏ khốc đỏ cười.

“Anh có”.

“Được rồi, ngoan nào, lại đây”. Tô Niệm Cầm giang tay ra.

Tang Vô Yên chỉ ngập ngừng chút xíu liền sà vào lòng anh.

“Anh vốn định xin lỗi em mới gọi em mà”.

“Khẩu khí đó của anh giống như sắp ăn thịt em hơn”. Đúng là xin lỗi kiểu Tô Niệm Cầm.

Tô Niệm Cầm cười.

“Sau này chúng ta giao hẹn ba điều nhé, anh không được nổi giận với em, không được uống rượu, hút thuốc”.

“Ừ”.

“Vi phạm phải chịu phạt”.

“Phạt cái gì?”.

“Anh bảo phạt gì bây giờ?”. Nhất thời cô không nghĩ ra.

“Phạt anh ba ngày không được nói chuyện”.

“Ừ”. Tang Vô Yên gật đầu, một lúc sau mới vội vàng phản đối: “Không được, không được”. Nếu ba ngày liền anh không nói chuyện thì người đau khổ là cô, đối với anh đúng là một phần thưởng.

“Vậy thì phạt anh mỗi tối chơi thể thao với em đến khi...”.

“Thể thao á?”. Lúc đầu Tang Vô Yên không hiểu, thấy Tô Niệm Cầm cười gian manh mới đỏ mặt nói: “Em không đồng ý”.

Lúc này Tang Vô Yên mới hiểu ra: “Tô Niệm Cầm, em thấy anh chả có chút hối cải nào cả”.

Ngón tay anh nghịch tóc cô, mỉm cười chuyển chủ đề: “Vô Yên, hôm nay em quên làm một việc rồi”.

“Việc gì cơ?”.

“Em thử nghĩ kĩ xem, việc phải làm hàng ngày sau khi ăn cơm ấy”. Anh nhắc.

“Súc miệng?”.

Tô Niệm Cầm lắc đầu.

“Xem ti vi?”.

“Rửa bát”.

“Á!”. Tang Vô Yên vỗ đầu, chạy vù vào bếp, hoàn toàn quên mất lúc nãy mình đã đồng ý tuyên bố hôm nay bãi công.

Tô Niệm Cầm nhướn mày như trút được gánh nặng: Thú cưng ư? Lấy đâu ra thú cưng đáng yêu như vậy chứ.

7

Tháng tư, Tô Niệm Cầm phải đến Nhật Bản một chuyến vì công việc.

“Đừng bảo với em, anh muốn đi bộ qua đó”. Tang Vô Yên giễu anh.

“Tại sao phải đi bộ, anh có thể đi máy bay”.

“Không phải anh nói anh không thích đi máy bay sao?”. Tang Vô Yên trợn mắt.

“Không thích không có nghĩa là không đi”.

Tang Vô Yên điên tiết nhìn người đàn ông càng ngày càng thích mồm mép này.

“Sao lại đến nơi xa thế?”.

“Có một cuộc triển lãm quan trọng, công ty vừa bước chân vào lĩnh vực này nên rất cần quảng bá”.

“Bao giờ anh về?”.

“Nhanh lắm...”.

Chưa tới mười giờ, Tô Niệm Cầm đã lăn ra ngủ. Anh thu xếp việc ở công ty để giao lại cho Dư Tiểu Lộ nên mấy hôm nay đều rất bận rộn, gần như không ngủ chút nào.

Tang Vô Yên co tròn bên cạnh anh, tay trái anh đặt trên vai cô.

Lúc này điện thoại ngoài phòng khách đột nhiên đổ chuông.

Tang Vô Yên khẽ khàng xuống giường, lao ra phòng khách nhấc máy. Chắc chắn là Tiểu Lộ quên điều gì, lúc nhấc máy Tang Vô Yên nghĩ.

“A lô...”.

Đối phương ngập ngừng một lúc mới nói: “Cô Tang phải không, tôi là Dư Vi Lan”.

Tang Vô Yên sững lại: “... Chào cô...”. Đột nhiên cô không biết nên xưng hô thế nào.

“Niệm Cầm ngủ rồi, để tôi đi gọi anh ấy”. Tang Vô Yên chuẩn bị đặt ống nghe xuống như chạy trốn.

“Không, không, không”. Dư Vi Lan vội vàng ngăn cô lại: “Tôi tìm cô”.

“Tìm tôi?”.

“Hình như cô Tang không chào đón tôi lắm?”.

“Đâu có, tôi...”. Tang Vô Yên ấp úng.

“Không sao, với tư cách mẹ kế từng bị Tô Niệm Cầm ghét bỏ, da mặt tôi đã được rèn luyện đủ dày rồi”. Dư Vi Lan nói đùa để không khí bớt căng thẳng.

Tang Vô Yên cười ngại ngùng.

“Vô Yên. Tôi có thể gọi cô như vậy giống Niệm Cầm và Tiểu Lộ không”. Dư Vi Lan nói: “Trước kia, quan hệ giữa tôi và Niệm Cầm rất tệ, tròn mười năm cậu ấy không nói với tôi được một lời tử tế”.

Đây đúng là phong cách giận dữ kiểu Tô Niệm Cầm, Tang Vô Yên nghĩ.

“Nhưng sau đó mọi thứ thay đổi. Cô biết không? Vô Yên, đó là vì cô. Cô đã làm cậu ấy thay đổi”.

“Tôi chẳng làm gì cả”.

“Không, cô làm cậu ấy yêu cô, điều đó là quan trọng nhất. Sau khi thực lòng yêu cô, đôi mắt cậu ấy mới trở nên sáng. Tình yêu giữa hai người khiến cậu ấy hiểu rằng, tình cảm cậu ấy dành cho tôi chẳng qua chỉ là tình cảm dành cho mẹ sau khi mẹ đẻ cậu ấy mất, chỉ vậy mà thôi”.

“Cảm ơn cô”. Tang Vô Yên hơi xấu hổ nói.

“Có gì đâu mà cảm ơn, Vô Yên, đây chỉ là một người mẹ đang thay con trai mình thuyết phục người mà nó yêu có thể yên lòng lấy nó thôi”.

Tang Vô Yên bật cười.

“Niệm Cầm đang làm gì vậy?”.

“Anh ấy đang ngủ”.

“Ừ, tôi đang lấy làm lạ chúng ta nói chuyện lâu như vậy sao cậu ta không đến ngăn lại. Cậu ta bảo vệ cô hơi quá”.

“Thực ra anh ấy suốt ngày chê tôi”.

“Gì cơ?”.

“Chê tôi vứt đồ lung tung, không biết nấu ăn, lại còn hát sai nhạc”.

“Haizz... là tôi dạy con không tốt. Vô Yên à, tôi sẽ uốn nắn lại định kiến của cậu ta”. Dư Vi Lan khẽ cười: “Cậu ta bay chuyến ngày mai à?”.

“Vâng. Chuyến chín giờ sáng”.

“Tôi có thể đi tiễn không?”. Dư Vi Lan hỏi.

“Tất nhiên là có thể!”.

Ở sân bay, cô mới chính thức gặp Dư Vi Lan lần đầu tiên. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp có gương mặt khá giống Dư Tiểu Lộ, nhưng dịu dàng và thanh nhã hơn. Tuy gương mặt rất trẻ nhưng vì thân phận nên ăn mặc rất già dặn và kín đáo.

Tang Vô Yên vẫn không biết nên xưng hô với cô ấy như thế nào.

Khi sắp đi, Tô Niệm Cầm quay đầu lại nói: “Quy định cũ, mỗi tối ngoan ngoãn ở nhà đợi điện thoại của anh”.

“Anh phiền quá”. Tang Vô Yên bĩu môi.

“Em dám chê anh phiền à?”. Tô Niệm Cầm hung dữ nói.

Hai tuần Tô Niệm Cầm đi công tác cảm giác của Tang Vô Yên đột nhiên biến thành chịu đựng. Tiểu Lộ và cô Trương đều đến ở với cô, nhưng hễ rảnh rỗi là cô lại nhớ anh. Nhớ những mệnh lệnh không được làm trái của anh, nhớ hàng lông mày nhướn lên mỗi khi anh nổi giận và cả những nụ hôn tham lam của anh.

Cô ra khỏi siêu thị, nhìn thấy một cửa hàng chuyên bán hồ lô đường lạnh ở tầng một, cô bỗng thấy buồn cười. Lần đầu tiên lừa Tô Niệm Cầm ăn hạt sơn trà ở bên trong hồ lô, chưa đến nỗi mày anh chau lại. Một người đàn ông ngoan cố và bá đạo như thế không ngờ lại sợ chua.

Tang Vô Yên về nhà, phát hiện có không biết bao nhiêu cuộc gọi nhỡ.

“Tang Vô Yên, muộn như vậy em còn đi đâu?”. Vừa bắt máy liền vang lên tiếng trách mắng của Tô Niệm Cầm.

“Niệm Cầm, em nhớ anh”. Tang Vô Yên không để tâm đến cơn giận của anh, cô áp tai vào điện thoại khẽ nói.

Đầu bên kia điện thoại hơi sững lại, không nói gì.

“Rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ...”. Tang Vô Yên tiếp tục nói.

Ở Tokyo đã là đêm khuya, anh vừa bàn bạc xong một dự án với luật sư của công ty, nghỉ giữa buổi ra ngoài gọi điện thoại. Vì vậy thỉnh thoảng Tang Vô Yên lại nghe thấy tiếng bước chân đi qua hành lang và cả tiếng thở của Tô Niệm Cầm.

“Ở nhà một mình em phải ngoan đó, anh sẽ cố gắng về sớm”. Anh nói.

Sau đó có người đi ra tìm Tô Niệm Cầm, anh đành vội cúp máy. Tang Vô Yên nhìn đồng hồ trên tường, chín giờ mười phút. Cô mới về muộn có mười phút thôi mà, anh chẳng kiên nhẫn chút nào, có vậy mà cũng cáu.

Tô Niệm Cầm hoàn thành mọi việc với tốc độ tên lửa, về nhà sớm một tuần.

Tiểu Tần đi cùng sau này nhớ lại hiệu suất làm việc thời gian đó cũng cảm thấy đáng sợ: “Thêm vài lần như thế chắc chắn sẽ có án mạng”.

Sau khi họ chuyển về nhà cũ, theo yêu cầu của Tang Vô Yên tầng hai được sửa thành một nhà kính lớn để trồng hoa. Rồi quyết định sẽ cưới trong nửa năm còn lại.

Sau khi gọi điện về hỏi ý kiến mẹ, Tang Vô Yên đột nhiên nói với Tô Niệm Cầm: “Hình như em nên đến nhà anh một chuyến”.

“Em nói thật lòng chứ?”.

“Tất nhiên rồi”.

Dù trả lời dứt khoát như vậy nhưng trên đường đi Tang Vô Yên vẫn cảm thấy căng thẳng.

“Gặp chị của Tiểu Lộ em nên gọi là gì?”. Câu hỏi này nếu không được giải quyết cô sẽ thấy không yên lòng.

“Cô Dư, Dư Vi Lan, bác Tô, bà Tô, chị Tiểu Lộ... tùy em chọn”.

“Anh gọi thế nào?”.

“Dư Vi Lan”.

“...”.

Một lát sau, Tang Vô Yên lại hỏi: “Tính bố anh thế nào, có đáng sợ không?”. Nghe nói những người như vậy đều rất cổ quái, hơn nữa còn sinh ra một người con như vậy nữa.

“Sao thế được, bây giờ ông già rồi nên hiền lắm, dễ tính như anh vậy đó”.

“...”.

8

Chiều tối mùa hạ mặt trời mãi không chịu xuống núi, hai người ăn cơm xong, Tang Vô Yên lười không muốn ra ngoài đi dạo.

Thế là Tô Niệm Cầm cùng cô ở nhà xem đĩa.

Họ không xem phim tình cảm lãng mạn, không ngờ Tang Vô Yên cũng xem say mê, Tô Niệm Cầm thấy rất lạ. Đầu cô tựa vào hõm vai anh, vừa lười biếng uống nước hoa quả vừa miêu tả tình tiết cho anh nghe.

“Nash một mình tới Princeton”.

“Ôi trời! Bạn cùng phòng William của anh ta có cô cháu gái đáng yêu quá”.

“Anh ta và bạn học uống rượu ở quán bar, họ nhìn thấy một cô gái tóc vàng xinh đẹp. Khi những người khác định tới làm quen, trong đầu Nash đã lập ra một công thức đảm bảo có thể hẹn hò được với người đẹp này... nhưng anh ta không thực hiện mà lao về phòng kí túc, viết nó lên cửa kính”.

Lúc đầu xem đến đoạn thú vị Tang Vô Yên còn cười khanh khách, sau đó tiếng kể chuyện cho Tô

Niệm Cầm càng lúc càng nhỏ, bàn tay bám vào người anh cũng nắm chặt hơn, có vẻ căng thẳng lắm.

“Anh ta đi tìm William khắp nơi nhưng không có ai quen William, trong danh sách học sinh cũng không có tên anh ta”.

“Bác sĩ nói với anh ta, William và tất cả những thứ đó chẳng qua chỉ là... chẳng qua chỉ là...”.

Tang Vô Yên lập đi lập lại câu nói đó, không thể kể tiếp được nữa, cô co tròn trong lòng Tô Niệm Cầm.

Anh hôn lên trán cô, nói: “Sao thế?”.

Tang Vô Yên không trả lời, mắt cô dán chặt vào màn hình, thần kinh toàn thân căng như dây đàn, bàn tay bám vào người anh rịn mồ hôi.

Tô Niệm Cầm không dám cử động, anh cũng đoán ra tình tiết bộ phim, anh cứ im lặng ngồi bên cô như thế. Đến giữa bộ phim, anh phát hiện cô đang âm thầm khóc, mặt cô tựa vào ngực anh, làm ướt một mảng áo.

Anh khẽ vỗ lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Hôm sau, Tô Niệm Cầm đến công ty bảo Tiểu Tần tìm giới thiệu và tư liệu về bộ phim đó. Khi Tiểu Tần mang tới, cô ấy đọc lời quảng cáo bộ phim: “He saw the world in a way no one could have imagined, nghe đặc biệt quá”.

Anh nhìn thế giới theo cách mà không ai có thể tưởng tượng được.

Bộ phim cải biên theo cuộc đời của một nhân vật có thật, nhà toán học John Forbes Nash, Jr. đoạt giải Nobel kinh tế năm 1994, nhưng Nash và vợ cả cuộc đời đều phải chiến đấu với căn bệnh hoang tưởng của ông.

Tô Niệm Cầm đóng tập tài liệu lại, bước ra mở cửa sổ. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy người phụ nữ anh yêu mạnh mẽ đến vậy. Đột nhiên anh rất muốn hút thuốc nhưng lại nghĩ đến bộ dạng nhe nanh múa vuốt tức giận vì việc này của cô nên cố kìm lại.

Gió mùa hạ thổi vào phòng, lật tung những tờ giấy trên bàn làm việc, một tờ trong số đó rơi xuống đất.

Trên đó có một dòng chữ tiếng Anh: “A Beautiful Mind”.

Chương 13: **Không bao giờ rời xa**

Còn ba mươi ngày nữa là đến đám cưới.

Tang Vô Yên nhìn chiếc bảng đen đếm ngược thời gian trên tường, tim đột nhiên đập loạn nhịp, cô cảm thấy hơi căng thẳng.

Ngày cưới chọn hơi gấp, ngày hai mươi mốt tháng sau thì cũng chỉ còn mấy ngày nữa. Vì ngày cưới rất gần nên phải nhờ người quen mới đặt được khách sạn. Theo tính cách của Tô Niệm Cầm chắc chắn sẽ không tổ chức tiệc rượu, nhưng vì mẹ cô quyết liệt yêu cầu nên cậu con rể tương lai cũng đành khuất phục.

Tang Vô Yên mở cuốn “Sổ tay chuẩn bị của cô dâu” Dư Tiểu Lộ đưa hôm qua, ngồi ngay ngắn trên sofa nghiêm túc nghiên cứu, Tô Niệm Cầm ngồi cạnh nghe đài.

Tang Vô Yên mở đến mục những việc cần chú ý khi chọn ngày cưới, buột miệng hỏi: “Tại sao người ta nói tốt nhất cả ngày âm và ngày dương đều là ngày xấu?”.

“Để cho tốt lành”. Tô Niệm Cầm nói.

“Ừm. Vậy ngày của chúng ta đều là ngày lành, chắc không sao chứ”.

“Đã định ngày rồi, đừng nghĩ nữa”.

Một lát sau, Tang Vô Yên lại hỏi: “Tại sao phải tránh kì kinh? Có phải vì cũng cảm thấy phụ nữ có cái đó không tốt lành?”.

Cô nhớ tới ngày trước xem phim cổ trang, rất nhiều đàn ông thời xưa khinh ghét thứ đó.

“Đúng là mê tín phong kiến”. Tang Vô Yên chê.

“Cái đó chắc không liên quan gì đến mê tín phong kiến đâu”. Tô Niệm Cầm nói.

“Vậy liên quan đến cái gì?”. Tang Vô Yên băn khoăn.

“Động phòng”. Tô Niệm Cầm trả lời ngắn gọn và thẳng thắn.

“...”. Mặt cô đỏ bừng.

Buổi tối, cô đứng trong nhà vệ sinh xem lịch, kì của cô là ngày mười ba, không đụng ngày, có thể động phòng.

Lúc chọn ngày cô thực sự không nghĩ đến chuyện này, không ngờ lại không trùng.

Cô làm dấu hiệu chiến thắng trong gương.

Những ngày sau đó, Tang Vô Yên vừa tập thể dục vừa chăm sóc da, còn đặt kiểu tóc, đặt váy cưới.

Đến ngày cuối cùng cô vẫn cảm thấy váy cưới quá dài cần sửa lại. Cô mặc váy cưới ngấm đi ngấm lại trước gương trong tiệm đồ cưới, Tiểu Lô, nhân viên trong tiệm làm tóc cho cô.

“Ngày mai trang điểm đậm không ạ?”.

“Không, tự nhiên là được”.

“Vậy còn chú rể ạ?”.

“Làm tóc một chút là được”.

Tang Vô Yên cau mày: “Có thể trang điểm cho tôi đẹp một chút, làm anh ấy xấu một chút được không?”.

“Tại sao?”. Tiểu Lô ngạc nhiên hỏi.

“Để người khác đỡ nói tôi không xứng với anh ấy”.

Tiểu Lô cười, cô được điều tới từ cửa hàng khác, chưa bao giờ gặp “anh Tô” mà mọi người nói này.

Lúc này, một người đàn ông lên lầu đứng phía sau nhìn Tang Vô Yên bật cười, anh ăn mặc rất thời trang, áo sơ mi bên trong màu hồng phấn.

Tiểu Lô khẽ đẩy Tang Vô Yên, cô quay lại.

“Bành Nhuệ Hành”.

“Vô Yên, lâu rồi không gặp”.

“Sao anh biết tôi ở đây”. Tang Vô Yên liếc nhìn lồng ngực rấn chần lộ ra qua chiếc áo sơ mi phanh ngực.

“Nhận được thiệp cưới của Tô Niệm Cầm, tôi liền tức tốc lao tới, vừa rồi mới nghe ngóng được từ chỗ thư kí Tần em đang ở đây”. Bành Nhuệ Hành vừa cười vừa bước tới.

Lồng ngực rầm rập đó hiện ra rõ ràng trước mắt cô, chiếc áo sơ mi hồng càng làm tôn lên vẻ hấp dẫn của anh. Tang Vô Yên lén nuốt nước bọt.

“Vô Yên”. Bành Nhuệ Hành tiếp tục nói : “Em vẫn còn cơ hội hối hận đấy”.

“Hối hận gì cơ?”.

“Không lấy anh ta, tôi có thể làm chú rể dự bị cho”. Bành Nhuệ Hành rất muốn phá đám đám cưới này, vì bộ dạng phát điên của Tô Niệm Cầm rất thú vị.

Tang Vô Yên phì cười.

Sau khi Bành Nhuệ Hành về, chứng sợ hãi trước hôn nhân của Tang Vô Yên đột nhiên bùng phát. Cô hỏa tốc gọi Tô Niệm Cầm đến, sau đó kéo anh đi mấy trung tâm mua sắm mà vẫn chưa chịu thôi, hơn nữa không hề mua gì.

Tô Niệm Cầm hỏi: “Vô Yên, em sao thế?”.

“Em đang tìm thứ này”.

“Thứ gì?”.

“Một chiếc áo sơ mi nam màu hồng kiểu dáng vô cùng đơn giản”.

“Mua làm gì? Tặng ai à?”.

“Cho anh mặc”.

“Tại sao anh phải mặc màu hồng?”. Tuy anh không có nhiều khái niệm về màu sắc lắm nhưng cũng biết màu gì có thể làm tôn lên sự chín chắn của đàn ông.

“Anh nhất định phải chứng minh được anh mặc nó đẹp hơn Bành Nhuệ Hành nhiều, nếu không em không cam tâm lấy anh thế này đâu”. Cô nói thẳng.

Buổi tối, Tiểu Tần cầm bản kế hoạch khớp lại từng bước trong buổi lễ ngày mai với Tang Vô Yên. Tang Vô Yên vừa nhớ vừa quên, trong lòng không chắc chắn chút nào.

Đêm đó theo phong tục của nhà họ Tô, Tô Niệm Cầm phải về nhà họ Tô, Tang Vô Yên ở trong căn biệt thự, sáng mai Tô Niệm Cầm sẽ đến đón cô.

Lí Lộ Lộ và Hứa Tây đều tới ở cùng Tang Vô Yên, họ biết cô căng thẳng bèn nói chuyện với cô. Lồng

cô vốn đã không yên, giờ Tô Niệm Cầm không ở bên càng thấy hoảng loạn hơn. Đến lúc hơn mười hai giờ, mọi người đều buồn ngủ díp mắt lại.

Mẹ cô nói: “Được rồi được rồi, ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm đấy”.

Mẹ cô ra lệnh một cái, tất cả mọi người lần lượt về phòng.

Tang Vô Yên nằm trên giường, nghe tiếng tim mình đập thành thịch thịch thịch như sắp vọt ra ngoài, từ nhỏ tính cô vốn vô tư, trước kia trước khi thi đại học rất nhiều phụ huynh nghĩ đủ cách để làm giảm áp lực cho con cái, tránh sát đến ngày thi chúng mất ngủ. Nhưng cô không hề căng thẳng chút nào, mầy hôm thi cứ đặt lưng xuống giường là ngủ say như chết.

Bố cô cười nói: “Tố chất tâm lí của con gái chúng ta thật là tốt!”.

Mẹ cô tức giận giải thích: “Tố chất tâm lí cái gì chứ, rõ ràng là đầu óc đơn giản”.

Tang Vô Yên sống trên đời hơn hai mươi năm không biết mất ngủ là gì, đột nhiên đêm trước ngày cưới lại không ngủ được. Mắt cô mở thao láo, không thấy buồn ngủ chút nào, sau đó đếm từ cừu vui vẻ đến sói xám vẫn không thấy buồn ngủ, chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh.

Lúc thì cô nghĩ nhờ mưa thì làm sao; lúc khác lại nghĩ, mình mặc váy quây nhờ rơi xuống thì làm sao; một lúc sau lại nghĩ nếu đang đi trên đường xe cưới chết máy thì làm thế nào... nghĩ mãi nghĩ mãi, bản thân cô cũng cảm thấy buồn cười.

Cô cầm di động ở đầu giường lên xem, đã hai giờ rồi, không biết Tô Niệm Cầm đã ngủ chưa. Đột nhiên cô rất muốn gọi điện cho anh nhưng lại sợ anh ngủ rồi, sẽ làm mất giấc ngủ của anh, hoặc điện thoại anh không để bên người, làm người khác thức giấc.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cô nhắn cho anh hai chữ: Niệm Cầm.

Cô chưa bao giờ nhắn tin cho anh vì biết có nhắn cũng vô dụng. Nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô lại làm vậy. Nhắn tin xong, một lúc sau cô nghe thấy hình như trời mưa, di động cũng rung lên theo.

“Niệm Cầm!”. Tang Vô Yên kích động bắt máy.

“Ừ”. Anh đáp, giọng nghe có vẻ rất buồn ngủ.

“Sao anh biết là em gọi anh?”. Gọi trong tin nhắn.

“Anh nghe thấy có tin nhắn đến liền nghĩ có phải em không ngủ được, đang tìm anh không”. Anh dịu dàng nói.

“Anh cũng không ngủ được à?”. Cô vui vẻ hỏi.

“Ngủ rồi, di động để dưới gối, rung một cái là tỉnh luôn”.

...

Hai người liền bắt đầu thì thảo trò chuyện, mỗi người một câu. Cuối cùng Tô Niệm Cầm không thể trụ được nữa, cứ thế ngủ thiếp đi. Tang Vô Yên áp tai vào điện thoại, cô có thể nghe thấy tiếng thở nhịp nhàng, chậm rãi của anh. Anh không nằm mơ cũng không nói mơ, ngủ rất ngoan.

Tang Vô Yên nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ sáng dần lên, mưa cũng đã tạnh cô mới cầm điện thoại ngủ thiếp đi.

Chắc mới ngủ chưa được một tiếng thì bị gọi dậy, sau đó bắt đầu ngày quan trọng nhất trong đời, khi tất cả mọi việc đã kết thúc thì đã là chín giờ tối.

Bên nhà Tô Niệm Cầm tất nhiên không có ai dám vào làm náo loạn phòng tân hôn, còn mẹ cô cũng biết hai người mệt lắm rồi nên một tay ngăn đám tiểu quỷ Hứa Tây, Lí Lộ Lộ lại.

Khi hai người về tới nhà đều thở phào nhẹ nhõm.

Tô Niệm Cầm vừa tháo cà vạt vừa nói: “Anh đi tắm trước đây”. Đó vốn là một câu nói rất bình thường, thời gian hai người sống với nhau cộng lại cũng hơn một năm rồi, nhưng chăn ga gối đệm màu đỏ tươi, chữ song hỷ dán khắp nhà và đồng củ lạc, táo đỏ, hạt sen trên giường khiến không khí trở nên mờ ám.

Tang Vô Yên đỏ mặt: “Ừm... Lát em tắm”.

Tô Niệm Cầm tắm chậm hơn bình thường một chút, lúc ra vẫn theo thói quen chỉ quấn một chiếc khăn tắm mỏng. Anh ở trong phòng tắm hơi lâu nên mặt đỏ hồng, màu môi cũng đậm hơn ngày thường một chút.

“Chắc anh không định động phòng đấy chứ?”. Tang Vô Yên hỏi.

“Chẳng lẽ em định ngày mai mới động phòng?”.

“Ờ...”. Chuyện đó thì...

Lúc này Tô Niệm Cầm đã tới gần, nâng cằm cô lên hôn. Cô hôn đáp trả sau đó thuận thế ngồi xuống giường, phủi đám hạt sen, củ lạc trong chăn xuống đất.

Người anh ép xuống, môi cũng bắt đầu từ mặt di chuyển đến những chỗ khác, hơi thở của anh nặng dần, tay luôn xuống dưới váy cô.

Tang Vô Yên mơ màng mở mắt, nhìn thấy vành tai Tô Niệm Cầm đỏ ửng, lúc anh muốn làm việc đó toàn thân luôn đỏ ửng như vậy.

Làn da trước ngực cô bị râu anh cọ vào buồn buồn.

“Em phải đi tắm”. Cô nói.

Tô Niệm Cầm lưu luyến buông cô ra với vẻ rất không bằng lòng.

Kết quả, Tang Vô Yên vào phòng tắm chưa đầy mười giây đã lao ra, nhìn Tô Niệm Cầm vẻ vô tội.

“Niệm Cầm...”. Giọng có vẻ rất xấu hổ.

“Sao thế?”.

“Em bị rồi”.

...

Đêm động phòng hoa chúc duy nhất trong đời đã bị một thứ không mời mà đến phá hoại như thế đấy.

Ngày hôm sau, Lí Lộ Lộ nghe Tang Vô Yên kể lại, suýt nữa cười lăn ra đất.

“Tang Vô Yên, cậu buồn cười quá”.

“Có phải tại tớ đâu”. Tang Vô Yên chưa bao giờ cảm thấy ảm ức như vậy.

“Tớ có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Tô đại thiếu gia lúc đó”.

“Tớ có cố tình đâu, ai mà biết cái đó đến sớm mười ngày chứ. Hơn nữa lần nào kì của tớ cũng chuẩn lắm”. Tang Vô Yên che mặt rên rĩ.

Sau đám cưới, trong nhà xảy ra một chuyện kì lạ.

Chuyện kì lạ này trong mắt Tang Vô Yên có thể giải thích thành: Người đàn ông này càng ngày càng trở nên quái đản.

Sau khi Tang Vô Yên tốt nghiệp, cô làm việc ở một trung tâm tư vấn tâm lí ở thành phố A, tuy công việc khá nhẹ nhàng nhưng cũng thường xuyên làm thêm giờ hoặc cùng bạn bè đi dạo phố. Vì vậy nhiều lúc cô không về nhà sớm hơn Tô Niệm Cầm.

Có điều vì mới cưới nên chỉ cần cô ở nhà là sẽ vui mừng hơn hờ ra mở cửa đón Tô đại thiếu gia về nhà, ôm anh một cái thật chặt, dù Tô Niệm Cầm làm việc cả ngày rất mệt mỏi, anh cũng sẽ gắng mỉm cười hôn lên trán cô.

Tô Niệm Cầm lại có một thay đổi nhỏ. Trước kia anh luôn tự rút chìa khóa mở cửa vào nhà. Nhưng từ sau khi kết hôn, anh không còn thói quen rút chìa khóa nữa, dù có mang theo người cũng phải nhấn chuông, đợi cô ra mở cửa.

Có lúc anh sẽ đứng đợi vài phút để chắc nhà không có người mới rút chìa khóa ra.

Lái xe, Tiểu Tần và cả Tang Vô Yên đều không để ý đến chuyện này, mãi cho đến một ngày.

Hôm đó là cuối tuần, vì một số việc quan trọng Tô Niệm Cầm phải đến công ty, Tang Vô Yên ở nhà ngồi xem ti vi trên sofa. Khi Tô Niệm Cầm nhấn chuông cửa, cô đang xem đến đoạn hấp dẫn không nỡ ra mở.

Anh không bao giờ quên mang chìa khóa nhưng tiếng chuông cứ vang lên hết lần này đến lần khác.

Cô vừa lăm bằm vừa mở cửa cho anh. Mở khóa cửa xong Tang Vô Yên mãi xem phim nên không chào hỏi gì mà chạy thẳng vào xem tiếp.

Sau khi hết một tập, Tang Vô Yên cười sung sướng, lúc này mới nhớ ra sao ngoài cửa không có động tĩnh gì, hình như Tô Niệm Cầm vẫn chưa vào nhà.

Không thể nào!

Cô lăm bằm, rõ ràng cô đã mở cửa rồi mà. Thế là Tang Vô Yên đặt điều khiến ti vi xuống bước ra cửa ngõ: Cửa mở rộng, Tô Niệm Cầm sầm mặt đứng ngoài cửa không động đậy, lái xe cầm ô đứng sau lưng anh cố gắng lên mà không biết làm gì.

Lúc này trời đang mưa rất to, tuy ngoài cửa có mái hiên khá rộng nhưng nước mưa bị gió tạt làm ướt vai anh.

Tang Vô Yên thấy rất lạ.

“Sao anh không vào?”.

Tô Niệm Cầm mặt mày u ám, không trả lời cô, sắc mặt còn khó coi hơn bầu trời xám xịt ngoài kia.

Tang Vô Yên nghĩ bụng, lẽ nào có ai chọc giận anh sao? Thế là cô cũng bắt đầu thấy giận.

Hai người cứ đứng như thế, một người bên trong, một người bên ngoài, lại mất thêm gần mười phút nữa, chú lái xe là người đầu tiên không thể kiên nhẫn được nữa: “Bên ngoài mưa tạt, anh Tô vào trong đi đã rồi nói”.

Tang Vô Yên thấy áo anh càng lúc càng ướt, đột nhiên cũng thấy đau lòng, đang định thỏa hiệp thì Tô Niệm Cầm phát “bệnh”.

“Đóng cửa lại! Làm lại từ đầu!”. Tô Niệm Cầm vừa tức giận nói vừa bước lên kéo cửa vào.

Cửa đóng “rầm” một tiếng.

Tang Vô Yên giật mình suýt nhảy dựng lên.

Làm lại từ đầu là sao? Cô tự hỏi.

Ba giây sau, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Tang Vô Yên thực sự rất băn khoăn, không biết Tô Niệm Cầm bị làm sao. Để hiểu rõ vấn đề, cô lại mở cửa, nhìn Tô Niệm Cầm đợi phản ứng tiếp theo của anh, không ngờ anh vào nhà cởi giày rồi đưa tay ra, nhẹ nhàng nói: “Anh về rồi, Vô Yên” như bình thường.

Tang Vô Yên ngẩn ra “Ừ” một tiếng, cầm tay anh. Tiếp đó anh ôm cô vào lòng khẽ hôn lên trán cô.

Tô Niệm Cầm vào phòng ngủ lấy đồ, mở nước, tắm rửa... như bình thường. Để mặc Tang Vô Yên đứng ngơ ngẩn ngoài cửa rất lâu.

Mọi thứ dường như vẫn như mọi khi, chỉ có điều sắc mặt anh vẫn còn hơi u ám, nụ hôn hơi gượng gạo và bờ môi anh đã lạnh cóng vì đứng ngoài quá lâu.

Để nghiên cứu xem vấn đề xảy ra ở đâu, ngày hôm sau Tang Vô Yên cố tình lặp lại hành động hôm trước.

Cô dự đoán thời gian anh về nhà, cố tình chỉ để cửa khép hờ không khóa.

Tô Niệm Cầm vẫn bấm chuông.

Lần thứ ba, cô mở sẵn cửa, sau đó đi làm việc khác, Tô Niệm Cầm về nhà vẫn bấm chuông cửa.

Cuối cùng cô cũng hiểu, không phải anh muốn cô ra mở cửa mà là anh bắt ép cô phải ra chào đón anh về nhà!

Dựa vào cái gì chứ??? Tang Vô Yên cần nhắc với Trình Nhân qua điện thoại: “Anh ấy tưởng anh ấy là đàn ông Nhật chắc? Lại còn bắt tớ ngày ngày cúi chào trước cửa nói ‘Mừng anh về nhà, anh vất vả quá’ chắc?”.

Tuy trong nhà anh rất có địa vị kinh tế nhưng cũng không thể hống hách như thế chứ, cô cũng có thể tự nuôi được mình mà.

Trình Nhân phá ra cười ở đầu dây bên kia.

“Cậu đừng cười nữa được không, tớ đã phiền não lắm rồi”.

“Anh ấy bảo sao?”.

“Anh ấy chẳng nói gì cả”.

“Bình thường thì sao?”.

“Ngoài chuyện này ra anh ấy hoàn toàn bình thường”.

Có lúc, Tang Vô Yên mở cửa xong cố tình quên anh ngoài cửa, dù phải đứng hai mươi phút hay một tiếng, Tô Niệm Cầm cũng quyết không thỏa hiệp. Nhất định phải làm lại từ đầu: Cô dắt tay anh, anh hôn lên trán cô.

“Cậu cứ để mặc anh ấy đứng đấy, cho anh ấy đứng cả tối xem còn làm thế nữa không?”. Trình Nhân vô tư nói.

“Tớ không để ý đến anh ấy, chắc anh ấy sẽ đứng đến khi trời sáng”. Với tính khí của Tô Niệm Cầm thì dám thế lắm.

“Thế gọi là đáng đời”.

“Tớ...”. Tang Vô Yên xị mặt, nhưng mà cô thấy xót.

Tuần sau đó, buổi trưa Tang Vô Yên ăn trưa cùng đồng nghiệp ở trung tâm tư vấn, một đồng nghiệp đột nhiên nói đến một số bệnh án mọi người mới tiếp nhận gần đây.

Cô học về tâm lí học trẻ em nên phần lớn bệnh nhân cô ấy tiếp xúc là trẻ em. Nhưng cô bạn đồng nghiệp tên Triệu Minh kia lại toàn gặp các vụ về hôn nhân gia đình, cô ấy kể về đủ mọi trường hợp, nghe cũng thú vị lắm.

Ăn cơm xong, Triệu Minh kết thúc cuộc nói chuyện bằng một câu cảm thán: “Ôi, hôn nhân ấy mà... haizz”.

Hôm đó, câu nói đã nghe rất nhiều lần này đột nhiên lại khiến Tang Vô Yên thấy đồng cảm, buổi chiều cô vào phòng làm việc của Triệu Minh, kể về hành động bất thường của Tô Niệm Cầm.

“Trước khi kết hôn, bọn tớ đã sống cùng nhau rồi, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện này”. Tang Vô Yên nói thêm.

Triệu Minh cười: “Đây là một loại nghi thức của đàn ông. Trước khi cưới hai người chỉ là người yêu, nhưng sau khi cưới anh ấy phải dùng một phương thức để thể hiện cậu là vợ của anh ấy, trở thành một phần thực sự trong cuộc đời anh ấy”.

“Tại sao anh ấy lại chọn phương thức này?”.

“Anh ấy không muốn cậu lơ là anh ấy”.

“Chẳng lẽ tớ thân mật chào đón anh ấy về nhà là có thể thể hiện tớ không lơ là sao?”.

“Đàn ông thích dùng một phương thức rõ ràng để thể hiện bản thân, ví dụ anh ấy muốn cậu đeo nhẫn để chứng minh thân phận của cậu, cũng hi vọng có thể dùng cách nào đó để thể hiện anh ấy xếp vị trí số một trong lòng cậu. Đó là nghi thức của họ”.

“Vậy tớ có thể hiểu là anh ấy làm thế vì quá yêu tớ không?”.

“Tất nhiên rồi”. Triệu Minh khoanh tay gật đầu khẳng định.

“Trừ khi li hôn với anh ấy, tớ sẽ phải chiều ý anh ấy cả đời à?”.

“Theo một phương diện nào đó thì anh ấy rất trẻ con. Đến khi tâm lí anh ấy thực sự trưởng thành, cảm thấy an toàn về cuộc hôn nhân của mình thì tự nhiên sẽ biến mất thôi”.

Trẻ con á? Tang Vô Yên nghĩ đi nghĩ lại hai chữ này trên đường về nhà, cùng nghiên cứu tâm lí xã hội, Lí Lộ Lộ luôn cho rằng sự bá đạo của Tô Niệm Cầm thể hiện chất đàn ông của anh, còn Triệu Minh lại bảo là trẻ con.

Đàn ông? Trẻ con?

3

Dù là đàn ông hay trẻ con, nhưng cách giáo dục một đứa trẻ thực sự lại rất đặc biệt.

Sau khi Tiểu Kiệt được Dư Vi Lan chính thức nhận nuôi, cậu bé được đổi tên là Tô Quân Kiệt. Mọi người vẫn gọi cậu bé là Tiểu Kiệt, trừ Tô Niệm Cầm. Anh luôn gọi cả họ lẫn tên “Tô Quân Kiệt”. Về mặt luật pháp, anh là anh trai của Tiểu Kiệt.

Bắt đầu được điều trị từ năm hai tuổi, sau ba năm Tiểu Kiệt đã gần như một đứa trẻ bình thường. Nhưng vẫn rất hiếu động, cá tính hướng nội, khả năng giữ thăng bằng khi đi lại không tốt.

Tiểu Kiệt rất bảm Tang Vô Yên, như Dư Tiểu Lộ nói thì là: “Hai anh em nhà họ Tô chúng ta đều trúng bùa của Tang Vô Yên”.

Trẻ con gần như đều có một tật, đó là không thích ăn rau. Thế là Tang Vô Yên và cô Trương giúp việc cùng xắt nhỏ rau trộn với thịt xay, làm thịt viên trộn rau cho Tiểu Kiệt ăn với cơm.

Khi Tiểu Kiệt ăn cơm, bàn tay cầm đũa dùng sức không đều, không cẩn thận là làm đổ bát cơm. Cô bèn dứt cho cậu bé từng miếng một, vừa dứt vừa nói: “Tiểu Kiệt, há miệng ra nào. Ừm, ngoan quá”.

Tô Niệm Cầm thì ngược lại với trẻ con, anh không thích ăn thịt, nhất là những thứ có xương như cá, chỉ thích ăn rau, thích ăn rau có vị đắng nhất. Những rau xanh có vị đắng ở thành phố A, mùa xuân có măng, mùa hạ có mướp đắng.

Sau này vì anh, Tang Vô Yên đã học cô Trương làm món mướp đắng xào, anh đặc biệt thích ăn món đó. Tang Vô Yên không thích món ấy chút nào, có điều trong nhà Tô Niệm Cầm là to nhất, cái gì cũng phải chiều theo anh.

Nhưng Tiểu Kiệt đến một cái thì khác ngay, cả nhà đều phải chiều cậu bé, khẩu vị của Tô Niệm Cầm bị xếp qua một bên.

Bữa tối, anh cau mày ăn hai miếng cơm rồi buông đũa.

Tang Vô Yên nói: “Anh là người lớn mà, ăn tạm đi”. Sau đó mặc kệ anh, tiếp tục dứt cơm cho Tiểu Kiệt.

“Tiểu Kiệt, há miệng nào”.

“Ừm... ngoan quá”.

“Miếng nữa nào”.

Cô đỡ cho Tiểu Kiệt ăn nửa bát cơm, quay đầu lại gấp thức ăn thì thấy Tô Niệm Cầm ngồi đó, gần như không động đũa.

“Anh không ăn sao?”. Tang Vô Yên hỏi.

Anh đẩy ghế ra đứng dậy: “Ăn không vào”.

Tang Vô Yên bần khoản, mấy món này đều do cô Trương nấu mà, có phải cô làm đâu, sau tự nhiên lại ăn không vào?.

“Em muốn ăn thịt viên”. Tiểu Kiệt kéo tay áo Tang Vô Yên.

Nửa bữa cơm còn lại, Tô Niệm Cầm quả nhiên không ăn nữa, ngồi một mình xem ti vi trong phòng khách, không ngừng đổi kênh. Tiếng ti vi rất to, gần như át cả tiếng Tang Vô Yên dỗ Tiểu Kiệt.

“Anh không ăn thật hả?”.

“Giận no rồi”.

“Anh đã ba mươi rồi, sao lại còn bì với trẻ con”. Tang Vô Yên cúi đầu, ôm cổ anh từ phía sau.

Tô Niệm Cầm ngẩng mặt lên, định hôn cô.

Tang Vô Yên tránh đi: “Còn có trẻ con mà”.

Anh liền nổi cáu: “Bảo Dư Vi Lan đón con trai cô ta về, nhận về không tự nuôi, ngày nào cũng gửi đến nhà anh”.

Tang Vô Yên không nhịn được cười: “Anh là anh trai đấy”.

Đến đêm, cho Tiểu Kiệt tắm rửa đi ngủ xong, Tang Vô Yên mới có thời gian hỏi anh: “Anh đói không? Em nấu mì cho anh nhé”.

“Không ăn mì”.

“Thế anh muốn ăn gì?”.

“Thịt viên”.

“Thịt viên á?”. Tang Vô Yên nghi hoặc, không phải anh không ăn món đó sao?

“Thịt viên trộn với cơm, sau đó em nói ‘Niệm Cầm, há miệng nào’”. Anh đáp không chút đỏ mặt.

Tang Vô Yên sững người rồi đỏ mặt phì cười. Anh chàng này làm nũng cũng lắt léo dữ.

Ngày hôm sau, Tang Vô Yên và Dư Tiểu Lộ đi siêu thị mua đồ, để Tô Niệm Cầm ở nhà một mình trông Tiểu Kiệt.

Tô Niệm Cầm ngồi trên sofa nghe tin thời sự, mặc kệ thằng bé.

Tiểu Kiệt hiếu động, tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi trên ghế mà vác ghế treo lên cầu thang tầng hai. Mới treo được hai bậc đã bước hụt ngã lăn ra đất.

Tô Niệm Cầm nghe tiếng bước tới, nghiêng đầu hỏi: “Tô Quân Kiệt?”.

Trẻ con híc híc hai tiếng là dấu hiệu sắp khóc đến nơi, bệnh của cậu bé khiến nó bầm sinh không thích khóc, nhưng sau này nó phát hiện chỉ cần mình khóc là sẽ được Tang Vô Yên và mọi người quan tâm hơn, thế là cũng bắt đầu dùng chiêu này.

“Chảy máu à?”. Tô Niệm Cầm hỏi.

“Không”. Thằng bé ghen ngào nói.

“Trật khớp xương à?”. Tô Niệm Cầm lạnh lùng hỏi tiếp, hoàn toàn không cảm thấy anh là người lớn còn Tiểu Kiệt là một đứa bé năm tuổi.

Tiểu Kiệt không biết “trật khớp xương” mà Tô Niệm Cầm nói nghĩa là gì.

“Có cử động được tay chân không?”. Tô Niệm Cầm không đủ kiên nhẫn để giải thích.

“Có”. Thằng bé ầm ứ khóc.

“Vậy là không sao rồi, đừng khóc nữa”. Tô Niệm Cầm không hề cúi xuống bế nó lên, chỉ quay về chỗ ngồi làm tiếp việc của mình, đồng thời ra lệnh: “Tự mình bò dậy, tốt nhất là đừng có khóc”.

“Tại sao không được khóc?”. Tiểu Kiệt bĩu môi, cố nén khóc, nó biết lời Tô Niệm Cầm nói thông thường đều không thể làm trái.

“Em là đàn ông, đàn ông phải bảo vệ kẻ yếu, sao có thể muốn khóc là khóc được”.

“Nhưng em là trẻ con mà”.

“Trẻ con á? Biết đi biết nói thì không thể coi là trẻ con nữa rồi”. Tô Niệm Cầm phát biểu ý kiến: “Tô Quân Kiệt, nhớ cho kĩ em là đàn ông, trách nhiệm của đàn ông nhà họ Tô là phải bảo vệ phụ nữ trong nhà”.

“Vậy em có thể bảo vệ chị Vô Yên không?”.

“Cô ấy thì không được, cô ấy nằm trong phạm vi quản lí của anh, em phải tìm người khác”. Tô Niệm Cầm nhướn mày, tuyên bố.

“Ừm...”. Tiểu Kiệt khẽ nhúu mày nửa hiểu nửa không, đáp.

Tiếp đó Tang Vô Yên phát hiện, mỗi lần để Tô Niệm Cầm và Tiểu Kiệt ở riêng với nhau, Tiểu Kiệt đều sẽ thay đổi một chút. Một lần, cô và Tiểu Lộ ngồi buôn chuyện công ty bách hóa giảm giá, Tiểu Kiệt ngồi xem truyện tranh, một lúc sau ngẩng đầu lên, nhìn ngó hai người họ sau đó ra vẻ cảm thán nói: “Haizz, phụ nữ đúng là...”.

Còn có một lần, Tang Vô Yên nổi hứng định tắm cho Tiểu Kiệt, không ngờ thằng bé từ chối, đứng nấp sau cửa nhất quyết không chịu cho cô vào: “Chị là phụ nữ, em là đàn ông, sao chị có thể xem em tắm được”.

Tô Niệm Cầm ngồi ngoài hài lòng gật đầu.

4

Tuy nói như vậy nhưng Tiểu Kiệt vẫn bám dính lấy Tang Vô Yên như kẹo kéo. Chỉ cần nhìn thấy Tang Vô Yên là nhất quyết không chịu đi, đến một lần là khóc một trận.

Cô vốn không thích trẻ con lắm, nhưng không biết tại sao lại đặc biệt thích Tiểu Kiệt. Dù nó đã được năm tuổi nhưng về nhiều mặt vẫn như một đứa trẻ hai, ba tuổi, không nghe lời như trước, càng ngày càng nghịch.

Trong góc vườn có một hồ cá. Cái hồ rất nông, chắc chỉ sâu khoảng ba mươi phân, trong đó có mấy chục con cá cảnh. Nuôi lâu ngày, chúng không sợ người chút nào. Có lúc nghe thấy tiếng người nói chuyện liền tưởng sắp cho chúng ăn, cả đám chen chúc ngoi lên.

Tô Niệm Cầm thích cá.

Anh hay cho chúng ăn, có lúc anh khẽ thò tay xuống nước, lũ cá không sợ, ngược lại còn tưởng là thức ăn mới bèn vây lại cắn ngón tay anh, buồn buồn, làm anh bật cười.

Tang Vô Yên biết Tô Niệm Cầm rất quý lũ cá đó.

Một buổi chiều nọ, Tiểu Kiệt chạy ra vườn chơi. Tang Vô Yên đi tìm thằng bé, vừa ra khỏi cửa đã trợn mắt. Lũ cá bị Tiểu Kiệt dùng vợt vớt lên bờ, không biết để bao lâu rồi, chúng nằm im không động đậy.

“Tô Quân Kiệt!”. Tang Vô Yên giận dữ quát.

“Dạ”. Thằng bé ngẩng đầu lên đáp, vẫn tiếp tục vớt đám cá nhỏ đang tháo chạy kia.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy giận, liền kéo thằng bé dậy sau đó phát vào hông nó hai cái.

Tiểu Kiệt khóc “òà” lên.

Tang Vô Yên liền thấy hối hận, lại ôm nó vào lòng: “Không khóc không khóc, Tiểu Kiệt không khóc”.

“Em chỉ thấy lũ cá ở trong nước nghển đầu lên có vẻ khó thở, muốn ra ngoài, em liền vớt chúng ra phơi một lúc rồi lại thả vào”. Tiểu Kiệt nước mắt nước mũi tèm lem nghẹn ngào giải thích.

Tang Vô Yên xoa đầu thằng bé, bế nó lên.

Thằng bé vùi đầu vào lòng cô, lau khô nước mắt nói với vẻ đau lòng: “Chị Vô Yên, em yêu chị như thế, vừa nãy sao chị nỡ đánh em?”.

“...”.

Một lúc sau, Tang Vô Yên nói với Tiểu Kiệt: “Đợi anh Niệm Cầm về, em phải ngoan ngoãn nhận lỗi với anh ấy, nếu không anh ấy mà nổi giận thì cả nhà chẳng ai can được đâu, chưa biết chừng còn đánh cả chị nữa”.

Tô Niệm Cầm vừa về đến nhà, Tiểu Kiệt liền chạy tới trước mặt anh nghiêm túc kể lại lỗi lầm hồi chiều, bộ dạng ảm ức ghê lắm, tiếc là không dám khóc trước mặt Tô Niệm Cầm, cứ cố nín khóc mãi.

Nghe xong, Tô Niệm Cầm không giận thật, chỉ nói: “Chết rồi thì thôi, sau này đừng làm những chuyện ngốc nghếch vậy nữa”.

Thấy Tô Niệm Cầm nói thế, thần kinh căng như dây đàn cả buổi chiều của thằng bé cuối cùng cũng giãn ra, nó ôm lấy chân Tô Niệm Cầm lại rì rỉ khóc.

Tô Niệm Cầm cau mày, bế Tiểu Kiệt lên: “Không phải anh đã bảo, em là đàn ông, không được khóc sao?”.

Tiểu Kiệt lập tức nén không khóc ra tiếng, sau đó sục sục nói: “Tiểu Kiệt không khóc nữa”.

Thấy bộ dạng ảm ức của nó, Tang Vô Yên bật cười, bóc một cái kẹo cho nó ăn. Miệng nó ngậm kẹo, vừa khóc nước mũi chảy ra, nước dãi cũng chảy ra, đột nhiên chợt nghĩ ra điều gì, nó ôm cổ Tô Niệm Cầm, chu môi thơm “chụt” vào má anh một cái: “Cảm ơn anh”.

Thơm xong, thằng bé bôi hết nước đường, nước mũi, nước dãi, nước mắt lên mặt Tô Niệm Cầm.

Sắc mặt Tô Niệm Cầm liền chuyển từ đen sang xanh rồi từ xanh sang trắng, cuối cùng trở lại với màu đen, anh nghiêm mặt nói: “Nhóc con!”. Không hề có vẻ giận dữ.

Khi Tiểu Kiệt chạy đi chơi, Tô Niệm Cầm cầm chiếc khăn ướt Tang Vô Yên đưa, hỏi: “Lúc nãy em đánh nó hả?”.

“Giận quá liền phát vào mông nó hai cái”.

“Sau này lúc giận đừng đánh trẻ con, nói nó hiểu là được rồi. Nếu muốn đánh thật, thì cũng đợi hết giận rồi đánh, tránh tức giận đánh nặng tay quá”. Anh khẽ nói.

Tang Vô Yên gật đầu, mỉm cười. Cô luôn tưởng anh không thích trẻ con, hóa ra hoàn toàn không phải vậy.

Lúc đi ngủ, Tang Vô Yên nằm trong lòng anh hỏi: “Anh bảo chúng mình sinh con gái hay con trai?”.

“Đều được”.

“Anh thích con gái hay con trai?”.

“Con gái”. Anh đáp không chút do dự.

“Tại sao?”.

“Con trai có gì hay, cứ như Tiểu Kiệt ấy, lớn lên chỉ biết tranh mẹ nó với anh”.

“Con gái thì không tranh à?”.

Nếu là con gái, anh sẽ dành cho nó tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới này”. Lúc nói điều đó, mắt anh sáng long lanh, thần sắc vô cùng dịu dàng và hạnh phúc.

“Thế con gái sẽ bị anh chiều đến không biết trời cao đất dày là gì, không ai dám rước nó đâu”.

“Thế càng tốt, nó ở với anh được rồi, không lấy ai. Anh nuôi nó cả đời”.

Sau chuyện đó không lâu, Tang Vô Yên cảm thấy cơ thể có gì khác thường. Lúc đó Tô Niệm Cầm đang đi công tác ở Hồng Kông. Cô một mình tới bệnh viện phụ sản kiểm tra, lúc nhận kết quả tâm trạng cô có hơi khác thường.

Cô đã từng nghĩ tới việc có con, nhưng luôn cảm thấy hình như bản thân mình cũng chưa lớn, nuôi

con thế nào đây.

Lí Lộ Lộ nói: “Bảo cậu không có tình thương, cậu khá là tốt bụng. Bảo cậu có tình thương, sao cậu lại không yêu trẻ con như vậy”.

Dù là Tiểu Kiệt hay những đứa trẻ khác, phần lớn trẻ em mà cô tiếp xúc đều đã được mấy tuổi, có khả năng làm việc tự lập, hoàn toàn khác với trẻ sơ sinh. Cô chưa bao giờ có hứng thú với trẻ sơ sinh, luôn cảm thấy chúng là những động vật thân mềm chỉ biết nhỏ nước miếng, nước mũi.

Lúc con của Hứa Tây chưa tròn nửa tuổi cô còn không dám bế nó.

Sau khi cô và Tô Niệm Cầm cưới nhau, lúc đầu cô luôn nhắc anh tránh thai. Sau này mấy lần quên bước đó cũng không có bầu, dần dần cũng yên tâm, gần như lơ là việc tránh thai. Cho tới ngày hôm nay cô cầm kết quả kiểm tra.

Trước cổng bệnh viện, một thai phụ đi về phía cô, bụng chị ấy to khủng khiếp, hai chân cũng sưng phù lên. Thông thường thấy cảnh này Tang Vô Yên đều tránh xa. Mấy tháng cuối thai kì của Hứa Tây, cô không dám đến gặp cô ấy. Nhưng lần này cô cứ đứng ngẩn ra nhìn chị ấy đi tới.

Nghĩ một hồi linh tinh vớ vẩn, cô không biết bầu vú vào đâu, cuối cùng vẫn gọi điện cho Tô Niệm Cầm.

“Anh ấy đang họp ạ”. Tiểu Tần nghe máy.

“Ừ. Vậy lát nữa tôi gọi lại nhé”.

Tang Vô Yên đang đi trên đường thì nhận được điện thoại Tô Niệm Cầm gọi lại. Cô đỗ xe vào lề đường rồi mới bắt máy.

“Sao thế?”. Anh hỏi.

Bây giờ anh đi công tác, thông thường cô sẽ không tìm anh trong giờ làm việc. Vì vậy cô gọi điện như vậy chắc chắn là có chuyện gì nên anh liền gọi lại.

“Niệm Cầm”. Tang Vô Yên gọi anh.

“Ừ? Có chuyện gì vậy?”. Anh đáp.

“Bác sĩ nói, em có bầu rồi”. Cô chậm rãi nói.

Đầu bên kia điện thoại sững lại một chút rồi cô thấy anh hỏi: “Thật á?”.

“Được năm tuần rồi”. Cô nói.

Cô nghe thấy tiếng anh cười: “Anh sẽ về ngay”. Giọng nói không giấu nổi niềm vui.

“Không phải ngày mai anh còn có việc sao?”.

“Anh ra sân bay ngay đây, anh sẽ về luôn. Em đang ở đâu đấy?”.

“Em lái xe về nhà”.

“Đừng lái nữa, dừng xe ở đó đi, anh cho người đến đón em”.

Buổi tối, Tô Niệm Cầm lao về nhà, vừa vào cửa liền hỏi: “Bà xã và con anh đâu?”.

“Con anh vẫn còn là hạt đỗ thôi”. Tang Vô Yên lắc đầu nói.

“Kể cả có là hạt đỗ thì cũng là hạt đỗ đặc biệt”. Anh ngồi xuống, áp tai vào bụng cô. Rõ ràng không hề nghe thấy gì nhưng anh vẫn làm vậy, còn nghe rất lâu.

Anh tươi cười ngẩng đầu lên nói: “Chúng mình có con thật rồi”.

Mắt anh sáng lấp lánh, đôi mắt như tỏa ra ánh sáng dịu dàng, lông mày anh nhướn lên, khóe miệng cong hết cỡ. Vẻ mặt đó đáng yêu chết đi được.

Tình cảm của Tô Niệm Cầm đánh động lòng cô, Tang Vô Yên cảm thấy tất cả sự do dự và bất an trước đó đều trở nên nhạt nhòa.

Anh thực sự rất thích trẻ con.

Cũng từ ngày hôm đó, Tô Niệm Cầm không còn kiên quyết bắt cô làm theo trình tự đóng cửa mở cửa đó nữa.

Tang Vô Yên báo cáo tình hình với Triệu Minh.

Cô ấy nói: “Anh ấy bắt đầu có cảm giác an toàn với cuộc hôn nhân của hai người rồi”.

Tang Vô Yên hỏi: “Tại sao lại đột nhiên biến mất như vậy?”.

Triệu Minh nói: “Có lẽ là vì đứa con”.

Tang Vô Yên khẽ nhắc lại: “Đứa con?”.

Triệu Minh gật đầu: “Đứa con vừa xuất hiện liền khiến anh ấy cảm thấy mình không chỉ là một người chồng mà còn là một người cha nữa. Hai tầng trách nhiệm đó làm kiên cố cuộc hôn nhân của hai người, làm tăng cảm giác an toàn của anh ấy, nên không cần dùng những thứ ở thế giới bên ngoài để khẳng định bản thân nữa”.

Hóa ra một đứa con lại có ý nghĩa quan trọng với anh đến thế. Tang Vô Yên cũng bắt đầu trở nên cẩn thận.

Thời gian đó, biểu hiện của Tô Niệm Cầm có thể nói là dịu dàng như gió xuân. Công ty từ trên xuống dưới, không ai không biết ông chủ sắp làm bố, tâm trạng rất tốt.

“Làm bà bầu có cảm giác thế nào?”. Trình Nhân hỏi.

“Giống như một người vợ bình dân rừng mình biến thành nữ hoàng bệ hạ vậy”. Tang Vô Yên hớn hờ đáp.

“Khoa trương dữ vậy”.

“Tất nhiên rồi”. Tang Vô Yên ra vẻ tiểu nhân đắc chí.

Cô được đối đãi còn hơn cả nữ hoàng bệ hạ. Trước kia toàn là cô nhìn sắc mặt Tô Niệm Cầm, bây giờ nông dân khởi nghĩa thành người chủ. Tô Niệm Cầm gần như gạt hết tất cả các buổi tiếp đãi gập gờ đối tác, dành tất cả thời gian ngoài giờ làm việc cho Tang Vô Yên.

Cô bảo sang phía đông, anh sẽ không sang phía tây.

Cô nói muốn uống nước ấm, Tô Niệm Cầm chắc chắn sẽ bê đến cho cô nước không bỏng tay, không bỏng lưỡi, có nhiệt độ cao hơn nhiệt độ cơ thể một chút.

Nếu cô nói muốn nghe chuyện Nàng công chúa hạt đậu, anh sẽ không dám kể Ông lão đánh cá và con cá vàng.

“Cậu giỏi hành hạ người khác nhỉ”. Trình Nhân lắc đầu.

“Ai bảo con anh ấy hành hạ tở”.

Khi cái bầu được tám tháng, hai người đi khám thai định kì, Tô Niệm Cầm đưa cô lên xe, nghĩ thế nào lại quay lại tìm bác sĩ, lúc về không nói một lời.

“Niệm Cầm, anh sao thế?”.

“Nhỡ đứa bé vừa sinh ra đã không nhìn thấy gì giống anh thì sao?”.

“Bác sĩ nói gì à?”. Tay Tang Vô Yên run run.

“Bác sĩ nói không chắc có di truyền hay không, mọi chỉ số đều rất bình thường, nhưng lúc anh ra đời cũng rất bình thường, mấy ngày sau họ mới phát hiện anh không nhìn thấy”.

Anh áp mặt vào lòng bàn tay cô. Cô cúi xuống, cọ má vào tóc anh.

“Bố mẹ anh đều khỏe mạnh, có thể thấy không phải vấn đề di truyền, vì thế con chúng ta cũng sẽ khỏe mạnh”.

“Ngộ nhỡ thì sao?”.

“Không có ngộ nhỡ gì cả”.

“Nếu ngộ ngộ thì sao?”. Anh lại hỏi.

“Thế cũng không sao, con có một người bố tốt như vậy, sẽ được yêu thương bảo vệ cả đời, không phải chịu bất cứ ảm ức nào, còn có gì nuối tiếc đâu?”.

5

Tháng chín, bản giải trí của báo “Đô thị buổi sáng”, một tờ báo có lượng phát hành khá lớn giật một tin hot, nhạc sĩ Nhất Kim, người đột ngột biến mất khỏi giới giải trí chính là người thừa kế duy nhất của nhà họ Tô, đồng thời bên cạnh bài báo còn đăng bức ảnh gần đây của Tô Niệm Cầm.

Bài báo cho biết một nhân viên trước kia từng làm việc ở đài phát thanh thành phố A có thể đứng ra làm chứng.

Tang Vô Yên ngồi ở nhà đọc báo mới biết tin này.

Cô sững ra một lát rồi mới nhớ đến việc gọi điện cho Tô Niệm Cầm.

Di động bận, máy bàn ở phòng làm việc gọi mãi không được, cô có thể tưởng tượng có bao nhiêu cuộc điện thoại đang gọi vào máy anh.

Anh ghét nhất là xuất hiện trước công chúng, cho nên làm việc gì cũng kín đáo, nhưng có nhiều người không chịu buông tha cho anh. Cô vừa gọi đi gọi lại vào máy di động của anh, vừa đọc về quá khứ Tô Niệm Cầm luôn cố quên đi.

Được ba tháng tuổi liền bị gửi vào trại trẻ mồ côi thành phố C; bảy tuổi mới được nhà họ Tô đón về, trong thời gian đó từng ba lần rời khỏi trại trẻ; năm mười lăm tuổi mẹ mất vì tai nạn máy bay; sau khi trưởng thành làm công việc phiên dịch chữ nổi đồng thời dạy học ở trường khuyết tật, ba năm trước tiếp nhận công việc kinh doanh của gia đình...

Từng việc bị vô tình vạch ra trước mặt bàn dân thiên hạ, có những việc ngay cả Tang Vô Yên cũng lần đầu được biết. Cô vừa đọc vừa rơm rớm nước mắt, dù đã gọi bao nhiêu lần nhưng đầu dây bên kia vẫn là tiếng máy bận.

Bức ảnh trên báo không biết được chụp từ lúc nào, chắc là trong một bữa tiệc nào đó, Tô Niệm Cầm ăn mặc rất chỉnh tề, anh vừa quay đầu lại thì bị người chụp ảnh chụp được, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi, ánh mắt trống rỗng.

Lúc này, cô nghe thấy hình như có tiếng di động vang lên trong phòng ngủ. Cô đặt máy bàn xuống

chạy đi cầm di động.

Vừa bắt máy, Tô Niệm Cầm đã vội hỏi: “Vô Yên, điện thoại ở nhà sao cứ bận hoài vậy”.

Hóa ra họ đã không ngừng gọi vào số máy của nhau.

“Vô Yên?”. Tô Niệm Cầm lo lắng gọi.

“Anh ổn chứ?”.

“Anh không sao”. Anh đáp.

“Em cũng rất ổn, con rất ngoan, vừa rồi còn lăn một vòng trong bụng em”. Cô nói.

“Em ở nhà một mình à?”.

“Còn có cô Trương nữa, cô ấy vừa đi chợ về”.

“Em ở nhà đừng mở cửa, kéo rèm cửa vào, rút dây điện thoại ra. Buổi tối anh về đón em”. Bây giờ anh có một người nhất định phải bảo vệ, nên anh trở nên kiên cường hơn nhiều.

“Niệm Cầm, anh vẫn ổn thật chứ?”.

“Đừng lo, anh sẽ làm cho việc này nhanh chóng qua đi”. Giọng nói của anh chắc nịch khiến người ta tin phục.

“Em sợ anh buồn”. Tang Vô Yên nói.

“Có em rồi anh sẽ không buồn đâu”.

“Đối với những chuyện đã qua đó, anh vốn không nên buồn. Càng không muốn quay đầu lại càng chứng tỏ sau này chắc chắn anh sẽ rất hạnh phúc”.

“Vô Yên...”. Anh ngập ngừng: “Xin lỗi em”.

Rất nhiều việc anh đã muốn nói với cô từ lâu nhưng cứ chần chừ mãi, bây giờ lại để cô biết theo cách này.

“Đây là lần đầu tiên anh xin lỗi em đấy”.

Tô Niệm Cầm cười ngại ngùng.

“Niệm Cầm, em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh, bù đắp lại tất cả hạnh phúc mà trước kia anh bỏ lỡ”.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, Tang Vô Yên cầm điện thoại đứng dậy nhìn, phát hiện không biết từ lúc nào bên ngoài hàng rào đã có không ít phóng viên, ai cũng thò đầu vào bên trong. Cô liền cảm thấy căng thẳng, vội vàng kéo tất cả rèm cửa lại như lời Tô Niệm Cầm dặn lúc nãy.

“Được rồi”.

Người cô rất nặng nề, chỉ cần cử động một chút là thở dốc, lúc làm xong còn không quên báo cáo với chồng.

“Em nhờ cô Trương khóa hết tất cả các cửa vào”. Anh dặn tiếp.

“Cô ấy đang nấu bữa trưa trong bếp, không làm phiền cô ấy làm gì. Việc nhỏ này em làm được, coi như là rèn luyện cơ thể”.

“Em cẩn thận nhé, hay là em đặt điện thoại xuống trước đi”.

“Không sao, em khỏe lắm”. Cô cười, sau đó lần lượt kiểm tra xem cửa sổ và cửa chính đã được khóa chặt chưa.

Tô Niệm Cầm nghe thấy tiếng cô thở hổn hển trên cầu thang, sau đó kêu lên một tiếng.

“Sao thế? Vô Yên?”. Anh bật dậy, hoảng hốt hỏi.

“Không có gì, em cố tình dọa anh thôi”. Cô hi hi cười.

Tô Niệm Cầm vốn định nói gì đó nhưng lại bị người khác cắt ngang, buộc phải cúp máy.

Tang Vô Yên cúp máy, chậm chậm ngồi xuống bậc cầu thang, xoa xoa eo, lúc này cô không cẩn thận va eo vào tay vịn cầu thang, hơi đau, nhưng không dám nói với anh.

Sau khi bị một loạt các phóng viên báo đài đeo bám, anh đã mệt mỏi rã rời. Nếu là trước kia anh hoàn toàn có thể lạnh lùng đứng nhìn không thèm bận tâm, nhưng bây giờ anh còn đại diện cả tập đoàn nhà họ Tô. Là người chèo lái, anh không thể làm ra những chuyện gây tổn hại đến hình ảnh tập đoàn được.

Sắc mặt Tô Niệm Cầm trắng bệch, giọng nói khan đặc. Anh tựa vào thành ghế, hai tay bóp trán: “Tôi muốn về nhà”.

“Bên đó có rất nhiều phóng viên và người hâm mộ”. Tiểu Tần lo Tô Niệm Cầm vừa xuất hiện sẽ không thể thoát thân được, cũng lo anh không cầm cự được.

“Vô Yên ở nhà, cô ấy không thể không có tôi”.

Tô Niệm Cầm mệt mỏi nhắm mắt lại, thực ra có lúc câu nói đó gần như có thể biến thành: Anh không thể không có cô.

Mọi việc do Tiểu Tần sắp xếp, một chiếc xe khác đưa mấy người đi đón Tang Vô Yên. Sau đó chiếc xe vòng mấy vòng trên đường cao tốc mới thoát được sự đeo bám phía sau.

Hai chiếc xe hẹn trước sẽ gặp mặt trong một con hẻm yên tĩnh.

Tang Vô Yên mở cửa xe, nhìn thấy Tô Niệm Cầm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong xe.

“Niệm Cầm”.

Anh nghe thấy giọng cô, vẻ mệt mỏi liền tan biến, anh khẽ nở nụ cười, giang hai tay ra: “Vô Yên, để anh ôm em một lát”.

“Anh ăn cơm chưa?”. Tang Vô Yên gục trong lòng anh.

Tô Niệm Cầm mỉm cười lắc đầu.

Tang Vô Yên tỏ vẻ “Em biết ngay mà”. Sau đó lấy ra chiếc hộp giữ nhiệt, trong đó có một bát cháo thịt trứng nóng hổi.

“Hơi khét một chút, nhưng vẫn ăn được”. Tang Vô Yên giải thích.

Lần đầu tiên Tô Niệm Cầm ăn hết mà không nhăn mày chút nào.

“Ngon không?”.

Tô Niệm Cầm không đáp, chỉ hôn vào môi cô.

Nụ hôn đó rất sâu, nhưng cũng vô cùng dịu dàng, vị cháo vẫn còn đọng lại trong miệng Tô Niệm Cầm, vẫn có vị khét, hơn nữa quá mặn, Tang Vô Yên thầm tổng kết.

Giữa nụ hôn say đắm, Tô Niệm Cầm tóm lấy tay Tang Vô Yên, sờ thấy ngón áp út trống không liền chậm chậm thả môi cô ra, hỏi: “Nhẫn đâu rồi?”.

“Trước khi ra ngoài em rửa mặt nên tháo ra, quên đeo vào rồi”. Cô vội vàng giải thích, thực ra cô tìm

cả buổi sáng cũng không thấy chiếc nhẫn đó đâu nhưng không dám nói.

“Đeo vào thì không nên tháo ra nữa, em lại hay quên, nhớ làm mất thì anh đi mua cho em chiếc khác, nhưng như vậy em lại lo lắng lung tung”. Trước kia Tô Niệm Cầm thấy cô không đeo nhẫn là sẽ nổi trận lôi đình, lần này không nổi giận lại còn ôn hòa nói lí với cô nữa.

Bạo chúa cũng có ngày nói lí lẽ, điều đó làm Tang Vô Yên không biết phải làm gì.

“Chúng ta đi đâu đây?”.

“Có thể đến khách sạn”.

Tang Vô Yên đề nghị: “Hay là chúng ta trở lại căn hộ chung cư trước kia anh ở, em không thích ở khách sạn”.

Tô Niệm Cầm gật đầu, cô muốn sao cũng được.

“Tiểu Tần nói anh mệt, anh nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi”.

“Không ngủ được”. Cứ nhắm mắt lại là trong đầu toàn những chuyện linh tinh hồi sáng.

“Hay là em hát ru anh nhé”. Tang Vô Yên gian manh nháy mắt.

“Chỉ sợ anh sẽ mơ thấy ác mộng ba ngày mất”.

“Tô Niệm Cầm, anh nói quá đáng vậy”. Cô nhe răng cắn anh.

Tô Niệm Cầm vuốt tóc mái rũ trước trán cô, bật cười.

“Hóa ra mẹ anh gặp tai nạn máy bay”.

“Ừ. Không tìm thấy thi thể, phần mộ trống không”. Tô Niệm Cầm bình thản nói.

“Buồn lắm không?”.

“Từ khi có Tang Vô Yên anh không còn buồn nữa”.

“Khi nào anh có thời gian, em muốn nghe chính miệng anh kể chuyện hồi trước cho em nghe”.

“Được”. Tô Niệm Cầm hứa.

Tang Vô Yên chau mày xoa bụng. Cô không biết có phải vì vừa rồi va vào tay vịn cầu thang, hay vì lúc ra khỏi nhà bị một đám người chen lấn mà bụng cô hơi khó chịu.

Họ tới bãi đỗ xe ngầm trong khu chung cư ở trung tâm thành phố. Tiểu Tần ra trước xem xét, quả nhiên rất ít người biết nơi này, không có phóng viên.

Tô Niệm Cầm xuống xe trước, sau đó anh vòng sang bên kia đỡ Tang Vô Yên: “Cẩn thận”.

“Mỗi ngày ít nhất anh phải nói với em mấy mươi lần từ này đấy”. Tang Vô Yên bắt lực nói.

Lúc này, đột nhiên Tang Vô Yên nhìn thấy có mấy người ra khỏi hai chiếc xe, trong tay cầm máy ảnh chạy về phía họ. Cô phản ứng nhanh hơn Tô Niệm Cầm, nhanh chóng lao lên chắn trước mặt anh.

“Anh Tô, tôi là Trương Vĩ, phóng viên báo buổi sáng, muốn phỏng vấn anh”. Một người trong số đó nói.

“Trương Vĩ?”. Tô Niệm Cầm nói: “Anh chính là người viết bài báo đó?”.

Người đàn ông tên Trương Vĩ tự đắc nói: “Không sai”.

“Ngày mai sẽ có buổi họp báo, có vấn đề gì anh có thể đến đó hỏi”.

“Nhưng có những vấn đề tôi muốn tìm hiểu riêng”. Trương Vĩ cười.

“Tùy anh”. Tô Niệm Cầm cười nhạt, nắm tay Tang Vô Yên chuẩn bị vào thang máy.

Trương Vĩ muốn vào theo thì bị lái xe đi sau ngăn lại.

“Anh Tô!”. Trương Vĩ cao giọng nói: “Không biết nếu ngày mai giật tít ‘Người mẹ kế trẻ và cậu con chồng khiếm thị có tư tình’, người ta có đoán được là chuyện xấu nhà nào không nhỉ?”.

Tang Vô Yên sững sờ, tiếp đó nổi điên.

“Bao nhiêu chuyện, bao nhiêu người đáng được lên báo, cần được lên báo, sao cứ phải là anh ấy?”. Tang Vô Yên giận dữ nói.

“Vì anh Tô có tiền, có thế, có danh tiếng, người đọc thích đọc về anh ấy. Anh ấy vừa lên báo lượng báo bán ra liền tăng vọt. Có lợi nhuận chúng tôi mới có thể có tiền viết bài về những hiện thực xã hội mà cô Tô đây nói chứ. Logic đơn giản như vậy thôi, đó gọi là một mũi tên trúng hai đích”. Trương Vĩ châm biếm nói.

“Anh!”. Tang Vô Yên giận tím mặt.

Tô Niệm Cầm nắm tay cô: “Vô Yên, đừng giận”.

Sau đó anh quay sang nói với Trương Vĩ: “Vợ tôi có bầu tháng thứ chín rồi, đi đường cũng phải có người đỡ, không thể tức giận được”.

Trương Vĩ không nói gì.

“Hôm nay loại bài anh viết có thể lên mặt báo là sơ suất của tôi. Có điều tôi bảo đảm sơ suất này sẽ không xuất hiện lần thứ hai đâu”. Giọng nói bình tĩnh của anh chứa đựng một sức mạnh không thể nghi ngờ.

“Anh Tô, anh uy hiếp tôi đấy à?”.

“Không phải là uy hiếp, là nhắc nhở”. Anh mỉm cười gật đầu coi như tạm biệt, sau đó dìu Tang Vô Yên vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại, cô không kịp được dựa vào anh. Vừa rồi khi những người đó xuất hiện, cô còn vô thức muốn bảo vệ anh, nhưng không biết từ khi nào anh đã trở thành trụ cột của cô.

“Anh sẽ bảo vệ gia đình mình, em đừng lo”. Anh vuốt má cô.

“Em chỉ sợ anh khó chịu trong lòng thôi”. Cô nói.

“Chồng em không yếu đuối như em tưởng đâu”. Anh cười.

Nửa đêm tỉnh dậy, cô cảm thấy bụng hơi khó chịu, mãi không ngủ được, lại sợ làm Tô Niệm Cầm thức dậy thế là cô khẽ khàng ngồi dậy, định ra phòng khách ngồi một lúc.

Không ngờ vừa ra đến cửa, chân đã mềm nhũn ngã ra đất, phần mông đập thẳng xuống đất.

Tang Vô Yên không kịp được kêu lên một tiếng.

Tô Niệm Cầm tỉnh ngủ, ngồi bật dậy: “Vô Yên?”.

“Niệm Cầm”. Cô rên rỉ gọi anh.

“Bị ngã à?”. Anh lần theo tiếng nói, cuống cuồng bước tới.

“Em đau”.

Tô Niệm Cầm quỳ xuống ôm lấy cô, chạm phải chất lỏng nóng ấm đang không ngừng chảy ra từ giữa hai chân cô, hoảng loạn đến phát điên.

Anh không dám di chuyển cô bừa bãi, chỉ có thể gọi điện đi khắp nơi, một lúc sau xe cấp cứu mới tới.

“Vô Yên, Vô Yên, em đợi chút nhé, sắp đến rồi, sắp đến rồi”. Sắc mặt và đôi môi anh trắng bệch, răng cũng run lên lập cập.

“Niệm Cầm...”. Cô đau đớn gào tên anh.

“Đừng nói chuyện, để dành sức đi. Sắp tới rồi, chúng ta sắp tới rồi, tới rồi sẽ không đau nữa, nếu em đau thì cắn anh”. Anh nói linh tinh đủ thứ để an ủi cô.

“Anh từng nói sẽ dạy con chúng ta chơi đàn”.

“Không thành vấn đề”.

“Anh phải kiên nhẫn, không được cáu với con”.

“Anh sẽ không nổi giận với con đâu, anh hứa”. Anh gật đầu vô cùng nghiêm túc.

Tang Vô Yên nhìn về mặt anh, không tìm được bật khóc: “Em xin lỗi, Niệm Cầm, em xin lỗi, tất cả là tại em. Nếu mất con thì làm thế nào?”.

“Mất thì mất, chúng ta không cần nữa”.

“Anh yêu con như thế, sao có thể nói không cần là không cần được. Nếu em chết, có phải anh cũng không cần em nữa không?”.

“Em dám!”. Anh nổi giận: “Không được nói chết chóc gì hết”.

“Nếu em chết thật thì sao?”.

“Nếu em dám bỏ anh lại một mình, anh sẽ lập tức tìm người khác, sau đó vài ngày là quên em luôn”.

“Anh nói dối”. Tang Vô Yên cười yếu ớt: “Anh còn lâu mới nhớ quên em”.

Anh hôn mạnh lên má cô.

6

Điều cuối cùng Tang Vô Yên còn nhớ là khi cô được đưa lên cáng, Tô Niệm Cầm nắm chặt lấy tay cô, y tá nói: “Anh ơi, phiền anh thả tay ra, chúng tôi phải đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật”.

Tiểu Tần nói: “Anh Tô, anh thả tay ra đi”.

Một y tá có tuổi nói: “Anh có cho bác sĩ chữa cho cô ấy không? Để lâu chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu”.

Một giọng nói khác gào lên: “Khẩn trương kéo anh ta ra!”.

Sau đó, cô không nghe thấy gì nữa.

Trong mơ màng, có người gọi cô: “Vô Yên, Vô Yên”.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy một luồng sáng chói mắt màu trắng, Trình Nhân đứng trước mặt cô. Cô ấy bện tóc hai bên, mặc một chiếc váy liền thân bằng vải bò màu xanh lam thẫm, đây là hình dáng cô ấy lần hai người họ bị nhốt trong thang máy.

“Vô Yên”. Trình Nhân nói: “Mình phải đi đây”.

“Tại sao?”.

“Cậu đã có chồng, bây giờ còn có con, không cần đến mình nữa”.

“VẬY...”. Tang Vô Yên hỏi: “Cậu còn quay lại thăm mình không?”.

Trình Nhân cười: “Không quay lại nữa”.

Tang Vô Yên cúi đầu: “Mình không nỡ xa cậu”.

“Nếu không nỡ xa mình, thì đi cùng mình nhé?”. Trình Nhân tinh nghịch hỏi.

Tang Vô Yên nghĩ một lát rồi lắc đầu: “Mình cũng không nỡ xa họ”.

“Vậy thì đúng rồi, cậu có cuộc sống của cậu. Còn mình cũng sẽ có khởi đầu mới. Vì vậy chúng ta buộc phải nói tạm biệt rồi”.

Trình Nhân lại gần, khẽ ôm lấy cô: “Tạm biệt, Vô Yên”.

Nhìn hình bóng Trình Nhân dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất trước mắt mình, Tang Vô Yên không kìm được giờ tay ra, muốn níu giữ ảo ảnh này.

Không ngờ bàn tay giờ lên giữa không trung lại được một bàn tay khác nắm chặt, sau đó là tiếng gọi Tang Vô Yên của Tô Niệm Cầm.

Cô mở mắt ra, thấy Tô Niệm Cầm ngồi bên giường, đôi mắt sừng húp, râu mọc lờm chờm.

“Con chúng ta có khỏe không?”. Cô hỏi.

“Khỏe lắm”. Anh cười.

HẾT

Book Endnote List

1. Kiểu lều truyền thống của người Mông Cổ.
2. Trong tiếng Trung phiên âm của chữ “tình” là “qíng” và
3. Chữ “cầm” có chữ “kim” bên trên, chữ “y” bên dưới.
4. Niệm Cầm có nghĩa là nhớ đến, hoài niệm cái chẵn.
5. Bản dịch của Trác Văn Quân@thivien.net.
6. Tương truyền nhà thư pháp thời Đông Tấn Vương Hiến Chi
7. Khẩu hình của từ “khung ảnh” và “nhớ tôi” khá giống nhau.
8. Chữ “nhất” và chữ “y” phát âm giống nhau.
9. “Phân vượn” đồng âm với “duyên phận”.

NHÀ XUẤT BẢN văn học

18 Nguyễn Trường Tộ - Ba Đình - Hà Nội

ĐT: 04.37161518 - 04.37161190, Fax: 04.38294781,

Email: tonghopvanhoc@vnn.vn

* Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

ĐT: 08.38469858, Fax: 08.38483481

* Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng

580 đường Núi Thành - thành phố Đà Nẵng

ĐT: 0511.3797709

Chịu trách nhiệm xuất bản

Nguyễn Anh Vũ

Biên tập: Thanh Điệp

Vẽ bìa: Vũ Anh Tuấn

Sửa bản in: Nguyễn Hà

Trình bày sách: Hoàng Tú

In 2.000 cuốn, khổ 13.5x20.5 cm,

tại Công ty In và DVTM Phú Thịnh

Giấy chấp nhận ĐKKHXB: 161-2013/CXB/06-03/VH

In xong và nộp lưu chiểu năm 2013

LIÊN KẾT XUẤT BẢN

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH VÀ TRUYỀN THÔNG QUẢNG VĂN

Trụ sở chính tại Hà Nội:

230, tổ 9, đường K3, Cầu Diễn, Từ Liêm, Hà Nội

Tel: (84-4)37633303 * Fax: (84-4)37633303

Văn phòng đại diện tại Tp. Hồ Chí Minh:

6/9 đường Đỗ Sơn, Phường 4, Quận Tân Bình, Tp. Hồ Chí Minh

Tel: (84-8)3 948 3385 * Fax: (84-8)3 948 3385

Homepage: www.quangvanbooks.com

Email: info@quangvanbooks.com

Wordpress: quangvan.wordpress.com

Facebook: www.facebook.com/QuangVan.Book